

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Καί ένα αὐτοτελές ρομάντσο
**ΕΠΑΝΩ ΣΤΗΝ
ΤΑΦΟΠΕΤΡΑ**
ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

72
ΣΕΛΙΔΕΣ

N°12 ΠΩΛ ΛΟΝΙ'ΕΡΒΙΕ: Τό τέλει του κόσμου **Δ^{ΡΧ} 5**

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 12 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β', ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1938

Σήμερα, έδυσ...

...και σ' άδελφ

Ο ευχαριστωμεν και πάλιν τους αναγνώστας μας εκείνους, που μας εκφράζουν με γράμματα τον ένθουσιασμό τους για τας προόδους του περιοδικού μας και μας κάνουν ένα σωρό καλοπροαίρετες υποδείξεις.

Ας είνε θέσαιοι ότι το ένδιαφέρον τους μας συγκινεί ιδιαίτε- ρως και ότι τις παρατηρήσεις των τις μελετούμε και τις λαμβά- νομε πάντα υπ' όψιν. Ο «Θησαυ- ρός», που έταξε ως σκοπόν του να εκπληρώσει το ελληνικόν α- ναγνωστικόν κοινόν, χαίρει ιδιαί- τέρως, όταν βλέπει με πόσο έν- διαφέρον και στοργή οι φίλοι του παρακολουθούν την κυριολεκτικώς θριαμβευτική σταδιοδρομία του.

Η κοσμική στήλη, μας παρέχει ενοαφύρουσες πληροφορίες για τὰ φθινοπωρινά κα- πέλλα.

«Τὰ περισσότερα από αυτά, θεωρούμενα άριστουργήματα της νέας μόδας, είνε παλαιοντολογίες που μυρίζουν κάμφορα, σαρίκια, τούκ, καπελλάκια της προάμμου, γαρνιρόνται δέ με άφθονα ιερά έν είδει λοφίων. Τὰ νέα καπέλλα είνε τόσο μικρά, ώστε θά έλεγε κανείς πως προορίζονται για κου- κλες... τοποθετούνται δέ επί κλι- νός, ώστε να αφήνουν ελεύθερα τὰ μαλλιά και να καλύπτουν το ήμισυ του μετώπου... Θά έλεγε κανείς ότι μόλις άγγίζουν τὰ κε- φάλια και στο πρώτο φύσημα του αέρα θά πετάξουν.»

Οι θαρσημαντες αυτές πληρο- φορίες συμπληρώνονται με πλου- τον περιγραφικών λεπτομερειών, που θά καταπλήξουν ώριμμένως τις Αττίδες. Ας έτοιμασθούμε να τις καμαρώσωμε, λοιπόν, με σαρίκια, με πτερά έν είδει λοφί- ων και με καπελλάκια που έπι- κολλώνται δίκην τσιρότων στο μέτωπο. Και άς έτοιμασθούν έ- πίσης οι σύζυγοι να πληρώσουν τα έξοδα αυτής της πρωίμου απο- κρηάτικης δι- κεδάσεως.

Σ τὰ άθηναικά κιδσκια, φιγου- ράρουν από προχθές τὰ πο- λύχρωμα έξώφυλλα της νέας ταγκεπαρωγής, που φέρουν τούς υποβλητικούς τίτλους: «Θά σέ μισήσω», «Δέν σέ σκότωσα», «Νά, γιατί κλαίω» κλπ.

Πιτίζομεν ότι οι φιλόμουσοι συμπολίται θά εκτιμήσουν δεόν- τως την καινοτομία αυτήν, που θά συντείνη εις την μεγαλειτέραν διάδοσιν του μουσικού θρήνου, που κατέκτησε τὰ ήθη μας. Και θά σπεύσουν να προμηθευθούν τὰ νέα αταγκά, δια να μάθουν να κλαίουν και να δδύονται καταλ- λήλως δσάκις πρόκειται να ... γλεντήσουν!

Α ξάχνονται και πληθύνονται τελευταίως οι όπαδοί της φυσιοθεραπείας. Έγνώσθη μά- λιστα ότι ίδρυσαν και στρατόπε- δα, εις τὰ όποια ζούν φυσικην ζωήν, τρεφόμενοι με νερό, θρα- σμένα χόρτα και φρούτα. Με το είδος αυτό της άσκητικής δια- τροφής, οι όπαδοί της νέας थे- ραπείας έλπίζουν να θεραπευθούν από όλας συλλήδδην τας νόσους των.

Το εύχόμεθα από καρδίας χω- ρίς πάντως να λησμονούμε και την γνωστήν ιστορίαν του Μάρκ Τουαίν, εις την όποιαν οι φυτο- φάγοι ένός φυσιολατρικού στρατο- πέδου κλείνονται το θράδυ στις σκηνές των και τρώγουν μυστικά

ό ένας από των άλλων, από ένα μεγαλοπρεπές μπιφέκι, για να είνε θέσαιοι περί των θεραπευτι- κών αποτελεσμάτων της... φυτο- φαγίας!

Υστερα από τις άστυνόμισεες, ίδου λοιπόν τώρα και οι στρατιώτισεες! Στην Άγ- γλία — γράφουν οι έφημερίδες — καταρτίζονται γυναικεία δοθητη- κά σώματα, που θά χρησιμοποιη- θουν έν καιρώ πολέμου. Έννοεί- ται, ότι τα άγγλικά αστυρικά φύλλα δέν άφησαν άνεμετάλλευ- τον την εύκαιρίαν.

Μάλιστα το «Πώντες» δημοσιεύει και ένα νομοσχέδιον, που προβλέ- πει την ίδρυσιν ειδικού σώματος έπιμελητείας, που θά προμηθεύη στις στρατιωτίνας ρουζ για τὰ χείλη, πουδρες, κρέμες και θά... κρεάτη νέα μοντέλλα στολών, για το μέτωπο, για τις παρελά- σεες και τὰ μετόπισθεν...

Ρωμαική έφευρετικήτης! Με- ταξύ των νέων ανακαλύψεων, που υποβάλλονται εις την άρ- μοδιαν υπηρεσίαν δια το σχετικόν «δίπλωμα εύρεστέχνιας», συγκα- τάλεγεται και η ιδιότυπος άνα- κάλυψις ένός εσφυστάτου συμπο- λίτου, την όποιαν απέκλεισε μα- γικό - σωσίδιον. Πρόκειται περί μιας κολυμβητικής στολής από καούτσουκ που... φουσκώνει με αέρα όπως οι σάμπρέλλες των

αυτοκινήτων και την όποιαν ήμ- πορεί κανείς να φορή αντί της πατροπαράδοτου νεροκολυμβας. Ο έφευρέτης ισχυρίζεται ότι με τον τρόπον αυτόν όλοι οι Έλ- ληνες, που πνίγονται στα ρηχά νερά, θά μάθουν άνεξόδως και εύκόλως να κολυμβούν...

Φοβούμεθα ότι οι συμπαθέ- στατες κολυβήτριες, θά προτιμούν μυριάκις να πνίγονται παρά να παχαίνουν οικειοθελώς με το μα- γικό - σωσίδιον, που σώζει δέσποια από τον πνιγμόν, άλλα καταστρέ- φει την σιλουέττα...

Ο ταξιδεύοντες με τὰ νέα κι- τρινα λεωφορεία της Πάουερ, τὰ όποια έν πλήρει μηνί Αύ- γούστω έχουν... μισόκλειστα τὰ τζάμια των, άς άναπνεύσουν. Έ- λλιν άποσπας τὰ τζάμια να κα- ταργηθούν. Καλόν θα ήτο όμως μαζί με τὰ τζάμια να καταργηθή και ο συνωστισμός, μέγας ως γνω- στόν παράγων θερμότητος. Διότι με το σύστημα των όρθίων έπιθα- τών που καθιέρωσεν η Πάουερ, ο κόσμος που πηγαίνει να δροσισθή στο Φάληρο, ιδίως τις Κυριακές, άποδιβάσεται στην Άκαδημία με την έντύπωσι ότι έθαίνει από χαράμι...

Σ στο άλμπουμ, που άρχισε να δημοσιεύση από σήμερα ο «Θησαυρός», πολλοί αναγνώ- σται μας φιλοδοξούν να ίδουν δη- μοσιευόμενα τὰ πορτραίτα των. Και μäs στέλνουν φωτογραφίες πεζάτες, που τούς κολακεύουν έ- σως, άλλα δέν εκπληρώνουν διό- λου την καινοτομία μας.

Το άλμπουμ του «Θησαυρού» πρέπει να άπεικονίση σκηνές από την ζωή, δηλαδή ένστατταίες από έκδρομές, μπάνια, περιπάτους κλπ, να περιέχη δηλαδή φωτογραφίες φυσικές και όχι έπιτηδευμένες. Γιατί το «Άλμπουμ» δέν θά είνε α- λεύκωμα προσωπογραφιών, άλλα συγκέντρωσις άναμνήσεων άπ' τις ευχάριστες στιγμές της ζωής μας.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ζητήσατέ τα έν Αθήναις: από τὰ ΓΡΑΦΕΙΑ μας (Λεωχάρους 19) ή από τὰ περίπτερα: ΒΑΝΔΥ- ΡΟΥ (γωνία όδου Σταδίου και Κοραή) και Κ. Τολαπούλου (Αθηνάς 49 και Ερμιόδου) και εις τὰ Αρχαία Παλαιών έφη- μερίδων Π. ΚΡΙΑΛΗ (Στοά Γάμπου) και Ι. ΚΩΣΤΙΚΑ (Σωκράτους 30). Εις τας επαρχίας: από τὰ Υποπρο- κτορεία Έφημερίδων «Σπ. Τσαγγάρης» ή δι' έπιστολής από τὰ γραφεία μας (το αντίτιμον εις γραμματόσημα).

Ιστοριούλα χωρίς πολλά λόγια: Ο μπαμπάς-Μαθιός, η κοπέλλα, η σύγεια και η πεταλούδα

ΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ

Η προϊκα

Πως σ'αφ φαίνεται αυτή ή άπαγωγή της πολυφέρνου νεας της Αιγύπτου;

—Νά σ'ας πώ, έμένα πάντα με συγκι-
νει ό έρωσ όταν κατορθώνη με τ'α-
δύνατα θέλη του νά σπάη τ'α χρυσά
τείχη των λιρών και νά κλέβη την καρ-
διά που είνε άχυρωμένη μέσα σ' αυ-
τές.

—Όστε πιστεύετε ότι πρόκειται περι
έρωτος;

—Γιατί, έσεις τί νομίζετε;

—'Εγώ είμαι πάντα δύσπιστος όταν
θλέπω έναν φτωχό νέο νά έρωτεύεται
και νά άπάγη μία πλούσια κόρη. Κα-
νείς δέν μπορεί νά μου θγάλη την ιδέα
ότι ό έρωσ άποβλέπει στην περιουσία
του πατέρα.

—Βέβαια, μπορεί νά συμβαίη κι'
αυτό. Άλλά τίποτα δέν μπορεί νά μάς
άποδείξη ότι ένας νέος, που έρωτεύε-
ται μία πλούσια κοπέλλα, τό κάνει μό-
νο για τ'α λεφτά της. Κι' έπειτα, δέν
μπορώ νά καταλάβω γιατί τάχα ένας
πλούσιος πατέρας πρέπει σώνει και κά-
λά νά παντρεύη την κόρη του με γαμ-
πρό έπίσης πλούσιο, όπως δέν μπορώ
νά καταλάβω και γιατί ό πλούσιος νέ-
ος πρέπει νά ζητάη προϊκα για νά παν-
τρευτή. Σ' αυτή την περίπτωσι δέν γί-
νεται τίποτε που νά ώφελή την κοινω-
νία από οικονομικής άπόψεως. Κατά
τή γνώμη μου πρέπει νά γίνεται έντε-
λως τό αντίθετο.

—Δηλαδή;

—Μία πλούσια κόρη νά παντρεύεται
έναν φτωχό νέο. Κι' ένας πλούσιος νέ-
ος νά παίρνη για κοπέλλα χωρίς προϊ-
κα. Κατ' αυτόν τον τρόπο ζέρετε τί θα
γίνη;

—Τί;

—Αυτομάτως θα διπλασιασθούν οι
πλούσιοι και θα έλαττωθή ό άριθμός
των φτωχών. Πως σ'αφ φαίνεται ή ιδέα
μου;

—Θαυμασία. Έχετε μήπως καμμία
πλούσια κόρη;

—Όχι. Άλλά είμαι άπάνταρος και
νομίζω ότι με τον τρόπο που προτείνω
θα μπαλωθούν πολλοί... συνάδελφοί
μου και, φυσικά, θα με πάρη κι' έμένα
τό σχέδιο.

ΡΩΜΑΙΟΣ

—Μωρέ μπράβο μέρος που διαλέξαμε νά
παρεθερίσωμε. Κόττα πως μαυρίζει έδω ό
βλίσος!..

Καλλιτεχνική Ζωή

Ο θαθύφωρος κ. Νίκος Μοσχονάς ό όποιος
θεωρείται πλέον ένας από τους μεγαλυ-
τέρους άστέρους του διεθνούς μελοδράμα-
τος, και ό όποιος ήλθε για λίγες έβδομάδες
στην Ελλάδα έρίσκεται τώρα στα λουτρά
Αιδηψού.

Κατά την παραμονή του έδω του έγένοντο
πολλές προτάσεις για νά κάμη μία - δυό
έμφανίσεις, αλλά δέν δέχθηκε. Συγκεκριμέ-
ως ό κ. Χέλμς έπρότεινε στόν έξαιρετικό
καλλιτέχη νά τραγουδήσ η με συμφωνική όρ-
χήστρα συναυλία, ή δέ διεύθυνσις του «Κα-
ζίνου» της Γλυφάδας νά όργανωθή προς τιμήν
του για «συναρά ντε γκαλ».

Ο κ. Μοσχονάς άπέριψε όμως τις προ-
τάσεις αυτές διότι έν τώ μεταξύ ετοιμάζεται
νά έμφανισθή στην «Μετροπόλιταν Όπερα»
της Νέας Υόρκης, κατά την έναρξή της χει-
μερινής σεζόν.

Ο κ. Νίκος Βλαχούπουλος έκ των άρίστων
ήθοποιών του Έλληνικού σοδαρού θεά-
τρου, όστις συνεργάσθη έπιτυχώς εις
πρωτεύοντας ρόλους επί σειράν ετών μετά
των καλύτερων θιάσων, ήδη εύρίσκειται εις
Κύπρον, συμπαράγων μετά του θιάσου 'Αλί-
κης. Τά φύλλα της Κύπρου έξείρουν την ή-
θοποιαν, την τέχνην και την φυσικότητα του
γνωστού μας συμπαθούς ήθοποιού.

★

Στό «Λυρικόν» ή νέα έπιθεώρησις των κ.κ.
Κιούση και Ρηγοπούλου, που άντικατέ-
στησεν την «Γαρδένια» σημειώνει έπίσης
άρκετες εισηρήσεις.

Άρισμένα σκηνικά του 'Αγγελου Σπαχή
είναι έξαιρετικώς έπιτυχή, και πολλά από τ'α
νούμερα άρέσουν και χειροκροτούνται. Οι
άδελφές Καλουτά, στίς δυό - τρεις έμφανί-
σεις τους ένθουσίασαν τους θαυμαστάς των,
και έσημείωσε έπίσης έπιτυχία τό σύγγραφέ-
κο μπαλέτο σέ μερικές, νέες χορογραφικές
δημιουργίες του Γιαννάκη Φλερύ. Από τούς
λοιπούς έκτελεστάς, των οποίων προεξόρχη ή
δυάς Κοκκίνη-Μαυρέα, ιδιαίτερως άρεσε
ή Τζέννη Σπυροπούλου, ή όποια μάλιστα έμ-
φανίσθηκε επί σκηνής κρατούσα άνά χείρας
τό «Θραυρό» στο νούμερο αλόγια μεγά-
λών άνδρών».

★

Η έπιθεώρησις του Δ. Γιαννουκάκη στο
«Αθηναίον» έχει και αυτή τά έπιδείξη
πολλές ένδιαφέρουσες πρωτοτυπίες. Τά
νούμερα της «Ρυθμικής Γυμναστικής», της
«Γλυφάδας», ή τριφωνία των «Ιστοπλοϊκών»,
και τά μπαλέτα της Λιής Κοντοή, «Μπα-
καλόγατοι» και «Νότες», κατεχειροκροτήθη-
σαν.

Η Ζαζά Μπριλλάντη, ό Β. Αδωνίτης, ή
Ντεριντάουα, ό Ορφέης Μακρής, ό Ν.
Σταυρίδης, έσημείωσαν πολλήν έπιτυχία.

ΕΙΣΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

14 ετών

Μία νεαρή κοπέλλα έξωμολογήθη
σ' ένα στενόν φιλικόν κύκλον την
περίεργη αυτή δυστυχία της.

—Είμαι, είπε, δεκαέξη χρονών. Καί
τά πλείστα κινηματογραφικά έργα δέν
τά βλέπω.

—Γιατί, την ρώτησε ένας της παρέ-
ας. Δέν άγαπάς τόν κινηματογράφο;

—Άν τόν άγαπάω, λέει; Τρελλάινο-
μαι. Άλλά δέν μου είνε έπιτετραμμέ-
νον νά πάω στό έργο, που γράφουν
«άκατάλληλον δι' άνήλικους».

—Γιατί; Η άπαγόρευσις είνε για
τούς κάτω των 14 ετών. Ένώ εσύ εί-
σαι 16. Θέλεις μήπως μ' αυτό νά κρύ-
βης τά χρόνια σου;

—Έγώ όχι, άπήντησεν ή νέα. Τό θέ-
λει όμως αυτό ή μαμά.

—Δηλαδή;

—Η μαμά μου έπιμένει νά με κρατά
κάτω των 14 ετών. Δέν με άφήνει νά
ένηλικιωθώ.

—Καί αυτό τό κάνει για νά φαίνεσαι
πιό νέα;

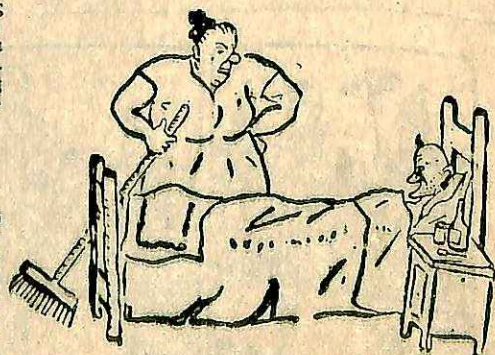
Καί ή δεσποινίς έξήγησε σαφέστερα
την περίπτωσιν της.

—Κάθε φορά που πρόκειται νά θγου-
με με μία φιλική παρέα, για νά πάμε
στόν κινηματογράφο, ή μαμά μου ρω-
τά: «Είνε κατάλληλον για άνήλικους;»
Καί όταν της άπαντήσουν «όχι», όταν
της πούν ότι είνε άκατάλληλο, στρέ-
φεται σ' έμένα και με δυνατή φωνή,
ώστε ν' ακούσουν όλοι, μου λέγει: «Ε-
σύ, κυρούλα μου, δέν θα έλθης μα-
ζί μας, διότι δέν έπιτρέπεται στό παι-
διά κάτω των 14 ετών». Καί προσθέτει
στρεφόμενη στούς άλλους: «Είνε άκό-
μη μικρή, ή καυμένη! Γεννήθηκε πρό
13 ετών, όταν έγώ ήμουν 17 ετών». Μ'
αυτό τον τρόπο ή μαμά μου δηλοί ευ-
σχήμως ότι δέν έπέρασε τά τριάντα.

»Περιτόν νά σ'ας πώ, συνέχισεν ή
δεσποινίς, ότι αυτή ή κατάσταση είνε
άφόρητη για μένα. Προχθές δέν κρα-
τήθηκα πιά. Έτράβηξα ιδιαίτερως την
μητέρα μου και της είπα: «Μαμά, ξε-
ρεις ότι είμαι πιά 16 ετών». «Ναι, παι-
δί μου, μου άπήντησε, έγώ τό ξέρω,
άλλά δέν πρέπει νά τό μάθουν οι άλ-
λοι. Λυτήσου με και άφρησε για... δυό
άκόμη χρόνια νά είμαι στό 30!»

»Καί έτσι, άλλοιμόνο μου! κατέλη-
ξεν ή δεσποινίς. Δέν θα μπορού νά πάω
φανερά σέ φιλμ άκατάλληλο για άνη-
λικούς άν δέν γίνω... δεκαοχτώ хро-
νών.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

—Γυναικούλα μου, σοφ φεύγω...
—Κότταξ νά μη μου γυρίσες πάλι πίσω
μεθυμένος!..

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ωρίς μετανομήσει

Οστε δέν θα έχωμεν έφέτος την
πρώτην Σεπτεμβρίου μετακομί-
σεις; Έτσι έπιτάσσει ό νόμος;
Οι συμβάσεις ένοικιασίων παρατεί-
νονται μέχρι του 'Οκτωβρίου.

Καί έτσι δέν θα έπαναληφθή μεθαύ-
ριον ή πατροπαράδοτος μετοικεσία.

Δέν θα ιδούμε κάρρα φορτωμένα μέχρι
κινδύνου άποκοπής των ηλεκτροφόρων
συρμάτων από τά πόδια του άναποδο-
γυρισμένου τραπεζίου. Δέν θα έρευι-
σουν, προς ζημίαν των, οι φωτορεπό-
τερς των έφημερίδων εις τό φωτογρα-
φικόν των άρχείων, για ν' άνεύσουν
και νά μάς πασάσουν ως στιγμιότυ-
πον της ήμέρας μίαν εικόνα μετακομί-
σεως του... 1925. Την ίδια μάς έμφα-
νίζουν κάθε χρόνο, αλλά τί σημασίαν
έχει, έφ' όσον τό έθιμον έπαναλαμβάνε-
το κι' αυτό στερεοτύπως κάθε τέτοια
έποχή;

Έφείτος όμως δέν θα έπαναληφθή. Τι
ασέβεια, αλήθεια, παρά μίαν παλαιο-
τάτην αθηναϊκήν παράδοσιν! Μά θα εί-
νε κάτι τό άφύσικον ν' άρχιση ό Σε-
πτέμβριος χωρίς άναστάτωση των έ-
νοικιαστών. Η μεθαυριανή πρώτη Σε-
πτεμβρίου θα μάς φανή άνισρη και
πληκτική ως... π ρ ω τ η θεατρικού έρ-
γου.

★

Οι πιο στενοχωρημένοι από την κα-
τάργησιν του έθιμου είνε οι ένοικια-
σταί. Είχε καταντήσει γι' αυτούς, φυ-
σική ανάγκη ή άλλαγή περιβάλλοντος
κάθε τέτοια έποχή. Οι πρώτες πινές
του φθινοπωρινου άνέμου τούς ξεση-
κωναν.

Αυτές τις ήμέρες έχει πάλι ξυπνήσει
τό μεταναστευτικόν τους ένστικτον.
Καί είνε όλο νεύρα, τά όποια ζεσπανε
εις καυγά με τόν ιδιοκτήτη, Άνακα-
λύπτουν αίφνιδίως ένα σωρό έλαττώ-
ματα εις τό σπίτι, τό όποιον κρατούν
με ένοίκιον επί τόσον καιρό. Τώρα τά
άνακαλύπτουν τά έλαττώματα.

—Έλα έδω, κυρία σπιτονοικοκυρά.

—Όρίστε.

—Αυτό τό λούκι έχει θουλώσει και
τό νερό της θροχής πέφτει μέσα στό
σπίτι.

—Πότε θούλωση;

—Τί θα πή πότε, άφού μάς πλημμύ-
ρισε τό σπίτι νερά;..

—Μά πως σ'ας πλημμύρισε, Χριστια-
νέ μου, άφού άκόμη... δέν έπιασε καμ-
μιά θροχή;

—Κι' άν δέν έπιασε, θα πιάση. Τί δη-
λαδή. Πρέπει νά περιμένωμε νά βρα-
χούμε πρώτα και ύστερα νά τό διορθώ-
σης; Όραιο κι' αυτό!..

—Μά πως τό κατάλαβες ότι τρέχει
τό λούκι, άφού δέν έβρεξε άκόμη;

—Δέν είνε άνάγκη νά έρέξη, για νά

τό καταλάβω. Τό πράγμα μιλάει μόνο
του. Τόσες σκόνες θα έχουν πέσει μέ-
σα όλο τό καλοκαίρι, μπορεί νά μ'ην
έχη θουλώσει.

Γυρίζει άπ' έδω ό ένοικιαστής, γυρί-
ζει άπ' εκεί και διαρκώς νέα έλαττώ-
ματα του σπιτιού άνακαλύπτει.

—Όρίστε! Παράθυρο είνε αυτό ή θά-
σανο;

—Μά τί έχει τό παράθυρο;

—Δέν ξέρω τί έχει, πάντως δέν είνε
παράθυρο. Δέν έπρεπε νά είνε έν πρώ-
τοις εκεί που είνε.

—Είνε ίσια-ίσια στην πύ άνοιχτή
πλευρά του σπιτιού.

—Μά αυτό άκριβώς είνε τό άσχημο.
Φέρνει πολύ φώς και πολύν άέρα και
κινδυνεύουν νά μου κρυολογήσουν τά
παιδιά...

—Μά τί λές, Χριστιανέ μου;

—Αυτό που λέω... Έπειτα θέα είνε
αυτή που έχει αυτό τό σπίτι;

—Άσχημη είνε ή θέα του; Βλέπει
προς την Ακρόπολη. Έσεις, όταν ήρ-
θατε, είχατε ξετρελασθή με την θέα.

—Τί μου λές; Χαρά στο πρσμαι! Νά
βλέπης κάθε πρωί τά χαλάσματα της
'Ακροπόλεως! Μά είνε άπελπισία. Θα
έπρεπε νά φροντίσετε νά έχη κάτι άλ-
λο ως θέα τό σπίτι σας, ένα πάρκο πα-
ραδείσματος χάριν ή έναν φαρού όρο-
μο.

—Καλά. Τώρα που μάς τώπες, θα
φροντίσωμε νά διώξωμε την... Άκρο-
πολι από εκεί που είνε.

Άλλ' έπειδή ή 'Ακρόπολις δέν πρό-
κειται νά φύγη, έτοιμάζεται νά μετοι-
κήση ό ένοικιαστής. Είνε δε φοβερά
φουρκισμένοι, που θα μείνη άκόμη έ-
ναν μήνα σ' αυτό τό

«παληόσπιτο», τό ό-
ποιον του έγινε ά-
νυπόφορο, μόλις έ-
μύρισε Σεπτέμβριος.

—Σπίτι είνε αυτό, άδερφέ, ή θάσα-
νο;

★

Καί αυτά τά έπιπλα όνειρεύονται με-
τακόμισιν. Λίγο τά μέλλει άν σέ κάθε
άλλαγήν σπιτιού μαρτυρούν και μένουν
τά μιά. Είχε και γι' αυτά θέλγητρα
ή πρώτη Σεπτεμβρίου. Διότι κατ' αυ-
τήν την ήμέραν έδοκιμάζαν και τά έ-
πιπλα την ήδονήν του «ζήν έπικινδύ-
νως»...

Τά δένει κι' αυτά τις τελευταίες ή-
μέρες ό πόθος της φυγής. Τά κατέλα-
βε τό όνειρον του μικρού ταξιδιού της
μετακομίσεως.

—Βαρέθηκα πιά, είπε χθές στούς συ-
ναδέλφους του ό καθρέφτης, νά καθρε-
φτίζω διαρκώς τά ίδια και τά ίδια πρά-
γματα. Θέλω νά ταξιδέψω λίγο έπάνω
σέ φορηγό, νά βγώ στό δρόμο και νά
καθρεφτίσω περνώντας τά ντουθάρια

των σπιτιών.

—Σπουδαίο όνειρο! παρετήρησεν ή
καρέκλα. Μήπως κάθε ήμέρα δέν κα-
θρεφτίζεις ν τ ο υ θ ά ρ ι α;

—Άφησε τ' άστεία, σέ παρακαλώ,
άπήντησεν ό όνειροπόλος καθρέφτης.
Αισθάνομαι μεγάλη άνάγκη νά ταξιδέ-
ψω. Θέλω νά καθρεφτίσω τά πρώτα
άνάλαφρα φθινοπωρινά συννεφάκια, τά
φυλλάματα της άκακίας, τό πεζοδρό-
μιον...

—Τό πεζοδρόμιον είπες; ρώτησε ή
κακεντρεχής καρέκλα. Καί δέν καθρε-
φτίζεις την... μεγάλη κόρη της οικο-
γενείας; Τό ίδιο είνε.

Κατόπιν ώμίλησεν τό κλουβί.

—Τί τά θέλετε, είπε. Καί έγώ ναιώ-
θω πληξί πιά σ' αυτό τό σπίτι. Είμαι
σάν... μέσα σέ κλουβί.

—Κι' έγώ έπίσης, συνεπλήρωσε τό
κρεβάτι. Θέλω νά φύγωμε από δω.
—Καί τί κάθεσαι; είπε στό κρεβάτι
ή πνευματώδης καρέκλα. Άρον τόν...
κράββατόν σου και περιπάτει.

Καί τά άλλα έπιπλα έξέφρασαν την
έπιθυμίαν της φυγής. Άλλ' ή πρακτι-
κή καρέκλα, που πατά συνήθως επί
στερεού εδάφους και δέν άεροβατεί, ά-
νέλαβε νά ύπενθυμίση εις τούς συνα-
δέλφους της τούς κινδύνους της μετοι-
κεσίας.

—Σκεφθήτε, είπε, τις βαναυσότητες
των μεταφορέων, τό άπότομον φόρτω-
μα επί του σχήματος, τά φοβερά τινά-
γματα κατά την διαδρομήν, κατά την
όποιαν κυλάμε από δω κι' από εκεί.

—Έμένα δέν με μέλλει, άπήντησεν
ό τέντζερης. Καί άν κυλωσ, θα όρώ
τό καπάκι.

—Καλά έσύ. Άλλά τά άλλα έπιπλα;

—Κανένα δέν μάς μέλλει, άπήντησαν
όλα. Ν' αλλάξωμε περιβάλλον και...
κομμάτια άς γίνωμε...

Υπό

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

άναβληθή για ένα μήνα. Φοβερόν!...
Ό κάθε ένοικιαστής δέν θα μπορεί νά
σταθή μεθαύριο, την πρώτη Σεπτεμ-
βρίου, μέσα στό παλιό σπίτι.

—Έλπινίκη!

—Όρίστε.

—Πρώτη Σεπτεμβρίου σήμερα.

—Τό ξέρω.

—Τό ξέρεις και μπορείς και κάθεσαι
έδω μέσα;

—Τί νά κάμω;

—Έτοίμασε τά παιδιά. Θα θγούμε
σήμερα όλη μέρα. Θα πάμε έκδρομή.

—Πού;

—Στό... Ζάππειο.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Φύη, ΜΙΑ ΖΩΝΤΑΝΗ ΘΕΑ από τὸ Λιόπεσι, πρὸ 2.500 ἔτῶν!

Ἀπὸ τὴν ἀνέκδοτη σειρά «Κλασσικοὶ Θρύλοι»
τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας Κ. ΑΘΑΝΑΤΟΥ

Ἐφιστῶμεν σήμερα ὅπως ἰ. διαίτητος τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνώστων τοῦ «Θησαυροῦ» εἰς τὸ κατωτέρω αὐτοτελὲς αὐθεντικὸ ἱστορικὸν τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας καὶ σοφοῦ μελετητοῦ τῶν ἀρχαίων κειμένων, διότι ἡ ἡρώς τῆς ὁποίας παρουσιάζει οὐδέποτε ἕως τῶρα ἐμνημονεύθη ποτε. ἡ ἀπὸ κανένα ἐκ τῶν νεωτέρων συγγραφέων μας, ἀνακελευθεῖς κυριολεκτικῶς τὸ πρῶτον τῶρα ἐκ τῶν πηγῶν τῆς ἱστορίας τοῦ ἀπώτατου φυλίου παρελθόντος μας. Ἡ πρωτότυπος αὐτὴ ἐργασία τοῦ Κώστα Ἀθανάτου, ἡ αὐτόγραφος ἀποκαλυπτική, τῆς ὁποίας μέχρι τοῦδε ἔχομε δημοσιεύσει ἑνδεκά ἐν ὅλῳ τεμαχίᾳ — ὅσα καὶ τὰ τεύχη τοῦ «Θησαυροῦ» — ἐπρόκάλυψε ἥδη τὸ αὐθόρμητον ἐνδιαφέρον διακεκριμένου ξένου ἐπιστήμονος καὶ λογίου ἀρχαιολόγου, διατρίβοντος ἀπὸ τινος σταῖς Ἀθήνας, ἐξαιρέτως δὲ Ἑλληνιστοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ ἐπελήφθη τῆς μεταφράσεως τῶν μονογραφικῶν αὐτῶν στήν ἀγγλικὴ γλῶσσα με σκοπὸν νὰ τὰς ἐκδόσῃ — ἀφοῦ συμπληρωθῶν — σὲ ἑξῆς τὴν Ἀμερικὴν. Τὸ ἄξιον λόγου στήν προκειμένη περίπτωσιν δὲν εἶνε ἀπλῶς καὶ μόνον τὸ γλαφυρὸ ὕφος καὶ ἡ ζωηρὴ παραστατικότης τοῦ συγγραφέως, ὅσο ἡ ἐπιτυχία τοῦ ν' ἀναζητῇ καὶ ν' ἀνευρίσκῃ θέματα τελείως ἀγνωστά ἕως τῶρα καὶ στοὺς ὀλίγους, οἱ μόνον στοὺς πολλούς. Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Θησαυροῦ» λογιζέται εὐτυχῆς, διότι ἐξησφάλισε τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς ἀνεκτίμητοῦ αὐτῆς συνεργασίας καὶ παρέχει παρομοίαν ποιότητα ἀνωτέραν πνευματικὴν τροφήν στο ἀναγνώστη κοινὸν τοῦ περιοδικοῦ μας.

ΟΙ γενικά οἱ ἄρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ Θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ὅσους ἱστορήσαν ἢ φαντασία τοῦ Ἡσιόδου καὶ ἐκίνησε στοὺς θεῖους τοὺς στίχους ὁ Ὀμηρος, δὲν ὑπῆρξαν παρὰ μονάχα... μαρμαρένιοι! Οἱ ἄνθρωποι δὲν τοὺς ἀντίκρυσαν παρὰ μόνο ὡς ἀγάλματα. Ζωντανὴ θεότητα δὲν ἔτυχε νὰ ἰδῇ κανεὶς μπροστὰ τοῦ ποτέ, θεοὶ δηλαδὴ μὲ σάρκα καὶ ὅσα καὶ φορέματα, νὰ κινῆται, νὰ περπατῇ καὶ νὰ μιλάει μαζί με τὰ ἄλλα πλάσματα ἐπὶ γῆς. Ἐγινε, ὡς πόσο, ὅμως καὶ μιά τέτοια ἐξαίρεσις κάποτε! Καὶ τὸ γεγονός δὲν ἀνέκει καθόλου στήν ἀνεξαρκρίβωτη σφαῖρα τῶν μυθολογικῶν παραδόσεων, ἀλλ' ἀναφέρεται ὀλοκάθαρα στὸν κύκλο τῆς βεβαιωμένης ἱστορικῆς ἐποχῆς.

Βρισκόμαστε στὸν καιρὸ τοῦ μεγάλου νομοθέτου Σόλωνα, ὁ ὁποῖος ἐνσάρκωσε

στὸ πρόσωπό του τὴν περίφημὴ ρῆσιν ὅτι οἱ λαοὶ θὰ εὐοαυμονήσουν ὅταν θαυλεύουν οἱ φιλόσοφοι. Δύομιση χιλιάδες σχεδὸν χρόνια ἀπὸ σήμερα. Τὰ περίφημα ἠθικά, κοινωνικά καὶ οἰκονομικά μέτρα τοῦ εἶχαν ὅλα θεσπισθῇ, καὶ ὁ ἰδιορρυθμὸς ἐκείνος κυβερνήτης ἀντὶ νὰ σταθερῶν ἑπὶ τῆς ἀρχῆς καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ, ἐπρότιμῃσε νὰ φύγῃ γιὰ δέκα χρόνια σὲ μέρη μακρυνὰ ὡς περιηγητὴς γιὰ νὰ ἰδῇ τὰ μεταξὺ ἂν οἱ Ἀθηναῖοι θὰ ἦσαν ἀξίον νὰ διατηρήσουν τὴν ἰδεώδη πολιτείαν ποὺ τοὺς ἐχάραξε. Σκέψις τοῦ ἦταν ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἡ παρουσία σπουδαίου ἀρχοντος γιὰ νὰ εὐτυχήσῃ μιά Χώρα, ἀλλὰ χρειάζεται νὰ ἔχουν συνειδησὶ νὰ καρπωθῶν ἀπὸ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ συστήματος καὶ μόνοι τοὺς οἱ πολῖται ποὺ τὴν κατοικοῦν. Ἐννοεῖται εὐκόλως ὅτι τὸ πείραμα ὅσο εὐγενικό ἦταν, ἄλλο τόσο ἀκριβὲς ἀπεδείχθη οὐτοπιστικό. Καὶ ὁ Σόλων γεμάτος ἀπογοῆς τευσι ἐγύρισε ἀπὸ τὴν περιοδείαν του. Ἀπάνω, λοιπόν, ποὺ εἶχε σκοπὸ νὰ ξαναπαρῇ μετὰ κόπο τὰ ἡνία στὰ γενοντικά χέρια του, συνέβη αἰφνίς μιά ἀνωμαλία ποὺ κράτησε, οὔτε λίγο, οὔτε πολλή, τριαντατρία χρόνια ἀσώστα καὶ ποὺ ἀναγράφεται μετὰ λέξι: Πεισιστράτος.

★

Ὁ νέος αὐτός, ὁ γνωστὸς κατόπιν ὡς διάσημος «τύραννος», κατήγετο ἀπὸ σημαντικὴ ἀριστοκρατικὴ καὶ πλουσιωτάτη οἰκογένεια. Εἶχε λαμπρὰ προσόντα ρήτορος καὶ ἀπεφάσισε μιά μέρα νὰ μῆναι στήν πολιτική. Ἀλλά, οἱ ὁπαδοὶ τοῦ ἐμετροῦντο στὰ δάχτυλα. Κανονικῶς δὲν θάφτανε σὸ σκοπὸ ποτέ. Τότε κι' αὐτὸς κατέφυγε σ' ἕνα τέχνασμα. Ἐπρόβαλε ἕνα πρῶτον ἀγορὰ μετὰ τὰ ροῦα τοῦ ἐσοχισμένου, τὰ μούτρα τοῦ καταματωμένου, καὶ τὸ ἄλογό του ἀκόμα χτυπημένο μετὰ σπαθίον ἐς τὰ πτερυγία. Οἱ χαῖροι τὸν περικύκλωσαν γιὰ νὰ μάθουν καὶ σὲ λίγο ὅλοι ἐπανελάμβαναν ἀπὸ τὴν μιά ἀκρὴ ὡς τὴν ἄλλη τῆς πόλεως ὅτι:

—Τὸν καὶ μένο τὸν Πεισιστράτη! Οἱ ἀντίπαλοί του τοῦ ἐπετέθησαν ἀνάνδρα νὰ

τὸν σκοτώσουν καὶ γλήτωσε ὡς ἐκ θαύματος!

Ἔτσι εἶχε διαδόσει ὁ ἱδιός.

Ἡ ἀστυνομία εἶχε ἀποδεῖχθῇ ἀνίκητη νὰ τὸν προστατεύσῃ! Συνεπῶς ἐδέχθη τὴν αἴτησιν τοῦ νὰ προφυλαχθῇ μετὰ δικῆς του φροντίδας, καὶ τοῦ ἐπέτρεψε νάχη πενήντα ὀπλοφόρους μαζί του, κι' ἂν εἶνε ἀνάγκη καὶ περισσότερους! Τὸ κόλπο ἐπίασε περίφημα. Ὁ Πεισιστράτος ὠργάνωσε ἕνα μικρὸ στρατὸ ἀπὸ φίλους του, καὶ μιά νύχτα εἰσέβαλε στήν Ἀκρόπολιν κι' ἐγίνε κύριος τῆς καταστάσεως! Δὲν τὸν ὠφέ

λησε ὅμως καὶ πολὺ αὐτό, γιατί ὑπερ' ἀπὸ ἕνα διάστημα οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐπίασαν, τὸν καθήρεσαν, τὸν κατέδικαν σ' ἐξορία καὶ τοῦ κατέσχον καὶ τὴν τεραστία περιουσίαν του. Ὁ Πεισιστράτης ἐπῆγε στήν Εὐβοίαν καὶ ἐπὶ πέντε ὀλόκληρα χρόνια ἄλλο δὲν συλλογίζονταν παρὰ τὸ πῶς θὰ ξαναγυρίσῃ καὶ θὰ πάρῃ τὴν ἐξουσίαν γιὰ δευτέρην φορά.

Στὴν Ἀθήναν τὰ κόμματα δὲν ἄργησαν καὶ πάλι νὰ φαγωθῶν μεταξύ τους. Ὁ Σόλων εἶχε γίνῃ μακαρίτης πιά. Ἡ στιγμὴ φαινόταν κατάλληλη. Ἀλλά, ἔλειπε τὸ μέσον γιὰ νὰ πεισθῇ καὶ ὁ πληθυσμὸς, τὸ στρατήγημα. Ὁ Πεισιστράτης ἦταν ἀγρυπνῶν ὅσο καὶ φίλαρχος. Καὶ ἀγρυπνῶντας στὴν φουρὶς στὸ κρεβάτι τοῦ ἀπὸ τὴν ἀνησυχία νὰ ἐφεύρῃ τρόπο ἀποτελεσματικό.

Ὁ Μεγακλῆς, ἕνας ἰσχυρὸς παράγων, τὸν προσκαλοῦσε ὑποσχόμενος νὰ τὸν συνδράμῃ, μετὰ τὴν πατρίαν του. Ἀλλά, ὁ Πεισιστράτης ἀκόμα ἐδίσταζε. Τέλος πάντων,

ἐπέρασε ἀθόρυβα τὸ Εὐριπὸ, βγήκε στὸν Ὠρωπὸ κι' ἐκυκλοφοροῦσε «ἐνκόκκιντο» στὰ Μεσόγεια τῆς Ἀττικῆς ὡς πρῶτον καὶ ὡρα βολικὴ γιὰ τὸ ποδοῦμενο. Καὶ ἡ εὐκαιρία τοῦ ἦρθε ὁλοσδιόλου ἀναπάντεχη.

★

Ἐγκατεστημένος προσωρινὰ σὰν ξένος ἰδιώτης περαστικὸς στήν Παιανίαν, δηλαδὴ σὸ σημερινὸ Λιόπεσι, ἐπερίμενε.

Μὴ ἔχοντας τί νὰ κάμῃ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴ στενοχώριαν του, ἔβγαινε ἀπὸ τὴν αὐγὴν σὲ μακρινούς περὶπάτους στήν ὑπαιθρον. Οἱ χωριάτες κατεγίνοντο στὰ ἀγροτικά ἔργα τους. ἦταν τρύγος. Μπροστὰ σ' ἕνα ἀμπελὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐπατρίδης ἐκύνταζε τὸ χαρμόσυνο πανηγύρι τῶν κοριτσιῶν ποὺ ἐστοιβάζαν τὰ τσαμπιά στὰ πανέριά τους. Ἐάνθου, τοῦκαθεν ἐντύπων μιά κοπέλλα ποὺ ξεχώριζε σὲ ὅγο τοῦ παρὰστῆματός της ἀπ' ὅλες τῆς ἄλλες καθὼς ἐσκυβαν γιὰ νὰ τρυγοῦν. Ἐπλησίασε. Ἀπὸ ἀπλὴ περιέργεια. Οἱ γυναῖκες μάλιστα τὸν ὑποπτεύθηκαν γιὰ σάτυρο. Ἀλλ' αὐτὸς ἐκύνταζε προσεκτικώτερα αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴ διαφορά τῆς μῆδος νέας ποὺ ἦταν τόσο πολὺ μεγαλύτερη μὲς στὴς ἄλλες καὶ τρομερὰ διαφορετικὴ. Ἡ χωριστοπούλα ἐσθίως κάποτε τὸ βλέμμα της καὶ τὸν κύτταξε κι' αὐτὴ. Στὸ ἀντίκρουσμά της, κατόπισσα, ὁ Πεισιστράτης τάνασε κυριολεκτικῶς! Ἐτόλμησε μάλιστα καὶ τῆς μίλησε:

—Πῶς σὲ λένε, παιδί μου; τῆς εἶπε μετὰ καλωσύνης.

—Φύη, ἀπάντησε ἡ κόρη ἀφελέστατα.

Ὁ Πεισιστράτης ἔβλεπε μπρὸς τοῦ ἕνα φαινόμενο. Ἡ Φύη ἐκεῖνη, ποὺ τρυγοῦσε, εἶχε μιά θεώρατη κορμοστασιά, ἦταν ἀπάνω ἀπὸ δύο μέτρα ψηλὴ, μιά ἐξαίρεσις ὀλόγια γραμμὴ, λιγερὴ μέση, σὰν ὑπερφυσικὸ ἄγαλμα. Οὕτε ἀνδρὲς ἔγιναν ποτὲ ψηλοὶ σὰν κι' αὐτήν. Καὶ τί ρυθμικὴ ἀρμονία στὸν κορμὸ τῶν γιγαντιαίων αὐτῶν διαστάσεων! Ἐξωτικὴ καλλονή. Ἀφθονὰ βοστρυχωτὰ μαλλιά, μάτια τετραπλάτα, ὀλοφώτεινα, λαμπερά, μὴ γραφτὰ, πρὸ σωπο θεϊκό, καμάρι ἀσυνήθιστο σ' ἐπιβολὴ γιὰ πλάσμα ἀνθρώπινο.

Ὁ Πεισιστράτης ἔμεινε ἄφωνος. Ἐφυγε σιγὰ-σιγὰ σκυφτός, κι' ὅλο γύριζε πίσω καὶ κύτταζε καὶ ξανακύτταζε, καὶ μονολογοῦσε σὰν κἀτι νὰ ἔπαθε, σὰν κἀποια ἀλλόκοτη ἐμπνεῦσι νὰ τὸν ἐκυρίευε.

★

Ὅταν τὸ ἄρμα μῆπῃε στήν Ἀθήναν, ἐπηκολούθησε συναγεμῶς. Ὁ κόσμος φοβῶταν ὅτι θὰ γίνῃ σεισμός. Ἡ Φύη, ἀγέρωχη μὲς στήν ἀστραφτερὴ ἀρματωσίαν της, μόλις τὸ ἄρμα στάθηκε καταμεσῆς στήν Ἀγορὰ, ἀνοῖξε τὰ σαρκώδη χεῖλιά της καὶ μετὰ τὴν γλυκεῖαν καὶ βρον

σι πέντε αἰῶνων, ἦταν ἀνάστατο.

Ὁ περιέργως ξένος εἶχε πάει κατ' εὐθείαν σὸ σπιτί τῆς Φύης καὶ ζητοῦσε νὰ συναντήσῃ τὸν πατέρα της. —Θέλεις, πατριώτη —τοῦ εἶπε— νὰ μοῦ δώσῃς τὴν κόρη σου νὰ τὴν κάνω στήν Ἀθήναν βασιλίσσα;

Ὁ ἀπλοϊκὸς ἀμπελουργὸς τῆς Παιανίας, σάτισε.

Ἀλλὰ ὁ Πεισιστράτης δὲν εἶχε κανένα ἔρωτα γιὰ τὴν Φύην καὶ δὲν ἐσκόπευε διόλου νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκα του. Ἄλλο ἐντελὲς ἦταν τὸ σχέδιό του, καὶ τὸ κράτησε ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ μυστικό. Ἀφοῦ φανέρωσε τ' ὄνομά του κι' ἐξησφάλισε τὴν συγκατάθεσιν τοῦ γέροντος καὶ τοῦ κοριττοῦ, ἐφρόντισε ἀμέσως καὶ τῆς πῆρε μέτρα γιὰ τὰ προικία. Ἐπεκινώθηκε κρυφὰ μετὰ τὴν Ἀθήναν, καὶ σὲ μιά βδομάδα μὲς, ἡ μικρὴ καὶ ἀθάνα γεωργικὴ κοινωνία τῆς Παιανίας ἐτρίβετὰ μᾶτια της ἀπὸ κατάπληξι:

Ἀνθρώποι τοῦ Πεισιστράτου ἦρθαν σὸν χωριὸν σέρνοντας ἕνα ὡμάκι —ἄρμα— ὀλόχρυσον μετὰ ἑξὶ ἄλογα ποὺ ἦταν κι' αὐτὰ στολισμένα μετὰ ὀλόχρυσον χάμουρα καὶ χαϊμαλιά: Καὶ ἡ Φύη ἐστήθηκε ὀλομόναχη σὸν θρόνον αὐτοῦ τοῦ ἀμαξιοῦ, φορῶντας, τί; Μιά πελώρια χρυσὴ περικεφαλαία σὸν κεφάλι, πλαισιωμένη ὀλόγυρα ἀπὸ τὰ πλούσια μαλλιά της. Χρυσὰ κρόσια κρέμονταν ἀπὸ τὸ ζωστήρα τοῦ χιτῶνά της ποὺ ἐφθάναν ὡς τὸν ἀστράγαλο. Χρυσὰ καὶ τὰ σανδάλια. Στὸ ἕνα τῆς χερὶ τῆς ἔβαλαν νὰ κρατῇ ἕνα μυτερὸ χρυσὸ κοντάρι, καὶ σὸ ἄλλο μὴν ἀσπίδα νὰ σκεπάζῃ σὰ δίσκος τὸ στήθος της μὴν ἀσπίδα κατὰχρυσήν ποὺ οἱ ἀχτῖνες τοῦ ἡλίου λές κι' ἔσπαγαν χίλια κομμάτια ἀπάνω της!

Ἔτσι, τὸ ἄρμα ἐξεκίνησε, καὶ οἱ γυναῖκες στήν Παιανίαν εἶχαν πιστέψῃ πᾶς ὡς ἡ Φύη ποὺ γινώριζαν, αὐτὴ ποὺ λίγες μέρες πρὶν τρυγοῦσε μαζί τους σ' ἀμπελῖα, δὲν ἦταν θνητὴ ὅπως αὐτές, δὲν ἦταν θυγατέρα τοῦ πατέρα της, ἀλλὰ ὕψος εἰς ἐρχομένη ἀπὸ ἄλλον κόσμον, οὔτε καν βασιλίσσα, ἀλλὰ θεά, ναί, μιά ἀληθινὴ θεά, ἡ παρθένος Ἀθηνᾶ κατὰ τὴν παράστασιν τὰ ἔπη τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἀπάνω στὸν Ὀλύμπου...

★

Ὅταν τὸ ἄρμα μῆπῃε στήν Ἀθήναν, ἐπηκολούθησε συναγεμῶς. Ὁ κόσμος φοβῶταν ὅτι θὰ γίνῃ σεισμός. Ἡ Φύη, ἀγέρωχη μὲς στήν ἀστραφτερὴ ἀρματωσίαν της, μόλις τὸ ἄρμα στάθηκε καταμεσῆς στήν Ἀγορὰ, ἀνοῖξε τὰ σαρκώδη χεῖλιά της καὶ μετὰ τὴν γλυκεῖαν καὶ βρον

τερὴ φωνὴ τῆς γύρω ἀπὸ τὴν νεκρικὴν σιγὴν τῶν μαζωμένων πολιτῶν, εἶπε ὅσα ὁ Πεισιστράτης τῆς εἶχε πῆ:

—Ἀθηναῖοι! Δὲν ἀντέχω νὰ σὰς βλέπω πιά νὰ τρώγεστε! Εἶμαι ἡ προστάτις σὰς θεᾶ καὶ κατέβηκα ἐπὶ τῆς πόλεως γιὰ νὰ σὰς ἀγαπᾶ! Μιὰ εἶνε ἡ παρὰ γυναικίαν μου γιὰ τὴ σωτηρίαν σας: Νὰ καλέσετε στήν στιγμὴν τὸν Πεισιστράτη καὶ νὰ τοῦ δώσετε τὴν Ἀρχή!

—Θαῦμα! Θαῦμα! ἔκραυγαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ κυττάζοντας τὴν Φύην δὲν μπορούσαν ποτὲ νὰ φανταστοῦν ὅτι ἦταν ἄνθρωπος θνητός.

Τὸ ἄρμα ἐτράβηξε πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν. Φθάνοντας ἐκεῖ, ὠρμησε πρὸς τὴν πύλιν καὶ τὸν Πεισιστράτη μετὰ τοῦς ἀδελφούς του Μεγακλῆ. Καὶ ἡ θεά... χάθηκε! Ὁ Πεισιστράτης γενόμενος κυβερνήτης τὴν ἔδωκε γυναῖκα σὸν υἱὸν τοῦ τὸν Ἰππαρχον. Καὶ ὅλη ἡ Παιανία ἦρθε τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὴν προσκύνησε σὸν παλάτι της.

★

Ὁ Πεισιστράτης εἶχε δεχθῇ νὰ πάρῃ ὡς γυναῖκα του τὴν κόρη τοῦ Μεγακλῆ, τὴν Κοισύραν γιὰ νάχη ἐξασφάλισιν τὴν ὑποστηρίξει ὀλομόναχη σὸν θρόνον αὐτοῦ τοῦ ἀμαξιοῦ, φορῶντας, τί; Μιά πελώρια χρυσὴ περικεφαλαία σὸν κεφάλι, πλαισιωμένη ὀλόγυρα ἀπὸ τὰ πλούσια μαλλιά της. Χρυσὰ κρόσια κρέμονταν ἀπὸ τὸ ζωστήρα τοῦ χιτῶνά της ποὺ ἐφθάναν ὡς τὸν ἀστράγαλο. Χρυσὰ καὶ τὰ σανδάλια. Στὸ ἕνα τῆς χερὶ τῆς ἔβαλαν νὰ κρατῇ ἕνα μυτερὸ χρυσὸ κοντάρι, καὶ σὸ ἄλλο μὴν ἀσπίδα νὰ σκεπάζῃ σὰ δίσκος τὸ στήθος της μὴν ἀσπίδα κατὰχρυσήν ποὺ οἱ ἀχτῖνες τοῦ ἡλίου λές κι' ἔσπαγαν χίλια κομμάτια ἀπάνω της!

Ἔτσι, τὸ ἄρμα ἐξεκίνησε, καὶ οἱ γυναῖκες στήν Παιανίαν εἶχαν πιστέψῃ πᾶς ὡς ἡ Φύη ποὺ γινώριζαν, αὐτὴ ποὺ λίγες μέρες πρὶν τρυγοῦσε μαζί τους σ' ἀμπελῖα, δὲν ἦταν θνητὴ ὅπως αὐτές, δὲν ἦταν θυγατέρα τοῦ πατέρα της, ἀλλὰ ὕψος εἰς ἐρχομένη ἀπὸ ἄλλον κόσμον, οὔτε καν βασιλίσσα, ἀλλὰ θεά, ναί, μιά ἀληθινὴ θεά, ἡ παρθένος Ἀθηνᾶ κατὰ τὴν παράστασιν τὰ ἔπη τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἀπάνω στὸν Ὀλύμπου...

Ἔτσι, τὸ ἄρμα ἐξεκίνησε, καὶ οἱ γυναῖκες στήν Παιανίαν εἶχαν πιστέψῃ πᾶς ὡς ἡ Φύη ποὺ γινώριζαν, αὐτὴ ποὺ λίγες μέρες πρὶν τρυγοῦσε μαζί τους σ' ἀμπελῖα, δὲν ἦταν θνητὴ ὅπως αὐτές, δὲν ἦταν θυγατέρα τοῦ πατέρα της, ἀλλὰ ὕψος εἰς ἐρχομένη ἀπὸ ἄλλον κόσμον, οὔτε καν βασιλίσσα, ἀλλὰ θεά, ναί, μιά ἀληθινὴ θεά, ἡ παρθένος Ἀθηνᾶ κατὰ τὴν παράστασιν τὰ ἔπη τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἀπάνω στὸν Ὀλύμπου...

Ἔτσι, τὸ ἄρμα ἐξεκίνησε, καὶ οἱ γυναῖκες στήν Παιανίαν εἶχαν πιστέψῃ πᾶς ὡς ἡ Φύη ποὺ γινώριζαν, αὐτὴ ποὺ λίγες μέρες πρὶν τρυγοῦσε μαζί τους σ' ἀμπελῖα, δὲν ἦταν θνητὴ ὅπως αὐτές, δὲν ἦταν θυγατέρα τοῦ πατέρα της, ἀλλὰ ὕψος εἰς ἐρχομένη ἀπὸ ἄλλον κόσμον, οὔτε καν βασιλίσσα, ἀλλὰ θεά, ναί, μιά ἀληθινὴ θεά, ἡ παρθένος Ἀθηνᾶ κατὰ τὴν παράστασιν τὰ ἔπη τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἀπάνω στὸν Ὀλύμπου...

Ἔτσι, τὸ ἄρμα ἐξεκίνησε, καὶ οἱ γυναῖκες στήν Παιανίαν εἶχαν πιστέψῃ πᾶς ὡς ἡ Φύη ποὺ γινώριζαν, αὐτὴ ποὺ λίγες μέρες πρὶν τρυγοῦσε μαζί τους σ' ἀμπελῖα, δὲν ἦταν θνητὴ ὅπως αὐτές, δὲν ἦταν θυγατέρα τοῦ πατέρα της, ἀλλὰ ὕψος εἰς ἐρχομένη ἀπὸ ἄλλον κόσμον, οὔτε καν βασιλίσσα, ἀλλὰ θεά, ναί, μιά ἀληθινὴ θεά, ἡ παρθένος Ἀθηνᾶ κατὰ τὴν παράστασιν τὰ ἔπη τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἀπάνω στὸν Ὀλύμπου...

κορμοστασίαν της καὶ τὴν ἀσυνήθιστην κατατομήν της καὶ μέσα τοὺς τοὺς ἔτρωγε ἡ ἀμφιβολία μὴ τάχα ἡ «θεά» ἦταν ἀληθινὴ θεά!

★

Γέρος καὶ δοξασιμένος ὁ Πεισιστράτης πέθανε, καὶ πρὶν παραδώσῃ τὴν ψυχὴν, ζήτησε τὴν Φύην νὰ τοῦ κλείσῃ τὰ μάτια του:

—Ἐγὼ τὴν εὐχὴν μου —τῆς εἶπε σφίγγοντας τὸ χεῖρ τῆς— «Θεά! Ἐγὼ σὲ πάντα τὸ νοῦ σου στὰ παιδιὰ μου τῶρα ποὺ φεύγω γὰ νὰ τοὺς φωτίξῃς ἐσὺ τὸ δρόμον πρὸς τὸ καλὸ, καὶ νὰ εἶσαι σ' ἀλήθεια ἡ θεά Ἀθηνᾶ γιὰ τὴν πόλιν αὐτήν!

Ἀπὸ τοὺς γιουὺς τοῦ Πεισιστράτου ἐβασίλευσε ὡς διαδόχος ὁ Ἰππίας, ἀλλὰ χάρις στήν παρουσίαν τῆς Φύης παρεχώρησε καὶ σὸν ἀδελφόν του, τὸν ἄντρα της, ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ θρόνον του. Ἡ Φύη ἐκάλεσε στήν Ἀκρόπολιν τὸν Ἀνακρέοντα, τὸ Σιμωνίδην καὶ ἄλλους ποιητὰς σὲ συνέδριον καὶ γιὰ πρώτην φορά τότε τὸ ἐπίσημον Κόστος ἐπῆρε—μὲ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς δικῆς της— ἀπόφασιν νὰ διαδώσῃ συστηματικὰ τὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου γιὰ νὰ φρονιματισθῇ ὁ π. π. π. π. π.

Ἀλλά, τὸ δρᾶμα μιά μέρα ἐξέσπασε. Ὁ Ἀρμόδιος καὶ ὁ Ἀριστογείτων ὠρμησαν κατὰ τὸν Πεισιστράτην δὲν. Ὁ Ἰππαρχος δολοφονήθηκε! Ἡ Φύη ἐπῆρε στὰ μακρὰ τῆς μπράτσας τὸ κορμὶ τοῦ κρεουργημένου συζύγου της, καὶ ἀπὸ τὰ μέγαρα τῆς θεῆς μᾶτια ἀνέβλυσαν κροῦνοὶ τὰ πυρῶμένα δάκρυα. Ἦταν ἡ γιοστὴ τῶν Παναθηναίων καὶ ἡ Φύη φοροῦσε τὴ θεϊκὴ ἱστορικὴ τῆς στολῆς, θουρηγμένη σὲ χρυσάφι, ὅταν οἱ φονεῖς ἐπλησίασαν ὑποῦλα μετὰ κλαδιά ἀπὸ μυρσίνης καὶ ἀπὸ κάτω εἶχαν κρυμμένα τὰ σπαθία.

Ὁ κουνιάδος τῆς Ὀ. Ἰππίας κλονίστηκε, ἀλλὰ ἡ Φύη ὠρμήθηκε μπροστὰ μετὰ τὴν ἐπιβλητικὴν παράστασιν της καὶ διέταξε τοὺς δορυφόρους νὰ χτυπήσουν. Ὁ Ἀρμόδιος ἐπέσε νεκρός. Ὁ Ἀριστογείτων συνελήφθη ζωντανός. Ἡ Φύη τὸν ἔβαλε μονάχη της στὰ βασανιστήρια καὶ βλέποντας τὸν νὰ πεθαίνει ἐκδικήθηκε γιὰ τὸν ἄντρα της!

Ἐπὶ τέσσαρα χρόνια ἀκόμα ὁ Ἰππίας κρατήθηκε στήν ἐξουσίαν, ὀφειλόντας τὸ ὀλοκλήρωτικὸν σὸν κούρασιον ποὺ τοῦδινε, ἔστω καὶ χίρρα, ἡ Φύη, μετὰ τὴν ἐπιμύνην της ποὺ ἦταν μεγάλη καὶ ἀλύγιση καθὼς καὶ τὸ σῶμα της.

★

Ἀλλά, τὸ τέλος ἐρχότανε ἀσυνγκράτητο.

Οἱ Ἀθηναῖοι φανερὰ ἐσμί-

(τὸ τέλος στὴ σελίδα 68)

Ζ

Δύο γράμματα σπουδαία, δύο τύπων άνομοίων πού μιλάνε περί βίου, κόβει και πεζοδρομίων

"Όσα συμβαίνουν σοβαρά αλλά και κωμικά....

Με τὰ έκδρομικά

Χαρίδιμε,

Τί γίνεται τών φίλων ή όμάς;
Πώς την περνάτε γενικώς, κάνετε έκδρομάς
ή μένετε, ως πάντοτε, μέσα εις την πρωτεύουσάν,
κι' όταν οι άλλοι φεύγουνε μετά χαράς ύπούλου,
πηγαίνετε και βλέπετε την τόσον... θριαμβεύουσάν
υπερεπιθεώρησιν τών Κιούση-Ρηγοπούλου;
"Ηκουσα πλείστα πράγματα γι' αυτήν την «Μαργα-
(ρίτα»
και ήδη για τούς γράψαντας αί σκέψεις μου είν'
(άλλα,
αφού ο κόσμος διαρκώς φωνάζει: «Κύττα! Κύττα!»
καί.. κλαίων υποδέχεται τού έργου το φινάλε!
"Έχει, λοιπόν, και κλάματα τώρα στο «Λυρικόν»;
Κι' εσύ αυτό το γεγονός το βρίσκεις φυσικόν;
Γιά γράψε μου, Χαρίδιμε, τι έγινεν εν τέλει...
Γνωρίζεις την διευθυνσιν: Τρίτη κορφή. Πεντέλη.

★

Κι' έρχομαι στην έρώτησιν πού αφορά έμας:
"Ωστε, λοιπόν, δέν κάνετε καθόλου έκδρομάς;
Γιατί στην φύσιν, αδερφέ, τόσον μεγάλος φθόνος,
κι' εις εποχήν πού, μάστιγα, προσφέρονται αφθόνως
τά μέσα τὰ έκδρομικά ταίς πάσαις και τοίς πᾶσι;
Δέν γίνεται, ο διάλογος το πόδι του να σπάση,
και να σὰς δώ και μιά φορά να μπήτε σε μιά βάρκα,
ή πάνω εις την Πάρνηθα να κάνετε μιά τσάρκα
θαυμάζοντας το δρόμο της ή μάλλον την κορδέλα του
κι' απολαμβάνοντας μαζί την ευωδιά τού έλατου;

★

Δέν πρέπει δ' ακατόρθωτα αυτά να τὰ νομίσες...
Τὰ πάντα διατίθενται για τέτοιες έξορμήσεις,
το πρώτον δέ και κύριον
είνε το εϋθηνότατον «έκδρομοεισιτήριον»

Με χρήματα ελάχιστα,
το "Άστν το ισοτιφές έγκαταλείπεις τάχιστο
και βρισκεσαι, Χαρίδιμε, όπου εσύ θελήσης
Τὰ τραίνα τὰ έκδρομικά, είνε σπουδαία λύσις

γι' αυτό και τόσοι νέοι,
αλλά και υπερήλικες ακόμη "Αθηναίοι,
κι' "Αττίδες άλλαι τόσαι,

μέσα σ' αυτά στριμώχνονται πατείς με και πατώ σε.
Μέσα εκεί, Χαρίδιμε, θά εύρης πειρασμούς,
θα δής θυμούς, καμώματα και ένθουσιασμούς,
θα καταλάβης τί θα πη όμαδική πορεία,
θα λάβης μέρος και εσύ στην τόση φασαρία,
θα δής τί είνε έκδρομές και ποιοι είνε οι όροι των
τί είνε και πώς γίνεται—φεύ!—το άδιαχώρητον,
έκεί θα δής ειδύλλια, έκεί θα δής λατρεία,
κι' αν τύχη νάσαι ειδικός εις τη γεωμετρία;
χωρίς να περιμένης,
έκεί θα βρής το έμβροδόν κάθε... έφαπτομένης!...

Διά ταύτα σε αφήνω με όργην άλλά και μένος
και διατελώ προθύμως

ΚΛΕΩΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Ρε Κλέων,

Τρελλάθηκες; Τί έχεις, βρε άχμάκη;
Τόν Κιούση, βρε άνόητε, τόν πήρες γιά παιδάκι
και γράφεις για το έργο του τόσους ύπαινιγμούς,
γιατί το ύποδέχθηκε ο κόσμος μέ... λυγμούς;
Μά είνε μέγιστον προσόν για μιά ρεβύ τδ.. κλάμα,
είνε ή ζωντανώτερη, σε βεβαιώ, ρεκλάμα,
έστω και αν της άφαιρή το ύφος το χαρμόσυνον
και δίδη την έντύπωσι πώς εισαι σε μνημόσυνον
ένος στενοϋ σου συγγενούς ή φίλου σου καλοϋ.
Θά πής, «αυτά τὰ πράγματα δέν γίνονται άλλοϋ»,
άλλά ή θεωρία σου θά είνε ούτοπία
γιατί αυτό, άγαπητέ, θά πη πρωτοτυπία,
πρωτοτυπία βλοσυρά—μέ... φρύδι πέντε πήχες—

πρωτοτυπία... τρίχες,
πρωτοτυπία σοβαρά
πού στο κεφάλι σε βαρά
τόσο, πού βάσεις τις φωνές το σύμπαν να σ' άκούση;
—Ζήτω, ρε, τοϋ Ρηγόπουλου! Και ζήτω και τοϋ
(Κιούση!...

★

Αυτά δια τὸ θέατρον. Και όσον αφορά,
το θέμα πού μοϋ έθιξες έτούτη τη φορά
σε βεβαιώ πώς τ' άγνοείς, άγαπητέ, τελείως,
και άναπτύσσων όσα λές γίνεσαι και γελοίος.

★

Τὰ τραίνα τὰ έκδρομικά είνε πολύ καλά
άλλά,

έχουν και τὰ τρατώ τους.
"Εν πρώτοις, διαθέτουνε συρμούς άρχαιοτάτους,
ο κόσμος συναστίζεται μέσα σ' αυτά σαν άμμος,
και τοϋ Κουτρούλη γίνεται πλέον εκεί ο γάμος
Γιά να καθήσης... όρθιος πρέπει να κάνης και καυγά,
πρέπει να... καθαρίσουνε επάνω σου αυγά,
πρέπει να δείρής τούς μικρούς, να βρίσχης τούς με-
(γάλους,
ν' άφήσης δέ να σου πατούν... έλεύθερα τούς κάλους!
Πρέπει να φάς—για το καλό—πέντ' έξη καρπαζές,
—αυτές πού άπ' τούς έκδρομείς λέγοντ' άπλως...
(«μεζές»—
και, τέλος, επιβάλλεται το να μη βγάλης λέξι
αν τύχη, το τοϋ γείτονος παιδάκι, να σε... βρέξη!...

★

"Επειτα δίνεις φίλτατε ελάχιστα λεφτά
μα φεύγεις στίς εζήμιση κι' έρχεσαι στίς έφτά
διά να δώσης ούτω πως μίαν θέσι άλλουνοϋ,
κι' έτσι δέ νοιώθεις τη δροσά καθόλου τοϋ βουνοϋ,
μα ούτε το ιδίον εις της άλδς την θίνα...
Είμαι, λοιπόν, πανευτυχής πού μένω στην "Αθήνα!

"Επ τούτοις, φίλε Κλέων, σε άσπάζομαι άσμένως
ο πολύ καλός σου φίλος

ΧΑΡΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

Διά την αντιγραφην
Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΣΤΗΡΙΓΜΕΝΟΣ σε μιά
μαρμαρίνη κολόνα της
μεγάλης σάλλας τοϋ
ξενοδοχείου, ο Νίκος έ-
κύτταζε, ελαφρά ζαλισμέ-
νος, τις γοητευτικές έμφα-
νίσεις εκείνης της κοσμικής
χοροεπερίδοϋ. Γυναίκες έ-
ξαιρετικά όμορφες, πού έ-
μοιαζαν σαν ζωντανές κου-
κλες με τις πλούσιες και
κομψές τουαλέττες τους,
συγκέντρωναν τὰ θέλματα
των κυρίων, πού θρίσκον-
ταν σε δίλημμα προκειμέ-
νου να διαλέξουν το φλέρτ
της θραυδᾶς. Στά μάτια
άστραφταν πόθοι, στα δά-
χτυλα μπριγιάντια και ή ά-
τμόσφαιρα, μαζί με τούς
ήχους της ορχήστρας, έδο-
νείτο κι' από τούς κρυ-
φούς παλμούς των έπιθυ-
μιών πού άσφυκτιούσαν κά-
τω από τόν κορσέ τοϋ
τάκτ.

Ο Νίκος είχε συντρο-
φία. Μαζί της θρίσκονταν
στο χορό. "Αλλά την άφη-
σε για λίγο, για να κάμει
μια μικρή περιοδεία στη
σάλλα και να μετρήσει τις
όμορφιες. "Η ορχήστρα εί-
χε ένα μικρό διάλειμμα για
να δώση καιρό στα πόδια
των χορευτών να ξεκουρα-
στούν... "Αλλά το μικρό
διάλειμμα τελείωσε. Οι
μουσικοί ξαναπήραν τὰ όρ-
γανά τους και οι πρώτες
νότες ενός παληοϋ θιεννέ-
ζικου θάλς σκορπίσθηκαν
στην αίθουσα και στίς καρ-
διές των χορευτών.

Τὰ φράκα σηκώθηκαν, ύ-
ποκλήθηκαν μπροστά στίς
νέες κι' όμορφες γυναίκες,
τις άγκάλιασαν κι' άρχισαν
να στροβιλίζονται μαζί στο
χορό. "Απέναντι ακριβώς
από το μέρος πού στεκό-
ταν, ο Νίκος είδε μια κυ-
ρία ηλικιωμένη. "Άσπρα,
κάτασπρα μαλλιά, πουν-
τραρισμένες ρυτίδες, κι' έ-
να ευγενικό χαμόγελο στα
χείλη. "Η ηλικιωμένη κυρία
περιοιχιζόταν από τρεις
όμορφες κοπέλλες τοϋ της
κρατούσαν συντροφία και
δυο κυρίους. Οι κύριοι έ-
σήκωσαν τὰ δυο κορίτσια.
Και σε λίγο ένας άλλος
νέος, με μίαν υπόκλιση
μπροστά στην τρίτη κοπέλ-
λα, πού είχε μείνει κοντά
στην κυρία, την έπηρε κι'
αυτός και ρίχτηκε μαζί της
στο χορό.

Στη σάλλα έστριφογύ-
ριζαν άπειρα ζευγάρια στο
τέμπο των τριών τετάρτων.
Ο Νίκος στεκόταν ακόμα
όρθιος, άκουμπισμένος στην
κολόνα. "Υπήρχαν ακόμα
άρκετς κοπέλλες πού πε-
ρίμεναν καθαλιέρο. Ο Νί-
κος όμως δέν τις έπρόσεξε.
"Εκκύταζε την ηλικιωμένη
κυρία, πού παρατηρούσε τὰ
ζευγάρια πού έχόρευαν.
ένώ με τη βεντάλια της
κρατούσε μηχανικά το ρυθ-
μό...

— "Ενα παληό θάλς!

Πρωτότυπο ελληνικό διήγημα τοϋ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ποιος ξέρει τί άναμνήσεις
να φέρνη στην ψυχή της,
ψιθύρισε ο Νίκος.
Και, περνώντας άνάμεσα
από τὰ ζευγάρια πού έχό-
ρευαν, ο Νίκος έπήγε κον-
τά στην ηλικιωμένη κυρία,
υποκλήθηκε, της έφίλησε το
χείρι και της είπε:
— Μαντάμ, θά μπορού-
σατε να μοϋ δώσετε αυτό
το θάλς;

Τὰ μάτια της κυρίας ά-
στραψαν από χαρά.
— Πολύ ευχαρίστως, ά-
πήνησε.

Τη βοήθησε να σηκωθή
και την έσφιξε διακριτικά
στην άγκαλιά του. "Ανακα-
τεύθηκαν μαζί με τ' άλλα
ζευγάρια. Και ο Νίκος
διεπίστωσε ότι ή ηλικιωμέ-
νη αυτή κυρία, παρ' όλα
τὰ έξηντα χρόνια, πού έ-
δειχναν τ' άσπρα της μαλ-
λιά, έχόρευε ελαφρά σαν
κοριτσάκι.

— Κυρία μου, της είπε,
δέν μ' άρέσουν τα κομπλι-
μέντα. "Αλλά πρέπει να
σας πω ότι ποτέ δέν έχό-
ρεψα τόσο ευχαρίστα το
θάλς, όσο το χορεύω τώ-
ρα, μαζί σας.

— "Ισως, απήνησε εκεί-
νη. Στην εποχή μας το
θάλς ήταν σχεδόν ο μονα-
δικός μας χορός. Τόν αϊ-
σθανόταν ή ψυχή μας θα-
θεία. Τώρα οι σημερινοί
νέοι ένθουσιάζονται με τὰ
παλαβά θήματα.

Κι' έπειτα, ψιθύρισε με
χαμηλή φωνή ή ηλικιωμέ-
νη κυρία, αυτό το παληό
θιεννέζικο θάλς έχει συνδε-
θι με τη ζωή μου. Το έχό-
ρεψα έδώ και σαράντα χρό-
νια, κάποιο βράδυ πού μοϋ
μεινε άλημονήτο...

Και τὰ μάτια της έπλησαν
μιάν άλλοιώτικη έκφραση,
σαν να προσπαθούσαν να έ-
δουν περασμένες εικόνες.

Ο Νίκος αισθανόταν μιά
ψυχικήν ευχαρίστησι ότι έ-
πρόσεχε μιά γυναίκα πού
τ' άσπρα της μαλλιά και οι

ρυτίδες έπροκαλούσαν την
αδιαφορία των νέων, αλλά
και των ώριμων καθαλιέ-
ρων. "Αλήθεια, ποιος θ' ά-
ποφάσιζε ποτέ να ζητήση
σε χορό αυτή την κυρία των
έξηντα χρόνων, όταν ένα
μουκέτο από όμορφα ζων-
τανά λουλούδια έσκόρπι-
ζε τη γοητεία γύρω τους;
Σε λίγο ο χορός έστα-
μάτησε.

Ο Νίκος συνώδευσε την
ηλικιωμένη κυρία ως το
τραπέζι της. Λίγο πριν την
άφήση, εκείνη τόν έρώτη-
σε:

— Θά ήθελα τ' όνομά
σας.

Ο Νίκος έβγαλε μιά
κάρτα από το προτοφύλι
του.

— Ευχαριστώ, είπε ή κυ-
ρία...

"Εκείνος υποκλήθηκε και
χάθηκε άνάμεσα στο πλη-
θος, ενώ ή κυρία τόν παρα-
κολουθούσε με συμπάθεια...
"Επειτα έκτύπαξε τ' όνομα
πού ήταν γραμμένο στην
κάρτα και την έβγαλε με
προσοχή μέσα στην τσάντα
της.

★

"Επέρασαν, από τη θρα-
υδά, εκείνη τέσσερα ολό-
κληρα χρόνια. Σ' αυτό το
διάστημα ο Νίκος είχε λη-
σμονήσει και τη θραυδά
τοϋ χορού — μιά μέσα σε
τόσες άλλες — και την κυ-
ρία με τ' άσπρα μαλλιά
πού την είχε χορεύει βάλς...
Ο γάμος του τόν είχε θρη-
θήσει να ξεχάση τις παλιές
του περιπέτειες.

"Ήταν ένα άπόγευμα.
Βρισκόταν ακόμα στο σπίτι
του και διάβαζε έφημερί-
δα, ενώ ή γυναίκα του, έα-
πλωμένη σ' ένα γιέζανι, έε-
φύλλιζε κάποιο παριζιάνι-
κο φιγουρίνι. "Ενα κούδου-
νισμα στην πόρτα.

— Σας ζητά ούτέδ ο κύ-
ριος, είπε ή υπηρέτρια στο
Νίκο, δινονιάς του μιά

κάρτα.
Ο Νίκος εδιόθεσε η
«Θεοφάνης "Ανισιότης, συμ-
βολαιογράφος».

— "Ας περάση, είπε.

Ο συμβολαιογράφος —
έννας μεσόκοπος άνθρωπος,
με μαλλιά γκρίζα σκληρά
κολλάρο και χαρτοφύλακα
— έμπήκε στο γραφείο.

— Ο κ. Νίκος "Αντωνίου;
ρώτησε, από το άνοιγμα
της πόρτας ακόμα.

— "Ορίστε. Στάς διατα-
γὰς σας.

Ο συμβολαιογράφος έ-
κάθησε. Κι' άνοίγοντας το
χαρτοφύλακά του, είπε:

— Κύριε "Αντωνίε, βρί-
σκομαι στην ευχάριστη θέσι
να σας άναγγείλω ότι κλη-
ρονομείτε ένα τριόροφο
σπίτι...

— Τριόροφο σπίτι; έκαμέ
με κατάπληξη ο Νίκος. "Αλ-
λά δέν θυμάμαι νάχτι κα-
νέναν συγγενή πού να πε-
ριμένω να κληρονηρώ.

— Δέν πρόκειται περι
συγγενούς σας. Το πρόσω-
πο πού κληρονομείτε είναι
ή κυρία Είρηνη "Αλεξοπού-
λου.

Ο Νίκος έψαξε μέσα στο
νοϋ του, έρώτησε τη γυναί-
κα του και άπήνησε με
άμφιβολία:

— Δέν θυμάμαι καμμιά
τέτοια κυρία. Μήπως πρό-
κειται περι λάθους;

— "Όχι, άπήνησε ο συμ-
βολαιογράφος χρονολογών-
τας. Δέν πρόκειται περι
λάθους.

Θά σὰς διαβάσω την πε-
ρικοπή της διαθήκης για
να θυμηθήτε:

Ο συμβολαιογράφος έ-
σκούπισε τὰ γυαλιά του
και διάβασε, άνοίγοντας έ-
να μεγάλο χαρτοσκελλοί:

«...Επίσης την έπι της δι-
δοϋ Α... αριθ. 4 τριόροφον
οίκον μου, αφήνω εις τόν
Νικόλαον Α. "Αντωνίου,
διά την χαράν πού μοϋ
προσέφερε κατά την διάρ-
κειαν τοϋ χορού της 24ης
Φεβρουαρίου 1934, όποτε
είχε την λεπτότητα και την
ψυχικήν ευγένειαν, άγνωστός
μου ών, να με ζητήση εις
χορόν, πράγμα πού κανείς
δέν είχε κάμει κατά τὰ τε-
λευταία μου έτη. "Η συγκί-
νησις πού μοϋ έδωσεν ή εϋ-
γενική του αυτή προσφορά,
είναι από τὰς ζωηρότερας
πού έδοκίμασα εις την ζωήν
μου».

Ο συμβολαιογράφος έ-
κτύπαξε τόν Νίκο άπάνω από
τὰ γυαλιά του και ρώτησε:
— Θυμηθήκατε τώρα;
— Ναι, απήνησε εκείνος,
πού έφερε την άνάμνησι της
σκηνης στο νοϋ του. με δά-
κρυα στα μάτια. Τώρα τη
θυμήθηκα καλά... Και πό-
τε πέθανε;

— Είναι τώρα μιά οδομά-
τα μακριά από τὸ σπίτι...

— Σας ζητά ούτέδ ο κύ-
ριος, είπε ή υπηρέτρια στο
Νίκο, δινονιάς του μιά

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΓΟΡΙΛΛΑ

στην παρθένο ζούγκλα του Καμερούν

Μεσα στην παρθένο ζούγκλα υπάρχει μόνον ένας βασιλεύς : ο γορίλλας! Λεοντάρια, τίγρεις, ελέφαντες, λεοπαρδάλεις κι' οποιοδήποτε άλλο θηρίο της ζούγκλας δεν είναι τόσο προμερά όσο ο γορίλλας, το ζώον αυτό που μοιάζει τόσο πολύ με τον άνθρωπο και είναι συγχρόνως κι' εξαιρετικά άγριο.

Ίσως ν' αντιπροσωπεύει, ότι θα μπορούσε να είναι ο άνθρωπος αν ήταν προικισμένος με μιαν εξαιρετική δύναμη κι' αν του έλειπε ένα μέρος της λογικής του. Γιατί ο γορίλλας δεν είναι κουτό ζώο όπως μπορεί να νομίζουν μερικοί. Ίσως - ίσως είναι το πιο έξυπνο ζώο της ζούγκλας και τα μικρά ζωηρά και κατακόκκινα μάτια του, σαν κυττάζουν θυμωμένα, έχουν μια τέτοια διαπεραστική επίδραση που μπορούν να φοβίσουν και τον πιο τολμηρόν άνθρωπο. Όταν όμως κυττούν με μελαγχολικό βλέμμα - κι' αὐτό συμβαίνει όταν ο γορίλλας είναι φυλακισμένος - παίρνουν μια τέτοια πονεπική έκφραση που μπορούν να συγκινήσουν.

Στην παρθένο ζούγκλα του Καμερούν ο γορίλλας βασιλεύει!

Πολύ συχνά συναντάται να παλεύει με λεοντάρια, τα οποία νικά και γελά ξεπει-

δα... Δεν το είδατε στις εφημερίδες;

— Πώς να το ιδώ... Άφου δεν ήξερα ούτε τ' όνομά της;...

— Αί, — παρατήρησε ο συμβολαιογράφος — ο κόσμος έχει και τις παραξενιές του και υποθέτω ότι δεν είσθε δυσαρεστημένος γι' αυτό. Οπωσδήποτε θα χεστε την καλωσύνη να περσαστε αύριο από το συμβολαιογραφείο μου για να κανονίσωμε τις λεπτομέρειες.

Ο Νίκος διηγήθηκε όλη την ιστορία εκείνης της θραυδής στη γυναίκα του, που με δικαιολογημένη περιέργεια ζητούσε λεπτομέρειες. Τά θυμήθηκε όλα: Τό πώς έπληγε κοντά της, την έσηκωσε στο χορό, τα λόγια που είπαν, τη στιγμή που τή ζήτησε τ' όνομά του. Και κατέληξε:

— Καύμένη γρηούλα!... Υπάρχουν ακόμα, λοιπόν, τόσο εύγενικοί άνθρωποι στον κόσμο;

Και στά μάτια του φάνηκαν δυο δάκρυα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

τα ικανοποιημένους.

Τό λεοντάρι δεν δικαιούται απόλυτως το βασιλικό τίτλου του. Γιατί όπου υπάρχει ο γορίλλας το λεοντάρι δεν είναι βασιλιάς!

Γι' αυτό λοιπόν στη ζούγκλα του Καμερούν κάθε φορά που συλλαμβάνεται ή σκοτώνεται ένας γορίλλας, γίνεται μεγάλη γιορτή και τα τάμ-τάμ μεταδίδουν αμέσως την ευχάριστη αυτή είδηση στις γύρω περιοχές.

Ο έξερευνητής Πέτρος

ταί με μεγάλη προσοχή και σκέψη.

Οι μικρόσωμοι κάτοικοι της ζούγκλας του Καμερούν λόγω ακριβώς του μικρού αναστήματός των μπορούν και κρύβονται εύκολάτα κάτω από τους θάμνους και την πυκνή βλάστηση της ζούγκλας κι' εκεί παραμένουν δόλοκληρες ώρες μελετώντας τις κινήσεις του γορίλλα και τὸ βράδυ γυρίζουν στις καλύβες των και αναφέρουν τὰ

Ίσάκ, που παρέμεινε άρκετόν καιρό ανάμεσα στους Πυγμαίους του Καμερούν, περιγράφει την εξαιρετική τέχνη που έχουν αυτοί οι μικρόσωμοι μὲν αλλά μεγίστης άντοχής άνθρωποι της ζούγκλας, με τὰ πρωτόγονα όπλα τους και την άφάνταστη έξυπνάδα τους, να συλλαμβάνουν τὸν γορίλλα.

Τὸν καταδιώκουν από φυλετική παράδοση, γιατί ο γορίλλας λεηλατεί τις φυτείες των και με την όπισθοβουλία να τὸν πουλήσουν πολύ ακριβά στους λευκούς κυνηγούς.

Οι Πυγμαίοι, μπορεί να πη κανείς πὸς καταλαβαίνουν με τη μυρωδιά τὸ πέρασμα τοῦ γορίλλα. Τὸν παίρνουν τὸ κατόπιν, άκοιλουθώντας τὰ ίχνη του, θρίσκουν τη φωλιά του και στήνουν καρτέρι για τὸ πέρασμά του. Όλ' αὐτὰ γίνον

πάντα σὸν άρχηγό τους.

Και μόνον όταν αὐτὸς κρίνη πὸς ή κατάλληλη στιγμή για ν' άρχίση τὸ κυνήγι τοῦ γορίλλα έπλησίασε, τότε καλεί τὸ μάγο της φυλής και δίνει διαταγές να άρχίσουν οι έθιμοτυπικές γιορτές που προηγούνται τοῦ κυνηγίου.

Τὸ θέαμα τὸν έορτῶν αὐτὸν εἶνε άγριο, αλλά και συγκινητικό: στήνεται χορός γύρω από φωτιές, άκούγονται κραυγές και οὐρλιάσματα, γίνονται ανθρωποθυσίες. Κι' οι κυνηγοί παραμένουν θεαταί και σκέπτονται τὸ θήραμά τους.

Τὸ κυνήγι τοῦ γορίλλα μπορεί να διαρκέση άρκετές ήμέρες, ίδια όταν εἶνε άνάγκη να τὸν πιάσουν ζωντανό.

Σε διάφορα μέρη της ζούγκλας όπου εἶνε δυνατόν να περάση ο γορίλλας, τοποθετοῦν οι Πυγμαίοι πολύ γερά δίχτυα και τὰ δένουν

άπό τούς κορμούς τὸν δένδρων.

Κι' ύστερα άρχίζει τὸ κυνήγητό. Βρίσκουν τὸν γορίλλα και με κραυγές και έξακοντίσεις θέλῶν τὸν έξαναγκάζουν να εγκαταλείψη τὴν κατοικία του. (Ο γορίλλας φτιάχνει συνήθως τη φωλιά του επάνω σε άιωνόβια δένδρα) και να άκολουθήση τὸν δρόμο όπου τοῦ έχουν άπλώσει τὰ δίχτυα.

Η πολιορκία τοῦ γορίλλα διαρκεί άρκετές ήμέρες ως που να πέση σὸ δίχτυ.

Και σὸν πιασθῇ, τότε δὲν ξεφεύγει πιά. Ο θυμός του εἶνε άπερίγραπτος σε λύσσα. Οι Πυγμαίοι περιμένουν τὴν κατάλληλη στιγμή να τοῦ έπιτεθοῦν και να τὸν δέσουν. Κι' όταν τὸ κατορθώσουν, ο γορίλλας πιά δὲν εἶνε «ο κύριος της ζούγκλας».

Η μεταφορά τοῦ γορίλλα όμως άπαιτεῖ μεγάλη προσοχή και κόπο. Γι' αὐτὸ άνατίθεται σε ομάδες Πυγμαίων που έναλλάσσονται κάθε τόσο.

Έν τέλει ο έμπορος τὸν θηρίον έμφανίζεται σὸ χωριό, πληρώνει ένα άρκετὰ σεβαστὸν χρηματικὸν ποσὸν και παίρνει τὸν γορίλλα.

Τὸ κυνήγι όμως τοῦ γορίλλα δὲν έχει πάντα ευχάριστα άποτελέσματα.

Καμιά φορά ο γορίλλας κατεβαίνει σὸ χωριό, καταστρέφει τις φυτείες και εγκαθίσταται κάπου εκεί κοντὰ ένοπείροντας τὸν τρόπο σὸν έθαγενείας.

Οι Πυγμαίοι τοῦ Καμερούν εἶνε άρκετὰ άποφασιστικοί, εύκίνητοι, έξυπνοι και τολμηροί. Δὲν φοβοῦνται. Έπιτίθενται κατὰ τοῦ γορίλλα μ' έναν τρόπο που τὸν κάνουν να πέση μόνος του σὸ χέρια τους.

Με τὸν γορίλλα δὲν πρέπει να εἶνε κανείς συγκαταβατικός, αλλά σκληρὸς και να γιορτάζη πάντα τὸν θάνατό του.

Ο έξερευνητής Πέτρος Ίσάκ γράφει ότι ο άρχηγός μιας φυλής Πυγμαίων έτυχε να πιάση έναν μικρό γορίλλα, τὸν όποῖον μεγάλωσε με μπανάνες και καρύδες δίνοντάς του συγχρόνως άπόλυτη έλευθερία.

Κάποιο πρωί όμως ο άρχηγός έξυπνησε άπτόεμα όπο τις φωνές τὸν έθαγενῶν του. Η φυτεία τὸν μπανανῶν είχε καταστραφῇ. Ποιός ήταν ο δράστης; Κανείς άλλος από τὸν γορίλλα!

Πράγματι, ο γορίλλας αὐτός άφού κατέστρεψε δόλοκληρη τη φυτεία, έξεφανίσθηκε ύστερα μέσα στη ζούγκλα!

Κι' ο γορίλλας αὐτός υπήρξε ο μόνος που μπόρεσε να ξεφύγη από τὰ χέρια τὸν Πυγμαίων!

ΕΞΕΞΕ

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΘΕΑΤΡΟ

ΙΣΩΣ...

Του ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Στη θεράντα ενός κοσμικού ξενοδοχείου της Κηφισιάς, ζούρ-φίξ. Έκεῖνος χορεύει μ' Έκεῖνη, και σὸ χορό, τη σφίγγει κάπως παθητικότερα στην άγκαλιά του).

Έκεῖνος (σιγά, στ' αὐτῆς) : Μά, δὲ θα καταλάβετε λοιπὸν ποτέ;...

Έκεῖνη (τὸν άπομακρύνει ήρεμα) : Τί να καταλάβω;...

Έκεῖνος (συνέρχεται) : Νά : Πόσο ζαλίζει τὸ οὔσκου, όταν πηή κανείς τρία-τέσσερα ποτηράκια πρὶν άπ' τὸ φαί... Έχω τὴ γνώμη πὸς λέω άνοησίες...

Έκεῖνη (πικρά) : Δὲν εἴπατε άκόμα... Κανείς όμως δὲ μπορεί να θεοσιώση ότι και δὲ θα πῆτε...

Έκεῖνος (παίρνει φωτιά) : Εἴδατε; Τὸ λέτε και σεις... Μά, πέστε μου όμως, άνοησία θάνε να σὰς θεοσιώσω πὸς έχετε τὰ πιο φωτεινά μάτια τοῦ κόσμου, πὸς τὸ χαμόγελό σας εἶν' ένα όνειρο, πὸς νοιώθω κάτι να με σέρνει κοντὰ σας, με τὴν άόρατη κι' όμως τεράστια δύναμη ενός έρωτα που γεννιέται;...

Έκεῖνη (αὐστηρά) : Μάλιστα, άνοησία...

Έκεῖνος (συνέρχεται πάλι) : Μπορεῖ και να μὴν έχετε έντελὼς άδικο... Πολλές φορές, μιλάει τὸ οινόπνευμα σὴ θέσι μας...

Έκεῖνη : Νά μὴν πίνετε τότε...

Έκεῖνος (ξανπαίρνει φωτιά) : Μά εἶναι, λοιπὸν, άνάγκη να πιη κανείς, για να θαμπωθῇ άπ' τὴ λάμψη τὸν ματιών σας, να...

Έκεῖνη (τὸν κ.β.ει σὴ μέση) : Ο χορὸς τέλειωσε άγαπητέ μου... Δὲν πιστεύω, φυσικά, να νομίζετε ότι εἶναι δυνατό να μείνουμε σὴ μέση της πίστας άγκαλιασμένοι, χωρίς τὴ δικαιολογία της μουσικής... Άς γυρίσουμε σὸ τραπέζακι μας...

(Έκεῖνος ύπακούει μηχανικά. Στὸ τραπέζακι καταφέρνει πάλι να τὴν ξεμοναχιάση κάπως).

Έκεῖνος (πολύ σιγά) : Άκούστε... Δὲν έξρω αν εἴσατε κοκέττα... Κουτή όμως δὲν εἴσατε...

Έκεῖνη (είρωνικώτατα) : Εἴστε ξφάνταστα καλὸς και συγκαταβατικός...

Έκεῖνος : Πιθανώτατα, ή κοκεταρία εἶναι που σὰς ύπαγορεύει όλη τὴν άδιαφορία σας άπέναντί μου... Ο πωσδήποτε όμως, δὲν εἶν' ή κουταμάρα...

Νοιώθετε καλά, εἶμαι βέβαιος, τί φλόγα μούχετε άνάψει... Έκεῖνη (σχεδὸν νευριασμένη) : Οὐφ! Άρρώστατε τώρα να μὸς μιλάτε για φλόγες, σε λίγο θα μὸς μιλήσετε νι' άστρια...

Έκεῖνος (έξω φρενῶν από έρωτικὸν ένθουσιασμό) : Μίλησα για τὰ μάτια σας...

Έκεῖνη : Εγώ, ένα έγω καταλάθει... Πὸς έχετε πάρει έναν κατήφορο... Κι' ο Θεός να σὰς λυπηθῇ και να σὰς σταματήση...

Έκεῖνος : Σ' αὐτὸ τὸν κατήφορο με ρίξτε σεις...

Έκεῖνη : Ελάτε δά... Τί φταίω γώ;...

Έκεῖνος : Φταίτε... Φταίτε, γιατί θρεθήκατε σὸ δρόμο μου... Φταίτε, γιατί δὲ κυττάξατε... Φταίτε, γιατί με μέθυσε ή γοητεία σας... Φταίτε, να, γιατί σὰς άγάπησα...

Έκεῖνη (γελάει, ύστερα ρουφάει λίγη γρανίτα με τὴν άκρη τοῦ καλαμακιού της, που άπάνω του άφίνει λίγο άπ' τὸ κοκκινάδι τὸν χειλιῶν της) : Ὤστε, νι' άγαπήσατε, ή;

Έκεῖνος : Κοροϊδεύετε;

Έκεῖνη : Μπα, καθόλου... Ήθελα όμως να σὰς ρωτήσω κάτι : Ξέρετε, αν μ' άγαπάτε, γιατί μ' άγαπάτε;

Έκεῖνος (λιγάκι σά χαμένος) : Μά... βέβαια... Γιατί έχετε ώρατα μάτια, κατακόκκινο στόμα...

Έκεῖνη : Τίποτε... Μ' άγαπάτε, γιατί δὲ σὰς εἶπα, κι' οὔτε θα σὰς πω ποτέ τὸ ναί... Γιατί σὰς κρατῶ σε μιαν άμφιβολία που σὰς κάνει να σκέπτεστε αν εἶμαι γυναίκα ή κορίτσια, κι' αν σὴ θέσι της καρδιάς μου δὲν έχει τοποθετήσῃ ο 'Υψιστος κανένα κομμάτι πάγου, κλέβοντάς το από δὸ μέσα... (Δείχνει με τὸ καλαμάκι τὸ κρυστάλλινο βάζακι με τὰ κομμάτια τοῦ πάγου για τὸ οὔσκου).

Έκεῖνος : Η άλήθεια εἶναι, πὸς πολλές φορές τὸ σκέφτηκα αὐτό...

Έκεῖνη : Εἴσατε; Εἶναι ή άμφιβολία που σὰς φέρνει τὸν έρωτα... Αν έξεραιτε ότι σὰς άγαπῶ και έγώ, ότι σὰς βλέπω σὸν ύπνο μου, ότι άφήνομαι στην άγκαλιά σας με τὴν έλπίδα να τὴν ώρα τοῦ χοροῦ...

Έκεῖνος (χαρούμενος) : Άλήθεια;... Τὰ παθαίνετε όλ' αὐτά;...

Έκεῖνη (γελάει) : Λέω, αν τὰ πάθαινα και τὸ ξέρατε, τότε θα με ταξινομούσατε άπλούστατα μέσα σὸ έρωτικό σας καρνέ, και δὲ θ' άργοσατε ή μέρα που θα γινόμουν για σὰς ρουτίνα...

Έκεῖνος : Έσεῖς ρουτίνα... Γι;

νεται;...

Έκεῖνη (έγωιστικά) : Τὸ ξέρω... Δὲ θα γίνω ποτέ... Έχω τὴ δύναμη να χαλινάγω τὰ αίσθήματά και τις αίσθήσεις μου, να πνίγω τὸς παλμούς της καρδιάς μου, να έπι-στρατεύω ένα χαμόγελο άδιαφορίας, ένώ ίσως καίγουμε όλη από έρωτα...

Έκεῖνος (με λαχτάρα) : Για μένα;... Έ;... Δὲν εἶν' έτσι;...

Έκεῖνη : Εἴσατε πολύ άφελής, άγαπητέ μου... Μά, κι' αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, θα σὰς τόλεγα ποτέ;...

Έκεῖνος (της πιάνει τὸ χέρι) : Εἴσατε ένα αίνιγμα, μια Σφίγγα... Έκεῖνη : Άφήστε τὸ χέρι μου... Μὰς κυττάζουν...

Έκεῖνος : Σὰς λατρεύω... Εἴμαι τρελλος για σὰς... Δὲ με νοιάζει τί θα πῇ ο κόσμος...

Έκεῖνη : Θά μὸς έπιτρέψετε όμως να με νοιάξη έμένα...

Έκεῖνος : Μά, εἴσατε λοιπὸν τόσο άδιάφορη; Εἶνε στιγμές που συναντῶ τὰ μάτια σας καρφωμένα σὰ δικὰ μου... Και τότε, νομίζω πὸς βλέπω μια φευγάλα λάμψη μέσα σὸ στιγμιαῖο κύτταγμα... Μ' άμέσως, ή λάμψη σβύνει μέσα στην άδιαφορία, και ξαναγινώσσετε πάλι ή ίδια... Και τότε... Τότε, σὰς μισῶ...

Έκεῖνη (πολύ σιγά) : Τότε, με λατρεύετε...

Έκεῖνος (χαρούμενος) : Ὤστε γι' αὐτὸ τὸ κάνετε; Για να σὰς άγαπάω περισσότερο; Και σὰς ένδιαφέρει ή άγάπη μου; Και μ' άγαπάτε και σεις;

Έκεῖνη : Σὰν πολύ διαστικὰ προχωρείτε...

Έκεῖνος : Εγώ; Έχω θρεθῇ να μένω σὸ ίδιο μέρος...

Έκεῖνη (ψιθυριστά) : Κι' όμως...

αίχμη δαυρε στην έρημική έπαιση

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.)

Η κ. Μάρθα έρχεται στην Αθήνα, από την Κόρινθο, την άνοιξη του 1911, με τρία δίδυμα κορίτσια, την Μαρία και την Άννα. Η Άννα πέφτει στην παγίδα μιας ύποπτης γυναίκας, της κυράς - Μάρως, στην οποία ο κ. Τρύφων, ο ιδιοκτήτης μιας έρημικής έπαισης, έξω από την Κηφισιά, έχει αναθέσει να απαγάγει μια κοπέλλα, που να μοιάζει με την πεθαμένη γυναίκα του, το πτώμα της οποίας έχει θαλασσομάσει κι' έχει κρύψει στα ύποπτα της επαύλειος, μέσα σ' ένα γυάλινο φέρετρο. Η ύποπτη γυναίκα κατορθώνει και οδηγεί μ' ένα σατανικό τέχνασμα, στην έρημική έπαιση, όχι μόνο την Άννα, αλλά και τη Μαρία, την οποία έχει έρωτευθεί άγνα, ένας νεαρός φοιτητής, ο Τώνης. Έν τω μεταξύ ο Πέτρος, ο ξενιτεμένος γιός της κυράς - Μάρως, που είχε δέκα πέντε χρόνια στην Αμερική, ξαναγυρίζει κοντά στην μητέρα του, που τον ενόμιζε για χαμένο. Ο κ. Τρύφων έξ' άλλου, βλέποντας τη Μαρία αποφασίζει να την πάρει γυναίκα του.)

12ον

Ήταν η γρηά υπηρέτρια της βίλλας που έπήγαινε το φαί, στη Μαρία και στην Άννα. Η διδυμες έπάσχισαν με κάθε τρόπο, να μάθουν απ' αυτήν ποιός ήταν ο άνθρωπος, που τις είχε κλείσει αιχμαλώτες εκεί μέσα και τί σκοπούς είχε. Μά η υπηρέτρια, δασκαλεμένη απ' τον κ. Τρύφωνα, δεν έβγαλε μιλιάρη. Ρώτησε μόνο, πρίν βγεί, από την κάμαρα:

— Έχουνε να προστάξουνε τίποτ' άλλο οι κοπέλλες μου;

Οι διδυμες την εκύτταξαν τότε, χωρίς να της απαντήσουν και η υπηρέτρια έβγηκε, διπλοκλειδώνοντας την πόρτα.

— Δεν μπορώ να βάλω ούτε μια μπουκιά στο στόμα μου, είπεν η Μαρία στην αδελφή της. Άν δεν συλλογισθούμεν τη μητέρα μας, θά ήθελα να πέθαινα. Τί να την κάνω πιά τη ζωή αυτή

δεν αποκλείεται να χετε προχωρήσει περισσότερο από όσο φαντάζεστε...

— Έκείνος: "Ωστε... Μπορεί να μ' αγαπήσετε;..."

— Εκείνη (ύστερα από μια παύση καλά υπολογισμένη): "Ίσως... (Κάποιος από την παρέα της ζητάει ένα χορό. Εκείνη σηκώνεται προθυμότητα, και, χωρίς να ρίξει ούτε ένα βλέμμα προς το μέρος Εκείνου, παραδίνεται στην αγκαλιά του καθαλιέρου της, ακουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του. Εκείνος μένει στο τραπέζακι, τρελλός και παλαβός από αμφιβολία κι' από έρωτα).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Έχε υπομονή, αδελφούλα μου, της αποκρίθηκε η Άννα. Ο Θεός δεν αφήνει να χαθεί εκείνους που δεν έφταιξαν. Και μεϊς, αδελφούλα μου, δεν έφταιξαμε σε τίποτα!

Η Μαρία έμεινε σκεπτική. "Ενιωθε τώρα την επιθυμία να εκμυστηρευθώ στην αδελφή της το αίσθημά της στο καλό και τίμιο παλληκάρι, στον Τώνη. Μά ντρεπόταν, δειλιάζε, δεν ήξερε πώς ν' αρχίσει. Έξ' άλλου η στιγμή δεν ήταν κατάλληλη για τέτοιες εκμυστηρεύσεις. Έν τω μεταξύ η Άννα άρχισε να ρωτάει την αδελφή της τί έλεγε και τί υπωπτεύονταν η μητέρα της για την εξαφάνισή της τόσο καιρό.

Και όταν η Μαρία της είπε τα καθέκαστα, τότε η Άννα σκεπτική έμυρμούρισε:

— Αλλοίμονο! Δεν έχω κανένα άντρα να νοιασθώ για μās. Είμαστε έρημες γυναίκες. Ένα αδελφό είχαμε, ξενιτευθήκε μικρός - μικρός κι' αυτός και ποιός ξέρει αν θά ζή.

— Ποιός ξέρει αν θά ζή, ξαναείπε σαν ήχ' η Μαρία.

Μά μη μπορώντας αυτή τη φορά να συγκρατηθώ, να κρύψω το μυστικό της από την αδελφή της, βρίσκοντας έξ' άλλου ότι θ' ανακουφιζόταν στην τραγική αυτή στιγμή αν τώλεγε, επιθυρίασε:

— Υπάρχει. Άννα, κάποιος που ενδιαφέρεται για μās.

— Υπάρχει; Ποιός; ρώτησε η Άννα με έκπληξη.

— Η Μαρία έγινε κατακόκκινη.

— Κάτι μου κρύβεις, της είπε η Άννα να πιάνοντάς της το χέρι. Ποιός είναι αυτός που ενδιαφέρεται για μās; Έγώ δεν ξέρω κανένα. Ποιός είναι;

— Πάλι δίστασε η Μαρία.

— Έχεις, λοιπόν, μυστικά από μένα;

Τότε η Μαρία, ξεχνώντας για μια στιγμή πώς είχαν χάσει την έλευθερία τους και ήταν σκλάβοι του μισότρελλου εκείνου ανθρώπου, άρχισε να της διηγείται με όλες τις λεπτομέρειες την αγάπη της για τον ευγενικό Τώνη. Πώς την πρωτοείδε εκείνος, πώς πρωτομίλησαν και πώς η Μαρία κατάλαβε ότι είχε καλούς σκοπούς γι' αυτήν. Και η Άννα την κύτταζε με χαρά και πάσχιζε να θυμηθώ ποιός ήταν ο νέος αυτός στο ξενοδοχείο, που αναπούσε την αδελφή της.

— Επειτα ρώτησε:

— Έχει βάλει φίλο του αστυνομικό να μ' έβρει;

— Όχι! ναί της αποκρίθηκε η Μαρία. Και είναι βέβαιος πώς ο φίλος του αστυνομικός θά σέ βρει. Μά αλλοίμονο. Τώρα που μ' έχασε και μένα, ποιός ξέρει σε τί απέλπισα να έχω πέσει ο δύστυχος.

— Έμειναν λίγες στιγμές σιωπηλές, η κόβει μια βυθισμένη στις σκέψεις της. — Επειτα η Μαρία είπε μ' αναφυλλήτά:

— Μά τί καθόμαστε και μιλούμε γι' αυτά; Ποιός ξέρει αν θά βρούμε ζωντανές από δω μέσα...

— Τανές από δω μέσα...

Οι λυγμοί τράνταζαν το τρυφερό στηθος της. Και η Άννα έκλαιγε τώρα, έκλαιγε αδιάκοπα, σφίγγοντας στην αγκαλιά της την αδελφή της.

... ..

— Έτσι, σφιχταγκαλιασμένες και κλαίγοντας, τις βρήκε ο κ. Τρύφων όταν άνοιξε την πόρτα. Και έστάθηκε λίγες στιγμές ακίνητος, χωρίς να πη λείξει. Τρομαγμένες τότε στη θέα του η Μαρία και η Άννα, έκαναν λίγα βήματα πίσω, χωρίς όμως ν' αφήσει η μία την άλλη.

— Κλαίτε λοιπόν; είπε τότε ο κ. Τρύφων. Κλαίτε, τώρα που έρχομαι να σάς πω μια χαρούμενη ειδήση;

Τόν κύτταξαν εκείνες περισσότερο φοβισμένες. Και ο κ. Τρύφων πηγαίνοντας κοντά στη Μαρία, της είπε:

— Πρέπει να εύλογας, κόρη μου, τη στιγμή που ήρθες εδώ μέσα. Η τύχη σου χαμογέλασε. Όλα μου τα πλούτη θά γίνουν δικά σου. Όσο για μένα, είμαι βέβαιος ότι η αδελφή σου θά σο έλπε πώς είμαι ένας τίμιος άνθρωπος. Τόσον καιρό που την έχω δω μέσα, της έφέρθηκα με τον πιο ευγενικό τρόπο, ενώ μπορούσα...

— Εδίστασε μια στιγμή ο κ. Τρύφων και τότε η Μαρία τον ρώτησε με παρφορά:

— Είναι ευγενικό, λοιπόν, να παίρνετε δυο τίμια κορίτσια με τον τρόπο που τα πήρατε από το σπίτι τους;

— Ένα παράξενο χαμόγελο έφάνηκε στη μορφή του ιδιοκτήτου της έρημικής βίλλας.

— Ένα καλό, είπε, ποτέ δε γίνεται χωρίς κακό. Μά στο τέλος μένει το καλό και όλα τ' άλλα ξεχνιούνται.

Τότε η Μαρία κατάλαβε τί έννοουσε με τα λόγια αυτά ο κ. Τρύφων. Και με σπαραγμό του είπε:

— Αυτό που ζητάτε, δε θά γίνει ποτέ. Έχω καλύτερα να με σκοτώσετε.

Το πρόσωπο του κ. Τρύφωνα έγινε με μιάς κατακόκκινο τόσο, ώστε τα δυο κορίτσια νόμιζαν πώς θά σωριαζόταν από πληκτος.

— Όχι, δε θά σέ σκοτώσω, της είπε, χαμηλώνοντας τη φωνή του ύπουλα. Γιατί να κόψω ένα όμορφο και τρυφερό λουλουδί, μέσα απ' το περιβόλι της ζωής; Είναι άλλοι πολλοί τρόποι που θά σέ κάνουν να γράψης στη μητέρα σου ότι θά γίνης γυναίκα ενός ανθρώπου που θά σέ λατρεύει, όπως αγάπησε και κείνην που έφυγε για πάντα από τον ψεύτικο αυτό κόσμο...

— Ανατρίχιασε σύγκορμη η Μαρία, ακουώντας τα τελευταία λόγια του παρράξενου αυτού ανθρώπου. Και κείνος εξακολουθώντας με την ίδια φωνή που τότε γινόταν ύπουλα απειλητική και τότε αλλόκοτα τρυφερή, έπρόσθεσε:

— Θά γίνης γυναίκα μου!

Σάν τρελλή τότε η Μαρία σωριάστηκε γονατιστή στα πόδια του και ενώ-

νοντας με απέλπισα τα χέρια της, του είπε:

— Ω! σās θερμopαρακαλώ, κύριε, λυπηθήτε με. Λυπηθήτε τη δυστυχισμένη τη μητέρα μου!

Ένα δυνατό γέλιο που αντήχησε παρράξενος, ήταν η απάντησις του κ. Τρύφωνα.

— Υψιστε Θεέ, είπε. Είδες να πάθης λοιπόν κανένα κακό και μου ζητάς να σέ λυπηθώ; Δεν έμαθες ποιός είμαι; Δεν άκουσες να μιλάνε για τα πλούτη μου;

Τότε η Μαρία, που η απέλπισα την είχε κάνει σαν τρελλή, εσηκώθηκε δραθώς και του αποκρίθηκε, με μια φωνή που έτρεμε απ' την συγκίνησι:

— Τά πλούτη σας τά περιφρονώ; Θέλω την έλευθερία μου! Τ' άκούτε;

— Την έλευθερία σου θά την έχης, μόλις θά γίνης γυναίκα μου!

— Πώς θά γίνω γυναίκα σας, αφού δεν σās αγαπώ;

— Ένα γέλιο γεμάτο περιφρόνησι έφάνηκε τώρα στο κατακόκκινο πρόσωπο του κ. Τρύφωνα.

— Αγάπη! είπε. Αυτή είναι για τα μαθητούδια!... Η αγάπη ξεχνιέται πολύ γρήγορα... ενώ τα πλούτη ασφαλίζουν την εύτυχία...

— Εστριφογύριζε τώρα μέσα στην όμορφοστολισμένη κάμαρα η Μαρία... Καταλάβαινε ότι τη φορά αυτή έκινδύνευε... Και η αδελφή της άμιλητη έστεκόταν παρράμερα...

— Εμπρός... λέγε... απάντησέ μου... Δέχεσαι; "Αν μου πής το ναί, θά φωνάξω αύριο ένα παπιά, να μās στεφανώση εδώ... Και θά κάνωμε κουμπάρα την αδελφούλα σου... Και έπειτα, ώ, έπειτα η αδελφούλα σου θά φύγει από δω με το μανόλι μου, για να πάη να φέρη τη μανούλα σας... Βλέπεις λοιπόν, ότι δεν είμαι καθόλου κακούργος, όπως με νομίζεις!...

— Αθάσταχτη τότε η Μαρία. Ώρμησε προς την πόρτα. Η Άννα όμως νόμιζε, ότι έτσι όπως ώρμησε, είχε απόφασι να χτυπήσει τον κ. Τρύφωνα. Και με φρίκη την ρώτησε:

— Μαρία! τί θές να κάνης;

— Έν τω μεταξύ ο κ. Τρύφων μπήκε μπροστά στην πόρτα και της έφραξε το πέραςμα, αν και η πόρτα ήταν διπλοκλειδωμένη.

— Ω! ώ! Μαρία της είπε με μια τρυφερότητα, που την αναστάτωσε περισσότερο. Έχεις όμορφο όνομα... Μαρία λέν την Παναγία... Έγώ όμως σαν παντρευτούμε, θά σέ λέω Λευούλα... Δεν πιστεύω να μου άρνηθης τη μικρή αυτή χάρι... Θέλεις να σέ λέω Λευούλα;

Τόν εκύτταξε άμιλητη τώρα, με πεταγμένα από την φρίκη μάτια, η Μαρία. Και η Άννα στεκόταν σιωπηλή.

— Ελα, Μαρία... Θά γράψης το γράμμα στην μητέρα σου... Φαντάσου πόσο θά χαρή, μόλις το λάβη... Μιά τέτοια τύχη!... Χιλιάδες φτωχοκόριτσα θά παρακαλούσαν να ήταν στη θέσι σου!...

— Σās είπα, ότι δεν θά γίνω γυναίκα σας! είπε με πνιγμένη φωνή η Μαρία. Προτιμώ να πεθάνω!

Και γυρίζοντας με αφάνταστο σπαραγμό στην Άννα, έπρόσθεσε:

— Αδελφούλα μου, γιατί δεν με σκοτώνεις σύ, με τα ίδια σου τα χέρια, για να με γλυτώσης από το μαρτύριο, που με περιμένει;... Αδελφούλα μου, σοδ το ζητάω για στερνή χάρι, σκότωσέ με:...

— Σας είπα, ότι δεν θά γίνω γυναίκα σας! είπε με πνιγμένη φωνή η Μαρία. Προτιμώ να πεθάνω!

Και γυρίζοντας με αφάνταστο σπαραγμό στην Άννα, έπρόσθεσε:

— Αδελφούλα μου, γιατί δεν με σκοτώνεις σύ, με τα ίδια σου τα χέρια, για να με γλυτώσης από το μαρτύριο, που με περιμένει;... Αδελφούλα μου, σοδ το ζητάω για στερνή χάρι, σκότωσέ με:...

— Λυπηθήτε μας... Λυπηθήτε μας, κύριε, του είπε με σπαραγμό η Μαρία γονατίζοντα

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

τώρα, ανάμεσα στα χέρια της και έκλαιγε.

— Δεν υπάρχει λοιπόν αστυνομία να πιάσει έναν επικίνδυνο άνθρωπο σαν και σās! έξεφώνισε έπειτα η Μαρία.

— Η αστυνομία δεν ανακατεύεται στις ιδιωτικές υποθέσεις, της αποκρίθηκε εκείνος. Μά βλέπω ότι μακρύνει ή δουλειά αυτή και πρέπει να τελειώσουμε... Απάντησέ μου, θά γράψης το γράμμα στη μητέρα σου;... Ναί ή όχι;

— Όχι, χίλιες φορές όχι! έφώναξε η Μαρία.

— Ωστε Ετσι λοιπόν; άγρίψε ο κ. Τρύφων. Περίμενε και θά ιδής!...

— Έγιναν κατάχλωμες οι άμοιρες οι διδυμες, σαν άκουσαν τη φοβέρα του. Η Άννα έφοβήθηκε περισσότερο. Και τόν ρώτησε:

— Τί θά κάνετε λοιπόν;

— Αλλ' ο κ. Τρύφων δεν της αποκρίθηκε. Της έγεννε μόνο να τόν άκολουθήσει. Αλλ' εκείνη δεν εκινήθηκε από τη θέσι της.

Τότε ο μισότρελλος ιδιοκτήτης της έρημικής βίλλας έπήγε κοντά της, την άρπαξε από το χέρι και σύροντάς την προς τα έξω, της έφώναξε:

— Θά γράψη η αδελφή σου το γράμμα θέλοντας και μή!

— Η Άννα όμως είχε άρπάξει έν τω μεταξύ το χέρι της αδελφής της... Και την έκρατούσε σφιχτά, πολύ σφιχτά... Από το άλλο μέρος πάλι ο κ. Τρύφων την έσερνε για να την υποχρεώσει να βγεί έξω από την κάμαρα... Ο σπαραγμός τών διδυμών ήταν άπεριγραπτός... Μέ φρίκη εκύτταζαν τόν τυραννό τους, το πρόσωπο του οποίου είχε πάρει μια αλλόκοτη έκφασι... Νόμιζε κανένας, αν τόν εκύτταζε, ότι ή γκριμάτσα, που διαγραφόταν σ' αυτό, ήταν γκριμάτσα γέλιου—ένός γέλιου τρελλού—και όχι θυ-

μου... Του γέλιου ενός τρελλού... Έπί τέλους, βλέποντας ο κ. Τρύφων ότι δεν μπορούσε να χωρίση τις διδυμες, έφώναξε:

— Νικό!... Νικό!...

— Η φωνή του, που αντήχησε τρομερή, έγένισε από φρίκη τις διδυμες... Η αντίστασις των ελύγισε ένω η Άννα έξεφώνισε με σπαραγμό:

— Αδελφούλα μου... μπορεί να μη σέ ξαναδω πιά. Άντίο, για πάντα!...

— Ο μισότρελλος άνθρωπος κατάφερε και την έσυρε έξω από το δωμάτιο... Την ίδια στιγμή ο Νίκος, ο έμπιστος άνθρωπος του κ. Τρύφωνα έφθασε στον μισοσκότεινο, άτελείωτο διάδρομο...

— Πάρτην να την πάς στο δωμάτιό της! τόν έπρόσταξε ο κ. Τρύφων, δειχνοντας την Άννα.

Μισολιπόθυμη την έπήρε ο Νίκος την Άννα και την ξανάκλεισε στην όμορφοστολισμένη φυλακή, όπου ή δύστυχη κοπέλλα παραδόθηκε σ' ένα θουδό, σπαρακτικό κλάμμα, που την συγκλόνιζε δλόκληρη.

— Γιατί δεν με σκοτώνετε; Γιατί δεν μου δίνετε ένα μαχαίρι να σκοτωθώ;

— Λυπηθήτε μας... Λυπηθήτε μας, κύριε, του είπε με σπαραγμό η Μαρία γονατίζοντα

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

— Η Άννα είχε κρύψει το κεφάλι της

τοῦ εἶπεν ἡ Μαρία, μόλις τὸν εἶδε νὰ ξαναπαίρνῃ, τρέμοντας ἀπὸ τὸ θυμὸ της, σὺν ἐμνήσθη.

—Γιατί θὰ γίνῃς γυναῖκα μου! τῆς ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

—Μὲ τὴν βία λοιπόν;

—Ὀχι, μὲ τὴν βία. Σιγά-σιγά θὰ καταλάβῃς πὺρ εἶναι τὸ συμφέρον σου καὶ θὰ ζήσης εὐτυχισμένη κοντὰ μου. Θὰ ταξιδεύωμε, θὰ πάμε σὲ ὁμορφους τοποὺς, πὺρ εἶναι τοὺς ἔχεις ξαναδῇ...

—Δὲν θέλω τὰ πλούτη σας, σὰς εἶπα.

Θέλω τὴν ἐλευθερίαν μου!...

—Τὰ λόγια εἶναι περιττά... Ἐμπρός, θὰ γράψῃς τὸ γράμμα...

—Καὶ ἂν δὲν τὸ γράψω; ρώτησε ἡ Μαρία μὲ παραφορά.

—Ἐμεῖναι σκεπτικὸς λίγες στιγμὲς, ὁ κ. Τρύφων καὶ εἶπετα τῆς εἶπε:

—ὦ, τότε σὲ περιμένει κάτι πὺρ οὐ-τε τὸ θά'ει ἡ νοῦς σου!

—Χειρότερο βασανιστήριον ἀπ' αὐτό, πὺρ μὰς ἔχετε φυλακίσῃς ἐδὼ μέσα;

—ὑπάρχουν πολὺ χειρότερα: ἐγγέλ-αὶ τὸ παράξενο γέλιο τοῦ ὁ κ. Τρύ-φω.

—Ἡ Μαρία τὸν ἐκύτταξε μὲ φρικῇ...

Τὰ γόνάτα της ἔτρεμαν... Τώρα κατα-λάβαινε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸ τοῦ ἑνὸς ἀξίος γιὰ ὅλα!... Ναί, γιὰ ὅλα!...

—Ἐμπρός, λέγε, θὰ γράψῃς στὴ μη-τέρα σου, ὅτι δέχεσαι νὰ γίνῃς γυναῖ-κα μου; τὴν ξαναρώτησε ἐκεῖνος. Ναί ἢ ὄχι;

—Ὀχι! Ἐμμορμούρισε, μὲ πνιγμένη φωνὴ ἡ Μαρία.

—Γιὰ τελευταία φορά: θὰ τὸ γρά-ψῃς τὸ γράμμα; ὕψωσε τὴ φωνή τοῦ ὁ κ. Τρύφων.

—Καὶ ἂν δὲν τὸ γράψω;

—Θ' ἀναγκασθῇς νὰ τὸ γράψῃς μὲ τὰ βασανιστήρια, πὺρ θὰ σοῦ κάνω!...

Ἀνατρίχιασε σύγκορμη ἡ Μαρία...

—Δὲν ἔμαθα νὰ μὴ λένε ὄχι! ἔβρον τοφάναξε ὁ κ. Τρύφων, σάν τρελλός.

Καὶ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, ἐκάλεσε τὸν ἐμπιστο ἄνθρωπό του, τὸν Νίκο.

Σὲ λίγο ὁ Νίκος ἔμπαινε σὸ δω-μάτιο. Ταπεινά, φοβισμένα ὑποκλίσθηκε μπροστὰ του. Τότε ὁ κ. Τρύφων, δεί-χνοντας τὴ Μαρία πὺρ ἑκαθόταν πα-ράμερα, φοβισμένη, τὸν ἐπρόσταξε:

—Κάτω σὸ μικρὸ διαμέρισμα τοῦ Ἰσογείου, τὸ πὺρ βαθύ, ἐκεῖ πὺρ ἡ γρηά ὑπηρέτρια λείει πὺρ βγαίνουν φίδια φαρμακερὰ καὶ μεγάλα, θὰ κλείσης τὴν πεισιματάρια αὐτὴ κοπέλλα!...

Ξεφώνισε σάν τρελλή, μιά κραυγὴ

ἀπελπισίας καὶ ἀφάνταστον πόνου ἡ δούλοισι, ἡ Μαρία, ἀκούοντας τὰ τε-λευταία αὐτὰ λόγια. Μὰ ὁ μισότρελ-λος ἄνθρωπος ἐξηκολούθησε ἀτάρα-χος:

—Δὲν θὰ τὴν πᾶς ὁμῶς ἔτσι, ὅπως εἶνε... Τὰ φίδια σφίχτα καλὰ ζουν πὺρ εὐ-τολὰ ἕνα γυνὴν, ὁλόγυμνο κορμί.

Καὶ τὰ δόντια τους μπηχνοῦνται καλὺ-τερα, σάν δὲν βροῦνε ροῦχα... Πάρτην λοιπόν καὶ ἀπάλλαξέ τὴν ἀπὸ τὰ φο-ρέματά της.

—Ἐμεῖναι κατέβασέ τὴν ἀπὸ τὴν σκάλα τῆς ὑπηρεσίας σὸ ὑπό-γειο μὲ τὰ φίδια!... Ἐμπρός!... Αὐτὴ ἡ τιμωρία της ταίριαζει!...

Μὰ ἡ Μαρία δὲν ἄκουγε πιά τὰ λό-για τοῦ μισότρελλου ἀνθρώπου.

Γιὰ τρίτη φορά, ἀπ' τὴν ἡμέρα πὺρ τὴν ἔκλεισαν αἰχμάλωτη στὴν βύλλα, εἶχε σωριασθῇ λιπόθυμη, χάμω σὸ πάτωμα.

Ἄλλ' οὐτὲ ἡ λιποθυμία της, συγκίνησε τὸν μισότρελλον ἄνθρωπο...

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Νίκος ἐπλησίασε τὴν Μαρία καὶ πάσχισε νὰ σηκώσῃ μὲ τὰ χέρια τοῦ τὸ ἀνάισθητο, πονεμένο κορ-μί της, ἐνῶ ὁ κ. Τρύφων τοῦ ἐγενεφε παρὰ ξένα...

Τὸ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

—Ὅπως εἶχε πῇ ὁ Πέτρος στὴν μητέ-ρα του, κουβάλησαν λίγες ἡμέρες ἀρ-γότερα ἀπὸ τὸ φτωχικὸ σπιτάκι τῆς ὁ-δοῦ Μαυρομικχάλη—πὺρ ἡ κυρὰ Μάρθα τὸλεγε γρουσουζικο, γιὰτὶ ἐκεῖ μέσα ἔχασε τὶς δύο κόρες της—σ' ἕνα και-νούργιο σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Σμονλέσκου.

Ἐκεῖνο μάλιστα εἶχε καὶ δύο μπαλκo-νάκια. Καὶ ὁ Πέτρος ἔλεγε στὴ μητέ-ρα του ὅτι θὰ περνοῦσε τὴν ὥρα της ξεχνώντας τὸν πόνο της σὸ μπαλκόνι.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Πέτρος ἀγόρασε κάμ-ποσα ἔπιπλα. Πρῶτα—πρῶτα μιά κον-σόλα γιὰ τὸ πρόχειρο σαλονάκι τους, ἕνα καναπέ καὶ δύο πολυθρόνες. Ἐ-πειτα ἕξ καρέκλες καὶ ἕνα στογγυλὸ τραπέζι τῆς μέσης, μὲ μάρμαρο. Καὶ τέσσερα καινούργια κρεβάτια ἐπὶ-ρε, λέγοντας στὴν μητέρα του, ὅτι σάν ἐγύριζαν σὸ σπιτί τους οἱ ἀδελφοῦ-λες τοῦ θὰ εὕρισκαν καινούργια κρε-βάτια νὰ κοιμηθοῦν.

—Ἀς τὶς ξαναδῷ μπροστὰ μου γυιό-κα μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ κυρὰ Μάρ-θα ἀναστενάζοντας, κι' ἄς πεθάνω τὴν ἴδια στιγμὴ! Τώρα μπορῶ νὰ πεθάνω ἡσυχῇ, ἀφοῦ θὰ ἔχουνε σένα γιὰ πρo-στάτη τους!

—Θὰ γίνωμε ἀπὸ δύο χωριά, μαν-

νούλα, ἂν ξανακοῦσω ἀπὸ τὸ στόμα σου τὰ λόγια αὐτά, τῆς εἶπε ὁ Πέ-τρος.

Ἀναστενάξε πάλι ἡ πολυβασανισμέ-νη γυναῖκα. Ἀλήθεια τώρα ἦταν πὺρ καλὰ. Ἡ καρδιά της δὲν τὴν ἐπείραζε πιά. Καὶ τῆς εἶχε περάσει ἡ δύσπνοια.

Τὶς νύχτες ὁ ὕπνος της δὲν ἔταρασα-φταν ἀπὸ ἐφιαλτικά, ὄγκρια ὄνειρα.

Ἐν τῷ μεταξύ ἀφῆσαν τὴν καινούρ-για διευθύνει στὴν παλιὰ γειτονιάςα τους, σὲ τρόπο, ὥστε, ἂν ἐρχόταν κα-νένα μύνημα ἐκεῖ, νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ ἁμέσως.

Ὁ Τῶνης ἐξ ἄλλου πὺρ δὲν ἔ-λειπε ἀπὸ τὸ σπιτί της κυρὰ Μάρθα, πηγαίνοντάς τὴν σὲς δύο κάμαρες τῆς ὁδοῦ Μαυρομικχάλη, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ οὔτε ἡ κυρὰ Μάρθα, οὔτε ὁ Πέτρος.

Ἐπηγαίνοντάς τὴν, γιὰ νὰ παρακολου-θῇ, μὴ τυχὸν ἔρριχνε κανένα γράμμα σὸ σπιτάκι αὐτό, τὸ μυστικὸ, ἀόρατο χέρι, πὺρ ἔρριξε καὶ τὰ δύο προηγού-μενα γράμματα τῆς Ἀννας.

Ἐνα νέο ὅμως πρόσωπο ἐσύχναζε τὴν ἡμέρα τῆς κυρὰς Μάρθας...

Ἡ τῶν ἡλικία τοῦ Τῶνης, ἴσως καὶ μεγαλύνοντάς τὴν λίγο. Τὸν ἔλε-γαν Ντίνου καὶ ἐφαινόταν εὐγενικὸ καὶ πρῶθυμο παλληκάρι. Αὐτὸς ὁ Ντίνος ἦταν ὁ μυστικὸς ἀστυνομός, γιὰ τὸν ὁποῖον μιλοῦσε τόσο συχνὰ ὁ Τῶνης, στὴν κυρὰ Μάρθα καὶ στὸν Πέτρο καὶ ὁποῖος εἶχε ἀναλάβει νὰ ἀντακαλύ-ψῃ τοὺς ἀπαγωγείς της Μαρίας καὶ τῆς Ἀννας.

Ὁ Ντίνος εἶχε ὑπηρετήσει ἕνα διά-στημα ὡς γραφεὺς στὴν διευθύνει τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν. Κι' ἐκεῖ διαβρά-ζοντας τοὺς διαφόρους κακέλλους τῶν ὑποθέσεων—ἐγκλήματα, ἀπαγωγές, μα-στηριώδεις ἐξαφανίσεις καὶ τὰ παρό-μοια—αἰσθάνθηκε πολλὰς φορές νὰ ξε-σπᾷ μέσα του μιά ζωηρὴ περιέργεια νὰ ἐξεργασθῇ μερικὲς ἀπὸ τὶς ὑποθέσεις αὐτές, νὰ βρῇ τὴν λύσιν στὰ σκοτεινὰ αἰνίγματα, πὺρ ἀπασχολοῦσαν τὴν ἀ-στυνομία καὶ τὰ λαγωνικά της. Καὶ ὄχι σπάνια κατάφερε ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς δράστες, ἀποσπᾶσας μάλιστα τὰ συγχαρητήρια τῶν ἀνωτέρων του.

Ἐτι, φεύγοντας ἀπὸ τὴν διευθύνει τῆς ἀστυνομίας ὁ Ντίνος ἐξηκολούθησε νὰ ἔχῃ ἀστυνομικὸν ἔθλον. Τὸ ὄνειρό του μάλιστα ἦταν ν' ἀνοίξῃ ἕνα γρα-φεῖο μυστικῶν ἀστυνομῶν καὶ νὰ ἀσχο-λῆται μὲ τὴν ἐξεργασίαν τῶν μυστηριω-δῶν ὑποθέσεων. Ἐν τῷ μεταξύ ἔξακο-λουθοῦσε τὰς σπουδὰς του, σὸ Πανε-πιστήμιο, στὴν Νομικὴ Σχολή.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΜΥΣΤΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Πρωτότυπη ἔρευνα τοῦ συν-εργάτου μας Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Ἡ δημοσιογραφία μοιάζει σάν μιά γόρτζα. Σὲ παρασύρει μὲ τὰ θέλ-γητρά της καὶ σὲ κρατᾷ γιὰ πάντα σκλάβο της. Κι' ἀλήθεια, ὅσοι ἔτυχε νὰ μπλῆ-ξουν στὰ δίχτυα τῆς γορ-τείας της, ἐξέφυγαν ἀπὸ τὸν κανονικὸ δρόμο τους. Ἐστειλαν ἀκόμη περὶπατο καὶ τὶς οἰκογενειακές των παραδόσεις. Θέλετε ἕνα πα-ράδειγμα; Θὰ σᾶς διηγη-θοῦμε πὺρ ἔγινε δημοσιο-γράφος ὁ διευθυντὴς κι' ἰ-διοκτήτης τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μέλλοντος». Ἡ σταδιοδρο-μία του εἶναι πράγματι ἐξαι-ρετικὰ ἐνδιαφέρουσα:

Ο ΝΙΚΟΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

Στὰ γραφεῖα τοῦ «Ἑλ-ληνικοῦ Μέλλοντος» ἔ-να μεσημέρι. Ὁ διευ-θυντὴς τοῦ ἔρχεται πάντα στὶς 12.12 γιὰ νὰ διαβάσῃ τὰ πρωινὰ φύλλα, νὰ συνεν-νοηθῇ μὲ τοὺς συντάκτας του καὶ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν ἐ-πιτύχια τῆς ἡμέρας.

—Ἐγὼ δημοσιογράφος, μὰς εἶπε, παρὰ τὴν θέλησιν τῆς οἰκογενείας μου, ἡ ὁ-ποία ἤθελε νὰ μὲ κάμῃ ναυ-τικό. Μεταξὺ ὁμῶς ἐνὸς ἀ-ξιωματικοῦ τῶν ναυτικῶν, ἐνὸς καπετάνιου καὶ ἐνὸς διευθυντοῦ ἐφημερίδος δὲν ὑπάρχει καμμιὰ οὐσιώδης διαφορά. Κι' ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος κρατοῦν τὸ πηδάλιο καὶ προσέχουν νὰ μὴν κάνῃ νερά τὸ καράβι τους, πα-λεύουν μὲ τὶς τρικυμίες καὶ τὶς θύελλες καὶ καταφέρ-νουν νὰ διασώσουν τὸ πλῆ-ρωμά τους. Ὅλο σὸ πηδά-λιο βρισκόμαστε. Νονὸς μου στὴ δημοσιογραφία ἦταν ὁ ποιητὴς Σωτῆρης Σκίτης. Τὸ 1913, λοιπόν, μὲ πῆρε συνεργάτη του στὴν «Ἑλ-λάδα». Μὰ ἐγὼ, ἔπειτα ἀ-πὸ λίγο, θυσιάσα τὴν «Ἑλ-λάδα» γιὰ τὴν «Ἀνατολή», τὴν ὁποῖαν διήλθον ὁ Γ. Πο-λίτης, ἀδελφός τοῦ Φώτου Πολίτη. Ἡ «Ἀνατολή» ἦταν ἡ πὺρ... μαγικὴ ἐφημερίς. Ἐδιναν ἑπτὰ χιλιάδες φύλ-λα τῆς στὸ Πρακτορεῖο καὶ τοὺς ἐπέστρεφαν ἑφτάμισι χιλιάδες! Ἐτσι οἱ ἰδιοκτη-

ται τῆς στὸ τέταρτο φύλλο ἀποφάσισαν νὰ διακόψουν, λόγῳ ἀγανακτικῆς καὶ ἐλ-λειψῆς κυκλοφορίας, τὴν ἔκδοσιν της. Καὶ τότε ἔμει-ναν φυσικὰ χωρὶς δουλειά, γιὰτὶ εἶχα παραιτηθῇ ἀπὸ τὴν «Ἑλλάδα». Ἀναγκά-σθηκα φυσικὰ νὰ χτυπήσω πολλὰς πόρτες. Τέλος κατέ-φυγα στὸν Β. Θεοδωρίδη, ὁ ὁποῖος καὶ μὲ κανόνισε νὰ κάνω τὸ ἀστυνομικὸ ρε-πορτάζ. Δέχθηκα φυσικὰ χωρὶς νὰ ξέρω ποῖα ἀκρι-βῶς θὰ εἶνε τὰ καθήκοντά μου. Ἐτσι διημέρευα στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος καὶ δὲν πατοῦσα καθόλου τὸ πό-δι μου σὲ κανένα ἀστυνομι-κὸ τμήμα νὰ ἴδω τί εἶχε συμβῇ. Ὅταν μὲ ρωτοῦσε ὁ διευθυντὴς μου «ἂν εἶχα τί-ποτε», τοῦ ἀπαντοῦσα, κο-λακευόμενος γιὰ τὸ ἐνδια-φέρον πὺρ ἔδειχνε γιὰ τὴν...

...ὕγιάν μου, ὅτι ἤμουν «πο-...

Ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μέλλοντος» κ. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

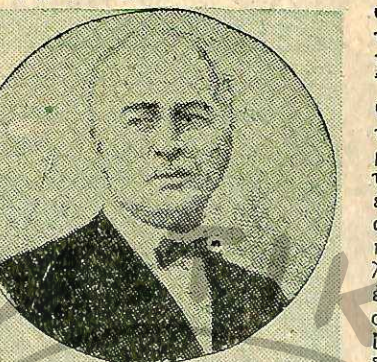
λύ καλὰ καὶ τὸν εὐχαρι-στοῦσα! Μὰ μιά ἡμέρα ὁ-μῶς ἔσκαψε ἡ μπόμπα. Στὸν κῆπο τοῦ Κλαθμῶ-νος ἔγινε τέλος ἕνα συντα-ρακτικὸ δρᾶμα τιμῆς. Ἐνὸς ἀδελφός εἶχε σφάζει μὲ τὸν πὺρ ἀγριο τρόπο τὴν ἀδελ-φή του, κι' ὅλοι οἱ δημοσιο-γράφοι εἶχαν ἀναστατωθῇ κι' ἐτοίμαζαν... ἐφτάστηλα.

Μόνον ἐγὼ, ὁ ἀστυνομικός συντάκτης, δὲν εἶχα ἰδέα. Ἐτσι, πῆγα τὴν ἄλλη ἡμέ-ρα ἀδιάφορος στὴν ἐφημε-ρίδα μου.

—Τὰ ἔμαθες; μὲ ρώτησε ὁ Θεοδωρίδης, προσπαθών-τας νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀ-γανάκτησιν του, στὸν κῆπο τοῦ Κλαθμῶνος ἔσφαξαν μιά γυναῖκα...

—Μπᾶ!... ἀπόρησα. Πῶς τὸ ἔπαθε ἡ δυστυχισμένη. Ποιὸς τὴν ἔσφαξε;

—Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ ξέ-ρῃς ἐσύ! Δὲν διάβαζες τὶς ἐφημερίδες;...

Ὁ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ

—Ὀχι ἀκόμη. Τὶς ἔχει ἄλλος συνάδελφος καὶ πε-ριμένω σειρά. Ἀλλωστε κά-τι λίγα πράγματα εἶχα ἀ-κούσει χθὲς τὸ βράδυ...

—Καὶ γιὰτὶ, μωρέ, δὲν τὰ ἔγραψες; Τὶ περιμένεις; Τὶ ἀστυνομικός συντάκτης εἶσαι;

—Ὅστε αὐτὸ ἦταν δική μου δουλειά; Ἐκαμὰ! Ἡ δου-λειὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ συντά-κτου εἶναι νὰ γράφῃ ἐγκλή-ματα;...

—Ὁ διευθυντὴς μου μὲ πῆ-ρασε γιὰ τρελλό. Μὰ δὲν τοῦ ὁμολόγησα ὅτι δὲν εἶ-χα ἰδέα τί ἔπρεπε νὰ κάνω ὡς ἀστυνομικός συντάκτης, γέλασε μὲ τὴν καρδιά του καὶ μ' ἔστειλε στὸν Μῆτσο Ἀρνέλο, τὸν ἀρχηγὸ τοῦ ἀ-στυνομικοῦ ρεπορτάζ, γιὰ νὰ μάθητέωσ κοντὰ του.

Ἐτσι, ὅπως βλέπετε, ἀρχισα τὸ δημοσιογραφικὸ μου στάδιο μὲ μιά φοβερὴ γκάφρα, ἡ ὁποία ὁμῶς ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ μὲ ἔγινε μάθημα καὶ μ' ἀνοίξε διά-πλατα τὰ μάτια. Ἀπὸ τὸ

κακό μου, μάλιστα, καὶ γιὰ ν' ἀποδείξω τὶς ἱκανότητές μου, ἔκαμα τὴν στρατιωτι-κὴ θητεία μου ὡς χωροφύ-λακας. Ὑπηρετοῦσα δὲ στὰ Τρίκαλα καὶ συγχρόνως δημοσιογραφοῦσα μὲ τὸ ψευ-δώνυμο Μίμης Ματαθίας.

Διοικητὴς μου ἦταν ὁ μοι-ραρχος τότε καὶ νῦν ὑπο-στράτηγος Μιχαλόπουλος. Τὶς ἀνταποκρίσεις μου τὶς ἔστειλαν στὴν «Ἀναγέννησι» τοῦ Βόλου. Μὰ ἐπειδὴ ἔ-στρωναν γκάφες στοὺς ἄλ-λους συναδέλφους, ὁ διευ-θυντὴς τοῦ «Θάρρους» εἶχε ψῆσει τὸν προϊστάμενο τοῦ τηλεγραφεῖο, Ἀβερμπάχ, νὰ μὴ φέρῃ δυσκολίες.

Ἐτσι, μιά μέρα, δὲν μ' ἔ-φησε νὰ τηλεγραφήσω κι' ἡ τηλεγραφικὴ διευθύνεις Ἀ-ρίσης ἐκάλεσε σὲ ἀπολογία τὸν Ἀβερμπάχ. Μὰ ἐκεῖνος ἐδήλωσε ὅτι σὸν τηλεγρα-φεῖο δὲν εἶχε παρουσιάσῃ κανεῖς δημοσιογράφος, ἀλ-λὰ ἕνας χωροφύλακας. Κι' ἐπειδὴ ἡ ὥρα ἦταν περα-σμένη κι' εἶχαν διακοπῇ τὰ ἰδιωτικά τηλεγραφήματα, δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ τηλε-γραφήσῃ. Ἀναγκάσθηκα, φυσικὰ, νὰ δημοσιεύω μιάν ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ γιὰ νὰ θάλω τὰ πράγματα στὴ θέ-σιν τους καὶ κατέληγα: «Ἐ-κούσει χθὲς τὸ βράδυ...»

—Καὶ γιὰτὶ, μωρέ, δὲν τὰ ἔγραψες; Τὶ περιμένεις; Τὶ ἀστυνομικός συντάκτης εἶσαι;

—Ὅστε αὐτὸ ἦταν δική μου δουλειά; Ἐκαμὰ! Ἡ δου-λειὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ συντά-κτου εἶναι νὰ γράφῃ ἐγκλή-ματα;...

—Ὁ διευθυντὴς μου μὲ πῆ-ρασε γιὰ τρελλό. Μὰ δὲν τοῦ ὁμολόγησα ὅτι δὲν εἶ-χα ἰδέα τί ἔπρεπε νὰ κάνω ὡς ἀστυνομικός συντάκτης, γέλασε μὲ τὴν καρδιά του καὶ μ' ἔστειλε στὸν Μῆτσο Ἀρνέλο, τὸν ἀρχηγὸ τοῦ ἀ-στυνομικοῦ ρεπορτάζ, γιὰ νὰ μάθητέωσ κοντὰ του.

Ἐτσι, ὅπως βλέπετε, ἀρχισα τὸ δημοσιογραφικὸ μου στάδιο μὲ μιά φοβερὴ γκάφρα, ἡ ὁποία ὁμῶς ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ μὲ ἔγινε μάθημα καὶ μ' ἀνοίξε διά-πλατα τὰ μάτια. Ἀπὸ τὸ

κακό μου, μάλιστα, καὶ γιὰ ν' ἀποδείξω τὶς ἱκανότητές μου, ἔκαμα τὴν στρατιωτι-κὴ θητεία μου ὡς χωροφύ-λακας. Ὑπηρετοῦσα δὲ στὰ Τρίκαλα καὶ συγχρόνως δημοσιογραφοῦσα μὲ τὸ ψευ-δώνυμο Μίμης Ματαθίας.

Διοικητὴς μου ἦταν ὁ μοι-ραρχος τότε καὶ νῦν ὑπο-στράτηγος Μιχαλόπουλος. Τὶς ἀνταποκρίσεις μου τὶς ἔστειλαν στὴν «Ἀναγέννησι» τοῦ Βόλου. Μὰ ἐπειδὴ ἔ-στρωναν γκάφες στοὺς ἄλ-λους συναδέλφους, ὁ διευ-θυντὴς τοῦ «Θάρρους» εἶχε ψῆσει τὸν προϊστάμενο τοῦ τηλεγραφεῖο, Ἀβερμπάχ, νὰ μὴ φέρῃ δυσκολίες.

Ἐτσι, μιά μέρα, δὲν μ' ἔ-φησε νὰ τηλεγραφήσω κι' ἡ τηλεγραφικὴ διευθύνεις Ἀ-ρίσης ἐκάλεσε σὲ ἀπολογία τὸν Ἀβερμπάχ. Μὰ ἐκεῖνος ἐδήλωσε ὅτι σὸν τηλεγρα-φεῖο δὲν εἶχε παρουσιάσῃ κανεῖς δημοσιογράφος, ἀλ-λὰ ἕνας χωροφύλακας. Κι' ἐπειδὴ ἡ ὥρα ἦταν περα-σμένη κι' εἶχαν διακοπῇ τὰ ἰδιωτικά τηλεγραφήματα, δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ τηλε-γραφήσῃ. Ἀναγκάσθηκα, φυσικὰ, νὰ δημοσιεύω μιάν ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ γιὰ νὰ θάλω τὰ πράγματα στὴ θέ-σιν τους καὶ κατέληγα: «Ἐ-κούσει χθὲς τὸ βράδυ...»

—Καὶ γιὰτὶ, μωρέ, δὲν τὰ ἔγραψες; Τὶ περιμένεις; Τὶ ἀστυνομικός συντάκτης εἶσαι;

—Ὅστε αὐτὸ ἦταν δική μου δουλειά; Ἐκαμὰ! Ἡ δου-λειὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ συντά-κτου εἶναι νὰ γράφῃ ἐγκλή-ματα;...

ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

—Θεέ μου τί ζῶα πὺρ εἴμαστε, Λεωνίδα... Σεχάσαμε τὸ κλειδί.
—Μίλα στὸν ἐνικό σὲ παρα-καλῶ.
—Θεέ μου! τί ζῶο πὺρ εἶ-ναι...

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΣΟΦΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙ

—Σὰς ἔπεσαν ὅλα τὰ μαλλιά;
—Δὲν μοῦ ἔπεσαν, ἀπλούστατα κατέθηκαν πὺρ κάτω.

ΣΤΟ ἔΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

—Πῶς πῆγε τὸ φαγητό;
—Φέρτε μου τὸν λογαριασμὸ καὶ θὰ σᾶς πῶ.

ΑΛΛΑΓΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

—Δὲν ἤμουν πάντα τυφλὸς κυ-ρία μου.
—Τὸ ἔξω· προχθὲς ἦσουν κου-τσός!...

μοσιογράφοι. Κάτι τέλος κατάφεραν όλοι. Ο Καραουλάνης μάλιστα ανέκαλυψε φαίνεται το έλλειψιον της νεότητας γιατί διατηρείται πάντα σκανδαλωδώς νέος.

«Έτσι άρχισα τα πρώτα βήματά μου στη δημοσιογραφία, στην όποια έμεινα έκτοτε και εργάσθηκα μάλιστα πάρα πολύ. Έντός όλίγου μάλιστα, μαζί με τους παληούς συνσδέλφους μου, πούς συνεργάτας μου και πούς συναγωνιστάς μου σέπτομαι να έορτάσω τα είκοσιπέντε χρόνια της δημοσιογραφικής ζωής μου, μιάς ζωής γεμάτης από περιπέτειες και συγκινήσεις, όπως άλλωστε είναι ή ζωή κάθε έπαγγελματίου δημοσιογράφου.

Ο Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ

Ιστορικός συγγραφέας και λογοτέχνης Γεώργιος Ασπρέας επί 43 χρόνια τώρα εξακολουθεί να υπηρετεί πιστά την δημοσιογραφία και να ζή μονον από την πέννα του. Είναι ένας από τους πολυγραφώτατους δημοσιογράφους.

—Άρχισα, μάς είπε, την δημοσιογραφική καριέρα μου τό 1895 στην «Ακρόπολι» του Βλάση Γαβριηλίδη μ' ένα σημείωμα για τα Κρητικά ζητήματα. Ο Γαβριηλίδης ζήτησε να με γνωρίση, με προσέλαβε συντάκτη του και μου έδωσε τόν ι.ε.ικονικόν μισθόν τών 90 δραχμών, τόν όποιο έπαιρνα φυσικά όταν υπήρχαν καμιά φορά λεπτά στο λογιστήριο. Για να πετύχω, αγωνισθηκα πάρα πολύ, γιατί υπήρχε μεγάλος ανταγωνισμός κι' ό ένας κυττούσε να θγάλη τό μάτι του άλλου. Άρχισα να κάνω ρεπορτάζ του Υπουργείου Στρατιωτικών, γιατί ό πατέρας μου ήταν ταγματάρχης κι' ήξερα πολλούς ανώτερους αξιωματικούς, καθώς και ρεπορτάζ τών Άνακτόρων, γιατί συνδεόμουν οικογενειακώς με τόν Παπαδιαμαντόπουλο.

Όταν εξερράγη ό πόλεμος εύρέθηκα πολεμικός ανταποκριτής της «Ακροπόλεως». Έπειτα έγινε διευθυντής τών «Καιρών» και συνεχίζω μέχρι σήμερα να γρά

φω στις έφημερίδες. Έπίαυσα φυσικά να κάνω ρεπορτάζ και γράφω ιστορικά έργα, αλλά ή δημοσιογραφία ήταν πάντα ό έρως μου. Αποδείξεις ότι δεν είμαι καθόλου δυσαρεστημένος από αυτό τό επάγγελμά μου πού χρειάζεται ψυχική και σωματική δύναμιν και αντοχήν. Ακόμη και σήμερα γράφω καθημερινώς τέσσερις στήλες...

Και ό Γ. Ασπρέας σκύβει πάλι στα χειρόγραφα του τών «Πέντε Ελλήνων της Αφρικής», για να συνεχίση τις περιπέτειες του πολυμήχανου Καπάτου.

Ο κ. Γ. Κ. ΠΩΠ
(Σ κίτσο Α. Βλασοπούλου)

Γεώργιος Πώπ, ό «Χ» τού «Έθνους» είναι άναμφισβήτητον ότι είναι ό πιο πνευματώδης δημοσιογράφος. Κάθε λόγος του είναι κι' ένα λογοπαίγνιο. Και κανείς ασφαλώς δεν θα έχη γνωρίσει πιο εύχριστο φίλο ή συνάδελφο απ' αυτόν. Σατυρίζει τούς πάντας και τὰ πάντα. Και σάν έπαγγελματίας δημοσιογράφος, δίνει πάντοτε πληρωμένες απαντήσεις.

—Στή δημοσιογραφία μπήκα, μάς είπε, θυμάς, αλλά και άναμάτως. Άλλωστε άνήκω σέ οικογένεια λογίων. Ο προπάππους μου, ό Κωνσταντίνος Πώπ, έπληρωνε και εξέδιδαν όί άλλοι βιβλία. Ο παππούς μου, ό Ζηνόβιος Πώπ, είναι ό πρώτος έκδόσας έλληνικήν μετρικήν και ό ίδρυτής της

«Αρχαιολογικής Έταιρείας». Ο πατέρας μου επίσης είναι εκείνος πού εισήγαγε τό χρονογράφημα. Έτσι, μοιραίως ώθούμενος κι' εγώ, έγινε δημοσιογράφος. Άρχισα γράφοντας σατυρικά ποιήματα στο «Άστυ». Κατόπιν πήγα στο «Σύνταγμα» ξαναγύρισα στο «Άστυ», έκαμα άρχισυντάκτης για λίγο καιρό της «Ακροπόλεως» και τέλος έγινε διευθυντής στάς «Αθήνας». Τά πρώτα βήματά μου ήταν άλματόδη. Άρχισα με μιά συνέντευξη του Φλογαίτη για τό κατηγορητήριο του Τρικούπη. Ο Τρικούπης ζήτηνε να με γνωρίση και μ' άφησε να καταλάβω ότι εύχριστος θα μ' έβαζε στη μισθοδοτική κατάσταση. Μά δουλογώ ότι ποτέ δεν με ήλκυσε ό δημόσιος βίος. Έτσι τόν εύχαρίστησα για την καλωσύνη του και άρνήθηκα την... άργμισισθία!

—Όταν πάλι ό Έμμανουήλ Ρέπουλης έφυγε από την «Ακρόπολι», ό Γαβριηλίδης με κάλεσε στο γραφείο του και μου έπρότεινε ν' αναλάβω την άρχισυνταξία της έφημερίδος του.

—Δέχεσαι; με ρώτησε.

—Δέχομαι.

—Δεν εισαι νέος γι' αυτό τη θέσι;

—Η νεότης, τού άπάντησα με θάρρος, αποτελεί προ

σόν.

—Α, ό Γαβριηλίδης ήταν ιδιορρυθμότατος άνθρωπος, με άνήσυχο πνεύμα και άνήσυχα εύρα. Άν ήταν διαφορετικός, άν δεν είχε αυτές τις φοβερές μεταπτώσεις πού μετέβαλλαν την «Ακρόπολι» πότε σέ μαστιγα και πότε σέ έντυπον χάρτην θα ήταν πλουσιώτερος και ή δημοσιογραφία θα είχε άλλην μορφήν. Άς είναι. Στο θέμα μας. Κι' ό αδελφός τού πατέρα μου ήταν άνθρωπος επίσης τών γραμμάτων. Σέ ηλικία είκοσιδύο έτών ήταν διευθυντής της Εύαγγελικής Σχολής. Ήταν άκόμη περίφημος ρήτωρ. Μόνον πού έπειδή έχάρηκε όλα τὰ άγαθά της έπιγείου ζωής, άπεφάσισε να εξακριβώση, όπως έδήλωσε, τό μυστήριο του υπερτέραν. Κι' έτσι μιά ήμέρα έπεσε στόν Μελίτα ποταμό της Συμ

νης και πνίγηκε. Μά φαίνεται ότι ό Χριστιανός αυτός δεν θά είδε τίποτα στόν άλλο κόσμο, γιατί μέχρι σήμερα τούλάχιστον δεν μάς είδοποίησε. Άλλωστε ήταν τόσο ευγενής, πού ασφαλώς άν ανέκαλυπτε κάτι, θα είχε την καλωσύνη να μάς τό είπη...

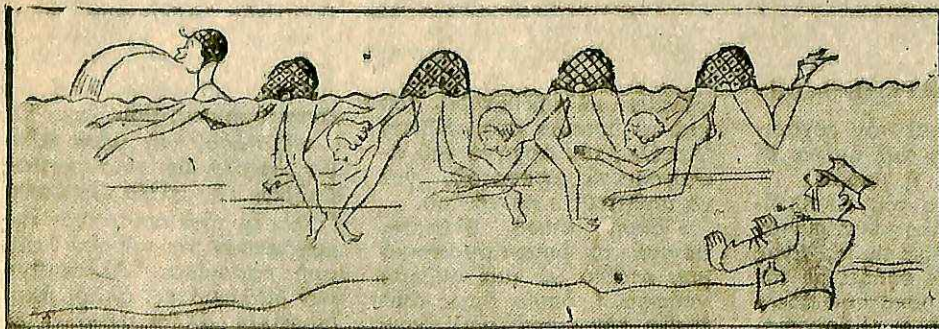
—Άγαπήσατε την δημοσιογραφία;

—Βεβαίως. Η δημοσιογραφία, τό χαρτοπαίγνιο κι' ό θαλασσινός βίος δεν εγκαταλείπονται. Έχουν τά θέληγτρά τους, πού σέ κρατούν στη γοητεία της, παρ' όλες τις όμηρικές πολιορκίες κάθε Σαββάτου στο λογιστήριο. Άν τύχαινε ένας άνθρωπος ν' αντικρύση αυτή την πάλη του πνεύματος με τόν μαμωνά, ασφαλώς δεν θα έπιθυμούσε να γίνη δημοσιογράφος. Ποιός ήταν ό πρώτος μισθός μου; Μά δεν υπήρχε μισθός στο «Σύνταγμα». Στο «Άστυ» έπαιρνα 60 δραχμές τόν μήνα. Είμαι πάντως ό δημοσιογράφος πού έπληρε 800 δραχμές, τόν μεγαλύτερο μισθό της εποχής μου, όταν άκάμην οι ύπουργοί έπαιρναν 400 δραχμές κι' ένα άμάξι. Έγώ προτίμησα να έχω τις 800 δραχμές και να πηγαίνω στις δουλειές μου με τά πόδια. Δούλευα στην «Ακρόπολι» και έδούλευα σκληρά. Έγραφα τό πολιτικό άρθρο, σημειώματα, χρονογράφημα, σατυρικούς στίχους, έκανα μεταφράσεις τακτοποιούσα την «Αθηναϊκή Ζωή», έδινα οδηγίες εις τούς συντάκτες, έπέβλεπα την ύλη στο τυπογραφείο και, κατά τὰ διαλλείμματα, πρόσφαινα κι' έπαισα και χαρτιά στο σπίτι του Σπυρί. Σάν όλους τούς δημοσιογράφους ήμουν κι' εγώ χαρτοπαίκτης. Διεσκέδαζα έκ παραλήλου με τὰ χαρτιά και με τόν χάρτην. Οι δημοσιογράφοι θέβαια υπο

ρεί να είναι όλοι χαρτοπαίγντες, μά οι χαρτοπαίγντες δεν μπορούν να γίνουν όλοι δημοσιογράφοι...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνταρακτική ζωή άλλων δημοσιογράφων.

(Τό τέρας του Λόχ. Νές (όπως τό βλέπει ένας θεατής στα μπάνια)

—Για όνομα τού Αλλάχι! Φατμά, κατήντησε πολύ τεμπέλα. Διαρκώς παραπονείται πως κουράζεσαι, ενώ εγώ ό καμμένος δεν λένω ποτέ τίποτα.

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΤΡΑΜ

- Όστε λοιπόν;
- Δέν θα πάω!
- Λόγω χρημάτων;
- Δέν θέλω δανεικά.
- Είνε έφτά παρὰ δέκα.
- Παράτα με χάμω.

Ο όμιλών έστι Βρασιδας. Ο άπαντων έστι Άριστειδάκης. Μένεα πνέων κατά της τύχης του ό Άτυχής άπεμακρόνθη ύβριζών την μοίραν και την τσέπην του, ή όποία αντιδρούσε κατά τρόπον κατάπτυστον όσες φορές συνέβαινε να έχη ραντεβού. Όχι, δέν ήθελε δανεικά!

Χέρια πίσω. Μοττρο άγριέμένο. Μάτια θηριώδη. Βήμα παλαθόν. Σκέψεις μαύρες και άραχλες. Καρδιά τρικυμισμένη. Γιατί ό Άτυχής αυτή την κρίσιμη στιγμή έπρόκειτο να λύση τό πρόβλημα της ζωής του, αλλά όί άνεμοι τού έφυσούσαν ενάντιοι, άνάποδοι, άφιλότιμοι, καταστρεπτικοί. Έχε ραντεβού με την κόρην τών όνείρων του. Και δέν είχε πεντάραν. Εις τρεις δραχμές άνήρχετο τό ποσόν πού άνεπαύετο στην τσέπην του. Και αυτό τού συνέβαινε, κατά σύμπτωσιν αστακικήν, κάθε φοράν πού έπρόκειτο να συναντήση την Λουλού.

- Άριστειδάκη!
- Λουλού μου!
- Τήν Πέμπτη.
- Στις έφτά.

Έφευγε εύτυχής. Έπλαθε σχέδια εις την Πέμπτη στις έφτά δέν θα έτσάκιζε στόν ποδαρόδρομο τό ινδαλμά του. Όχι. Θά έπαιρνε την Λουλού, θα πήγαιναν στο Φάληρο, θα έκάθηντο σ' ένα κέντρον, θα έπιναν μύρα και θα τὰ έλεγαν διά μακρών. Άλλά την Πέμπτη στις έφτά ό Άριστειδάκης συνέβαινε νάχη στην τσέπην του ένα δίφραγκο λιγώτερο απ' ό,τι είχε την Τρίτη στάς όκτώ. Άλλες μέρες τού έπεφταν χρήματα στα χέρια. Άλλά έσπαζε ό διάβολος τό πόδι του, τὰ ξώδευε παρὰ την θέλησίν του και στην στιγμή τού ραντεβού του εύρίσκετο ταπί! Δέν ήταν δέ τυχαία ύπόθεσις ή Λουλού. Ο μορφή ήταν, Καλή ήταν. Προίκα είχε.

Η Αριστείδης Άτυχούς

Ήταν με δύο λόγια λουκούμι σπάνιον, πού τού έστελλεν ό παντοδύναμος και τού άρπαζε κάθε φοράν από τό στόμα ό τρισκατάρατος.

—Όχι, δέν ήθελε δανεικά! Λύσσα τόν είχε καταλάβει. Δέν θα έπληγαν στο ραντεβού. Έτσι, με ξένα κόλυθα θα έμνημόνευε σέ όλες του τις έρωτικές ύποθέσεις; Άς έλειπε και τό ραντεβού και ή Λουλού, και τὰ λεφτά της και ό γάμος! Μιά ώρα όλόκληρη περιέφερε την όργήν του στους δρόμους κι' έν τέλει έκαλμάρησε, συνήλθε, κατάπνε την πίκραν του, ηύχθη στόν εαυτόν του ήμέρες καλύτερες, κι' έπληρε τό τραμ με γυρίση στίτι του. Δόξα σοι ό Θεός, είχε τό εισιτήριο του.

Έκάθισε, έπλήρωσε και έβυθίσθη σέ ρεμβασμούς. Άλλά τό τοάμ δέν έκανε

αυτό δέν ήταν τίποτε. Ίδου σύννεφοι φοβερών ένεφανίσθη στόν όρίζοντα, πού έγκυμονούσε μπόραν —ό εισποάκτωρ.

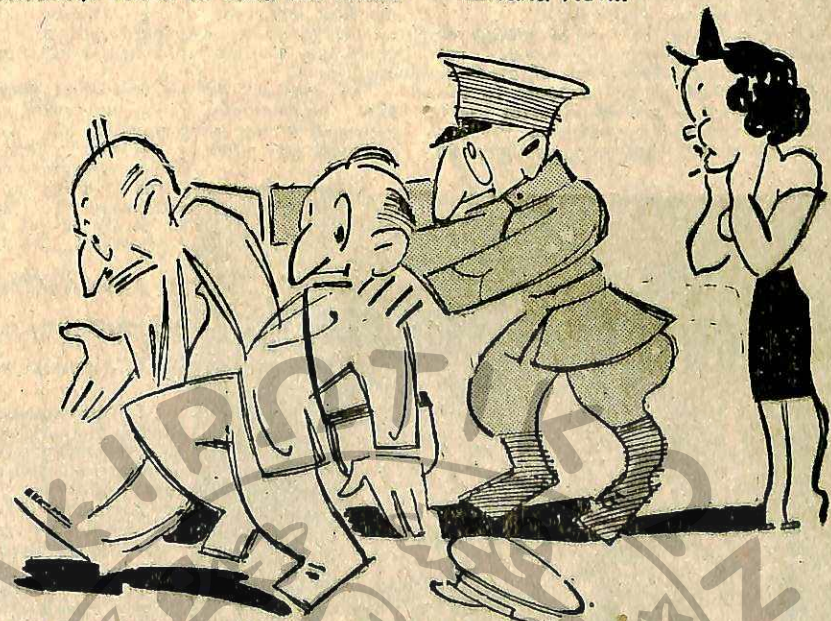
—Τό εισιτήριό σας.

—Άμέσως.

Έκανε πώς προθυμοποιώταν να πληρώση ό Άτυχής. Άλλά ήδη θρόμβι ιδρώτος είχαν έκπηδήσει απ' τό μέτωπό του. Έψαξε την δεξιά του τσέπη. Έψαξε την άριστερή. Έψαξε, ιδρώνων διαρκώς και περισσότερον τις τσέπες τού πανταλονιού. Άλλά χρήμα δέν υπήρχε για να θρεθί. Έχασε την ύπομνήν του ό εισπράκτωρ.

Με φωνή πνιγμένη διεμαρτυρήθη ό Άτυχής:

—Καλά ντέ!...

Ο άστυφύλαξ έπιασε τόν Άτυχή και τόν εισπράκτορα και τούς ώδήγησε στο αυτόφωρο.

δύο στάσεις κι' έξαφνικά με τόν κανθόν τού όφθαλμού του είδε θήλυ πού έστρώθηκε πλάι του. Έγύρισε και ένινε πελιδνός.

- Η Λουλού!
- Άριστειδάκη, έδώ!
- Πού ήσουν;
- Εσύ πού ήσουν! Γιατί δέν ήρθες στο ραντεβού;
- Επιάστηκε ή γλώσσα τού Άριστειδή. Ρίγος αίσθήθηκε στο σώμα του. Κόμα κρύου ιδρώτος στην ραχοκοκκαλιά του.

—Ποιό... ποιό... ραντεβού;

—Πέμπτη δέν είναι σήμερα;

—Πέμπτη είναι σήμερα.

—Όκτώ δέν είναι ή ώρα;

—Όκτώ είναι ή ώρα.

—Στις έφτά δέν είχαμε ραντεβού;

—Ποιό... ποιό... ποιο ραντεβού;

—Ήθελε να βρή κάποιαν δικαιολογία, αλλά τό μυαλό του είχε σταματήσει ως γάιδωρος πεισμάτων εν μέση όδω και μη έννοών να τό κουνήση. Κι'

—Θά ξενοχτήσωμε έδώ;

—Παρακαλώ.

Είπε ένα «παρακαλώ» στα κουτούρο, δεδομένου ότι δέν έχρειάζοταν κουβέντα στην προκειμένη περίπτωση, αλλά απλώς έν δίφραγκον. Μη ύπαρχοντος τούτου ό,τιδήποτε και να έλεγε τό ίδιο έκανε. Βλέπουσα ή κοπέλλα ό,τι έδυσκολεύετο πολύ ό εκλεκτός της να θρητό δίφραγκον, άνοιξε τό τσαντάκι της:

—Άρα, Άριστειδή.

—Παρακαλώ!

—Τό ίδιο κάνει.

—Ε, θέβαια... εφισύρισε με φωνή λιπαυχούσαν ό Άτυχής και έρριξε άγωνιώδες βλέμμα στο στόμιον της τσάντας της Λουλούς, πού τού έφάνηκε έκείνη την στιγμή ως είδος πύλης τού παραδείσου, καθώς άνογιε. Παρελθέτω απ' έμοι τό κατηγορούμενον δίφραγκο.

(Τό τέλος στη σελίδα 67)

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Το μεγαλύτερο κινηματογραφικό γεγονός της χρονιάς

ΠΟΙΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΠΡΟΕΒΛΗΘΗΣΑΝ ΩΣ ΤΩΡΑ

Ο ετήσιος διεθνής κινηματογραφικός διαγωνισμός της Βενετίας, μίας επιφυλάσσεται φαίνεται φέτος πολλές εκπλήξεις.

Οι πρώτες πληροφορίες για τα πιθανά αποτελέσματα του διαγωνισμού, φέρουν επί κεφαλής τους Αμερικανούς, που εξεστράτευσαν έφετος πάνοπλοι με την απόφαση να πάρουν όλα τα βραβεία που απονέμονται στις καλύτερες ταινίες της χρονιάς από την ελληνόδοικον επιτροπή της κινηματογραφικής

Εκτέλεσης.

Ως γνωστόν, πέρσι, όταν διαγωνισμός από τον ήρθαν πρώτοι οι Γάλλοι, οι οποίοι έπαιξαν τα δύο πρώτα βραβεία, που απονεμήθηκαν στις ταινίες «Αλά Γκράντ» (Ιλλουζιόν) (πολεμικών έργων του Ζαν Ρενουάρ), και «Καρνέ ντε Μπαλ» (το περίφημο άριστο γημά του Ζουλιέν Ντυβιέ, που είχαμε την ευτυχία να ιδούμε κι' έμεις εδώ τον χειμώνα).

Τα περισσότερα δευτερεύοντα βραβεία είχαν επίσης απονεμηθεί σε γαλλικές και ευρωπαϊκές ταινίες.

Οι Αμερικανοί έφετος απέφασαν να πάρουν την «ρεβάνς», πράγματι δέ οι ταινίες που παρουσιάσαν ως τώρα είναι καταπληκτικές. Μεταξύ αυτών συγκαταλέγεται και μία νέα παραγωγή του Ράινχαρντ, του περιφημού Αυστριακού σκηνοθέτου, που εδημιούργησε στην οδόννη το αλησμόνητο «Ονειρον θεινής νυκτός».

Οι Γάλλοι που εστήριζαν τις ελπίδες τους για το πρώτο βραβείο στην ταινία του Ζαν Μπενουά Λεβύ «Ο θάνατος του κύκνου» δεν φαίνεται ότι θα επιτύχουν την πρώτη θέση. Το φιλμ αυτό, του οποίου το σενάριο έγραψε ο Πάολ Μοράν, και έγραψε και με την συμμετοχή του μπαλλέτου της Παρισινής Οπερας, δεν άρεσε καθόλου, μολοντί στο Παρίσι, είχε έφετος πάρει το πρώτο βραβείο της Εκθέσεως.

Οι Γερμανοί εξ άλλου έχουν κάθε λόγο να πιστεύουν ότι θα βραβευθεί η ταινία τους «Πατρις», ενώ πάλιν οι Ιταλοί υπολογίζουν ότι θα καταπλήξουν την ελληνόδοικον επιτροπή με την μεγάλη ταινία τους «13 άνδρες και ένα κανόνι», που ισχυρίζονται ότι θα είναι ανώτερη από τον «Σκυϊάνα τον Αφρικανόν».

Εν τω μεταξύ στην Βενετία η προβολή των ταινιών συνεχίζεται και δεν άπαλείονται φυσικά οι εκπλήξεις, όπως συνέβη πρό έτων όποτε τα τρία πρώτα βραβεία τα έπηρε το μοναδικό φιλμ του Τσεχοσλοβάκου σκηνοθέτου Μαχάτου το πολυκροτον «Εξτάς», που προεβλήθη την τελευταία ημέρα του διαγωνισμού.

Ας σημειωθεί ότι και έφετος οι Τσεχοσλοβάκοι παρουσιάσαν μίαν και μόνη ταινία, το λιμνοδί επίσης περιεχομένου, με τον χαρακτηριστικόν τίτλον «Παρθενία» και στην οποία πρωταγωνιστεί η Λίνα Μπαρόβα, που κατέκτησε το ευρωπαϊκό κοινό με την ταινία «Βαρκαρόλλα».

Η ΑΝΝΑΜΠΕΛΑ θριαμβεύει στο Χόλλυγουντ

Οι Αμερικανοί, που έδειξαν τελευταίως, δηλαδή τους τη μοχθηρία και τη χαιρεκακία έναντι της άτυχης Σιμόνης Σιμόν λατρεύουν κυριολεκτικώς την Ανναμπέλλα.

Η Γαλλία αυτή ήθοποιός άφθονο έγκαι, στάθη στο Χόλλυγουντ, έγινε ο στόχος των θαυμασμών, του φλέρτ και των... συμβολαίων.

Οι κουτισιόληδες του Χόλλυγουντ θεσπίζουν το λάχιστον, ότι ποτέ ένας θηλυκός άστρος, έξ Ευρώπης δεν είχε τόσο θύματα μεταξύ των «γοητών» της μεγάλης κινηματογραφουπόλεως. Ακόμη και αυτή η Νταβιέλ Νταρριέ, που έχασε κόσμο στην Αμερική, δεν είχε τόσες επιτυχίες. Την Ανναμπέλλα την έρωτεύθηκαν διαδοχικώς ο Κάου Γκράντ, ο Φρέντερικ Μάρς, ο Λέσλι Χούσιντ, ο Σπένσερ Τρέιου κλπ. κλπ. Οι δύο τελευταίοι μάλιστα της έπορευαν και γάμο... άλλ' ένοείται ότι η Ανναμπέλλα δεν έδέχθη, δεδομένου ότι... είν' ήδη παντρεμένη με τον συμματάιότην της και συνάδελφόν της Ζαν Μυσά...

Η «εμπορική» επιτυχία της Γαλλίδος βεντέτας υπήρξεν ακόμη μεγαλύτερη. Οι πρώτες ταινίες που έγυρσε, έ-

πιοσπουλήθηκαν και η προβολή τους απέφερε τεράστιες και ανέλιπτες εισπράξεις.

Κατόπιν τούτου η Ανναμπέλλα έγινε περιζήτητη από τους σκηνοθέτας, που της υποβάλλουν διαρκώς τα σχέδια νέων σεναρίων.

Μία από τις επιτυχέστερες ταινίες που «έγυρσε» η Ανναμπέλλα στο Χόλλυγουντ είναι η «Βαρόνη και ο Σκευοφύλαξ». Πρόκειται για μία πολύ έξυπνη και ωδία στην όποιαν πρωταγωνιστεί ο Ουίλλιαμ Πάουελ.

Τώρα η Ανναμπέλλα γυρίζει μία δραματική ταινία, στην όποιαν εναρκώνει την περίφημη Γαλλίδα συγγραφέα Γεωργία Σάνδη, που κατέστη περίφημη με τους «Αλφρέντ ντε Μυσσέ και τον Σοπέν». Ο τίτλος της ταινίας αυτής θα είναι «Ρωμαντική Συμφωνία».

Για να μελετήσει ακριβώς καλύτερα τον ρόλο της αυτόν, η Γαλλία βεντέτα βρίσκεται τώρα στο Παρίσι, όπου θα παραβείν δύο περίπου μήνες.

Η κ. Τσάγκ Κάϊ Σέκ σεναρίστας

Στο Παρίσι πρόκειται να προβληθεί σε λίγες μέρες μία ταινία κινεζικής υποθέσεως, που έγραψαθη από Κινέζους σκηνοθέτας και μηχανικούς και με Κινέζους ήθοποιους ως πρωταγωνιστές.

Η ταινία αυτή φέρει τον τίτλον «Θά πο, λεμήσωμε!» και αναφέρεται στα τελευταία δραματικά γεγονότα της «Απο Ανατολής».

Οι Παρισίνοι κριτικοί, που είδαν το έργο σε δοκιμαστική προβολή, εκπράζονται με ένθουσιασμό, πολλοί μάλιστα εξ αυτών δεν έβρισαν να το χαρακτηρίσουν ως άριστούργημα.

Το σενάριο του έργου που είναι πατριωτικού περιεχομένου, όφειλεται στην σύζυγο του Κινέζου στρατάρχου Τσάγκ Κάϊ Σέκ. Το φιλμ έγραψαθη στο Χόλλυγουντ, τα δέ έξωτερικά του στην Κίνα, όπου έκινηματογραφήθηκε ο πόλεμος εκ του φυσικού.

Οι τιμές των Άστέρων

Πόσα παίρνουν κατά μέσον όρον οι διάφοροι ήθοποιοι του Χόλλυγουντ για να γυρίσουν μία ταινία; Ιδού οι διαδοστικές στατιστικές, που δημοσιεύει ένα αγγλικό περιοδικό και που φανερώνει την αξία των γοητών και των γοησσών στο κινηματογραφικό χρηματιστήριο:

Κλάρκ Γκέμπλ 3000 λίρες, Τζόαν Κράουφορντ 3.500, Σπένσερ Τρέιου 2.750, Γκάρι Κούπερ 4.500, Κάου Γκράντ 1.500, Φρέντερικ Μάρς 2.500, Λέσλι Χούσιντ 1.000, Φέρνιαν Γκράντ 2.500, Τζόαν Μπλόντελ 2.500, Μύρνα Λούου 3.500, Ουίλλιαμ Πάουελ 5.000, Τζώρτζ Ο' Μπριέν 750, Έλινor Πάουελ Τζώρτζ Ο' Μπριέν 4.000, Βιρτζίνια Μπρούς 2.500, Φρέντ Άσταρ 5.000, Τζιν Μπρούς 2.500, Μαντελν Κάρλ 3.000, Κλάιβ Μπρούκ 3.000, Ρόναντ Κόλμαν 4.000.

Νέα από παντού

Στην Βιέννη παίζεται με μεγάλη επιτυχία μία ταινία στην όποιαν πρωταγωνιστεί ο γνωστός σκηνοθέτης, ήθοποιός και μουσουργός Βίλλυ Φορστ.

Η υπόθεσις του έργου στρέφεται γύρω από τον δεύτερο γάμο ενός άνδρος, που διατηρεί ζωντανή την ανάμνησι της πρώτης συζύγου του, που έχει πεθάνει. Η νεορα γυναικα του διεξάγει έτσι μία δραματική πόλη κατά της δυνάμεως του θανάτου και τέλος κατορθώνει να επικρατήσει, επιτυχώνοντας την «νίκη της ζωής κατά των αναμνήσεων».

Ας σημειωθεί ότι η υπόθεσις της ταινίας είναι από αυτές που συγκινούν ιδιαίτερώς τους Άγγλους, αφού αναφέρεται στην ζωή των σπουδαστών των δύο αντίπαλων Πανεπιστημίων της Οξφόρδης και του Καίμπριτζ.

Οι Βερολινέζοι που αγαπούν εξαιρετικά τον ήθοποιον Χάινς Ζένκερ — τον όποιον σημειώσαν δεν χανεύουν και πολύ οι Αθηναίοι — είναι κατενθουσιασμένοι με μία νέα ταινία του, που φέρει τον τίτλο: «Μουσική για σενα».

Η πρεμιέρα του νέου αυτού φιλμ του... αμφιβόλου Γερμανού γόητος, έσημειωσε ρεκόρ εισπράξεων.

Η υπόθεσις του έργου φαίνεται ότι είναι αρκετά διασκεδαστική, αφού ο Χάινς Ζένκερ αποδεικνύεται ότι έχει τρεις... μπαμπάδες, έναν ράφτη, έναν κουρέα και έναν σωφέρ.

Ο Σπέν Τρέου, ο νέος άστρος, που θέλησε να λανσάρη η Τζόαν Κράουφορντ, έσφυρήθηκε άγρίως στο πρώτο φιλμ που έγυρσε και που προεβλήθη στην Νέα Υόρκη.

Σημειώσαν ότι είναι η πρώτη φορά που το αμερικανικό κοινόν δείχνεται τόσο άγνης προς έναν γόητα, η εμφάνισις του όποιου είχε μολααυτά προαναγγελλή με αρκετά παταγωδή ρεκλάμα.

Ο γόης —πράγμα άπιστευτο— δεν άρεσε ιδίως στις γυναίκες, οι όποιες έλαβον ένεργον μέρος στο γιουχαίσμά του.

ταύνα που ποθείτε τόσο πολύ, Σας την στέλνω, για να σας φανεί και για να μην υποφέρει ο σπασμός ο Πέτρος που δεν έχει λεπτά ούτε για ταίγαρα. Φιλιάται δεσποινίς, θα θέλατε πορτα άφραλας να μάθετε ποιος είμαι. Έχετε δικη. Σας το λέω λοιπόν άμέσως, Είμαι ο παύλος ος Φίλιππος κι' άπόψε το έρεδω στις βρεακ έγω κάποιον έπαινα... σε δουλειά στην πόλη κι' έτσι δεν θα μπορέσω νάρω στο ρανταβού μας...

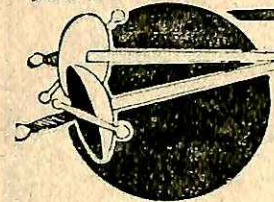
ταύνα που δεν κοιτάει και πο... λ, Άν με εορήσεις... Άλλά ο σπασμός ο Πέτρος σας έπληγχε ότι δεν έχει χρίματα ούτε για να αγοράσει ταίγαρα. Φιλιάται δεσποινίς, χτες —μην το άνηθήτε— έρεθήκατε μπροστά στη έστρινα των άνετρον σας μαζί με τον παύλο Φίλιππο και ψαφίσατε για μία φορά άκόμη: «Άχι Πάου, άάβαλα νάα από την τάσρα!»... Κι' έκείνος σας έπληγχε: «Έξ, σές την άρω άπόψε στις βρεακ!» και σας έστράψε πα- δεσποινίς, στους πλάυ, είσαι νέος, που σας κοιτούν παραένα. Μα... τρέ άπ' αυτούς... και μ' αυτό το ράφιμα μου θα σας παραδούν και την

ΙΑΤΑΤΗ δεσποινίς, πρό ά... και ήμωρον περιπόλασε την νεανική λεωφόρο που είναι γεμάτη καταστήματα με ά... ραία πράγματα σε έπιρες πλούσιες, που ο κόσμος τα έπινέ- πτετα κι' άγοράζει, δι' έθελαι «Εσείς έφωμιάσατε μία άωρα ταύνα αλάπα»... για την πλάξ. Φιλιάται δεσποινίς, θριαμβώσατε μόνη μπροστά στη έστρινα. Τα μάτια σας δοόκωσαν από την έπιθμία να άποκρίσετε έκείνη την ταύνα, άλλά η τιμή της σας ά- παύσα, άλλά έ έμεινα. Γράψατε άμέσως από σπίτι για να σας στείλουν το άπαιτούμενα χρίμα. Τα για να την άγοράσετε. Αποκαλώδηκα από την άπαιτηρα που πήρατε γιατί οι γονείς σας δεν είναι παύλοι. Γράψατε στην άφραδωναστική σας: «Έριμα μία πολύ όμορφη

Η θραυτερη σύγχρονη Γαλλία βεντέτα, η κοσμάκητη Νταριέ, σε μία τελευταία της έγξάνισι,

Νταριέ

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΟ ΑΙΜΑ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΜΠ

Ένα ιπποτικό ανάγνωσμα ήρωϊσμών, περιπετειών και έρωτος

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—
‘Αποφασισμένος ο Πικουίλλο να εκτελέση την τελευταία επιθυμία της μητέρας της, ξεκίνησε για την Βαλέντια όπου παρέμεναν ο μερλαύμπρος και εργοστασιάρχης Μαυριτανός, Ντελασκάρ ντ’ Αλθερίκ, προς τὸν ὁποῖον καὶ θὰ παρέδιδε τὴν ἐπιστελὴν τοῦ ἐνεπισημῆτος ἡ γιογιὰ του. Τὴν τρίτῃ μέρᾳ τοῦ ταξιδίου του καθὼς ἐμπαινε σ’ ἕνα ξενοδοχεῖο νὰ ξεκουασθῇ, τοῦ φάνηκε πὼς καὶ ποῖος χωροφύλαξ πού περνοῦσε ἀπὸ μπρῆστὰ του, ἐμοίᾳ καταπληκτικῇ μὲ τὸν λευκὸν Μπατίστα. Μέσα στὸ ξενοδοχεῖο ὁ οἰκονομικὸς ὑπάλληλος Ντὸν Λοπέζ ἐπέμενε νὰ εἰσπράξῃ τὸν φόρο μετακινήσεως ἀπὸ μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια Μαυριτανῶν πού ταξίδευαν ἀπὸ τὴ μιὰ ἐπαρχία στὴν ἄλλη. Ἀφοῦ μέτρησε ὁ Λοπέζ τὰ πρόσωπα τῆς οἰκογενείας πού ἦσαν ἐξῆ, εἶπε πὼς ἔπρεπε νὰ τοῦ πληρώσουν δεκαοχτὼ δοῦκάτα, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ βασιλέως).

12ον

‘Απλῶσε τὸ χέρι του στὸν ἀρχηγὲ τῆς οἰκογενείας πού λεγόταν Σιντὶ-Ζαγκάλ, περιμένοντας νὰ πληρωθῇ, ὅποτε ὁ Πικουίλλο ἀφήνοντας τὸ φαί του στὴ μέση, πλησίασε τὸν εἰσπράκτορα.

—Μά, κύριε, τοῦ εἶπε, οἱ δυστυχισμένοι αὐτοὶ φαίνονται πὼς δὲν ἔχουν οὔτε λεφτὰ ἀπάνω τους καὶ σεῖς τοὺς ζητᾶτε δεκαοχτὼ δοῦκάτα; Δὲν βλέπετε τὴν κατάστασί τους;

—Αὐτὸ δὲν εἶνε δική μου δουλειά... Θὰ πληρώσουν εἰδεμὴ θὰ γυρίσουν πίσω στὴν Καστίλλη.

—Κι’ ἂν ἀποταθοῦν τὴν φιλανθρωπία σου;

—Εγὼ, κύριε, εἶμαι εἰσπράκτωρ τῶν βασιλικῶν φόρων. Ἀγόρασα τὴν θέσι μου αὐτὴ πολὺ ἀκριβὰ κι’ ὁ γραμματεὺς μου ἐδῶ μπορεῖ νὰ σὰς πῇ πόσο οἰκονομικῶς στενοχωρημένος εἶμαι ὁ ἴδιος, γιατί ὁ δοῦξ ντὲ Λάρμα μοῦ ζητεῖ πάντα τίς δόσεις προκαταβολικῶς.

—Καὶ τώρα ἡ ἐξοχότης σας, καθυστέρει τίς δυὸ τελευταῖες δόσεις, ἐπενέβη ὁ γραμματεὺς.

—Δὲν σὰς ρώτησε κανεὶς, ἔκαμε ἀποτόμως ὁ Ντὸν Λοπέζ. Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἔχω ἀρκετὴ πίστι καὶ μπορεῖ νὰ περιμένῃ ὁ δοῦξ.

—Σεῖς ὅμως δὲν θέλετε νὰ περιμένετε, φώναξε ὁ Πικουίλλο. “Ἄν ὅμως καὶ οἱ ἄλλοι ἦσαν τόσο ἀσπλαχνικοὶ μαζί σας ὅσο σεῖς σ’ αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους;

—Τί θὰ πῇ αὐτό; φώναξε κατακόκκινος ἀπ’ τὸν θυμὸ του ὁ εἰσπράκτωρ. “Εγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη κανενός!

—Μοῦ φαίνεται πὼς γελιέσθε, Ντὸν Λοπέζ, ἀκούστηκε ξαφνικὰ νὰ λέῃ πίσω του μιὰ φωνή.

“Ὅλων τὰ μάτια ἐστράφησαν καὶ εἶδαν ἕναν ὁμορφὸ νέον, εἰκοσιεχτὼ ὡς τριάντα χρονῶν, πού εἶχε φθάσει πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτά καὶ ἄκουσε ὅλη αὐτὴ τὴν συζήτησι.

Σαστισμένος πρὶν πέρα ὁ Πικουίλλο, προσπαθοῦσε νὰ θυμῇ πού ξαναεἶδε τὸν νέο αὐτό, γιατί ἦταν πεπεισμένος.

καθὼς τὸν παρατηροῦσε προσεκτικὰ, πὼς κάποτε ἄλλοτε ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια τώρα, κάπου τὸν εἶχε ξαναεἶδῃ, ἐνῶ ὁ Ντὸν Λοπέζ μόλις γύρισε πίσω του καὶ τὸν εἶδε ἔβγαλε ἀμέσως τὸ καπέλλο του μὲ σεβασμὸ κι’ ὑποκλίθηκε ψιθυρίζοντας.

—Ὁ κύριος Γεζίντ!
—Φορέστε τὸ καπέλλο σας, παρακαλῶ, Ντὸν Λοπέζ! Ζητήσατε νομίζω δεκαοχτὼ δοῦκάτα ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε πολλὰ. Ὅπως ὁπότε ὅμως κανένας δὲν σέβεται περισσότερο ἀπὸ μὲνα τὰ δικαιώματα τοῦ βασιλέως. Τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι. Πάρτε τὰ δοῦκάτα σου.

“Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χρυσοκέντητο πουγγὶ καὶ ρίχνοντας πάνω στὸ τραπέζι δεκαοχτὼ χρυσὰ νομίσματα, πρόσθεσε στὸ ἴδιο πάντοτε ὕψος.

—Νὰ μοῦ κάμετε ὅμως τὴν χάρι, Ντὸν Λοπέζ, νὰ μὰς ἐξοφλήσετε καὶ σεῖς αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα ὅρα μὰς χρωστάτε. Σὰς περιμέναμε μοῦ φαίνεται ἀρκετὰ.

—Μά, κύριε Γεζίντ, εἶμαι πολὺ στενοχωρημένος αὐτὸν τὸν καιρὸ κι’ ἂν μὲ πιέσετε ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χάσω τὴν θέσι μου μὴ ἔχοντας νὰ πληρώσω ὅλες μου τίς υποχρεώσεις.

“Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Πικουίλλο, χωρὶς νὰ σηκώσῃ οὔτε στιγμή τὸ βλέμμα του πάνω ἀπὸ ἐκεῖνον πού ὁ εἰσπράκτωρ ἀπεκάλεσε Γεζίντ, προσπαθοῦσε ἀκόμα νὰ συγκεντρώσῃ τίς ἀναμνήσεις του. “Ἡ γλυκεῖα φυσιογνωμία τοῦ ὁμορφοῦ καὶ πλουσιοστολισμένου νέου καὶ ὁ ἥχος τῆς φωνῆς του, προκαλοῦσαν μέσα του μιὰ ἀνεξήγητη ταραχή. “Ἦταν θέμις πιά τώρα ὅτι κάπου ἄλλοι εἶχε ξαναεἶδῃ αὐτὸ τὸ γλυκὸ καὶ συμπαθητικὸ πρόσωπο, κάποτε, ξανάκουσε ἐκεῖνη τὴν φωνή.

“Ὁ Γεζίντ, χωρὶς ν’ ἀπαντήσῃ στὰ τελευταῖα λόγια τοῦ εἰσπράκτορος, πλησίασε τὸν Σιντὶ Ζαγκάλ καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι του τοῦ ἔβαλε στὴ χούφτα του ἕνα πουγγὶ γεμάτο χρυσὰ νομίσματα χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανεὶς. Μετὰ ἐπήδησε στὸ ἄλλογο πού ὁ ἱπποκόμος του κρατοῦσε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου καὶ σὲ λίγο ἐγίνε ἀφαντος μαζί μὲ τὸν ὑπῆρέτη του.

Μόλις ὁ Πικουίλλο τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ ἀπάνω στ’ ἄλλογό του, θυμήθηκε ἀμέσως τὴν σκηνὴ τοῦ δάσους, τὴν βραδυὰ πού πρὶν ἀπὸ χρόνια μαζί μὲ τὸν Γογγαρέλλο καὶ τὴν Ζουανίτα ἐξέφευγαν ἀπ’ τὰ χέρια τοῦ ληστάρχου Ζουάν Μπατίστα, ὅπου γιὰ πρώτη φορά συνήντησε τὸν νεαρό καὶ πλούσιο Μαυριτανό.

—“Εκεῖνος εἶναι! φώναξε γεμάτος χαρὰ, χωρὶς ἄλλο ἐκεῖνος εἶναι!

Καὶ γυρίζοντας στὸν ξενοδόχο πού πλησίαζε ἐκεῖνη τὴν στιγμή τὸν ρώτησε θιαστικά:

—Ποῖος εἶν’ αὐτὸς ὁ κύριος πού ἐφυγε μὲ τ’ ἄλλογό του;

—Εἶναι ὁ Γεζίντ ντ’ Αλθερίκ, ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους Μαυριτανούς τῆς Ἰσπανίας.

—Ντ’ Αλθερίκ; “Ἐκαμε ὁ Πικουίλλο κατάχλωμος.

—Ναί, εἶναι ὁ μοναχογιὸς τοῦ Ντελασκάρ ντ’ Αλθερίκ... Μὰ τί ἔχετε, κύριε; σεῖς φαίνεσθε σὰν ἄρρωστος, πρόσθεσε μ’ ἐνδιαφέρον ὁ ξενοδόχος.

—Τίποτε, φίλε μου, μιὰ περαστικὴ ζάλη, δὲν εἶναι τίποτε τὸ σοσφό.

“Αποχαίρετέ τὸν ξενοδόχο κι’ ἐξακολούθησε τὸ ταξίδι του ευθισμένος σὲ σκέψεις γιὰ ὅσα εἶδε καὶ ἄκουσε.

“Ὡστε αὐτὸς ὁ λαμπρὸς, εὐγενικὸς καὶ τόσο καλὸκαρδὸς νέος μπορεῖ νὰ ἦταν ἀδελφός του; Καὶ τότε ποῖος ζέρει ἂν καὶ ὁ πατέρας του δὲν εἶχε τὴν ἴδια καρδιά καὶ τὰ ἴδια αἰσθήματα μὲ τὸν γιὸ του;»

“Αφοῦ περπάτησε ἀρκετὲς ἀκόμη ὥρες ὁ Πικουίλλο, λίγο πρὶν φθάσῃ στὴν κοιλάδα τοῦ Βαλπαρέζο, πού κατοικοῦσε ὁ Ντελασκάρ ντ’ Αλθερίκ, μπήκε πάλι νὰ ξεκουρασθῇ γιὰ λίγο σ’ ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο πού θρῆκε στὸν δρόμο του. Βυθισμένος στὶς σκέψεις του δὲν εἶχε προσέξει πὼς κάποιος ἄλλος, πού καθόταν πρὶν πίσω ἀπ’ αὐτόν, τὸν κύτταζε μὲ προσοχή.

Ξαφνικὰ ἄκουσε νὰ φωνάζουν τ’ ὀνόματά του. “Εγύρισε ἀπὸτομα τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε τὸν ἄνθρωπο πού συνήντησε καὶ στὸ προηγούμενο ξενοδοχεῖο ντυμένο σὰν χωροφύλακα. Δὲν τοῦμεινε πιά καμμιὰ ἀμφιβολία. “Ἦταν χωρὶς ἄλλο ὁ Ζουάν Μπατίστα, ἀφοῦ ἤξερε τ’ ὄνομά του καὶ τὸν φώναζε. Δὲν ἔπρεπε πιά νὰ χάσῃ καρό. “Ἀρπάξε ἕνα μαχαίρι πού ἦταν ἀπάνω στὸ τραπέζι, κι’ ἐσηκώθηκε ἐτοιμὸς νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον τοῦ ἀρχιλήστοῦ. “Εκεῖνος ὅμως πρόφτασε νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ σὲ λίγο χάθηκε μέσα στὸ πλατὺ δάσος.

“Ὁ Πικουίλλο πέταξε τότε τὸ μαχαίρι σὲ μιὰ ἄκρη καὶ χωρὶς ν’ ἀναφέρει τίποτε σὲ κανέναν, ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του συλλογισμένος. Εἶχε σχεδὸν νυχτώσει ὅταν ἔφθασε πρὶν μπροστὰ στὸ μέγαρο τοῦ Ντελασκάρ ντ’ Αλθερίκ πού τοῦ φάνηκε σὰν ὠνεϊμένο παλάτι. Μὲ βῆμα διστακτικὸ καὶ γεμάτος συγκίνησι πλησίασε αὐτὸ γά-σιγά στὴ μεγάλη πόρτα, ἐσήκωσε τρέμοντας τὸ χάλκινο χεροῦλι κι’ ἐχτύπησε δειλὰ.

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Μόλις ἀκούστηκε τὸ χτύπημα τῆς πόρτας, ἕνα σωρὸ σκυλιὰ, ἀόχισαν νὰ γαυγίζουν μέσ’ ἀπ’ τὴν αὐλή, ἐνῶ ἕνας νέος ψηλὸς καὶ ρωμαλέος μὲ ζωηρὰ μαῦρα μάτια, ἀνοίξε τὴν πόρτα, ρωτώντας μὲ καλωσύνη:

—Ποῖος εἶναι;
—“Ενας περαστικὸς ξένος.
—Καὶ τί γυρεύεις;
—“Ασυλὸν γι’ ἀπόψε.
—Καλῶς ὦρες, πέρασε μέσα.
—Μπορῶ νὰ μιλήσω στὸν κύριό σου; ρώτησε δειλὰ ὁ Πικουίλλο.
—Αὐτὴ τὴν ὥρα κάνει τὴν προσευ-

χή του. Εἶναι κλεισμένος μαζί μὲ τὸν γιὸ του. Δὲν θ’ ἀργήσῃ ὅμως πολὺ. Καθῆστε νὰ τὸν περιμένετε.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ ὑπῆρέτης τὸν ἀδήγησε μέσα σ’ ἕνα κατάφωτο δωμάτιο πού εἶχε πολλὰς ἀναπαυτικὰς καρέκλες κι’ ἕνα τραπέζι γεμάτο ἀπὸ ποικίλα καὶ διάφορα δροσιτικά ποτά. “Εγέμισεν ἕνα ποτήρι καὶ τὸ προσέφερε στὸν ξένο, λέγοντάς του:

—Πιὲς νὰ δροσιστῇς καὶ ν’ ἀνασάνῃς λίγο ἀπὸ τὴν κούρασι.

“Ὁ Πικουίλλο ἐπῆρε τὸ ποτήρι καὶ ἀντὶ νὰ πιῇ ἐκύτταξε ἀχόρταγα στὰ μάτια τὸν ὑπῆρέτη τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι. Ξαφνικὰ, ἀφήνοντας ἀπ’ τὰ χέρια τοῦ ποτηρίου, φώναξε:

—“Αδελφέ μου! “Ἄν κάνω λάθος, τίποτε δὲν θὰ μὲ παρηγορήσῃ. Εἶσαι ὁ Πετράλθ;

—Αὐτὸ εἶναι τ’ ὄνομά μου, ποῖος σοῦ τὸ εἶπε;

—“Ἡ καρδιά μου, πού δὲν ἄλλαξε κι’ αὐτὴ καθὼς τὸ πρόσωπό μου. “Ε-ξέχασες τὸν φίλο σου, μὲ τὸ ὅποιο στὰ παιδικὰ σου χρόνια ἀλήτευες στὴν Παμπελλὸν καὶ ἔτρεχες νὰ χορτάσῃς μαζί τὴν πεῖνα σου στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ “Χρυσοῦ “Ἡλίου” πού ἐργαζόταν ἡ καλὴ Ζουανίτα καὶ μὰς ἔδινε κρυφὰ καὶ τρώγαν;

—Πικουίλλο! Εἶσαι σὺ Πικουίλλο! φώναξε ὁ Πετράλθ καὶ ρίχτηκε κλαίοντας ἀπὸ χαρὰ στὴν ἀγκαλιά σου.

Οἱ δυὸ φίλοι ἐκάθισαν πλάι-πλάι καὶ δὲν ἔπαυαν νὰ ρωτοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο γιὰ τὰ χρόνια πού πέρασαν χωρὶς νὰ ἰδωθοῦν. “Ὁ Πετράλθ ἐξηγήσε τὸν Πικουίλλο πὼς ἐγνώρισε τὸν Γεζίντ ὅταν ἐργαζόταν σ’ ἕνα πλοῖο πού ἀνῆκε στὸν Ντελασκάρ ντ’ Αλθερίκ, καὶ πὼς ὁ Γεζίντ τὸν παρέλαβε μαζί του καὶ τὸν ἔφερε σπῆτι τους, ὅπου ἔμειναν ἀπὸ τότε ἀφωσιωμένοι στὴν ὑπηρεσία τῶν καλῶν του κυρίων, γιὰ τὸς ὁποῖους ἦταν ἐταίμοι νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴν ζωὴν του ἀκόμα.

—Λέγουν ὅτι εἶναι πολὺ πλούσιοι, εἶπεν ὁ Πικουίλλο.

—Οἱ πλουσιώτεροι Μαυριτανοὶ τοῦ βασιλείου.

—Κι’ ὁ δοῦξ ντὲ Λάρμα δὲν τοὺς ἐνοχλεῖ;

—Δὲν τολμᾷ, γιατί ἂν ὁ Ντελασκάρ ντ’ Αλθερίκ ἀποφάσιζε νὰ φύγῃ καὶ νὰ κλείσῃ τὰ ἐργοστάσιά του, ὅλοι οἱ ἐργάτες, Ἰσπανοὶ καὶ Μαυριτανοὶ, θὰ ἐπαναστατοῦσαν.

“Εκεῖνη τὴν στιγμή ἐτελείωσεν, ἡ ἐσπερινὴ προσευχή. “Ὁ Ντελασκάρ ντ’ Αλθερίκ, ἐρχόταν γιὰ νὰ καθῆσθαι στὸ τραπέζι μαζί μὲ τὸν γιὸ του καὶ τοὺς ὑπαλλήλους του ὅπως συνήθιζε.

—Κυρίε μου, τοῦ εἶπεν ὁ Πετράλθ μόλις πλησίασε, κάποιος ξένος ἦλθε γιὰ νὰ σὰς ζητήσῃ φιλοξενία γι’ ἀπόψε.

—Κι’ ἐγὼ θὰ τοῦ ζητήσω μιὰ χάρι ἀπεκρίθη ὁ γέρος, νὰ καθῆσθαι μαζί μας στὸ τραπέζι.

—Δὲν εἶναι ξένος, εἶπεν ὁ Γεζίντ βλέποντας τὸν Πικουίλλο. Εἶναι ὁ νέος μου πού ὑπερασπίσθηκε τὸν φτωχὸ Σιντὶ-Ζαγκάλ, γιὰ τὸν ὁποῖο σὰς μίλησα, πατέρα μου.

—Τόσο τὸ καλύτερο πού ὁ ξένος μας ἔχει τόσο εὐγενικὰ αἰσθήματα, εἶπεν ὁ Ντελασκάρ. Κάθησε, φίλε μου, πλάι σὸ γιὸ μου καὶ σὲ μὲνα καὶ ἄς δειπνήσουμε.

Γοητευμένος ὁ Πικουίλλο ἀπ’ τὴν τόσῃ εὐγένεια, τόσῃ καλωσύνη καὶ τόσῃ καταδεκτικότητι, ἀνέκτρησε οἰ-

γὰ-σιγά ὅλο του τὸ θάρρος. “Ενόμιζεν ὅτι στ’ ἀλήθεια θρῆσκόταν στοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του καὶ πὼς ποτὲ δὲν εἶχε ζήσει διαφορετικά.

Καθὼς ἔτρωγε ἀκόμα εἶπε στὸν Ντελασκάρ ὅτι εἶχε νὰ τοῦ ζητήσῃ κάποια χάρι, γι’ αὐτὸ ἡ ἐξέλιξις τὸ δειπνὸ, ὁ γέρος, ὁ Γεζίντ κι’ ὁ Πικουίλλο ἐπέρασαν σὲ μιὰ ἄλλην κάμαρα.

—Καὶ τί, λοιπόν, μποροῦμε νὰ κάνουμε γιὰ σένα; ρώτησε μὲ τὴν ἀπειρη καλωσύνη τοῦ ὁ γέρο Μαυριτανός. Ποῖο εἶναι τ’ ὄνομά σου, φίλε μου; Δὲν μοῦ τὸ ἔχεις πῇ ἀκόμα.

—Πικουίλλο Ἀλιάγα, εἶπε μὲ συγκίνησι ὁ νέος.

—“Αλιάγα! ἐφώνασεν ὁ γέρος. Αὐτὸ ἦταν τ’ ὄνομα ἐνὸς γενναίου στρατιώτου πού ἐπολέμησε μαζί μας στ’ Ἀλουγιάρεα ὅρη καὶ σκοτώθηκεν ἐκεῖ, καθὼς μοῦ εἶπαν ἀργότερα.

—Εἶναι ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Πικουίλλο, εἶμαι ὁ ἐγγονὸς του.

—Μὰ τότε θὰ γνώριζες καὶ τὴν κόρη του, εἶπεν ὁ γέρος μὲ συγκίνησι.

—Ναί, κύριε, τὴν ἐγνώρισα...

—Δυστυχισμένη νέα! ἐστέναξεν ὁ Ντελασκάρ. Σοῦ μίλησα πολλὰς φορές γι’ αὐτὴν παιδί μου, εἶπε γυρίζοντας στὸν Γεζίντ. “Ὅταν τὴν ἐγνώρισα ἤμουν ἐλεύθερος — ἡ μακαρίτισσα μητέρα σου εἶχε πεθάνει — κι’ ἐκεῖνη μ’ ἀγαποῦσε. “Ἡ ἐπιρροή ὅμως τῆς μητέρας της τὴν κατέστρεψε. “Αναγκάσθηκε νὰ διακόψῃ τίς σχέσεις μου μαζί της καὶ ἀπὸ τότε δὲν ξέρω τί ἀπέγινε. “Εσύ, νεαρέ μου φίλε, ζέ-ρεις τίποτε γι’ αὐτήν;

—Ναί, κύριε, εἶπεν ὁ Πικουίλλο.

—Ποῦ εἶναι; Ζῇ ἀκόμα;

—“Ὁχι, κύριε, δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς πού ἐκλείσε τὰ μάτια της γιὰ πάντα, ἀπῆλθεν ὁ Πικουίλλο, μόλις κοιτῶντας τὴν συγκίνησι του.

—Καύμενη Ζιράλντα! εἶπεν ὁ γέρος περίλυπος, σσηπαίνοντας γιὰ λίγο,

βυθισμένος στὶς νεανικές του ἀναμνήσεις.

—Λοιπὸν δὲν ἦλθες γι’ αὐτήν; ρώτησε σὲ λίγο τὸν Πικουίλλο.

—“Απεναντίας, γι’ αὐτὴν ἦλθα, ἀπῆλθες μὲ φανερὴ τὴν συγκίνησι ὁ νέος. “Ἦλθα γιὰ νὰ ἐκτελέσω τὴν τελευταία της ἐπιθυμία, φέρνοντάς σας αὐτὸ τὸ γράμμα πού σὰς ἔγραψε λίγο πρὶν πεθάνῃ.

—Γράμμα τῆς Ζιράλντας γιὰ μὲνα; Δώσε μοῦ το.

Καὶ θιαστικὸς ὁ γέρος πήρε καὶ ἀνείχε τὸ γράμμα γιὰ νὰ τὸ διαβάσῃ ἐνῶ λίγο πρὶν πέρα ὁ Πικουίλλο στέκονταν μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι σὰν καὶ νέος ἐνόχος.

“ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ!

“Αφοῦ μὲ φανερὴ συγκίνησι, διάβασε ὁ Ντελασκάρ τὸ γράμμα τῆς Ζιράλντας τὸ ἔδωσε στὸν Γεζίντ, λέγοντάς του:

—“Αγαπημένο μου παιδί, ξέρεις πὼς δὲν ἔχω κανένα μυστικὸ ἀπὸ σένα. Διάβασε.

Μόλις ὁ Γεζίντ ἀποτελείωσε τὰ γράμμα τ’ ἀφῆσε πάνω στὸ τραπέζι καὶ ἀγκάλιασε τὸν Πικουίλλο ἀδελφικά.

—“Εγὼ ἀπὸ τὴν στιγμή αὐτὴ σὲ θεωρῶ ἀδελφὸ μου. Καὶ σὺ, πατέρα μου, πρὸςθεσε γυρίζοντας στὸν Ντελασκάρ, εἶμαι θεῖος πὼς δὲν θὰ μὲ ἀποδοκιμάσῃς.

—“Ὁχι παιδί μου, Γεζίντ. Θὰ κρατοῦσα σπῆτι μου καὶ θὰ ὑποθετοῦσα ὅτι πωσδήποτε τὸν γιὸ τῆς Ζιράλντας. Τόσο τὸ καλύτερο πού πρῶτος ἐσύ τὸν ἀνόμασες ἀδελφὸ σου.

“Ὁ Πικουίλλο γονάτισε μπροστὰ στὸν γέρο φιλώντας του τὰ χέρια, ἐνῶ τὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀπ’ τὰ μάτια του.

—Καλῶς ὦρες στὸ σπῆτι μας, τοῦ εἶπεν ὁ γέρος, χαϊδεύοντας του τὸ κεφάλι. “Αγάπα τὸν Γεζίντ, σὰν ἀδελφόν σου, εἶναι ὁ πρωτότοκος. Καὶ ὁρκίσου μου πὼς θὰ τὸν ὑπερασπισθῇς ἀκόμα καὶ μὲ τὴν ζωὴ σου ἐν ἀνάγκῃ. Εἶναι χρέος σου.

—Τὸ χρέος μου αὐτὸ θὰ τὸ ἐκπληρώσω. Τ’ ὀρκίζομαι στὴν τιμὴ μου καὶ στὸ ἱερὸν ὄνομα πού μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς δώσω καὶ πού τὸ στόμα μου δὲν τολμᾷ νὰ προφῇ, εἶπεν ὁ Πικουίλλο, γεμάτος συγκίνησι.

—Κι’ ἐγὼ πού ἀνυπομονοῦσα νὰ τ’ ἀκούσω, εἶπε χαμογελώντας ὁ γέρος.

—Πατέρα μου! ἐφώνασεν ὁ Πικουίλλο, ἀναφλώντας μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὰ χέρια τοῦ γέρου πού τὸν χαϊδεύαν ἀπαλά.

“Ὁ Ντελασκάρ, δακρυσμένος κι’ αὐτὸς, τὸν ἀνεσῆκωσε κι’ ἀφοῦ τὸν ἐσφίξε πατρικὰ στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ εἶπε, κάνοντάς του θέσι στὸ πλάι του.

—Κάθησε τώρα νὰ μὰς πῇς τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς σου ὡς σήμερον.

“Ὅταν ὁ Πικουίλλο τελείωσε τὴν ἀφήγησί του, ἀφοῦ διηγῆθηκε στὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφὸ του ὅλα ὅσα τοῦ συνέβησαν ἀπὸ τὴν βραδυὰ πού συνήνησε, γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Γεζίντ, στὸ δάσος, ἡ νύχτα ἦταν πιά ἀρκετὰ προχωρημένη καὶ ἀποκατωμένοι καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τίς συγκινήσεις, ἐνοίωσαν τὴν ἀνάγκη ν’ ἀναπαυθοῦν. “Ὁ Ντελασκάρ ἐκάλεσε τοὺς ὑπῆρέτες του καὶ στὸν Πετράλθ πού παρουσιάστηκε πρῶτος, εἶπε, δείχνοντας τὸν Πικουίλλο:

—“Ακουσε Πετράλθ, ὁ νέος αὐ-

τός, είναι παιδί μου και αδελφός του Γεζίντ. Είναι ανάγκη όμως να κρατηθώ για κάμποσο καιρό μυστικό και το εμπιστευόμαστε σε σένα. Πιστεύω ότι θα το φυλάξεις.

Τρέλλος απ' την χαρά του ο Πετράλθης δεν μπορούσε να πιστέψει στ' αυτά του.

— Τό παρόν δεν θα με κάμει να ξεχάσω τα περασμένα, είπε ο Πικουίλλο δίνοντας το χέρι του, στον παιδικό του φίλο.

Ο Ντελασκάρ διέταξε τον Πετράλθη να οδηγήσει τον νέον του κύριο στην κάμαρά του κι' άφοι φίλησε τον Πικουίλλο, έκαμε νόημα στον Γεζίντ να μείνει γιατί είχε ακόμα να του πει κάτι.....

ΤΟ ΞΕΡΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

Ανοίγοντας τα μάτια του το πρωί ο Πικουίλλο, είδε επάνω του την πατριарχική μορφή του Ντελασκάρ να του χαμογελά κι' άκουσε την γλυκειά φωνή του να του λέει:

— Καλημέρα παιδί μου! Σε λίγο ήλθε κι' ο Γεζίντ να φιλήσει τον αδελφό του.

— Σκέφθηκα γι' εμένα, Πικουίλλο, όλη την νύχτα για σένα και για το μέλλον σου. Είπεν ο γέρος με τρυφερότητα. Ήλθες και μας θρήκε σε μια θλιβερή εποχή που τόσα δεινά μας απειλούν. Αν το δυνατό χέρι που μας προστατεύει ως τώρα, νεκρωθεί και μια μέρα, ποιος ξέρει τί θ' απογίνουν οι δικοί μας. Τότε θα κινδυνεύσουν και η ζωή μας και η περιουσία μας. Στην ώρα του κινδύνου θα σε καλέσωμε και θάρρης, είμαι θείσιος, θάρρης να μας υπερασπισθείς...

— Η να πεθάνω μαζί σας, διέκοψε ο νέος.

— ... Ός τότε όμως, για το συμφέρον σου πρό ποντων, ως φυλάξωμε, έκτος από τον πιστό μας Πετράλθη και το φίλο μας, Φερνάντο ντ' Αλμπάντα, το μυστικό μας. Με την προστασία αυτού και την μόρφωσή σου μπορείς ν' αναδειχθείς γρήγορα στην Μαδρίτη, ενώ αν η καταγωγή σου γίνη γνωστή θ' αποτελούσε μεγάλο εμπόδιο στο στάδιό σου. Πρέπει λοιπόν να έπιστρέψης πάλι στην Μαδρίτη και να προσπαθήσης με τους γνωστούς σου την προστασία των φίλων μας. Γρήγορα ν' αναδειχθείς, για να μπορέσης έπειτα να προστατεύσης τους σκληρούς αδελφούς σου. Χρήματα θα σου στέλνω όσα σου χρειάζονται, γιατί δόξα τω Θεώ, είμαστε πλούσιοι.

Και ύστερα από λίγες ακόμα πατριарχικές συστάσεις απεφάσισαν όπως ύστερα από τρείς τέσσαρες μέρες ο Πικουίλλο ξαναγυρίσει στη Μαδρίτη. Η απόφασίς αυτή έλύπησε τον νεαρό Αλβάντα, όπως θα έπρεπε να λέγεται ακόμα, γιατί θα έγκαιλτεπε τόσο γρήγορα τον καλόν εκείνο πατέρα που έτοιμ ανέλπιστα του χάρισε ο Θεός, και πρό πάντων του λατρευτού του αδελφού Γεζίντ, αλλά και τον ευχαρίστησε μαζί γιατί γρήγορα πάλι θα ξανάβλεπε την αγαπημένη του Αϊζά.

Ένα πρωί πριν φύγη ο Πικουίλλο, είδε τον Γεζίντ στο περιόλι να θαδίζει σκεπτικός κάτω απ' τις ανθισμένες ακακίες και να θυάλλει από τον κόρφο του, νομίζοντας πως δεν τον βλέπει κανείς, ένα ξερό λουλούδι του το έφερε με συγκίνηση στα χείλη του...

— Κάποιαν αγαπά έσκέφθηκεν άνα-

στενάζοντας ο Πικουίλλο. Είμαι θείσιος γι' αυτό.

Δεν τόλμησε όμως να τον έρωτηση. Αν έμενε όμως μερικές ημέρες ακόμα, ίσως να μη κρατιώταν και να τούλεγε ντροπαλά:

«Αγαπώ την Αϊζά. Είμαι τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Τώρα, λοιπόν, που σου φανέρωσα το μυστικό μου πές μου κι' έσύ το δικό σου. Φανέρωσέ μου ποιάν αγαπάς!»

ΕΝΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΩΝ

Την ημέρα που έπρόκειτο να φύγη ο Πικουίλλο για την Μαδρίτη, ο Πετράλθης τον παρεκάλεσε να τον πάρη μαζί του για να μείνη λίγες μέρες στην πρωτεύουσα κοντά του και να μπορέσει να ξαναβεί την αγαπημένη του Ζουανίτα. Ο Πικουίλλο δέχτηκε μ' εις χαρίστησι, ο Ντελασκάρ έδωσε την σχετική άδεια και, καβάλλα πάνω σε δυο άραια άραβικά άλογα, οι δυο φίλοι ξεκίνησαν όλο ένθουσιασμό για την Μαδρίτη. Παρ' όλο όμως ότι οι τοσέπες του Πικουίλλο ήταν αυτή τη φορά γεμάτες χρυσάφι και θα μπορούσε να βοηθήσει τους φτωχούς που τόσο συμπονούσε, η ψυχή του ήταν πλημμυρισμένη από μια άνεξήγητη μελαγχολία.

Αφού οι δυο φίλοι διέσχισαν χωρίς κανένα άπρόοπτο την έπαρχία της Βαλέντίας, έφθασαν στην Καστίλλη και τ' άπνευμα της τετάρτης ημέρας θρίσκονταν κοντά στο Τολέντο, απ' το οποίο δεν τους χώριζε παρά μόλις είκοσιπέντε χιλιόμετρα ακόμα.

Έπροχωρούσαν πάντα χωρίς να διαζούν τ' άλογά τους που ήταν κουρασμένα, όποτε ξαφνικά από μια καμπή του δρόμου φάνηκε ένα άποσπασμα χωροφυλάκων που έληθίσαν τους δυο νέους και έβάδισε σχεδόν πλάι τους.

— Πηγαίνετε και σεις στο Τολέντο, κύριοι χωροφύλακες; ρώτησε τον διοικητή του άποσπασματος ο Πετράλθης.

Έκείνος όμως αντί ν' άπαντήσει, άρταξε με όρμη το δεξιό μπράτσο του Πετράλθη, ενώ, συγχρόνως οι άλλοι άρμησαν άπάνω στον Πικουίλλο και, πριν οι δυο νέοι προφθάσουν ν' άμυνθούν, τους άφώπλισαν και τους έδεσαν τα χέρια. Μετά τους έψαξαν και τους έπήραν όσα χρήματα είχαν άπάνω τους.

Ο Πικουίλλο, που δεν είχε ξεχάσει την συνάντησι του Ζουάν Μπατίστα με σπολή χωροφύλακας, ήταν σχεδόν θείσιος πως είχε πέσει πάλι σ' εκείνους τα χέρια και γι' αυτό ήταν έξαιρετικά άνησυχος. Δεν άργησε άλλωστε να θεοβιωθή πόσο θάσιμοι ήταν οι φόβοι του.

— Ε, Πικουίλλο! του είπε μια φωνή που την άνεγνώρισεν άμέσως. Σήμερα βλέπω πως είσαι πλουσιώτερος από τον καίριο που είμασταν μαζί. Οι τοσέπες σου είναι γεμάτες χρυσάφι και ταξιδεύεις μεγαλοπρεπώς σαν άρχοντας. Με συγχωρείς θείσιος αν διέκοψα κάπως άπτόμα το ταξίδι σου...

— Ατιμεί φώναζε ο νέος, τί θέλεις από μένα;

— Τίποτε άλλο παρά να μάθω το μυστικό του ξαφνικού σου πλούτου, γι' να μπορέσω να κάμω κι' έγω την τύχη μου. Θυμάσαι πρό όκτώ χρόνων που ρού κήρυξες τον πλεόμο πάνω από το δέντρο που σ' άφηκα να ψηθής; Πόλεμο μέχρι θανάτου;

— Ο Θεός που με βοηθήσε τότε, σέβ-

νοντας με την άναπάντεχη βροχή του τη φωτιά θα με βοηθήσει και τώρα, άχρειε, είπεν ήρεμα ο Πικουίλλο.

— Χμ! Δέ μου φαίνεται αυτή τη φορά να μπορέσει να σε γλυτώσει απ' τα χέρια μου, όχι ο Θεός, αλλά ούτε ο διάολος ακόμα. Βλέπεις το βουνό εκείνο που φτάνουμε σε λίγο; Έ, θα είναι το τελευταίο μέρος της γής που θα πατήσουν τα πόδια σου.

Ο Πικουίλλο τον κύτταξε περιφρονητικά χωρίς να πει λέξι ενώ ο πρώην ιδιοκτήτης της ληστοφωλης «Ξενοδοχείου της Καλής Ελπίδος» συνέχιζε με άγριο μείδισμα.

— Θα μπορούσες όμως να σώσης τη ζωή σου, καθώς και του συντρόφου σου, αν μου φανέρωσες τις σχέσεις σου με τον πλούσιο Ντελασκάρ ντ' Αλθερίκ και μ' οδηγήσης πως θα μπορούσα να μω κρυφά στο σπίτι, που λένε πως υπάρχουν άμέτρητα πιθάρια γεμάτα χρυσάφι.

— Μπορείς να με σκοτώσης, αν θέλεις, παληόσκυλο, μά δεν θα πάρης ούτε λέξι από το στόμα μου...

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΣΥΝΟΔΕΙΑ

Έξαγριωμένος από την υπερίφανη άπάντησι του πρώην «μαθητευόμενου» υπηρέτου του, ο Μπατίστα, σήκωσε το σκληρό βούνευρο που κρατούσε στα χέρια του να χτυπήσει τον Πικουίλλο, όποτε κάποια κινητά φωτιά που φάνηκαν ξαφνικά γύρω τους άνάμεσα απ' τα δέντρα και τα ποδοβολητά άλόγων άνάμεσα με φωνές που όλοένα έπλησίαζαν, έκαμαν τον ληστή να καρφωθεί έκπληκτος στη θέσι του.

— Βοήθεια! φώναξε μ' όλη τη δύναμη της φωνής του ο Πετράλθης, έλπίζοντας ν' άκουσθή απ' τους ανθρώπους που φάνινονταν πως έρχονταν κοντά τους.

— Βοήθεια! επανέλαβε κι' ο Πικουίλλο, πριν προφθάσει ο κακούργος να του κλείσει το στόμα.

Πριν προλάβουν οι δίδην χωροφύλακες να τραβήξουν παράμερα τα θύματά τους, φάνηκαν μπροστά τους κάμποσοι ιππείς που φώτιζαν τον δρόμο μ' άναμμένους πυρσούς ενώ πίσω τους ακολουθούσαν δυο άρκετά πολυτελή άμάξια και μετά άλλοι ένοπλοι ιππείς.

— Όποιοι κι' αν είσθε κύριοι, φώναξεν ο Πετράλθης, μόλις πλησίασαν οι πρώτοι ιππείς, έλευθερώστε μας απ' αυτούς τους κακούργους που μάς συνέλαβαν για να μάς κλέψουν όλα μας τα χρήματα.

— Ποιός με ζήτησε με τις φωνές του; ρώτησε μια μισοκαμμένη θάρεια φωνή, που έρχόταν απ' το βάθος του πρώτου άμαξιού.

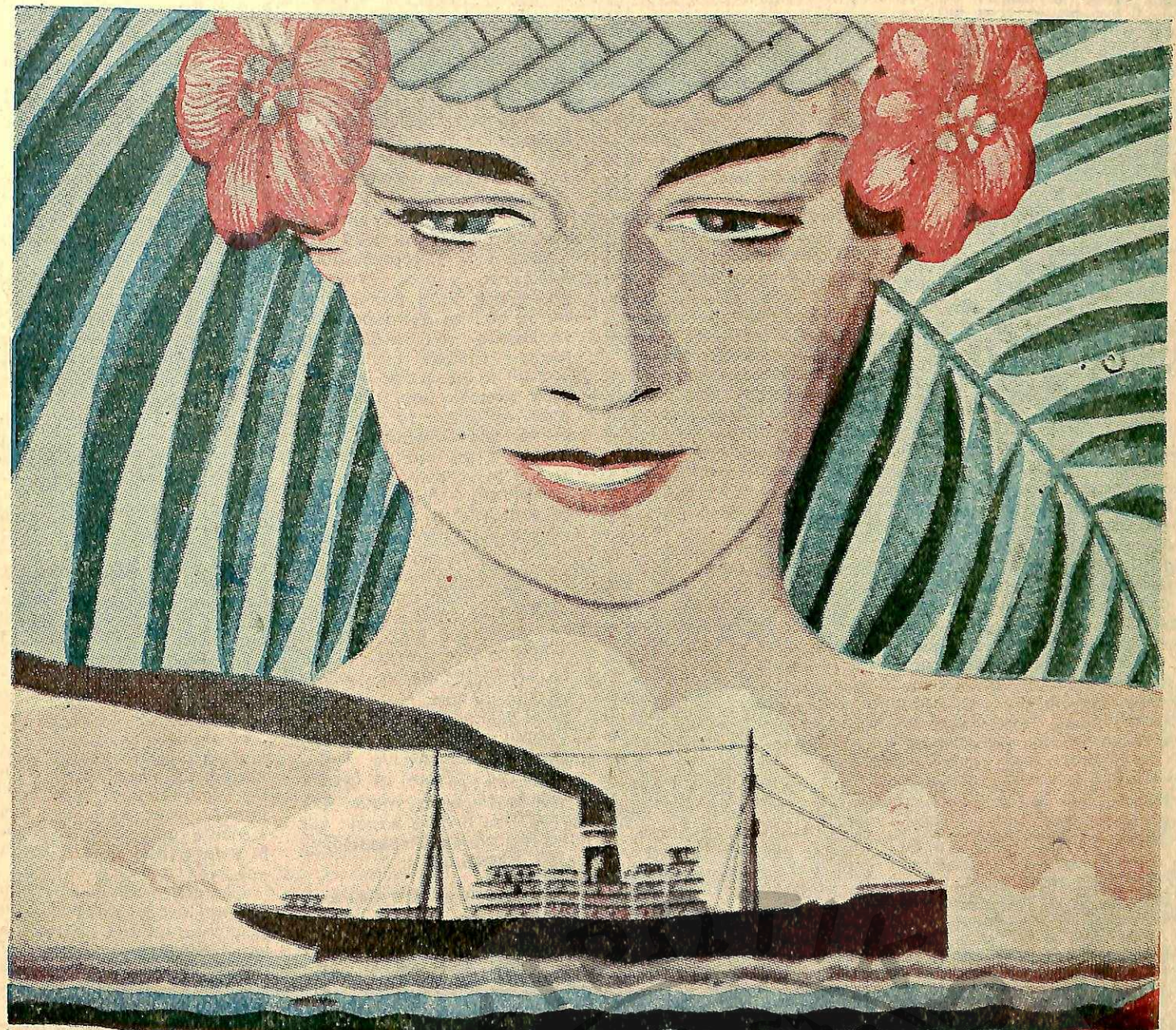
— Με συγχωρεί, ή Παναγιώτης σας, άπήνησεν ένας παπας που ήταν καθισμένος στο ίδιο άμάξι, ακόμα όμως δεν κατάλαβα τί τρέχει.

— Ρώτησε να μάθης και πληροφορησέ με.

Ο παπας έπρόβαλε άμέσως το κεφάλι του έξω από τ' άμάξι και είπε στους δυο νέους ότι ή Α. Παναγιώτης, ο ντόν Ριθιέρα, Πατριάρχης των καθολικών της Αντιοχείας και άρχιεπίσκοπος της Βαλέντίας, τον διέταξε να τους έρωτηση τί τους συνέβαινε και τί ήθελαν.

Βιαστικά και με λίγα λόγια, ο Πετράλθης έξήγησε στον παπα τί συνέβη και ζήτησε την προστασία τους.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

Τ Ο βαπόρι κυλούσε, με τον μουγγό ρόγχο των μηχανών του, στην μαύρη άπεραντωσύνη του άκεανού, πηγαίνοντας όλοταχώς για τα έξωτικά νησιά. Η γαλήνη του άκεανού και ή ποιητική αυτή νύχτα με κάνει όνειροπόλο...

Σήμερα το άπόγευμα είδα κάποιον έπιβάτη επάνω στο κατάστρωμα. Μία γυναίκα γοητευτική που στέκεται δίπλα του κάνει τη σκέψι μου να γυρίση κάμποσα χρόνια πίσω...

... Ήμουν τότε νέος. Κι' ήμουν άλομόναχος στη μεγάλη Ρώσικη πρωτεύουσα. Κατοικούσα σ' ένα σπίτι της όδοις Λέοντος Τολστόϊ, όπου είχα νοικιάσει ένα δωμάτιο στο τέταρτο πάτωμα. Κανέναν δεν με πρόσεχε εκεί μέσα. Άνέβαινα τις άτέλειωτες σκάλες το βράδυ στις έντεκα, όταν πήγαινα να κοιμηθώ. Το κρεβάτι το έβρισκα άστρωτο όπως το άφηνα το πρωί. Το λαβωμένο άκαθάριστο, τα

ΟΝΕΙΡΑ

Μιά χαριτωμένη ιστοριούλα, υπό
ΑΝΤΩΛΦ ΛΙΝΤΕΡΝΑΛ

Έπιπλα και το πάτωμα γεμάτα σκόνη. Όστόσο έστρωνα μοναχός μου και πλάγιαζα, γιατί έπρεπε να ξυπνήσω στις πέντε και να πάω στην έπαγγελματική σχολή, όπου μάθαινα έυλογυική. Έκει μ' είχα γράψει ό μακαρίτης ό πατέρας μου, πού, πριν να κλείση μια για πάντα τα μάτια, μου έδωσε μια συμβουλή: «Να γίνης καλός τεχνίτης και δέ θάβγης μετανοήμενος». Μετά το θάνατό του βρέθηκα όλομόναχος, γιατί τη μητέρα μου δεν την είχα γνωρίσει. Κι' άποφάσισα ν' άκολουθήσω τη συμβουλή του. Και δέ βγήκα ζημιωμένος, γιατί έζη-

σα τίμια κι' ευχάριστα όταν πήρα το δίπλωμα του έυλογυού. Τα χρόνια όμως που ήμουν μαθητής έφερα πολύ. Χρήματα δεν είχα να πληρώνω και μ' έτραγε ή βρωμία. Στ' αλήθινά δέ, είχα την γελοία έκείνη ύπεροψία των νοίκυρων, που σαρώνουν κάθε Σάββατο για να φάνινονται στις Κυριακάτικες έπισκέψεις πατριарχικές. Έπειτα δεν είχα την τιμή να δέχωμαι άλλην έπίσκεψι έκτος από την μηνιά εκείνη της νοίκυρας μου για το νοίκι. Με μεγάλη στενοχωρία όλονομούσα το ψωμί μου. Είχα όμως ξεχωριστή μανία για τα βιβλία. Με τα

λίγα γράμματα που ήξερα, μπορούσα να διαβάω κάθε λαϊκό σύγγραμμα. Το πάθος μου αυτό μ' ίκανοποιούσε. Κάθε βράδυ, πηγαίνα στη Λαϊκή Βιβλιοθήκη και διάβαζα δυο ώρες. Δεν έφευγα, παρά όταν ό έπιστάτης με είδοποιούσε ότι θα έκλεινε.

Τότε βυθισμένος στις σκέψεις μου και στις περιέργες άντιλήψεις μιας έκκεντρικής ζωής, μέσα στο πέλαος των επαναστατικών τάσεων που δημιουργούσαν γύρω μου τα ρωμαντικάέρια της όμωνύμου σχολής, άναβα ένα ταίγαρο κι έκανα έναν περίπατο κάτω από τα δέντρα των άπόκεντρων πάρκων. Έπειτα πηγαίνα να πλάγιασω.

... Μιά βραδυά φυσούσε δυνατός άέρας και το φεγγάρι από ψηλά με το άσθενικό φως του έξαύλωνε τα πράγματα. Ποτέ δεν θα λη-

ομονήσω τη βραδυή έκεινη.

Όπως πάντα είχα διαβάσει στη Λαϊκή Βιβλιοθήκη. Διάβαζα «Φάουστ» από μιαν Ιταλική μετάφραση κι' όταν ήρθε ο έπιστάτης να μου πη πως ήταν καιρός να φύγω, βρισκόμουν στο τέλος. Μπορούσα, βέβαια, να τ' αφήσω, μα έλα πού ή ανώνυμους μου έπαιρνε τα μυστικά και χρειάστηκε να του αδειάσω στη φούχτα όλες πεντάρες είχα για να μ' αφήση πέντε λεπτά παραπάνω από την κανονική ώρα! Όταν τέλειωσα και βγήκα έξω και με φύσησε ο ψυχρός αέρας, έγινα έρμαιο των αντίληψεων του Γερμανού ποιητού. «Έβλεπα το χλωμό φεγγάρι, τα δένδρα που τα χτυπούσε ο άνεμος, τα σύννεφα και γινόντουσαν όνειροπόλος.

Ετοιμαζόμουν να γυρίσω όπως περπατούσα στο πάρκο, όταν άκουσα κάτι σαν λυγμούς. Προχώρησα προς το μέρος εκείνο και δεν άργησα να διακρίνω, καθισμένη σ' έναν πάγκο μια κοπέλλα ως δέκα έφτά χρόνων. Μόλις με άντελήφη, σκούπισε τα μάτια της και προσπάθησε να πνίξη τον πόνο της ψυχής της. Είς μιάτην όμως, Όταν πέρασα από κοντά της, με ρώτησε:

—Τί ώρα είναι, κύριε;

—Κύριε!... Πράτη φορά άκουγα να με προσφωνούν μ' αυτόν τον τίτλο. Πόσο ήθελα να έπιδειχθώ στο δυστυχισμένο εκείνο πλάσμα! Τι ν' απαντήσω όμως; Ρολόι δεν είχα. Πλησίασα στο παγκάκι που καθότανε, κι' άρχισε να γεννιέται μέσα μου για το δυστυχισμένο κορίτσι, που μου μπερδεψε τη σκέψη. Κι' αντί να της απαντήσω σ' ό,τι με ρώτησε, άρχισα να της κάνω διάφορα έρωτήματα:

—Γιατί κλαίς;

Στο στήθος της έφούσκωνε μια τρικυμία και δεν την άφηνε να μιλήσει. Το πικρό παράπονο της έπνιγε τις λέξεις μέσα στο λάρυγγα.

—Υποφέρεις, λοιπόν πολύ;

Κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια και μου απήντησε:

—Κύριε, πέθαναν οι γονείς μου και όλη την κληρονομία, έπειδή είμαι ανήλικη, μου την πήραν οι θείοι μου... Με είχαν σαν ύπηρέτρια τους και μ' έβαζαν μέσα στην κουζίνα να κοιμάμαι... Σήμερα μ' έδιωξαν... Δεν έχω πού να κοιμηθώ... Κι' έχω απ' το πρώτο να φάω...

Ένας λυγμός που ξέσπασε στη φωνή της, της έκοψε τα λόγια. «Έκλαιγε, και τα δάκρυα αβλάκωναν το

δράκιο της προσώπακι.

—Άκουσε της είπα. Μην κλαίς! Κι' εγώ είμαι όρφανός σαν και σένα, αλλά δεν απελπίζομαι. Ο Θεός είναι μεγάλος!...

Σήκωσε τα μικρά της χειράκια προς τον ούρανό

—Ο Θεός... ο Θεός πού πάντα τον λατρεύω, δεν θά μ' αφήση να χαθώ!

Αισθάνθηκα ένα ρίγος να διατρέχει το κορμί μου.

—Μπορούμε να ζήσουμε μαζί, της είπα. Θα σ' έχω σαν αδελφούλα μου. Έχω ένα δωμάτιο νοικιασμένο... Θά μένης εκεί μαζί μου και θά σου φέρνω να τρώς.

—Αχ κύριε! Θά το κάμετε αυτό; Δεν θέλω πλλά πράγματα. Ψωμί μονάχα... Ψωμάκι! Έσεις θά τρώτε πρώτα στο τραπέζι, κι' ό,τι μένει θά το τρώγω εγώ. Έσεις θά κοιμάστε στο κρεβάτι σας, και εγώ θά πλαγιάζω χάμα σέ μια γωνιά.

Τά έλεγε με τόσο αφέλεια που δεν κρατήθηκα κι' άρχισα να την φιλώ!...

...Ζήσαμε μαζί ένα μήνα. Κατά τις αρχές του αλλου, στο σπίτι που καθόμαστε έγινε κάποιος φόνος. Η αστυνομία μ' έπιασε για ύπνιστο και τα δικαστήρια με καταδικάσανε σε δέκα χρόνων καταναγκαστικά έργα. Όταν μ' αποφυλάκισαν, ήμουν πιά ένα έρειπιο. Θέλησα να φύγω από τα καταραμένα εκείνα χώματα. Η καρδιά μου διψούσε να γνώ ριση μια καινούργια ζωή. Η μόνη λύσις που βρήκα ή-

ΑΝΤΩΛΦ ΛΙΝΤΕΡΝΑΛ

Ένα διηγηματάκι για το τράμ

ΤΟ ΡΑΒΑΣΑΚΙ

ΤΡΙΤΗ Λυκίου μικτή τάξις.

Ο Έδουάρδος Μπρέντ έκοψε σιγά-σιγά ένα φύλλο από το τετράδιό του, το διπλώσε με φροντίδα και με μεγάλη προσοχή τένωσε το χέρι του προς το θρανίο της Ζανέτ Μόργκαν.

—Φέρτε μου έδώ εκείνο το χαρτί!

Η βροντώδης φωνή του καθηγητού Γκρέυ ακούστηκε απειλητική μέσα στη σιωπή της αίθουσής. Ο Έδουάρδος, κατακόκκινος σαν πιπεριά, πλησίασε διαστακτικά προς την έδρα και έδωσε το χαρτί.

Οι άλλοι μαθηταί και οι μαθήτριες άρχισαν να γελοούν δυνατά, αλλά ο καθηγητής Γκρέν ξανάδωσε σύντομα τη σιωπή στην αίθουσα και κουνώντας το κεφάλι, διάβαζε το φύλλο. Ύστερα το ξαναδιπλώσε και βάζοντάς το στην τσέπη του, είπε:

—Ωραία πράγματα! Είσατε δεκαέξη χρόνων παλληκάρι και συμπεριφέρεσθε

στερα από τρείς μέρες γεμάτες άγανία, ήταν να μπαρκάρω μ' ένα βαπόρι. Το πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο, γιατί είχα κηλιωμένο ποινικό μητρώο.

Ωστόσο, θυμήθηκα πως όταν ζούσε ο πατέρας μου, είχε κάποιον φίλο που ήε στην Όνιέσσα έκτελωνιστικό γραφείο. Το διηγήθηκα τά βάσανά μου κι' εκείνος τότε με σύστησε σ' έναν καπετάνιο ενός εμπορικού Δούλεψα ένα χρόνο. Ύστερα πουλήθηκε το βαπόρι κι' αυτός που το άγόρασε έβαλε δικούς του ανθρώπους μέσο. Έμεινα ξεμπαρκος ένα μήνα και μετά, μαζί μ' έναν γνώστό μου, μπαρκάρουμε σέ το ότο, το ταχυδρομικό. Είμαι ναύτης. Ναι, ναύτης, και ταξιδεύω απ την Εύρώπη στην Άμερική κι' απ' την Άμερική στην Εύρώπη. Κι' η γυναίκα που είδα σήμερα έπάνω στο κατάρτωμα να συνοδεύεται από έναν καλοντυμένο κύριο δεν είναι άλλη από την κοπέλλα που ζήσαμε μαζί έναν ολόκληρο μήνα. Κυττάχτηκα στά μάτια. Έγώ τά κατέβασα πρώτος χωρίς να της μιλήσω. Μα ούτε κι' αυτή θέλησε ν' ανανεώση τη γνωριμία μας. Κι' έτσι το έπεισδιό μας εκείνο έσβυσε, όπως σβύνουν τα όνειρα για τα έξωτικά νησιά που τραβämme. Και το βαπόρι κυλά στη μαύρη άπεραντώσνη του ώκεανού...

Οι προθέσεις μου είναι προθέσεις ενός πραγματικού τζέντλεμαν. Γιατί να μη συνταυτίσωμε τις τύχες μας; Είμαστε κι' οι δυο νέοι, από την ίδια κοινωνική τάξη... Γιατί, λοιπόν, δεσποινίς Έμμη, να μην ενωσώμε με τις καρδιές μας και τους δυο μισθούς μας; Περιμένω με άγανία την απάντησή σας.

Στέφεν Γκρέυ.

Όταν ο Έδουάρδος Μπρέντ έπρόφερε θριαμβευτικά τις τελευταίες λέξεις, ένα γενικό, βροντερό γέλιο έκανε να τρέχουν οι τρέχοντες αιδούσης.

—Μά.. μά... πώς... κύριε Γκρέυ!

Αλλά ο καθηγητής Γκρέυ δεν ύπηρχε πιά στην αίθουσα. Έλειπε επίσης η δεσποινίς Έμμη Τσάμπελ, η ξανθή καθηγήτρια της Φυσικής.

Και ήταν πολύ λογικό να λείπουν. Γιατί ο καθηγητής Γκρέυ και η καθηγήτρια Έμμη Τσάμπελ εκείνη την στιγμή βρίσκονταν μέσα σ' ένα ταξί κι' έτρεχαν να στήσουν κάπου την έρωτική φωλιά τους.

Το λάθος του έρωτευμένου καθηγητού είχε γίνει άφορμή να έπισπενυθθί ο γάμος του με την ξανθή σφαιροειδή του.

—Νά συγκεντρωθήτε στην αίθουσα των τελετών.

Όταν μπήκαν στο σάλονι και οι 175 μαθηταί των τριών

ών τάξεων, μαζί με τους καθηγητές, ο διευθυντής είπε:

—Ένα γεγονός πολύ σοβαρόν έλαβε χώραν εις την Γ' τάξιν. Ένας μαθητής συνελήφθη ενώ ένεχειριζε μιαν έρωτικήν έξομολόγησιν εις μιαν μαθήτριάν. Παραμοία παράβασις πρέπει να τιμωρήται αυστηρότατα, δι' αυτό και εγώ άπεφάσισα να τιμωρηθί ο μαθητής με την αυστηροτέραν των ποινών.

Έδουάρδος Μπρέντ, έξακολούθησε ο διευθυντής. Έλα κοντά μου θά διαβάσης μεγαλοφώνως κατά τρόπον ώστε να ακούσων όλοι, τις αισθηματικές φρασολογίες σου.

Ένα γενικό χαμόγελο ακούστηκε από τα στόματα των 175 μαθητών και ο φτώχος Μπρέντ ένοιωσε τον έαυτό του να χάνεται. Ο καθηγητής Γκρέυ έβγαλε από την τσέπη του το χαρτί και το το έδωσε.

—Διάβασέ το!, διέταξε ο διευθυντής με σκληρή φωνή.

Οι μαθηταί σόπασαν ως δια μαγείας και ο Μπρέντ άφου εξέδιδίλωσε το καταραμένο χαρτί, άρχισε να διαβάζει με τρεμάμενη φωνή:

«Δεσποινίς,

Από πάρα πολύ καιρό σάς περιμένω κι' από άκόμα περισσότερον καιρό συγκατάτω τους παλμούς της καρδιάς μου. Σάς αγαπώ, δεσποινίς, σάς αγαπώ πάρα πολύ.

Οι προθέσεις μου είναι προθέσεις ενός πραγματικού τζέντλεμαν. Γιατί να μη συνταυτίσωμε τις τύχες μας; Είμαστε κι' οι δυο νέοι, από την ίδια κοινωνική τάξη... Γιατί, λοιπόν, δεσποινίς Έμμη, να μην ενωσώμε με τις καρδιές μας και τους δυο μισθούς μας; Περιμένω με άγανία την απάντησή σας.

Στέφεν Γκρέυ.

Όταν ο Έδουάρδος Μπρέντ έπρόφερε θριαμβευτικά τις τελευταίες λέξεις, ένα γενικό, βροντερό γέλιο έκανε να τρέχουν οι τρέχοντες αιδούσης.

—Μά.. μά... πώς... κύριε Γκρέυ!

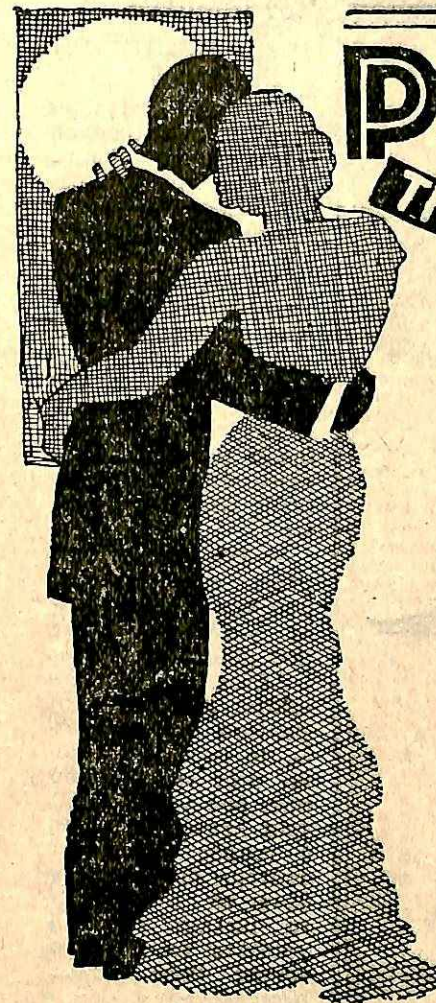
Αλλά ο καθηγητής Γκρέυ δεν ύπηρχε πιά στην αίθουσα. Έλειπε επίσης η δεσποινίς Έμμη Τσάμπελ, η ξανθή καθηγήτρια της Φυσικής.

Και ήταν πολύ λογικό να λείπουν. Γιατί ο καθηγητής Γκρέυ και η καθηγήτρια Έμμη Τσάμπελ εκείνη την στιγμή βρίσκονταν μέσα σ' ένα ταξί κι' έτρεχαν να στήσουν κάπου την έρωτική φωλιά τους.

Το λάθος του έρωτευμένου καθηγητού είχε γίνει άφορμή να έπισπενυθθί ο γάμος του με την ξανθή σφαιροειδή του.

—Νά συγκεντρωθήτε στην αίθουσα των τελετών.

Όταν μπήκαν στο σάλονι και οι 175 μαθηταί των τριών

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΗΣ ΠΑΡΗΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΕΠΑΝΩ ΣΤΟ ΠΛΟΙΟ....

λα ρωμαντικών όνειρων και πόθων. Χωρίς καλά-καλά να το καταλάβουν, οι καρδιές τους άρχισαν το «ντουέττο» της αγάπης, το μαγικό τραγούδι της έρωτικής λαχτάρας, που το έσιγοντάριζε ο μουσικός παφλασμός των κυμάτων.

★

Έτσι γνωρίσθηκαν, προ είκοσιέν-να χρόνων, ο Άνδρέας Δρίγκος και η Νίκη Φιδιά. Τους πρώτους έρωτικούς παλμούς των τους έλκινισε ένα ευτυχισμένο άπόγευμα ή θάλασσα του Αιγαίου.

Το ειδύλλιο, που άρχισε στο κατάρτωμα ενός πλοίου, μέσα στην άποθέωσι του γαλάζιου, συνέχισε την εξέλιξί του στην Άθήνα. Και δεν πέρασε πολυς καιρός, που τους δυο νέους τους ήγωνε, κάποιες θραυνές, ούράνιες ώρες, μια παράφορη αγάπη. Η Νίκη άφηνε τις ώρες εκείνες, να ξεχειλίζουν τα όνειρα της έρωτευμένης, νεανικής ψυχής της.

—Πόσο σ' αγαπώ!, του έλεγε. Μια ευτυχισμένη ζωή, μας περιμένει. Δεν είναι έτσι, αγαπημένε μου; Θά είμαι πάντα μαζί σου. Θά είσαι πάντα μαζί μου...

Αυτά ήταν τα λόγια, που έκαναν περισσότερο ευτυχισμένο τον Άνδρέα, αλλά συνάμα του έρχιναν μια σκιά θλίψεως στη μορφή.

—Μά τί έχεις; τον ρώτούσε τότε εκείνη. Μήπως σου συμβαίνει τίποτε;

—Όχι, έσπευδε ν' απαντήσει ο νέος.

Και ένα χαμόγελο ευτυχίας και πόνου μαζί απλωνόταν στο πρόσωπό του.

—Δεν μπορώ να πιστέψω σε μια τέτοια ευτυχία, έλεγε. Ήμουν πριν σέ γνωρίσω τόσο δυστυχής! Σ' ευχαριστώ, Νίκη για την αγάπη σου, που ίσως να μην την αξίζω.

Αλλες στιγμές τον έπιανε μια άκατανόητη παραφορά. Αγκάλιαζε τη φίλη του και τα δάκρυα έρρεαν στα μάγουλά του.

—Μη μ' εγκαταλείψεις, της έλεγε με μια οπαρακτική φωνή.

Η νέα τον παρηγορούσε στις κρίσεις εκείνες της έρωτικής του παραφοράς με λόγια στοργής.

Μια μέρα του ζήτησε, έτσι σ' άστεία, ένα μεταξωτό μαντήλι, που είχε.

—Θέλω να έχω μαζί μου πάντα κάτι δικό σου, του είπε.

—Πάρ' το το μαντήλι, Νίκη, της άπήντησε. Στό δίνω με όλη μου την καρδιά. Ό,τι έχω, σου ανήκει. Μια μέρα ίσως σού δώσω και τη ζωή μου.

... ..

★

Σ' όλες τις άκατανόητες, γεμάτες

άγανία, φράσεις του Άνδρέα, ήλθε ή μοιραία ώρα, να δοθί ή έζήγησις. —Νίκη, της είπε ένα θρόδυ, έχω να σου πώ κάτι, που μου θαραίνει τόσο καιρό την ψυχή.

Έκτύπαζε τη φίλη του με μια περιλυπη ματιά. Την είδε, όπως πάντα, χαρούμενη και γελαστή. Ξεχειλίζει στο πρόσωπό της, στη λάμψη των ματιών της, ο έρωτας και ή ευτυχία.

—Καυμένη μικρούλα!, της είπε. Πόσο θά σε λυπησώ!

—Μά τί συμβαίνει, λοιπόν; ρώτησε έκείνη με μια τραγουδιτική φωνή. Πολύ δραματικό ύφος παίρνεις.

—Νίκη, ξαπνάνε ο νέος. Έκαμα έγκλημα που σ' αγαπήσα.

—Γιατί τό λές αυτό;

—Ναι, έτσι είναι, όπως στο λέω. Δεν έπρεπε, όχι!... Δεν είχα δικαίωμα. Ήρθε πολύ άργά για μένα ή πραγματική ευτυχία. Δεν έπρεπε να την δεχθώ Νίκη, συχώρεσέ με.

Η άγανία είχε χαραχθή θαυτάτα στη μορφή του. Έτρεμε ή φωνή του. Έτρεμε όλος.

—Είμαι παντρεμένος, είπε τέλος με σβυσμένη φωνή.

Έχαμήλωσε τα βλέμματά του από τη φίλη του. Δεν άντεξε να ιδί την έντύπωσι που θά της έκανε ή άποκαλυπτική αυτή φράσις.

—Αν ήξερες, συνέχισε να της λέη, πόσο ύπέφερα! Τι μαρτυρικές ώρες έπέρασα! Αλλά και πόση ευτυχία, μου χάρισες, Νίκη!...

—Σώπα! Μη μου λές τίποτε άλλο, άπήντησε με θλιμμένη φωνή έκείνη.

Και την είδε να φεύγει.

—Νίκη!... της φώναξε.

Δεν έστράφηκε να τον ιδί. Εκείνος παρακολούθησε πίσω από έναν πυκνό καταρράκτη δακρύων όσο πού την είδε να χάνεται στην γωνιά του δρόμου.

★

Σκυμμένος στο γραφείο του ο Άνδρέας Δρίγκος, Ο πάνος των δύο τελευταίων ημερών είχε συσπάσει σε μια μάσκα δραματική τη μορφή του.

—Έρχεται ο ταχυδρομικός δίαυλος και το φέρνει ένα φάκελλο.

—Ο κύριος Άνδρέας Δρίγκος;

—Όριστι. Έγώ είμαι.

—Πάρτε ένα γράμμα.

Το παίρνει και το ανοίγει. Δέ βρίσκει μέσα έπιστολή. Βρίσκει μόνάχα ένα μαντήλι μεταξωτό. Παρ' όλιγο να σταματήσει ή καρδιά του.

Ίδρω άγανίας περιέλουσε το πρόσωπό του.

—Δεν ανοίγουμε το παράθυρο; λέει στον συνάδελφό του, που δούλευε στο ίδιο γραφείο.

—Τί λές, πρελλάθηκες; του απήντησε ο άλλος. Ν' ανοίξωμε το παρά-

κυρο μ' αυτό το κρύο;
— Πνίγομαι, είπε
δ' Ἀνδρέας σιγανά.
Καί ὁ ἰδρώς ἔρρεε
στό μέτωπό του.

— Μὰ τί ἔχεις;
Δὲν αἰσθάνεσαι τὸν
ἑαυτοῦ σου καλά; τὸν
ρώτησε ὁ συνάδελ-
φός του.

— Δὲν εἶναι τίπο-
τε. Θὰ περάσῃ, ἀπὴν-
τησε.

Ἦλθε μίχ ἡ ὥρα.
Καί ὁ ἄλλος ὑπάλ-
ληλος ἐμάζεψε τὰ
χαρτιά του κι' ἐπῆρε
τὸ καπέλλο του.

— Πάμε, εἶπε στὸν
Ἀνδρέα. Εἶναι μία ἡ
ὥρα.

— Δὲν θὰ φύγω ἀ-
κόμη, ἀπῆντησε ἐ-
κείνος. Ἐχῶ νὰ τε-
λειώσω λίγη δου-
λειά.

Ὁ ἄλλος ἔφυγε.
Καί ὁ δυστυχισμένος
ἔμεινε μόνος. Κανείς
δὲν παρέστη στὸ δρᾶ-
μα τοῦ σπαραγμοῦ
τῆς καρδιάς του. Ἀ-
ναπόλησε τις στιγ-
μές τῆς εὐτυχίας ποὺ
πέρασε κοντὰ στὴ
Νίκη. Ἦταν ἡ μόνη
εὐτυχία τῆς ζωῆς
του. Μία εὐτυχία τό-
σο μεγάλη, ποὺ θὰ
ἄξιζε νὰ δώσῃ κα-
νείς γι' αὐτὴν ὅλη
ποὺ τὴ ζωῇ.

— Νίκη, σοὺ ἔκα-
μα κακό. Σιχώρεσέ
με.

Ἐσφιγγε κι' ἐφι-
λοῦσε παράφορα τὸ
μεταξωτὸ μαντήλι,
ποὺ εἶχαν ἀγγίξει τὰ
χέρια της.

— Θὰ μπορούσες
νὰ τὸ κρατήσῃς τὸ
μαντήλι, Νίκη! Σοὺ
πὸ ἔδωσα μὲ ὅλη μου
τὴν καρδιά. Δέξου
καὶ τὴν τελευταία
μου σκέψι, τὴν τε-
λευταία μου πνοή.

Τὸ ἀπόγευμα
θρῆκαν τὸ πῶμα τοῦ
Ἀνδρέα Δρίγκου ἐ-
πάνω στὴν καρέκλα
τοῦ γραφείου του.
Εἶχε σκοτωθῇ μὲ πε-
ριστοφο. Τὰ ὦχρά,
ἄψυχα χεῖλη του φι-
λοῦσαν ἀκόμη τὸ με-
ταξωτὸ μαντήλι ποὺ
εἶχαν ἀγγίξει τὰ χέ-
ρια ἐκείνης...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Πολύ τραγικά...

— Ἦθελα νὰ ξέρω,
Νίκο μου, πῶς θὰ τε-
λειώσῃ αὐτὸ τὸ μυθι-
στόρημα τῆς ἀγάπης
μας;

— Πολὺ τραγικά,
φῶς μου!... Θὰ παν-
τρευτοῦμε!

Φυγή

Νὰ σκέπτομαι ὅλο τὴ φυγή
μὲ καλοτάξιδη γαλέρα—
νὰ σκέπτομαι ὅλο τὴ φυγή
σὲ μιὰ φιλόξενη ἄλλη γῆ
κάποια ἀνοιξιὰτικὴν ἡμέρα...

Ν' ἀνθίξῃ ὁ πόθος μου ὁ κρυφός
σὰν ρόδο μέσα σὲ μιὰ γλάστρα—
ν' ἀνθίξῃ ὁ πόθος μου ὁ κρυφός
καὶ νὰ γεμίζω ἀπάνω φῶς
λαμπρότερο κι' ἀπ' ὅλα τ' ἄστρα...

Ν' ἀπλώνω ὥς πέρα τὰ φτερά
πάνω στοῦ ὀρίζοντα τ' ἀσήμια—
ν' ἀπλώνω ὥς πέρα τὰ φτερά
ἔχοντας μπρός μου τὴ χαρὰ
καὶ πίσω μου σωρὸ συντρίμια...

Νὰ πλέω σὲ πέλαιο γαλανὸ
μὲ γύρω ἀσάλευτη γαλήνη—
νὰ πλέω σὲ πέλαιο γαλανὸ
καὶ νὰ θωρῶ μόνο οὐρανὸ
ὥς ποὺ τὸ βλέμμα μου νὰ σβυῖ...

Ἦ νὰ σκαλώνω σὲ κορφή
ζωσμένη ἀπὸ κροσάτα νέφη—
ἢ νὰ σκαλώνω σὲ κορφή,
ὅπου ἡ γλυκειὰ σου ἐκεῖ μορφὴ
νᾶχῃ σταθῇ καὶ νὰ μοῦ γνέφῃ!

Ἱστοριοῦλες

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ
ΡΕΚΛΑΜΑ

Ἐνα ἀπόγευμα
στὴν κεντρικώτερη
πλατεία τῆς Ρώμης
καὶ τὴν ὥρα τῆς με-
γαλύτερης κοσμοσυρ-
ροῆς, ἕνας νέος κα-
λοντυμένος ποὺ κρα-
τοῦσε μιὰ βαλίτσα στὸ
χέρι, πέφτει ξαφνικά
φαρδὺς πλατὺς. Στὶς
φωνές του, τρέχει ὁ-
λος ὁ κόσμος νὰ τοῦ
προσφέρει βοήθεια. Κι'
ὁ νέος, μὲ μισοσβυ-
σμένα μάτια καὶ τρε-
μουλιαστὴ φωνή ποὺ
μόλις ἀκούγεται, λέ-
ει:

— Σᾶς παρακαλῶ,
μέσα στὴ βαλίτσα
μου ἔχω ἕνα μπουκά-
λι γιατρικὸ, δώστε
μου μιὰ κουταλιά...

Ἐνας ἀπ' τοὺς δι-
αβάτες βγάζει ἀπ' τὴ
βαλίτσα ἕνα μπουκά-
λι, τὸ ἀνοίγει καὶ δί-
νει στὸν νεαρό, ποὺ
πίνει δυὸ γουλιές... Σὲ
τρία λεπτά τῆς ὥρας
ὁ νεαρός σηκώνεται
ἀπότομα ἔρθιος, διορ-
θώνει τὰ ἀνακατεμέ-
να μαλλιά του, τὴ
γραβάτα του καὶ παίρ-
νοντας ὕψος χιλίων
Ναπολεόντων:

— Ἰδοὺ, κύριε σὲ τί
ὀφείλω τὴν σωτηρία
μου, λέει δειχνοντας
τὸ μπουκάλι τοῦ γι-
ατρικοῦ. Σ' αὐτὸ τὸ
θαυμασιὸ τονωτικό,
ποὺ δίνει δυνάμεις καὶ
στὸν ψυχorraγούντα
ἀκόμη.

Κι' ἀφήνοντας τὸ ἀ-
νοιγμένο μπουκάλικα
τὰ μέρος, ἀρχίζει νὰ
μοιράζῃ σφραγισμένα
μπουκάλια στὸν κό-
σμο.

— Μιὰ δοκιμὴ, κυ-
ρίες καὶ κύριοι, θὰ
σᾶς πεισῇ. Μόνο μὲ
δυὸ λιρέττες ἔχετε τὸ
γιατρό στὴν τσέπη
σας...

Περὶ τὸν νὰ σᾶς
ποῦμε πῶς βρέθηκαν
πολλοὶ χαῖροι, ὅπως
πάντοτε σ' αὐτὲς τις
περιστάσεις, ποὺ ἔδω-
σαν τις δυὸ λιρέττες
γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὸ
πολύτιμο αὐτὸ γι-
ατρικό.

ΑΝΟΙΞΙΣ:

— Ἀχ' κύτταξε ἀ-
γάπη μου!... Ὡς καὶ
τὰ δένδρα ἀκόμη, ἔ-
καναν καινούργια φο-
ρεσιά!

— Τὸ βλέπω, χρυσὸ
μου!... Μόνο, ποὺ ἐ-
κείνα τὰ ἄθλια δὲν
πληρώνουν ποτὲ τὴ
ράφτρα τους!

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

Λευκὴ γιᾶ Μορὰν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—
Ὅταν ἡ μικρούλα Τζέννη Μανιὲ γλυτώνον-
τας ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ἀπαγωγέως τῆς Ζο-
ζέφ Μπρικοῦ, ἐρέθηκε μὲς τὸ ἀμάξι. Κα-
τοικία τοῦ ζευγὸς Ραστινῶ, δυὸ αἰσχροὶν
περιπλανωμένων θαυματοποιῶν, ἀφοῦ ἀδικα
ζήτησε νὰ τὴν ἐπαναφέρουν στοὺς γονεῖς
της, ἐξαντλημένη ἀπὸ τὰς συγκινήσεις καὶ
κοπώσεις κοιμήθηκε, παρακαλῶντας τὸν Θεὸ
νὰ τὴν σώσῃ. Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὅταν πιά
ἡ γρηᾷ μέγαιρα κοιμῶταν βαθειά, ὁ ἀντρας
της, τύπος ἐκφύλου ἀνθρώπου, ἦταν ἐτοιμος
νὰ εἰσάγῃ τὴν κοιμημένην μικρούλα, ὅποτε
μιὰ φωνὴ ἀπ' ἔξω ζήτησε νὰ τοῦ μιλήσῃ.
Ἦταν ἕνας κοινὸς λωποδύτης ποὺ ζητοῦσε
ἀσυλὸ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς χωροφύλακες,
ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν μὲς τὸ σκοτάδι. Οἱ
θαυματοποιοὶ ἀφοῦ ἐχλωροφόρμισαν τὴν
Τζέννη καὶ τὴν ἔκρυψαν ἀνσιδήρη μέσα στὸ
κρεβάτι τους, σκεπάζοντάς τὴν καλά, ἐδέ-
χθησαν τὸν κομποῦν τὸν ὁποῖον ἀφοῦ ἐ-
νάρκωσαν μὲ τὸ κρασί ποὺ τοῦ ἔδωσαν, τοῦ
ἐλήστευσαν τὰ χρήματα ποὺ ἔκλεψε.

— Κρύψε τα γρήγορα, φώναξε ὁ Ραστινῶ
στὴν γυναῖκα του, πρὶν ἔλθουν οἱ χωρο-
φύλοι.

Πρὶν τελειώσῃ τὴν φράσιν τοῦ ὁ σκύλος
τοῦ ἄρχισε νὰ γαυγίζῃ ἀπ' ἔξω σὰν λυσσα-
σμένος).

12ον

— Νὰ πάρ' ὁ διάβολος! Ἐκαμε ὁ
θαυματοποιός, δὲν ἔχουμε πιά καιρὸ
νὰ τὸν πᾶμε μὲς τὰ χωρά-
φια καὶ νὰ τὸν πετάξουμε... οἱ
χωροφύλακες ἔφτασαν!...

— Ναί, ἔχεις δίκιο, ἀκούω τὸ πο-
δοβολητὸ τῶν ἀλόγων τους πάνω στὸ
μεγάλον δρόμο, ἀπῆντησε ἡ μέγαιρα,
καθὼς ἔβγαλε τὸ κεφάλι της ἔξω ἀ-
πὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἀμαξίου.

— Κάτ' ἐδῶ πρέπει νὰ τὸν κρύ-
ψουμε τώρα, διάολε, κι' ἀργότερα
θλέψουμε... Ἐλὰ νὰ με βοηθήσῃς...

Βιαστικά ἡ Ραστινῶ ἔχωσε τὸ
σακκοῦλι μὲ τὰ χρυσὰ νομίσματα ἀ-
νάμεσα στὰ δυὸ στρώματα τοῦ κρεβ-
βατιοῦ της καὶ μετὰ πῆγε καὶ στάθη-
κε πάνω ἀπὸ τὸ κιβώτιο μὲ τις πολλὰς
τρύπες.

— Νὰ, ἐδῶ μέσα θὰ τὸν κρύψουμε,
εἶπε καθὼς ἀνασήκωσε λίγο τὸ σκέ-
πασμα τοῦ κιβωτίου.

— Καί, ἔρεεις, πρόθεσε, ὅπου ἀλ-
λοῦ παρὰ ἐδῶ μέσα θὰ ψάξουν οἱ χω-
ροφύλακες... Μόνο ποὺ θ' ἀνησυχί-
σωμε τ' ἄρνάκιας μας...

Καθὼς ἐνεσθῆκεν ὁ μὲν ἐντελὸς τὸ
σκέπασμα τοῦ κιβωτίου, ἕνας κρότος
ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ καὶ
τὴν ἴδια στιγμὴν ξεπετάχθηκε τὸ μικρὸ
κεφάλι ἐνὸς θῆος, ποὺ λὲς καὶ κυμά-
τιζε στὴν ἀκρὴ τοῦ ἀρκετὰ μακροῦ
σώματος του.

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! φώναξε ἡ μέ-
γαιρα. Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα νὰ ἐν-
πνήσῃ ὁ «Παῦλος» νύχτα, μεσάνυ-
χτα!

— Τόσο τὸ χειρότερο, ἀπῆντησε ὁ
Ραστινῶ. Δὲν ἔχουμ' ἄλλη κρυψώνα
καί, θέλει δὲν θέλει τ' ἄρνάκις μας
θὰ κάμῃ λίγη θέσι στὸ σύντροφο ποὺ
θὰ τοῦ δώσουμε γιὰ λίγα λεπτά.

Κι' ἐνῶ ἡ μέγαιρα ἄρπαζε καὶ μὲ
τὰ δυὸ τῆς χέρια τὸ φίδι γιὰ νὰ τὸ
ξανθαλῇ μέσα στὴν θέσι του, ὁ Ρα-
στινῶ κατέβαλλε ὅλες του τις δυνά-
μεις γιὰ νὰ σηκώσῃ τὸν νορκωμένο
κλέφτη.

Δὲν εἶχε προλάβῃ νὰ καλοκλείσῃ
τὸ σκέπασμα τοῦ κιβωτίου μέσα στὸ
ὁποῖο κατῳρῶσε ἐπὶ τέλους νὰ στρι-
μώσῃ τὸ ἀναίσθητο σῶμα, ὅποτε δυὸ
ἄλογα σταματοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρ-
τα τοῦ ἀμαξίου ποὺ σπρωχνόταν μὲ
δυνατὰ χτυπήματα ἀπ' ἔξω.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Ραστινῶ ἔκρυψε
βιαστικά τὰ τρία ποτήρια καὶ τὴν
μπουκάλια τοῦ κρασιοῦ, ἐνῶ ὁ θαυμα-
τοποιός, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ συγ-
καλύψῃ ὁλότελα τὴν συγκίνησιν του,
ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ρώτησε μὲ φω-
νὴ ποὺ προσαποδοῦσε νὰ κάμῃ ὅσο
μποροῦσε πιὸ γλυκειά.

— Σὲ τί μπορούμε νὰ σᾶς ἐξυπηρε-
τήσουμε, κύριοι χωροφύλακες;

— Ζητάμε κάποιον! ἀπῆντησε μιὰ
θαρεῖα φωνή.

— Δὲν θὰ τὸν θρῆτε ἐδῶ, θέθαια!
εἶπεν ὁ Ραστινῶ, μὲ τὸ αὐτὸ πάντοτε
δειλὸ καὶ ὀδύγλοκο ὕφος.

ΕΝΑΣ... ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΚΑΙ ΕΞΥΠΝΟΣ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ!

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ
καβαλλάρηδες, ποὺ ἔφερνε τὸν θαμνὸ
τοῦ ἐνωμοτάρχου, κατέβηκε ἀπ' τ' ἄ-
λογό του καὶ μπῆκε στ' ἀμάξι, ἐνῶ πῖ-
σω τοῦ ὁ Ραστινῶ, σὰν τέλειος ἡθο-
ποιὸς ποὺ ἦταν, ἐξακολουθοῦσε νὰ ὁ-
ποκρίνεται μ' ὅση περισσότερη τέχνη
καὶ ἐπιδειξίτητα μπορούσε, τὸν καλο-
κάγαθο καὶ πρόθυμο ἀνθρωπάκο τοῦ
λαοῦ.

Ἀπῆντησε σ' ὅλες τις ἐρωτήσεις
ποὺ τοῦ ἀπηύθυνε ὁ ἐνωμοτάρχης, μὲ
τὸ στερεότυπο ἐκείνου μειδίαμα τῶν ὁ-
ποκρίτων καὶ τῶν ἀνάνδρων καὶ ἐβε-
βαίωσε μὲ τὴν μεγαλυτέρη πειστικό-
τητα ὅτι κανέναν δὲν εἶχε ἰδῇ καὶ οὐ-
τε, φυσικά, κανέναν παρουσιάσθηκε
στὴν πόρτα τ' ἀμαξίου του. Ὁμολόγη-
σε θέθαια ὅτι ὁ σκύλος του εἶχε γαυ-
γίσει ἀρκετὰ, ὁ Τσερκό ὅμως συνήθι-
ζε νὰ μυρίζεται τοὺς διαδότες ἀπὸ με-
γάλη ἀπόστασιν. Στὸ κάτω-κάτω ἦταν
πολὺ τίμιος ἄνθρωπος, ὥστε νὰ δώσῃ
φιλοξενία σ' ἕναν ἀγνωστο, ἔστω κι'
ἐν ἐπρόκειτο νὰ τὸν καλοπληρώσῃ,
ἐβεβαίωσε. Κι' ἐπειτα δὲν ἦταν συνη-
θισμένος, οὕτε αὐτὸς οὕτε ἡ γυναῖκα
του ν' ἀνοίγουν τὴν πόρτα τοὺς σ' ἄν-
θρώπους ποὺ ταξίδευαν τὴν νύχτα καὶ
μάλιστα πεζῇ.

Στὸ μεταξύ αὐτὸ ἡ γρηᾷ μέγαιρα
δὲν νόμιζε σωστὸ ν' ἀνακατευθῇ στὴν
συζήτησιν κι' ἀρκεστὴκε στὸ νὰ μαζεύ-
τῃ κοντὰ στὸ κρεβάτι τόσο γιὰ νὰ
βρίσκειται πλησιέστερα στὸ σακκοῦλι
τοῦ ἔκρυψε ἀνάμεσα στὰ στρώματα
ὅσο καὶ γιὰ νὰ κρύψῃ πιὸ καλύτερα
τὴν παρουσίαν τῆς Τζέννης μὲς τὴν ἀ-
μαξία.

Ὁρθίος κοντὰ στὸ τραπέζι ὁ ἐνω-
μοτάρχης ἔστριβε ἀτάραχος τὸ μεγά-
λο του μουστάκι καὶ φαινόταν σὰν νὰ
μὴν εἶχε σκοπὸ ν' ἀπομακρυνθῇ. Πῆρε

μιὰ καρέκλα στὸ χέρι του κι' ἀφοῦ
τὴν στροφούρισε πάνω στὸ ἕνα τῆς
πόδι κάθησε τέλος, νεύοντας συγχρό-
νως καὶ στὸν χωροφύλακα ποὺ στε-
κόταν στὴν πόρτα νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ
τὸν μιμηθῇ. Ὅταν ὁ κατώτερος, μὲν
διώχνοντας ἐχαιρέτησε στρατιωτικά καὶ
δέχθηκε τὸ κάθισμα ποὺ μὲ προσποιη-
τὴ προθυμία τοῦ προσέφερε ὁ Ραστι-
νῶ, ὁ ἐνωμοτάρχης ἐτέντωσε τὰ πόδια
του, μετὰ ἔβαλε τὸ ἕνα πᾶνω στ' ἄλ-
λο καὶ κυττάζοντας τὸν ἕνα ὕστερ'
ἀπ' τὸν ἄλλο τοὺς δυὸ θαυματοποιούς,
εἶπε ξαναστρίβοντας τὸ μουστάκι
του:

— Ὡστε, λοιπόν, δὲν μπορείτε νὰ
μοῦ δώσετε καμμίαν πληροφορία. Τί
ποτε δὲν εἶδατε, τίποτε δὲν ἀκούσατε,
ἔτσι;

Ὁ Ραστινῶ καὶ ἡ γυναῖκα του, θιά-
στηκαν νὰ κουνήσουν ταυτόχρονα ἀρ-
νητικὰ τὸ κεφάλι τους, καὶ νοιώθον-
τας πολὺ καλά πῶς ἡ θέσις των δὲν
ἦταν καὶ τόσο εὐχάριστη, προσπα-
θοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ μὴ χάσουν
τὴν ψυχραιμία τους.

— Αὐτὸ εἶναι νόστιμο! ἐγόγγισεν ὁ
ἐνωμοτάρχης κάτω ἀπ' τὸ παχὺ μου-
στάκι του. Ὡστόσο εἶμαι θέθαιος πῶς
ὁ παληάνθρωπος ἐκεῖνος δὲν πέρασε
καὶ πολὺ μακριὰ ἀπ' ἐδῶ καί, ποὺ νὰ
τὸν πάρῃ ὁ διάλογος, μόλις πεντακό-
σια μέτρα μᾶς ξεπερνοῦσε, ὅταν ξα-
φνικά χάθηκε σὰ σκιά... Πρέπει νὰ δ-
μολογήσῃτε πῶς εἶναι λιγάκι παράξενο
νὰ μὴν τὸν εἶδατε... ἀφοῦ μάλιστα ὁ
σκύλος σας τὸν μυρίστηκε ἀπὸ μα-
κριὰ, ὅπως λέτε...

— Γιὰ νὰ τὸν εἶδαμε, ὅχι, δὲν τὸν
εἶδαμε καὶ μπορούμε νὰ θάλωμε τὰ
χέρια μας στὸ Εὐαγγέλιο... δὲν εἶναι ἔ-
τσι, γυναῖκα;...

Χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, ἡ μέγαιρα, ὅ-
ψωσε τὸ χέρι της, ἕνα χέρι ὑπερτροφῆ-
κό, ρυτίδιασμένο ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸν
νευρικό τρόμο ποὺ τῆς προξένησε ἡ
κατάχρησις τῶν οἰνοπνευμάτων, καὶ
φαινόταν σὰν νὰ θελε νὰ ὀρκισθῇ, πράγ-
μα ποὺ μιμήθηκε κι' ὁ ἀντρας της.

Ὁ ἐνωμοτάρχης χωρὶς νὰ τοὺς πο-
λυπροσέχῃ ἔκαμε μιὰ κίνησιν σὰν νὰ
θελε νὰ σηκωθῇ, μὰ ξανατεντώθηκε
στὸ κάθισμά του καὶ συνέχισε τὸ στρί-
ψιμο τοῦ μουστακιοῦ του.

— Δὲν θὰ τὴν γλυτώσῃ ἔννοια σας...
Θὰ τὸν θροῦμε κάπου ἐδῶ στὰ περὶχω-
ρα, ἔκαμε ὅλο ἐγωισμό. Τώρα ποὺ
θὰ ξεκουρασθοῦν τ' ἄλογά μας θὰ
κερδίσουμε τὸν καιρὸ ποὺ χάνομε ἐδῶ
πέρα, μ' ἕνα καλὸ καλπασμό... Κι' ὅ-
στερα ἐγὼ κι' ὁ χωροφύλακας, ἀπο-
φασίζουμε νὰ χάσουμε ἀκόμα λίγα
λεπτά γιὰ νὰ δροσιστοῦμε λιγάκι...
Δεχόμαστε, λοιπόν, καλοὶ μου ἄνθρω-
ποι, μ' ὅλη μας τὴν καρδιά, τὸ ποτη-
ράκι τοῦ κρασιοῦ ποὺ μᾶς προσφέρει
τε...

Ἀμέσως οἱ θαυματοποιοὶ προθυμοῖ

ΘΥΣΙΑ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Αριστουργημα-
τικό διήγημα του
Α. ΦΡΑΚΑΡΟΛΙ

Πόση ώρα χόρευε η Λέλα με τόν Τζιόρτζιο Πρατίνι, ούτε κι' αυτή η ίδια δεν ήξερε. Ξεχασμένη στην άγκαλιά του όμορφου καβαλλιέρου της θάλεγε κανείς πως τίποτα δεν θα ήταν ικανό να την αποσπάσει από τη γλυκειά γοητεία του χορού. "Εξαφνα σαν να είδε κάτι που δεν της άρεσε, κατσούφιασε το χαριτωμένο της πρόσωπο και είπε με θυμό:

—Αυτό είναι άνω ποταμών.
—Για ποιόν τό λες αυτό; τη ρώτησε ο Τζιόρτζιο με άπορία.

—Κύττα λοιπόν εκεί τη Μόνα με πόν Σύλβιο, επανέλαθε η ντάμα του. Λίγο πιο μακριά από αυτούς ένα ζευγάρι στροβιλιζόταν έπάνω στο παρκέτο. "Εκείνη, μιά όμορφη μικρούλα ντυμένη στα κόκκινα κρατιώτα σφιχτά στην άγκαλιά του καβαλλιέρου της και τόν κύτταζε στα μάτια με πάθος.

Τό θέαμα αυτό έκανε τη Λέλα έξω φρενών. "Ο Σύλβιο ήταν άρραβωνιαστικός μιάς από τις πιο επισημικές φίλες της, της Λίζας Μάντι, που έλειπε σέ ταξίδι με τόν πατέρα της κι' αυτή που χόρευε μαζί του με τη γοητευτική όμορφιά και τα πλάνα μάτια, κανείς δεν ήξερε καλὰ-καλὰ ποιά ήταν. Την έλεγαν Μαρία Τζέτι και είχε κάνει την εμφάνισή της στην πόλη έδω και λίγες μέρες. Οι κακές γλώσσες έλεγαν πως ήταν παντρεμένη στο έξωτερο και ζούσε τώρα χωρισμένη από τόν άνδρα της.

Ο Σύλβιο, μοναχογιός μιάς πλούσιας αριστοκρατικής οικογενείας ήταν ένας νέος ψηλός με πολύ θελκτικό παρουσιαστικό. Είχε τελειώσει τό Πανεπιστήμιο κι' άρχιζε την καριέρα του στο δικηγορικό γραφείο του πατέρα του.

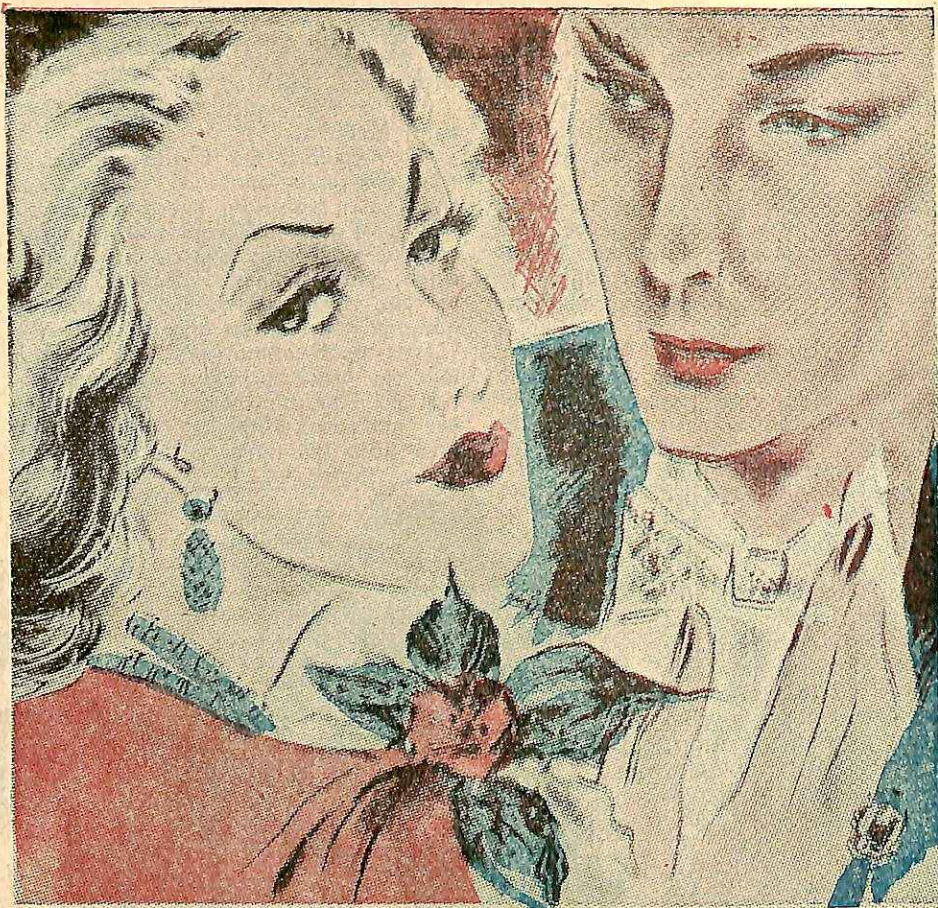
Φυσικά έταν τέτοιο γαμπρό πλούσιο, με τόσο λαμπρό μέλλον, όλες οι νέες τόν ποθούσαν για σύζυγο. "Η Λέλα ήταν θέβαιη πως λίγο ακόμη άν έμεινε ή Μαρία κοντά στον Σύλβιο, θά τόν ξελόγιαζε.

—Δέν κάνεις τη δουλειά σου, της είπεν ο Τζιόρτζιο. Στο κάτω της γραφής άν ο Σύλβιο αφήσει να παρασυρθεί απ' τη γυναίκα αυτή θά πη πως δέν κάνει για την Λίζα.

"Η Λέλα όμως δέν άλλαζε γνώμη. "Ηθελε καλὰ και σώνει ν' αποσπάσει τόν άρραβωνιαστικό της φίλη της από τὰ χέρια αυτής της τυχονιδώκτης. Γι' αυτό άπεφάσισε να πιάσει φίλια με τόν Σύλβιο και να μὴν άπογορευτεί απ' αυτόν παρά μόνον την ή μέρα που θά γύριζε ή Λίζα από το ταξίδι της.

★
Δέκα λεπτά αργότερα ή Λέλα άλλαζε καβαλλιέρο και χόρευε με τόν Σύλβιο.

—Φαντάζομαι πόσο θά πηλήτετε τώρα που είσθε μόνος, του είπε σέ λίγο μ' ένα χαριτωμένο μειδίαμα. "Αν θέλατε κανένα πορσωινά...

—Ναι μ' αγαπῆς! είπε ο Σύλβιο. Δες με στα μάτια!..

τροφο για τό σπόρο...

—Πῶς! έκανε ο νέος που φαίνεται πως δέν γύρευε καλύτερη εύκαιρία. "Αν έχετε όρεξι για γκόλφ, αύριο τό πρωί θά σάς περιμένω στο «Γκόλφ-κλάμπ» στις 7.

Την επομένη, όλη την ήμέρα ή Λέλα την πέρασε με τόν Σύλβιο. Μαζί στο γκόλφ, μαζί στη θάλασσα, μαζί στο χορό τό θράδυ. "Η άπερίσκεπτη Λέλα χάριν της φίλης της άρχισε μιά πολύ επικίνδυνη περιπέτεια χωρίς να σκεφθεί τις δυσάρεστες συνέπειες που μπόρούσε να έχη γι' αυτήν. "Ωστόσο, με τη συντροφία της νέας του φίλης ο Σύλβιος έννοιωθε μιά μεγάλη αλλαγὴ στη ζωή του.

—Δέν ξέρεις πόσο μόνος ήμουν ως τώρα, της είπε μιά μέρα που καθόντουσαν με τὰ μαγιά τους, ο ένας κοντά στον άλλο στην άκρη μιάς εξέδρας. "Η ζωή έχει ένα νέο ενδιαφέρον από τότε που σέ γνώρισα.

Τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν. "Εκείνη σηκώθηκε απότομα κι' έκανε μιά βουτιά μέσα στο νερό. "Εκείνος την άκολουθήσε.

Την άλλη μέρα πρωί - πρωί λιπασιά. "Ο Σύλβιο ήταν σπουδαίος Ιταπύς. Και τό θράδυ μετά τόν χορό, σὸν περίπατο που έκαναν κάτω από τό φῶς του φεγγαριού, ο νέος της διηγήθηκε με μιά ιδιόιτερη χάρι μερικές περιπέτειές του στις ξένες χώρες που είχε συχνά ταξιδέψει με τόν πατέρα του.

"Η Λέλα τόν άκουγε να μιλά μ' ευχαρίστησι. Σιγά-σιγά, χωρίς κι' αυτή να τό καταλάβει, ή συντροφιά του Σύλβιο άρχισε να της γίνεται απαραίτητη.

★
Ποτέ ή αίθουσα του χορού δέν φάνηκε τόσο ώραια στη Λέλα, όσο εκείνο τό βράδυ. "Η όρχήστρα έπαίξε ένα μαγευτικό βάλς κι' εκείνη χόρευε

νοιῶσε να χάνη τις αισθήσεις της. —Σέ παρακαλώ, Σύλβιο, πήγαινε με σπίτι, είπε και πιάστηκε από τὰ κάγκελλα της βεράντας για να μὴν πέση.

★
Την άλλη μέρα τό ταχυδρομείο έφερε μιά κάρτα. "Η Λέλα διάβασε: «Τό Σάββατο βράδυ θά είμαι μαζί σας. Μ' αγαπή, Λίζα».

"Ενας σπασμός πόνου της σπάραζε την καρδιά. Τό σημείωμα αυτό της υπενθύμιζε πόσο κοντά ήταν ή στιγμή που έπρεπε να πάρη τη σκληρή απόφασι. "Η άγάπη της από τη μιά μεριά την έσπρωχνε πρὸς τόν Σύλβιο, τό καθήκον όμως πρὸς τη φίλη της, από την άλλη, της έλεγε να φύγη μακριά απ' αυτόν. "Αγαπούσε χωρίς νάχη τό δικαίωμα ν' αγαπήσ.

Τη στιγμή εκείνη τό κουδούνι της πόρτας χτύπησε. "Ηταν ο Σύλβιο. Χθές τό θράδυ, πριν χωριστούν, της είχε πη πως θάρχόταν σήμερα τό πρωί να την ιδῇ.

Σέ λίγο, όταν ο νέος μπήκε μέσα στο σαλόνι, έτρεξε κοντά στη Λέλα, έτοιμος να την πάρη στην άγκαλιά του.

—Αίῶνες πέρασαν από χθές τό βράδυ, που έῶνα σέ δώ, της είπε με γλυκειά παραφορά.

"Η δυστυχισμένη Λέλα κατέβαλε όλη τη δύναμι που της άπέμενε για να φαίνεται άπαθής στο ρόλο που έπρεπε να παίξει. Σηκώθηκε από τη θέση της και με ύφος δήθεν αδιάφορο, πήρε ένα σιγαρέτο από τό τραπέζι και τό άναψε.

—Χθές τη νύχτα... έκαμε σαν να μη θυμώταν. "Α, ναί... Τι τρελλοί που ήμαστε έλήθεια!

—Δέν ξέρεις πόσο ήμουν μόνος, της είπε μιά μέρα που καθόντουσαν με τὰ μαγιά τους, στην άκρη μιάς εξέδρας.

"Εκείνος στάθηκε και την κύτταζε σάν ύπνωτισμένος.

—"Ας μὴν άστειευώμαστε με τόν έρωτά μας, είπε. Σ' αγαπῶ τόσο, ὥστε και τὰ άστεία άκόμη με τρομάζουν.

Κι' εκείνη, μόνο ένας Θεός έννῶριζε πόσον τόν αγαπούσε. Μά δέν της άηθε, ήταν ο άρραβωνιαστικός της φίλης της.

—"Ανοισίες! του είπε. Νόμιζα πως είχες περισσότερη πείρα από τις γυναίκες.

—Πρὸς Θεού, τι θέλεις να πῆς; ρώτησε ο Σύλβιο άληθινὰ τρομαγμένος αυτή τη φορά.

—Είσαι πολύ άφελής άν πήρες στα σοβαρά, ὅτι σου είπα χθές τό θράδυ, του είπε μ' έναν προσποιημένο σαρκασμό.

Ο Σύλβιο έννοιωσε τό αίμα ν' ανεβαίνει στο κεφάλι του. Οι μύς του προσώπου του συνεσπάσθησαν από τόν πόνο κι' έπιασε την άκρη ενός τραπεζιού για να μὴν πέση.

"Η Λέλα που εξακολουθούσε να παίζη τόν τραγικό ρόλο της, κύτταζε τόν νέο στα μάτια, ένῶ ένα είρωνικό χαμόγελο πλανιόταν στα χείλη της.

—Τώρα καταλαβαίνω, είπε τέλος ο Σύλβιο, με φωνή που έδειχνε ὅλο τόν σπαραγμό της ψυχής του. Και χωρίς άλλη λέξι, χωρίς καν να γυρίση να την ιδῇ ακόμη μιά φορά, έπροχώρησε σιγά πρὸς την έξοδο του σαλονιού και βγήκε έξω κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

—Σύλβιο! θέλησε να φωνάξη ή Λέλα μόλις βρέθηκε μόνη. "Ενας λυγμός όμως της έπνιξε τη φωνή και έκτεινόντας τα χέρια, σωρίστηκε χάρη στο πάτωμα.

ΑΡΝΑΛΑΝΤΟ ΦΡΑΚΑΡΟΛΙ

Για τὰ λουλούδια σας

ΤΟ ΣΑΦΡΑΝΙ

Ο,ΤΙ είναι νέο, είναι και περίεργο κι'όχι, είναι περίεργο προκαλεί και τό ενδιαφέρον και την χαρά στη ζωή. Αυτό που συμβαίνει με τὰ διάφορα πράγματα στη ζωή, τό ίδιο κι' απαράλλαχτα συμβαίνει και με τὰ λουλούδια. "Η λαϊκή παροιμία: «Καινούργιο κοσκινάκι μου και πού να σέ κρεμάσω», έφάρμοζεται παντού και πάντοτε.

Σήμερα θά κάνω τη γνωριμία σας μ' ένα καινούργιο λουλούδι, τό σ α φ ρ α ν ι, που στον επιστημονικό κόσμο είναι γνωστό με τὸ ὄνομα κ ρ ο κ ο ς.

Τό σαφράνι είναι γνωστότατο από τῶν αρχαιότατων χρόνων, τό αναφέρουν δέ πολλοί αρχαίοι συγγραφείς, ὅπως ο Διοσκουρίδης για τις θεραπευτικές του ιδιότητες. "Ο Θεόφραστος λέγει, ὅτι από τό λουλούδι του σαφράνι ήταν γνωστό και στούς Μινωικούς χρόνους. "Εται στις άνασκαφές που έγιναν στην Κνωσό της Κρήτης έρέθηκε μεταξύ πολλών άλλων και μιά περίφημη τοιχογραφία που παριστάνει άγρό και μιά γυνή γυνάικα να μαζεύει λουλούδια σαφρανιού και να τὰ ρίχνει σ' ένα καλάθι, για να χρησιμοποιούν για τό δάψιμο τῶν ὕψωμάτων.

Μά κι' οι ζωγράφοι κι' οι γλύπται κι' οι αρχιτέκτονες ὅλων τῶν εποχῶν μεταχειρίθηκαν τὰ ὅρατα λουλούδια του σαφρανιού ὡς διακοσμητικά.

Τό φυτό αυτό βρίσκεται σέ μεγάλη αφθονία στα νησιά Δῆλο, Μίκονο, Σέρο και Τήνο και μαζεύεται απ' τους χωρικούς, που τό δίνουν στο εμπόριο.

Σήμερα στον τόπο μας, καθώς και στην Γαλλία και την Ισπανία, καλλιεργείται σέ μεγάλες έκτασεις ή ποικιλία σ α φ ρ α ν ι τ ο 'Ε λ λ η ν ι κ ο ς (κρόκος ο 'Ελληνικός).

Μόνον στο νησί Κοζάνης παράγονται 2 έως 3.000 ὀκάδες σαφράνι τό χρόνο.

Π ὅ ς χ ρ η σ ι μ ο π ο ι ε ῖ τ α ι.—Τό σαφράνι χρησιμοποιείται για την ὁψη τῶν ὕψωμάτων που θέλουν να τους δοθῇ κρόκινο χρώμα (κίτρινου αλγού). Τὰ σπέρια του χρησιμοποιούνται στη φαρμακευτική ὡς στομαχικό φάρμακο και για την παρασκευή του δάμματος της αλόης. Τέλος στη μαγειρική ὡς άρτυμα, στη ζαχαροπλαστική, στην τυροκομία και την μακαρονοποιία για τό τεχνιτό δάψιμο τῶν γλυκισμάτων, τῶν καρπῶν, τῶν τυριῶν και τῶν ζυμαρικών.

Π ὅ ς κ α λ λ ι ε ρ γ ε ῖ τ α ι.—Τό σαφράνι εύδοκίμει σέ εύκρατα κλίματα και άντέχει στη ζέση και τη μεγάλη ξηρασία, φοβάται όμως τό πολ. κρύο και γι' αυτό στα ψυχρά μέρη πρέπει να σκεπάζεται απ' έπάνω τό φυτό με ξερά φύλλα. Εύδοκίμει καλύτερα σέ χώμα που να μὴν περιέχει πολύ άσβεστο και σέ μέρη έκτεθειμένα στον αέρα και στον ήλιο.

Τό μέρος που πρόκειται να καλλιεργήσῃ με τό σαφράνι, τό σκάβομε σέ βάθος 20—30 πόντων, τό καθαρίζομε απ' τις πέτρες και τὰ διάφορα χορτάρια και τό ανακατεύομε με μίλασμα που να περιέχει αρκετή ποσότητα φωσφορούχων αλάτων. Ποτέ δέν πρέπει ν' ανακατεύεται τό χώμα με νωπή κοπριά, γιατί τότε καταστρέφεται τό φυτό.

Π ὅ ς π ο λ λ α π λ α σ ι α ζ ε τ α ι.—"Ο πολλαπλασιασμός του σαφρανιού γίνεται με βολβούς, που φυτεύονται από τόν Αύγουστο μέχρι του "Οκτωβρίου ανάλογως τῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν του μέρους. Οι βολβοί πρέπει να είναι κανονικά στρογγυλοί, μεγάλοι, γεροί και να έχουν 3—5 πόντους διάμετρο. Αφού θγάλομε την έσωτερική φλούδα τους, τους φυτεύομε κατά σειρά σέ βάθος 5 πόντων και σέ απόστασι 5—3 πόντων τόν ένα από τόν άλλον.

Π ὅ ς μ ε ρ ο ρ ο ῦ μ ε ν ἄ κ α λ λ ι ε ρ γ ῳ μ ε σ α φ ρ α ν ῖ α μ έ σ α σ τ ἄ σ π ῖ τ ῖ α μ α ς.—Για την καλλιέργεια σαφρανιῶν μέσα στις αίθουσες τῶν σπιτιῶν μας μεταχειριζόμεθα περίεργα πῆλινα δάξα που έχουν σχῆμα κολωνάτου φαρυθοῦ ποτηριού και που σέ διάφορα μέρη της κυρτής επιφανείας του έχει τρύπες. Σέ κάθε μιά απ' αυτές τις τρύπες τοποθετοῦμε κι' ένα βολβό με τό μωτερό μέρος του πρὸς τὰ έξω και τό στρογγυλό πρὸς τὰ μέσα. Αφού τοποθετήσωμε κατ' αυτόν τόν τρόπο τους βολβούς, γεμίζομε τό δάξο με ὕδρα, τὰ ὅποια πρέπει να διατηροῦμε πάντα ὡγά. "Υστερα από λίγον καιρό, από κάθε τρύπα θά βγῇ κι' από ένα άνθισμένο κλωνάρι.

Π ρ ο φ υ λ ἄ ξ ε ι ς.—Για να μὴν καταστραφούν τὰ σαφράνια μας από τὰ διάφορα έντομα που συχνά φωλιάζουν σ' αυτά, τὰ ραντίζομε με άπόσταση καινού.

Α. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟ

Τόδαχτυλίδι Της Βασιλίσσης

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑΣ

του
Χ. Ράιντερ Χάγκαρντ

μέλη του Συμβουλίου άρχισαν να μιλοῦν όλα μαζί και να χειρονομούν σαν πύθιοι, όταν, τέλος, ένας απ' αυτούς, που φορούσε μία φανταχτερή στολή και φαινόταν να είναι Ιερέας, ξεχώρισε απ' τούς άλλους και φώναξε να ησυχάσουν.

— Έπειτα άρχισε να καταφέρεται έναντι μας, ότι εμείς είχαμε φέρει την δυστυχία στη Μούρ, γιατί ως τότε, αν κι' ο Σουλτάνος Μπαρούγκ τους άπειλούσε με καταστροφή, πάντοτε τούς άφηνε ησυχούς. Έμεις πήγαμε εκεί και ξυπνήσαμε το μίσος των Φούγκ και για να επανέλθω ή ειρήνη έπρεπε να μας δώσουν.

— Έκείνη την στιγμή ο 'Ιωσίας έσκυψε στο αυτί ενός, που διέκοψε τον Ιερέα :

— Όχι, δεν πρέπει να τούς διώξω, γιατί θα πάνε στο φίλο τους τον Μπαρούγκ, που είναι ένας άγιος σαν κι' αυτούς, και τώρα που ξέρουν τα μυστικά μας, θα τα χρησιμοποιήσουν έναντι μας. Πρέπει να τούς σκοτώσουμε άμέσως.

Κι' έβγαλε το σπαθί του κι' άρχισε να το κραδαίνει στον αέρα.

— Ο Κουίκ πλησίασε τον αυθάδη δμιλητή και του έβαλε το πιστόλι του στο κεφάλι.

— Βάλε τη σακαράκα σου στη θήκη, είπε, αλλιώς δεν θα προφθάσης να δής πολλά πράγματα.

Και μέσα στις φωνές και στον θόρυβο, άκούστηκε τώρα ή φωνή της Μακίδας, που έτρεμε από θυμό :

— Αυτοί οι άνθρωποι είναι φιλοξενούμενοι μας κι' ήρθαν να μας υπηρετήσουν. Τι θα κερδίζατε όμως απ' τον θάνατό τους; Έκείνο που θα μας σώσει είναι ή καταστροφή του είδωλου των Φούγκ, όπότε οι Φούγκ θα έγκαταλείψουν το Χαρμάκ. Έπειτα, τί σημαίνει αυτή ή προφητεία για το είδωλο ότι πριν τελείωση ή συγκομιδή, το κεφάλι του θα βρίσκεται επάνω απ' τις πεδιάδες της Μούρ; Τάχα, μπορείτε να καταστρέψετε έσείς μόνοι αυτόν τον ψεύτικο Θεό Χαρμάκ ή να πολεμήσετε με τούς Φούγκ; Κι' αν δολοφονήσετε τούς ανθρώπους αυτούς, ο Μπαρούγκ, όχι μόνο δεν θα κατευνασθί, αλλά θα θυμώσει δέκα φορές περισσότερο και θα ζητήσει μία τρομερότερη έκδίκη.

Κι' ακόμα, αν τ'ό κάμετε, πρέπει να βρήτε μίαν άλλη Βάλντα Ναγκάστα να σας κυβερνά, γιατί εγώ, ή Μακίδα, δεν θα θέλω πιά να είμαι βασίλισσά σας.

— Έπ'ότι είναι αδύνατον, είπε κά-

ποιος, γιατί εσύ είσαι ή τελευταία απόγονος των μεγάλων βασιλέων μας.

— Μπορείτε να διαλέξετε μία που δεν είναι από ευγενικό αίμα ή να έλέξετε έναν βασιλέα, όπως οι Έθραίοι έξελέξαν τον Σαούλ, γιατί αν κατακρεουργήσετε τούς ξένους μας, εγώ θα πεθάνω από ντροπή.

Αυτά τα λόγια φάνηκαν να καθησυχάζουν τα μέλη του Συμβουλίου, κι' έπειτα από μερικούς ψιθυρισμούς παραδέχθηκαν το σχέδιο της Μακίδας να τεθούν υπό τας διαταγές μας και να μας προσφέρουν κάθε βοήθεια για να πολεμήσουμε έναντιον των Φούγκ.

Αφοῦ ο 'Ολιβερ 'Ορμ μελέτησε καλά όλα τα σπήλαια της Μούρ κι' ετελείωσε τα σχέδιά του, άποφάσισε να σκάψει ένα τούννελ από το θάθος του Σπήλαιου - Νεκροταφείου έως το θράγο που χραισμούε ως θάσις του είδωλου. 'Η επιχείρησις αυτή ήταν ένα κολοσσιαίο έγχείρημα και ή πραγματοποιήσις του θα ήταν αδύνατος αν οι μελέτες του 'Ορμ δεν βασίζονταν σε ώρισμένα δεδομένα, ότι δηλαδή ήταν αδύνατον να μὴν ύπάρχη κάποια μυστική διόδος που διέτρεχε το Σπήλαιο - Νεκροταφείο με κατεύθυνσιν προς το είδωλο. Αυτή τη μυστική διόδο την ανακαλύψαμε ν' άρχίζω απ' τον πέτρινο θρόνο ενός νεκρού βασιλέως. 'Η διόδος αυτή κατέβαινε άπότομα σε βάθος αρκετών εκατοντάδων μέτρων, αλλά παρακάτω οι τοίχοι και ή όροφή έρίσκονταν σε τέτοια κατάσταση, που άναγκασθήκαμε να τούς στηρίξωμε με έύλα για ν' αποφύγωμε δυστυχήματα.

Τέλος εφθάσαμε σ' ένα σημείο όπου ή μυστική διόδος ήταν άπολύτως κατεστραμμένη, ίσως απ' τόν τρομερό σεισμό που είχε καταστρέψει αρκετό τμήμα απ' την ύπόγεια πολιτεία. Στο σημείο πάλι αυτό αν μπορούσαμε να θασισθοῦμε στα όργανα και τούς υπολογισμούς του 'Ορμ, θρί...

...σε άπόστασι περίπου εξήντα μέτρων από το έδαφος του λάκκου τ ν λεονταριών, όπου φαίνεται ώδηγοῦσε αυτή ή διόδος άρχικώς.

Τί έπρεπε να γίνει απ' εδώ και πέρα;

Συνεκροτήθη ένα πρόχειρο συμβούλιο, στο όποιον παρευρισκόταν ή Μακίδα και μερικοί σημαίνοντες Άμπατί, κι' ο 'Ορμ άνεκοίνωσε ότι θα ήταν άχρηστο να καθαρίσουν την παλαιά διόδο και στο τέλος να θρεθοῦμε πάλι κοντά στο λάκκο των λεόντων.

— Ποιό είναι τότε το σχέδιό σας; ρώτησε ή Μακίδα.

— Ρωτώ να μάθω αν ακόμα ή σκέψις σας είναι να καταστρέψωμε το είδωλο με τις έκρηκτικές ύλες που φέραμε μαζί μας.

— Γιατί να έγκαταλείψωμε αυτή τη σκέψη; ρώτησε πάλι ή Μακίδα.

— Για δυό λόγους, Κυρία! 'Αν καταρθώσωμε ν' ανατινάξωμε το είδωλο και σκοτώσωμε μερικούς Ιερείς και στρατιώτες, ποιό θα είναι το όφελος; Έπειτα, ή καταστροφή του είδωλου είναι δύσκολη ή ίσως κι' άκατόρθωτη. Οι ύλες που έχωμε μαζί μας έχουν πραγματικά τρομερή δύναμι, αλλά κανείς μας δεν είναι βέβαιος ότι φθάνει ή ποσότης τους να σηκώσουν τόν συμπαγή αυτόν όγκο του θράγου, του όποιου δεν μπορώ να υπολογίσω το θάρος, χωρίς να γνωρίζω ή να έχω τα μέτρα και το μέγεθος των κοιλοτήτων που θρίσκονται μέσα στον όγκο του. Και τέλος αν πρόκειται να γίνει ή προσπάθεια, πρέπει να σκάψωμε ένα τούννελ σε μήκος τουλάχιστον εκατό μέτρων προς τα κάτω κι' έπειτα προς τα επάνω, για να φθάσωμε την ίδια τη θάσι του είδωλου, κι' αν το τούννελ αυτό πρέπει να τελειώση μέσα σε έξη εβδομάδες, δηλαδή την ήμερα του γάμου της κόρης του Μπαρούγκ, ή δουλειά θα είναι πολύ σκληρή και θα χρειασθί να δουλεύουν πολλές εκατοντάδες εργατών νύχτα και μέρα.

— 'Η Μακίδα έμεινε σκεπτική για λίγο.

— Φίλε, είπε, είσαι θαρραλέος κι' επιδέξιος και θα επιθυμούσα να μου πής τί βρίσκεται στο μυαλό σου. 'Αν εσύ ήσουν στη θέσι μου, τί θα έκανες;

— Κυρία, θα ώδηγοῦσα όλους τούς άνδρας που μπορουν να φέρουν όπλα και θα έκανα έπίθεσι στην πόλι των Φούγκ, ως έομε την νύχτα της μεγάλης γιορτής τους, που θα είνε έξυνοιστοι. Θα τίναζα στον αέρα τις πύλες της Χαρμάκ, θα νικούσα τούς Φούγκ και κατόπιν, αν θεωρούσα σωστό, θα κατέστρεφα το είδωλο κομμάτι προς κομμάτι.

— 'Η Μακίδα συμβουλευθήκε τούς συμβούλους της, που φαίνονταν πολύ παραγμένοι για το σχέδιο αυτό και τέλος μας έφώναξε κοντά της και μας άνεκοίνωσε την άπόφασί της.

— Αυτοί οι κύριοι του συμβουλίου, είπε, κι' ή φωνή της είχε έναν τόνο περιφρονησεως, υποστηρίζουν ότι το σχέδιο που προτείνετε είναι παράφρον και δεν θα το έγκρινουν ποτέ γιατί κανείς δεν θα έπειθε τούς Άμπατί να αναλάβουν μία τόσο επικίνδυνη περιπέτεια που θα κατέληγε, καθώς λένε, στον θάνατο όλων. 'Υποδεικνύουν έπειτα, ο 'Ορμ, ότι ή προφητεία λέει πως οι Φούγκ θα έγκαταλείψουν τις πεδιάδες του Χαρμάκ μόνον όταν καταστραφί το είδωλο κι' όχι πριν. 'Επιμένουν ότι έσως κι' οι σύντροφοί σας έχετε όρκισθί να υπηρετήσετε τούς Άμπατί για έναν όλόκληρο χρόνο κι' ότι έπομένως πρέπει να παίρνετε κι' όχι να δίνετε διαταγές. 'Επίσης ότι έχετε αναλάβει να καταστρέψετε το είδωλο των Φούγκ. Αυτή είνε ή άπόφασις του Συμβουλίου, που μου την άνεκοίνωσε ο πρίγκης 'Ιωσίας με το ίδιο του το στόμα και το ύποιο διατάζει να αναλάβετε άμέσως την έκτέλεσιν της εργασίας για την όποιαν θρίσκόσαστε στη Μούρ.

— Αυτή είνε κι' ή ιδική σας διαταγή;

— 'Αφοῦ κι' εγώ πιστεύω ότι ποτέ οι Άμπατί δεν θα έξαναγκασθούν να έπιτεθούν έναντιον της Χαρμάκ, αυτή είνε κι' ή δική μου διαταγή, ο 'Ορμ.

— Πολύ καλά, ο Κόρη Βασιλέων, θα κάνω ό,τι μπορώ. Τώρα εκείνο που σας ζητώ είνε να μου δώσετε διακόσιους πενήντα διαλεχτούς άνδρες απ' τούς βουήσιους κι' όχι τούς πεδινούς, υπό τις διαταγές του Τζάφετ, ο όποιος θα τούς διαλέξη ο ίδιος, για να μας βοηθήσουν στη δουλειά μας.

Κι' έτσι ή εργασία του τούννελ άρχισε. Με την βοήθεια των έκρηκτικών ύλων και της δυναμίτιδος, καταρθώσαμε να προχωρούμε αρκετά ίκανοποιητικά, παρ' όλους τούς φοβερούς κινδύνους που διατρέχαμε, γιατί σε πολλά μέρη ή όροφή του τούννελ άπειλούσε να πέση σε συντρίμματα και να θάψη τούς εργαζόμενους κάτω από όγκους λίθων και σ' άλλα άνοιγαν φλέβες νερού και πλημμυρούσαν τα πάντα. Όσο προχωρούσαμε στην έσκαφή, τόσο ή ζέστη γινόταν περισσότερο άνυπόφορη, ακόμα και για τόν πιο γερό άνθρωπο. Κάποτε ή Μακίδα κατέβαινε στο σπήλαιο για να παρακολουθήσι την πρόοδο της εργασίας και παρετήρησα ότι κατέβαινε πάντοτε τις ώρες που ο 'Ολιβερ είχε άνάπαισι κι' άναπληρωνόταν από τόν Κουίκ. Και με την πρόσφαι ότι είχαν να παρατηρήσουν κάτι, χάνονταν μέσα στο τούννελ ή κάπου άλλου.

Τοῦ κάκου τὸν εἶχα προειδοποιήσει ὅτι τοὺς παρακολουθοῦσαν κι' ὅτι κατασκοποῦν τοὺς ἐπαιρναν ἀπο πίσω κι' ἀκούγαν τὰ λόγια τοὺς. Μὰ αὐτοὶ ἦσαν ξετρελλαμένοι ὁ ένας γιὰ τὸν ἄλλον καὶ δὲν εἶναν καμμία σημασία.

Κατὰ τὴν πρόοδο τῆς ἐσκαφῆς τὼ ῥα ὁ 'Ολιβερ δὲν εὐχαινε ἀπ' τὸ σπήλαιο παρα δυὸ ἢ τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα γιὰ νὰ ἀναπνεύσῃ καθαρόν ἀέρα. Κι' ἐπειδὴ ἦταν ἀνηχολημένος στὰ σοβάρια μὲ τὴν διατήρησι τοῦ τούννελ, εἶχε τοποθετήσῃ ἐνὰ κρεβάτι σ' ἓνα μέρος οὗοι φαίνονταν ὅτι ἄλλοτε ἦταν κελλὶ κάποιου ἀγνώστου Ιερέως καὶ κοιμώταν ἐκεῖ ἔχοντας γιὰ φύλακα μόνον τὸν μεγάλο σκύλο Φαραῶ, ποὺ δὲν τὸν ἀφήνε ποτὲ μόνο.

Ἦταν περίεργο νὰ δλέπῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ ἀφώσιωμένο ζῶο μὲ τί τρόπο εἶχε συνηθίσει τὸ σκοτάδι καὶ πὼς εἶχε ἀντικαταστήσῃ τὴν ὄρασι τοῦ μὲ τὴν ὁσμὴ. Σιγὰ - σιγὰ εἶχε μάθει τὸν τρόπο τῆς ἐργασίας μέσα στὸ τούννελ κι' ὅταν ἀναβὰν τὸ φωτὴλ τοῦ φουρνέλλου, ὁ Φαραῶ σηκωνόταν κι' ἐβγαίνει πρῶτος ἀπ' ὁλοῦς.

Μιά νύχτα ἡ τραγωδία ποὺ περιμένα νὰ συμβῇ, σχεδὸν θὰ ἐπραγματοποιεῖτο ἀν δὲν εὐχαινε νὰ βρῖσκεται ἐκεῖ ὁ Φαραῶ. Κατὰ τῆς ἐξῆ τοῦ θράδου ὁ 'Ολιβερ ἀφῆνε τὴ θάρδια τοῦ, ὕστερα ἀπὸ ὀκτῶ ὥρων ἀκατάπαυτη δουλειά κι' ὁ Κουίκ ἐπαιρνε τὴν θέσι τοῦ. Στὸ στόμιο τοῦ τούννελ ἡ Μακίδα ἤλθε νὰ συναντήσῃ τὸν 'Ολιβερ, ὅπως θὰ τὰ εἶχαν συμφωνήσει κι' οἱ δυὸ τοὺς μαζί, κρατώντας ἀπὸ μιά λάμπα χάθηκαν σὲ κάποιο σπήλαιο τῆς ὑπόγειας πολιτείας. Τοὺς ἀκολούθησα γιὰ ἓνα διάστημα, ὑποψιάζόμενος ὅτι τοὺς κατασκοπεύαν.

Τὸ ζευγάρι χάθηκε πίσω ἀπὸ μιά γωνία ποὺ ἤξερα πὼς κατέληγε σὲ μίαν ἀδιέξοδο. Ἐσθυσά τὴ λάμπα μου καὶ κάθησα σὲ μιά πέτρα περιμένοντας νὰ φύγῃ ὅταν θὰ ἐξελεπα νὰ ἐμφανίζεταὶ τὸ φῶς τοὺς.

Ἐνῶ καθόμουν καὶ σκεπτόμουν πολὺ στενοχωρημένος, ἄκουσα κάποιον θόρυβο κι' ἀναψα ἓνα σπῆρτο. Τὸ φῶς ἔπεσε ἐπάνω στὸ πρόσωπο ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ τὸν ἀνεγνώρισα ἀμέσως ὅτι ἀνήκε στὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τοῦ πρίγκηπος 'Ιωσίας. Δὲν ἤξερα ἀν προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ζευγαριοῦ ἢ ἀν ἐρχόταν ἀπ' ἐκεῖ.

— Τί κάνεις ἐδῶ; τὸν ρώτησα.

— Τί σ' ἐνδιαφέρει σένα, γιαιτρέ; ἀπάντησε.

Τὸ σπῆρτο ἔσθυσε καὶ πρὶν προφθάσῃ ν' ἀνάψῃ ἓνα ἄλλο, ὁ ἀνθρώπος ἐκείνος εἶχε εξαφανισθῇ σάν φεῖδι μέσα σὴν τρύπα ἑνὸς σοάχου.

Ἦ πρώτη μου σκέψις ἦταν νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Μακίδα καὶ τὸν 'Ορμ ὅτι τοὺς κατασκοπεύαν, ἀλλὰ συγκρατήθηκα γιὰτὴ θέσις μου ἦταν λεπτή, κι' ἔπειτα ὁ κατασκοπευτὴς θὰ εἶχε πιά ἀπομακρυνθῇ. Κι' ἐστὶ ἀπομακρυνθήκα κι' ἐγὼ κι' ἐγύρισά στὸ Σπήλαιο - Νεκροταφεῖο γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Χίγκς, ποὺ περιμένε τὸν Κουίκ. Ὅταν ὁ Κουίκ ἀνέλαβε πάλι τὴ θάρδια τοῦ, παρέσυρε τὸν Χίγκς σὲ μιά γωνία.

— Ἀκουσε, Πτολεμαίε, τοῦ εἶπα. Τὰ πράγματα περιπλέκονται σὲ βαθμὸ ἐπικίνδυνου.

Καὶ τοῦ ἐξιστόρησα τί εἶχα δῆ. Τὸ παχουλὸ καλοκάγαθο πρόσωπο

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε φιλοξενημένοι μὰς ἡ φώναξε ἡ Μακίδα.

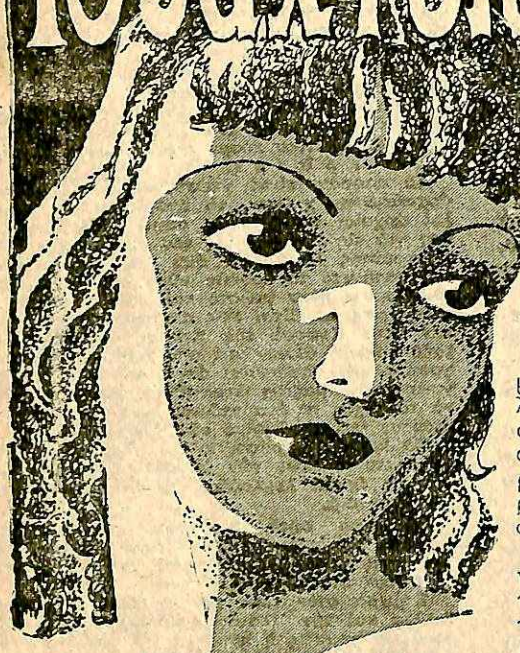
Αὐτὴ εἶνε κι' ἡ ιδική σας διαταγή;

Αὐτὴ εἶνε κι' ἡ ιδική σας διαταγή;

Αὐτὴ εἶνε κι' ἡ ιδική σας διαταγή;

Αὐτὴ εἶνε κι' ἡ ιδική σας διαταγή;

Αὐτὴ εἶνε κι' ἡ ιδική σας διαταγή;

ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Στὸ συμβούλιο τῶν Δέκα ἀρχόντων τοῦ λαοῦ τῶν Ἀμπατί, ἡ Βασιλίσσα Μακίδα ρώτῃ τὸν Θεὸ τῆς 'Ιωσίας, ὑποψήφιον βασιλικὸ σύζυγο, ἀν' εἶναι διατεθειμένος νὰ θυσιασθῇ γιὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ εἰρήνη μετὰ τοῦ λαοῦ τῆς καὶ τῶν Φούγκ. Ὁ 'Ιωσίας ἀπαντᾷ ἀγέρως : «Δὲν δέχομαι. ὅπως δὲν δέχονται κι' οἱ δέκα τοῦ συμβουλίου, ὅπως δὲν δέχεται κι' ὁ λαὸς τῶν Ἀμπατί. Καὶ συνεχίζει :

11ον

— Όχι, θὰ πολεμήσωμε τούς Φούγκ καὶ θὰ τούς καταστρέψωμε, ὅπως θὰ καταστρέψωμε καὶ τὸ είδωλο Χαρμάκ. Ἀκούτε, ἐσεῖς ἄγριοι Φούγκ;

Καὶ ὑποβασταζόμενος ἀπὸ δυὸ φίλους τοῦ, πλησίασε τούς ἀπεσταλμένους τῶν Φούγκ καὶ τούς ἐμυκτήρισε.

Οἱ ἀπεσταλμένοι τὸν κύτταξαν ἀπὸ ἐπάνω ὡς κάτω μὲ τὰ ἥρεμα μάτια τοὺς.

— Τὸ ἀκοῦμε κι' εἵμαστε εὐχαριστήμενοι ποὺ μὰς τὸ λέτε, ἀφοῦ ἐμείς οἱ Φούγκ εἵμαστε συνηθισμένοι νὰ κανονίζωμε τίς διαφορές μας μὲ τὸ σπαθί κι' ὄχι μὲ συμφωνίες. Ἀλλὰ σ' ἐσένα, 'Ιωσία, λέμε καὶ τοῦτο : Κάνε γρήγορα νὰ πεθάνῃς, πρὶν μποῦμε στὴ Μούρ, γιατί τὸ σχοινί δὲν εἶναι ὁ μόνος τρόπος τοῦ θανάτου ποὺ ἔχουμε.

Οἱ ἀπεσταλμένοι χαϊρέτησαν ἐπίσημα, πρῶτα τὴν Κόρη Βασιλέων κι' ἔπειτα ἐμὰς καὶ γύρισαν νὰ φύγουν.

— Σκοτώστε τοὺς! φώναξε ὁ 'Ιωσίας! Μὰ ἀπειλῶσαν καὶ μὲ ταπεινώσαν, ἐμένα τὸν πρίγκηπα!

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἰσέκωψε τὸ χέρι τοῦ κι' οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Φούγκ θγῆκαν ἀπ' τὸ παλάτι στὴν πλατεία, ὅπου τοὺς περιμένε μιά συνοδεία μὲ τ' ἀλογά τοὺς.

ΠΩΣ Ο ΦΑΡΑΩ
ΒΡΗΚΕ ΤΟΝ ΣΑΝΤΡΑΧ

— Όταν οἱ πρόσβεις ἔφυγαν, ἐπεκράτησε βαρεὶά σιωπή. Ξαφνικά ὅμως τὰ

— ὅτι εἶναι

— ὅτι εἶναι

— ὅτι εἶναι

ΤΟΝ
ΣΑΒΩ

ΤΟΝ
ΣΑΒΩ

ΤΟΝ
ΣΑΒΩ

ΤΟΝ
ΣΑΒΩ

ΤΟΝ
ΣΑΒΩ

ΤΟΝ
ΣΑΒΩ

ΤΟΝ
ΣΑΒΩ

ΤΟΝ
ΣΑΒΩ

ΤΟΝ
ΣΑΒΩ

ΤΟΝ
ΣΑΒΩ

ΤΟΝ
ΣΑΒΩ

ΤΟΝ
ΣΑΒΩ

ΤΟΝ
ΣΑΒΩ

ΤΟΝ
ΣΑΒΩ

ΤΟΝ
ΣΑΒΩ

ΤΟΝ
ΣΑΒΩ

ΤΟΝ
ΣΑΒΩ

ΤΟΝ
ΣΑΒΩ

του Χίγκς φάνηκε πολύ ταραγμένο.

—Χμ! είπε. Νά σου πω, Άνταμς, δεν τόν κατηγορώ... Ίσως νά έκανα κι' εγώ τὸ ἴδιο ἂν μοῦ τύ-
χαινε, ὅπως θά ἔκανες κι' ἐσύ... ἂν ἦσουν αἱκοὶ χρό-
νια νεώτερος. Δεν τόν κα-
τηγορώ καθόλου... οὔτε κι'
αὐτήν... γιατί ἡ ἀλήθεια εἶ-
νε ὅτι, παρὰ τὴν διαφορά
τῆς ράτσας καὶ τῆς ἀνατρο-
φῆς, εἶνε ἕνα χαριτωμένο ζευ-
γάρι κι' ὅσο ὑπάρχει ζωὴ
μέσα τους δεν θά χωρισθοῦν
ποτέ. Σάν νά ζητάς τώρα νά
θάλῃς ἕναν μαγνήτη κοντά
σ' ἕνα σίδερο καὶ νά μὴ γί-
νῃ τίποτα! Ἐπειτα, φυσικά,
προσθίδονται, ὅπως ὅλοι οἱ
ἄνθρωποι στὴν κατάστασί
τους. Ἡ μαγία τῆς ἀρχαίολο-
γίας ἔχει τοὺς κινδύνους της,
μὰ εἶνε ἀσφαλέστερη ἀπ' τὴ
μαγία τῆς γυναικας, ἂν καὶ
μὲ ὠδήγησε αὐτὴ ἡ ἀρχαιο-
λογία στὸ λάκκο τῶν λεον-
ταριῶν. Ἐσύ, τί νομίζεις πὼς
θά συμβῇ;

—Δὲν μπορῶ νά ξέρω, μὰ
τὸ πιθανώτερο εἶνε πὼς θά
δολοφονήσουν τὸν Ὀλίβερ,
κι' ἂν εἰσάστει τυχεροὶ νά μὴ
μᾶς σκοτώσουν, θά μᾶς πε-
τάξουν ἔξω ἀπὸ τὴν Μούρ.
Ὡστόσο, ἐπὶ τοῦ παρόντος,
πάμε νά φαίμε, γιατί φοβῶ
τῆς πείνας.

Ἐπὶ τὸν δρόμο μας
γιά τὸν παλαιὸ ναὸ μέσα στὸ
μεγάλον σπήλαιο, ὅπου διατη-
ροῦσαμε τὶς προμήθειές μας
κι' ὅπου ὁ Ὀλίβερ εἶχε τὸ
στρατηγεῖο του. Τὸν βρήκα-
με νά μᾶς περιμένει κι' ἔπει-
δή τὸ φαγητὸ εἶχε κι' ὅλας
σερβιρισθῇ ἀπ' τοὺς ὑπὴρέ-
τας τοῦ παλατιοῦ, ἐφάγαμε
σιωπηλοί. Ὅταν οἱ ὑπὴρέτες
ἀπεχώρησαν, ἀνάψαμε τὶς πί-
πες μας καὶ ταῖσαμε τὸν Φα-
ρά. Ἐπειτα μίλησα στὸν
Ὀλίβερ γιά τὸν κατάσκοπο
ποὺ εἶχα δὴ νά παρακολουθεῖ
τὰ ἔργα του καὶ τῆς Μακί-
δας.

—Ἀ, καὶ μ' αὐτὸ τί; ρώ-
τησε κοκκινίζοντας. Ἡ Μακί-
δα μὲ πῆρε νά μοῦ δείξῃ μιὰ
καλὴ ἐπιγραφή ἀκαλισμένη
ἐπάνω σὲ μιὰ κολώνα.
—Τότε ἔπρεπε νὰ πάρῃ ἑ-
μένα. Φιλάρκο μου, εἶπε ὁ
Χίγκς. Τί εἰδους ἐπιγραφή
ἦταν;

—Δὲν ξέρω, ἀπήντησε σάν
ἔνοχος. Δὲν μπόρεσε νά τὴν
βρῇ.

—Ἀκουσε, Ὀλίβερ, εἶπα.
Πιστεύω πὼς δεν πρέπει νά
κοιμᾶσαι μόνος ἐδῶ κάτω.
Ἐχεις πάρα πολλοὺς ἐ-
χθρούς.

—Σαχλαμάρες, ἀπήντησε,
ἂν καὶ πρέπει νά ὁμολογήσω
ὅτι ὁ Φαραὼ φαίνεται πολὺ
ἐνθουσιάζει τὴν περασμένη νύ-
χτα καὶ μ' ἀνάγκασε νά ση-
κωθῶ. Νόμισα πὼς ἄκουσα πατημασιὰ
ἔξω στὸν διάδρομο. Τὰ ἀπέδωσα σὲ
φαντάσματα, γιατί ἀρχίζω νά πιστεύω
πὼς τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε στοιχειωμέ-
νο. Κι' ἐπῆγα πάλι νά κοιμηθῶ.

—Νά βράσω τὰ φαντάσματα, εἶπε
βάνουσα ὁ Χίγκς. Ἐγὼ κοιμήθηκα ἐ-
πανειλημμένως συντροφιά μετ' ὁλί-
κων.

μοῦμιες καὶ δὲν εἶδα ποτέ μου φαν-
τάσματα. Ἐκεῖνος ποὺ δημιουργεῖ τὰ
φαντάσματά σου εἶνε αὐτὸς ὁ ἀληθής.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΥ

№ 4- ΚΑΤΑΔΟΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΚΩΝ ΑΠΙΣΤΙΩΝ

ΤΗΣ ΤΟ ΕΧΕΤΕ ΟΠΟΙΟΙΣ ΤΟΙΣΤΕΣ ΦΟΡΕΣ, ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΑΠΟΦΥΓΕΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ. ΑΠΟΦΕΘΑ ΕΞΩ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗΝ ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΝΤΙΝΑ ΣΑΡΠΑΝΤΙ, ΤΗΝ ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΕΚ ΣΥΡΟΥ ΤΗΛΕΟΡΑΤΙΚΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ. ΛΕΤΕ ΣΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΑΣ ΟΤΙ ΔΕΝ ΘΑ ΔΕΙΤΗΓΕΤΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ, ΓΙΑΤΙ ΕΙΣΘΕ ΟΥΠΟΙΟΙΣ ΤΟΙΣΤΕΣ ΦΟΡΕΣ ΟΥΣΚΕΨΙ. Ο ΑΝΑΛΥΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΔΙΑΓΩΓΗΣ ΔΕΝ ΘΑ ΤΟ ΟΝΟΜΑΖΕΙ ΨΕΜΑ ΑΥΤΟ, ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑ ΜΙΑ ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΣΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑ ΓΡΑΜΜΑ ΑΛΗΘΕΙΑΝ, ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΝΑ ΠΡΟΛΑΒΕΙ ΠΙΣΑΝΕΣ ΜΙΚΡΟΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΙΣ. ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΩΣ ΕΧΕΙ ΔΙΚΙΟ Ο ΑΝΑΛΥΤΗΣ. Η ΝΤΙΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΟΥΡΓΟ ΠΛΑΣΜΑΤΑΚΙ, ΑΡΚΕΤΑ ΝΕΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΟΙΔΕΙ ΣΧΕΔΟΝ ΣΑΝ ΚΟΡΗ ΣΑΣ, ΑΛΛΑ, ΦΥΣΙΚΑ, ΓΙΑ ΤΟΥΣ... ΑΛΛΟΥΣ, ΚΙ' ΟΧΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΑΣ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ.

Μετά τὸ δείπνο πρέπει ν' ἀφήσετε τὴν Ντίνα στὸ Ραδιο-τηλε-
ορατικὸ στούντιο, γιατί εἶνε ὑποχρεωμένη νά λάβῃ μέρος σὲ
διαφόρους χοροὺς τοῦ ἀποψινοῦ προγράμματος. Βρίσκεισθε στὴ
μέση τῆς λεωφόρου «Ἡρώων τοῦ 20οῦ Αἰῶνος», πέρα ἀπ' τὸ Γα-
λάτσι, σχεδὸν κοντὰ πιά στὸ στούντιο, ὅποτε μὲντε καρφωμένοι
στὴ θέσι σας, ἐσεῖς καὶ ἡ Ντίνα, ἀπὸ ἕνα τυχερὸ ἀλλὰ πολὺ ἐν-
διαφέρον συμβάν. Ἐνας ἀνθρώπος, κάπου ἐδῶ μέσα στὴν γύρω
σας κοσμοπολιτικὴν ἐκδοχὴν, ἀρχίζουν νά λειτουργοῦν. Τὸ θέμα δὲν ἔχασε
τις αἰσθητικὲς του. Μόλις οἱ ληστές ἔκαμαν ν' ἀπομακρυνθοῦν,
ὥρμησε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκεῖ κοντὰ κινδυνώτα συναγερμοῦ.

Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα τὸ τμήμα αὐτὸ τῆς λεωφόρου
«Ἡρώων τοῦ 20οῦ Αἰῶνος» λούστηκε σὲ μιὰ ἀκτινωτὴ ἐκφυλα-
κτικὴ λάμψη. Ὅλα τὰ μέσα συγκοινωνίας σταμάτησαν ἐπὶ τόπου
καὶ ἡ στενωπὴ ηλεκτρικῆς φωτῆς τοῦ διευθυντοῦ, ἀπὸ τὸ τμήμα
τῆς Γενικῆς Κινησεως, κάδε συγκοινωνίαν, διατάζει ἀκόμα καὶ
τοὺς διαδότες νά σταθοῦν ἡρεμοί. Τὸ εἰδικὸ ταμπλό καὶ οἱ
μόνιμως τοποθετημένοι φακοὶ σὲ διάφορα σημεία τῶν δρόμων,
γιά νά τηλεοραγοῦν καθεὶ σκηνὴ στὰ ἀστυνομικὰ τμήματα καὶ
στὰ διάφορα πρακτορεῖα εἰδσεων, ἀρχίζουν νά λειτουργοῦν. Με-
γάλο ἀτύχημα αὐτὸ γιά τοὺς δύο νεαροὺς ἐκείνους ληστές. Ἐν-
στικτωδῶς ἔκαμαν νά τρέξουν μὰ πρὶν προλάβουν νά τὸ ἐπιτύ-
χουν μιὰ δεκάς ἀστυνομικὸν τοὺς ἐσταμάτησε κάτω ἀπὸ τὴν
λαμπερὴ ἀκτινοβολία καὶ ὥρμησε ἐπάνω τους.

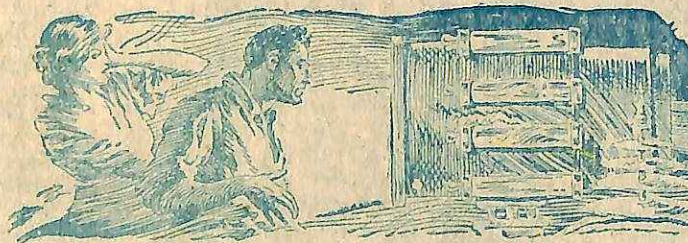
Τὸ ἔγκλημα μπορεῖ νά εὐδοκιμή σὲ σκοτάδι, ὅχι δὲως καὶ
στὸ φῶς.

Στὶς 10 1/2 ἀκριβῶς θρίσκεισθε σπῆτι σας. Κουρασμένος ἀπὸ
τὴν... πολυὴν ἐμπορικὴν οὐσκειψι, ἐξαπλώσεσθε σὲ μιὰ πολυθρό-
να μπρὸς στὸ τηλεοράσιό σας, θ' ἔλεγε πολὺ νά τὸ συντονίσετε
μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς Ντίνας καὶ νά τὴν δῆτε σὺς χοροὺς
τῆς, ἡ γυναικα σας ὅμως θρίσκειται πίσω σας καί... ταίκι... πῆ-
δατε τὴν Ντίνα. Τὸ μικρὸ φῶς τοῦ προγράμματος ἐπάνω
στὸ ραδιό, σὰς δείχνει πὼς, ἂν θέλατε, μποροῦσατε νά δῆτε καὶ
ν' ἀκούσατε τὸν καθηγητὴ τῆς Ἑγκληματολογίας τοῦ Πανεπιστη-
μοῦ Καλαμών στὴν διαλέξιν του: «Ἐξέλιξις τοῦ ἐγκλήματος
διὰ τοῦ φωτός». Ἀδιάφορος, συντονίζετε τὸ μηχανήμα σας καὶ
θρίσκειτε τὴν διαλέξιν συνεχίζομεν. Ὁ νεαρὸς ἐγκληματολόγος
καθηγητῆς, λέγει: «... Καὶ τώρα, χάρις στὴν εὐγενή προσφο-
ρὰν τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, μπορῶ νά σὰς δώ-
σω ἕνα ζωντανὸ σχετικὸ παράδειγμα. Ἡ σκηνὴ συνέβη πρὸ μι-
σῆς ὥρας περίπου στὴν λεωφόρον «Ἡρώων τοῦ 20οῦ Αἰῶνος»,
καὶ τὴν ἀναπαριστῶ ἀπὸ τὴν ἐπίσημον μόνιμον ἀστυνομικὴν ἀνα-
φορὰν-ταινίαν...».

Τὸ μικρὸ τετραγωνικὸ ταμπλό τοῦ τηλεορασιῦ σας ἀστρά-
φει μετ' ὅσας σκηνῆς ἐκπομπῆς λεωφόρου...
Σύντομες λάμψεις, ταχίστη ἀνάλαγχη διαφόρων ὄψεων καὶ τῶ-
ρα ἀπολαμβάνετε τὴν δραματικὴν σκηνὴν τῆς συλληψεως τῶν
δύο ληστών... καὶ κατὰ ἄλλας, ὅχι μὰ δραματικῆς σκηνῆς, ποῦ...
σὰς ἐνδιαφέρουν προσωπικῶς.

Ἀναπνεύσατε ἀπ' τὴν πολυθρόνα σας κι' ἐτοιμάζεστε νά κλει-
σετε τὸ καταραμένο αὐτὸ πράγμα, ἀλλ' ἡ γυναικα σας σὰς ἀρ-
πάξει ἀπ' τὸ μπράτσο, λέγοντάς σας ἡρεμα, ψυχρά: «Καλὰ, κα-
λὰ, καλὰ... πού χτυποῦν σ' αὐτιά σας σάν παγωμένες σταγό-
νες νεροῦ πού πέφτουν σιγά-σιγά. Μέσα σας κατορεύει τὰς
προόδους τοῦ αἰῶνος σας...».

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ριος ὁ Ἰωσήφ. Ἀκουσε ἐδῶ, ἀγόρι
μου, ἀφῆσέ με νά κοιμηθῶ μαζί σου
τὴ νύχτα ἀφοῦ ὁ Κουίκ θά εἶνε στὸ
τοῦννελ κι' ὁ Ἄνταμς ἐπιφυλακὴ στὸ
στόμιο.

—Καθόλου, φιλαράκο μου. Εἶσαι
ἀσθητικὸς καὶ θά ἔσκανες ἐδῶ κάτω.

—Τότε ἔλα νά κοιμηθῆς μαζί μας.

—Ἀδὸναιον. Ὁ Λοχίας ἔχει μιὰ ἐ-
πικίνδυνη δουλειὰ κατὰ τὴ μία μετὰ
τά μεσάνυχτα καὶ τοῦ ὑποσέθηκα
νά εἶμαι ἐκεῖ κοντά, ἂν τύχῃ
ἀνάγκη, καὶ νά μοῦ μιλήσῃ
στὸ τηλέφωνο. Ἄν τοῦλάχισ-
τον εἶχαμε λίγο σύρμα ἀ-
κόμα νά μακρύνω τὴ γραμ-
μή!

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή κουδοῦ-
νισε τὸ τηλέφωνο κι' ὁ Ὀρμ
ἀρπαξε τὸ ἀκουστικὸ καὶ τὸν
ἀκούσαμε νά δίνει σύντομες
διαταγές, πού γιά μᾶς ἦταν
ἀνεξήγητες.

—Εἰδοῦμαι, εἶπε, ὅταν
ἀφῆσε τὸ ἀκουστικὸ Ἄν δεν
βρισκόμουν ἐδῶ ἴσως νά συ-
νέβαινε κάποια καταστροφὴ.
Ἄς εἶνε, μὴν ταραζόσαστε.
Μ' ἕνα πιστόλι, μ' ἕνα τηλε-
φωνο καὶ μὲ τὸν Φαραῶ, εἶ-
μαι ἀσφαλής. Καὶ τώρα, κα-
ληνύχτα, πάω νά κοιμηθῶ
γιατί θά σηκωθῶ νωρίς.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί,
κατὰ τίς πέντε, μᾶς ξύπνησε
ὁ Κουίκ καὶ μᾶς εἰδοποίησε
ὅτι ἤθελε νά μᾶς δῇ ἁμέσως
ὁ Ὀρμ. Πέντε λεπτά ἀργό-
τερα τρέχαμε ὅσο μποροῦ-
σαμε γρηγορώτερα μέσα
στοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους
τῆς ὑπογείου πολιτείας, κρα-
τώντας ἀπὸ ἕνα φανάρι.

Στὸ ἀνοιγμα τοῦ κελλιοῦ
ὅπου κοιμώταν, στεκόταν
ὁ Ὀλίβερ ὀρθος καὶ μᾶς
περίμενε, κρατώντας ψηλά
μιὰ λάμπα. Δίπλα του στε-
κόταν ὁ σκύλος Φαραῶ, ὁ ὁ-
ποῖος κούνησε τὴν οὐρά του
ἄμα μᾶς ἀντελήφθη.

—Ἐλάτε ἐδῶ, εἶπε ὁ Ὀρμ,
ἔχω κάτι νά σὰς δείξω.

Παραμέρισε ἀπὸ τὸ ἀνοιγ-
μα καὶ κατέβασε τὸ φῶς του
στὸ πάτωμα τοῦ κελλιοῦ τοῦ
ὅπου διακρινόταν ἕνας ἄμορ-
φος ὄγκος.

Ὁ ἄμορφος ἐκεῖνος ὄγκος
ἦταν ἕνας νεκρὸς καὶ δίπλα
του βρισκόταν ἕνα μαχαίρι
ποὺ εἶχε πέσει ἀπ' τὸ χέρι
του. Μὲ τὴν πρώτη ματιά ἀ-
ναγνωρίσαμε τὸν ἄνθρωπο ἐ-
κεῖνον, πού ἀπ' τὴν ἡρεμία
τῶν χαρακτηριστικῶν του
φαίνονταν σάν νά κοιμάται, ἂν
κι' ὁ λαϊκὸς του ἦταν ἀν-
σμένος πέρα ὡς πέρα.

—Ὁ Σαντράχ!

—Καταλαβαίνετε τί συνέ-
βη; ρώτησε ὁ Ὀλίβερ μετ' ἐρ-
ρῆς τραγεῖα φωνῆς. Καλύτερα
νά σὰς τὸ ἐξηγήσω. Φαίνεται
ὅτι ὁ Σαντράχ μπήκε κλεφτὰ
ἐδῶ μέσα χτὲς τὴ νύχτα, ἀλ-
λὰ εἶχε ἐσχάσει τὸν παλὸ
τοῦ ἐχθροῦ, τὸν Φαραῶ κι' ὁ
Φαραῶ τὸν σκότωσε. Κυττά-
χτε τὸν λαϊκὸ του. Ὅταν ὁ
Φαραῶ δαγκάνῃ δὲν μουγκρί-
ζει καὶ φυσικὰ ὁ Σαντράχ
δὲν μποροῦσε νά βάλῃ τίς
φωνές, ἀφοῦ τοῦ εἶχε κιόλας
πέσει τὸ μαχαίρι. Ὅταν εὐ-
δοῦνισμα τοῦ τηλεφώνου ὁ Φαραῶ κοι-
μῶταν μετ' ὁ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ
πάτωμα τοῦ Σαντράχ. Τώρα γιατί ἦρ-
θε ἐδῶ ὁ Σαντράχ;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια...

ΠΩΣ ΟΝΕΙ-
ΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟΝ
ΙΔΑΝΙΚΟΝ
ΣΥΖΥΓΟΝ...

Τὸ κυριώτερον προ-
τέρμα του:

Συγχωρητέον ἐ-
στὶν αὐτῷ τοῦ

Ἡ κυριώτερον του
ἀπαεχολησις

Πρέπει νὰ εἶναι ὁ
ξυπνός;

Νὰ εἶναι ὠραί-
ος;

Νὰ εἶναι πλου-
σιος;

Νὰ τὴν ἀγαπᾷ;
Ναί.

Νὰ εἶναι κομψός;
Ναί.

Νὰ ἀγαπᾷ τὸ
ἔξω;

Ποῖαν ἰδιοτροπία
ἂν νὰ ἔχῃ;

Τὴν δὲν θά τοῦ
εὐχαριστοῦσε τὸ
τέ;

... Η ΑΓΓΛΙΑ

Ναί εἶναι τζέντελ-
μαν.

Ὁ ἐγωϊσμός.

Ναί τὴν ὑπερητή.

Μετρίως.

Ἀπλῶς ὑγιής.

Εἰ δυνατόν.

Ὅχι υπερβολικά.

Ἄσχετος.

Πολύ.

Ὁ ἀνδριόπουλος ἀλλὰ
πάντως μίαν,

Ναί τοῦ λειψῶ
αὐτοελέγχος.

... Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣ

Ναί ξέρη νὰ βγά-
ζῃ λεφτά.

Ναί τ' ἀρέσκει τὰ
κοκτέιλ της.

Ναί τῆς φέρει
λεφτά.

Ναί.

Ἀσφαλῶς.

Τὸ πολὺ τὴν ἐ-
νοχλεῖ.

Ἀφελής.

Κάθε βράδυ.

Ναί παντρεύεται
μὴν ἕνα φορὰ.

Ναί εἶναι φτω-
χός.

... Η ΓΕΡΜΑΝΙΣ

Ναί εἶναι αἰσθημα-
τίας.

Ναί τ' ἀρέσκει ὑπερ-
βολικά ἡ μύρα.

Ναί τὴν προετα-
τεύη.

Δὲν εἶναι ἀπα-
ραίτητο.

Ναί εἶναι δυνατός.

Δὲν τὴν ἐνδιαφέ-
ρει.

Ναί.

Ναί, καὶ μὲ κα-
ποια ἐπιτολή.

Ἄ μπά, μπά, μπά.

Ἦν ἰδιοτροπία νὰ
μὴν ἔχῃ ἰδιοτροπίες.

Ναί εἶναι ἀπέ-
βαρκος.

... Η ΙΤΑΛΙΣ

Ἡ ὁμορφιά.

Ἡ ἐπαρεῖς.

Ναί τὴν ἀγαπᾷ.

Δὲν τὴν ἐνδια-
φέρει.

Βεβαίως.

Ἐντελῶς ἀνυφε-
λο.

Σφόδρα.

Ἀ-κατὰ-ἐπέγμλ.

Ὅχι πολὺ.

Ναί τ' ἀρέσκει τὰ
ταξίδια.

Ναί τὴν πᾶν νὰ
ζῇ ἐπὶ τὴν
Αἰθιοπία.

... Η ΓΑΛΛΙΣ

Ναί εἶναι λεπτός.

Ναί φλερτάρη

Ναί ἐξυμνῇ τὰ
προτερήματά της

Ὅπως δὲν ἔχῃ.

Σχετιῶς.

Ἀριστερῶς.

Τρελλὰ.

Πρὸ παντός.

Ἀπαραίτητως.

Τὸ εὐδαιμονί-
ον.

Ναί μὴν εἶναι
πατριώτης.

... Η ΑΣΙΑΤΙΣ

Ἡ δύναμις.

Ναί εἶναι πονηρός.

Ναί τὴν εἰβεται.

Πολύ.

Κατὰ τὸν τρόπον
τοῦ.

Δὲν εἶναι ἀπα-
ραίτητο.

Ναί.

Ναί ἄ-λα εὐρω-
παία.

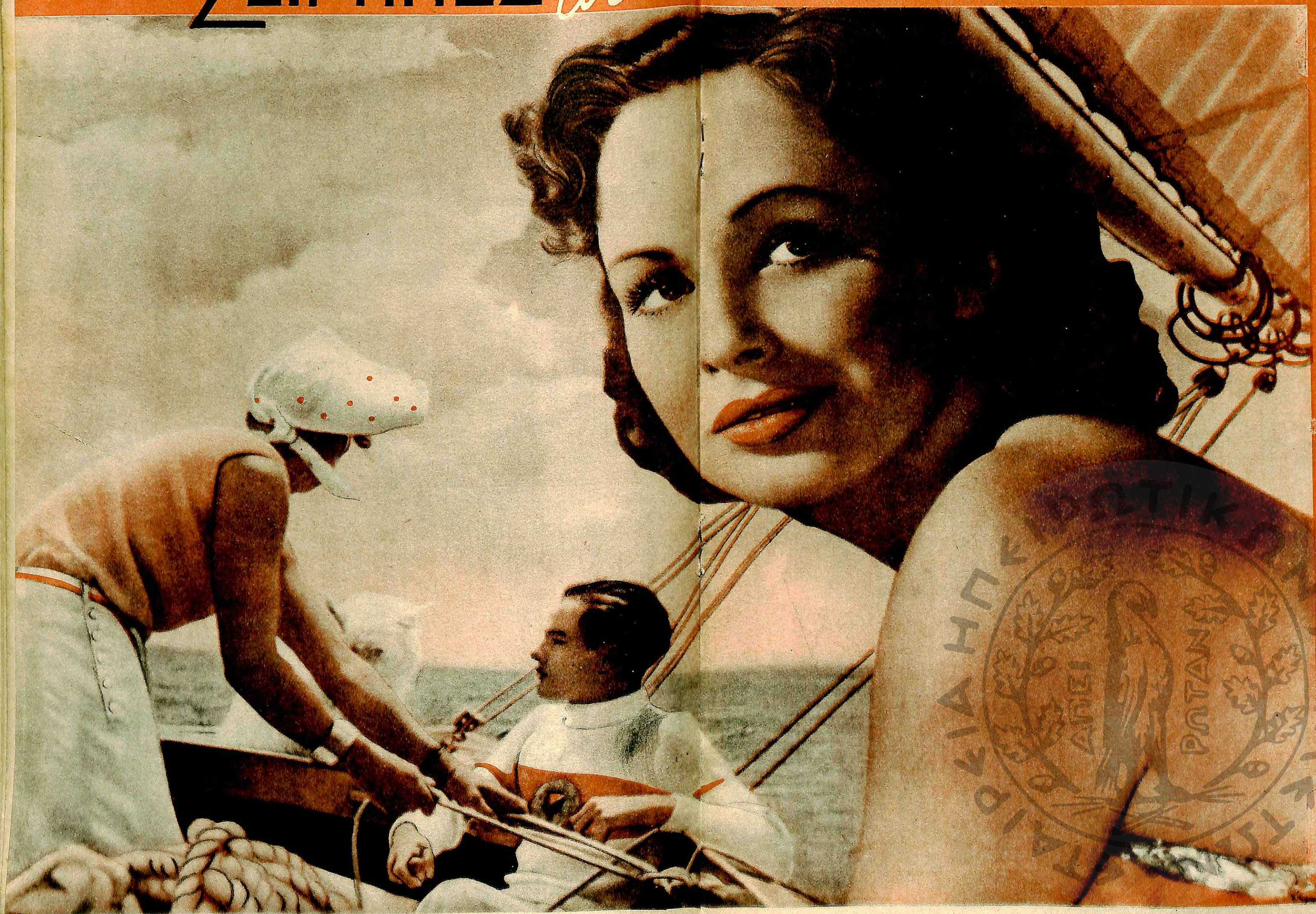
Ὅχι.

Ναί μὴ μιλᾷ γιὰ
τοὺς προγόνους του

Τὴν ἀπείμια.

ΕΔΩ ΕΜΗΝΟ
ΠΟΥΛΕΣ, ΣΗ-
ΜΕΙΩΣΤΕ ΤΗΝ
ΔΙΚΗΝ ΣΑΣ Α-
ΠΑΝΤΗΣΙ.

ΣΕΙΡΗΝΕΣ *του* ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ

Ένα
δραματικό
αισθηματικό
ρομάντσο

ΑΝΤΡΕ
ΜΠΙΡΑΜΠΟ

ΕΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΤΑΦΟΠΕΤΡΑ

Οι κληρονόμοι του Ροζέ Λεγκίν

Η Κλαίρ Ζιραλντί κατέθηκε διαστική απ' το τραίνο κρατώντας την βαλίτσα της κι' έριξε γύρω της ένα βλέμμα στον έρημο σταθμό του Σατωβιέ ενός χαριτωμένου κατάφυτου χωριού της Νορμανδίας, μισή ώρα πριν απ' την Ρουέν.

Ένας σωφέρ πλησίασε τη νέα με το αποφασιστικό ύφος και το πικάντικο προσωπάκι, και την ρώτησε που ήθελε να την οδηγήσει.

—Ξέρετε το κτήμα των Λεγκίν; ρώτησε.
—Πώς! Μά θα πρέπει να σας πω ότι το σπίτι είνε κλειστό απ' ότου πέθανε ο κ. Ροζέ Λεγκίν.
—Τό ξέρω, τον διέκοψε αποφασιστικά ή νέα. Είμαι κληρονόμος του.

—Η Κλαίρ ανέθηκε στ' αυτόκίνητο κι' ο δρόμος αφού τοποθέτησε τη βαλίτσα της, έβαλε εμπρός για την άγροικία.

Τόν καίμενο τόν θείο Ροζέ! Όταν ζούσε συχνά την προσκαλούσε στο έξοχικό αυτό σπίτι, κοντά στον ποταμό για να της

δώση λίγη χαρά! Μά να και τώρα που ο καλός θεός αναπαύεται στο καταπράσινο του χωριού κοιμητήριο, στο μικρό σπίτι του ποταμού κατέφυγε πάλι η Κλαίρ για να κοιμήσει τη θλίψη της και να μπορέσει να προσαρμοσθή στην καινούργια κατάσταση που της δημιούργησαν τα τελευταία γεγονότα.

Ένας δλόκληρος μήνας είχε περάσει απ' ότου ο Ρομπέρ Νταρίλ είχε αναγγείλει τους άραβόνας του με την Μύριαμ Βάλλον κι' η Κλαίρ ακόμη δεν μπορούσε να συνηθίσει στη σκέψη πως είχε χάσει για πάντα τόν Ρομπέρ.

Για πολύ καιρό τόν θεωρούσε δικό της, αναφαίρεται δικό της, και όλη ή παρέα της είχε την ίδια ακριβώς γνώμη. Γνωρίζοντάς τον από μικροί και τα δύο τελευταία χρόνια ήσαν άχωριστοι. Μαζί έδιναν έξω, μαζί έπαιζαν τένις, μαζί κολούμπουσαν, μαζί χόρευαν, μαζί πήγαιναν στο θέατρο. Όπου βρισκόταν ο ένας θα βρισκόταν κι' ο άλλος.

Θυμώταν ακόμη την πρώτη φορά που συνάντησαν την Μύριαμ και τα λόγια που μ' αφέλεια της είχε πη τότε ο Ρομπέρ.

Ποδηλατιστές του Κεντρικού Πρακτορείου 'Εφημερίδων, Λουόμενοι στα νερά του Σαρωνικού

ΑΙΓΥΠΤΟΣ: Οι χουρμαδιές. Αποστολές: Α. Δ. Παρίσης.

Αναγνώστης μας του εξωτερικού στον 'Ανα Βόσκο. 'Αποστολές: Θ. Τσακίρης.

Οι 'Εξομίες
του
Θησαυρού

ΜΟΥΖΑΚΙ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ. 'Εκδρομή στο Μήλο του Διάκου. 'Εξ άριστων προς τα δεξιά: Σ. Τριανταφύλλου, Α. Παπαποστόλου, Π. Μακρής, Ν. Φιλίππου, Δ. Τεντολούρης, Τ. Παπαδημητρίου, Α. Μυρίδης, Π. Ράγγας.

ΑΜΦΙΛΟΧΙΑ: 'Εκδρομή στον 'Αγιο Κωνσταντίνο. 'Αποστολές: 'Αποστ. Σαφής.

Στον καταρράκτη του 'Αγίου Νικολάου, Χρόνων 'Αρκαδίας. 'Αποστολές: Κωνστ. Νικητόπουλος.

ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗ (Μεγάλο Πεύκο). 'Αποστολές: Μάριος Μάγκης.

ΠΛΑΤΑΝΙΑ ΑΡΣΑΚΗ (Θεσσαλονίκης). 'Αποστολές: Θ. Κυριακίδης.

'Εκδρομείς στη Βουλιαγμένη. 'Εκ δεξιών προς τα άριστερά: Καίτη, Λούλης, Τάκης, Νίτσα και Γερ. Κορ.

ΑΓΚΑΜΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ. 'Αποστολές Ν. Αθανασίου.

—Δὲν ξέρω πῶς νὰ ἐξηγήσω τί αἰσθανομαί σὰν εἶμαι κοντά σ' αὐτό τὸ κορίτσι. Εἶνε κατὰ τὸ ἐντελὲς διαφοροετικὸ ἀπὸ τὴν ἐκμαρίστικη πού μου προξενεῖ ἡ δική σας συντροφιά. Μαζί της δοκιμάζω μιά ταραχή ἀνεξήγητη, κατὰ τὸ σπάνιο καὶ τὸ μοναδικὸ πού πρώτη φορὰ μου συμβαίνει.

Ἡ Κλαίρ κατάλαβε εὐθὺς πῶς τὸ αἶσθημα αὐτὸ πού ὁ Ρομπέρ δοκιμάζε κοντά στὴ Μύριαμ δὲν ἦταν ἄλλο ἀπ' τὸν ἔρωτα, τὸν ἔρωτα πού γιὰ τόσον καιρὸ δὲν εἶχε κατορθώσει ἐκεῖνη νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ. Γιατὶ ἡ γυναικεία της διαίσθησις τὴν ἔκανε νὰ ἀντιληφθῇ εὐθὺς πῶς ὁ Ρομπέρ δὲν αἰσθανόταν γιὰ ἐκείνην παρὰ μιά φιλία, ποῦγε γεννήσει ἡ μακροχρόνη οἰκειότης της καὶ πῶς τώρα ποῦγε ἀγαπήσει μιά ἄλλη, ἐκείνην βὰ τὸν ἔχανε.

Κι' ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ νὰ δλεῖη μαζί, ὡς ἀρραβωνιασμένους, τὸν Ρομπέρ μὲ τὴ Μύριαμ, ζήτησε ν' ἀπομακρυνθῇ γιὰ λίγο ἀπ' τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴν ἀπογοήτευσι της καὶ νὰ ξαναβρῇ τὴν ψυχικὴν ἡρεμία της.

Ὁ δικηγόρος της δὲν εἶχε πῶς μπορούσε ὁποτεδήποτε, νὰ πᾶν νὰ παραλάβῃ τὸ σπῆτι πού ὁ θεῖος της πεθαίνοντας τῆς εἶχε ἀφήσει καὶ ἐκεῖ σκέφθηκε τώρα νὰ καταφύγῃ γιὰ μερικὲς ἑβδομάδες.

★

Γκρίζο μὲ κόκκινη στέγη, μὲ ἄφθονες περιπλοκάδες πού ἀνέβαιναν ὡς τὰ μπαλκόνια του τοῦ παλῆο σπῆτι τῶν Λεγκλίν, στὴ μέσῃ τὸν εὐρύχωρο κῆπο του, εἶχε μιά χαρωπὴ φιλόδοξη ἡψι. Πλήρωσε τὸν σῶφρα πού τῆς μετέφερε ὡς τὶς κιγκλίδες τὶς ἀποσκευές της, ἔβγαλε ἀπ' τὸ τσαντάκι της τὸ κλειδί πού ὁ δικηγόρος τῆς εἶχε δώσει καὶ ἀνοίξε σὰν νοικοκυρὰ.

Ἡ μοναξιά δὲν τὴν φόβιζε ἦταν αὐτὸ ἀκριβὺς πού χρειάζονταν ἡ ψυχολογικὴ της κατάστασις, καὶ θαρρετὰ διέσχισε τὸν κῆπο, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ θρόθηκε σ' ἓνα εὐρύχωρο χώλ. Μέσ' στὴν ἀπόλυτὴ ἡσυχία καὶ τὴ μοναξιά, ἀνάμεσα στὰ παλὰ γνῶριμα ἐπιτάλῃ ἡ Κλαίρ εἶχε διάθεσι νὰ κρύψῃ τὸ κεφάλι μέσ' στὰ χέρια καὶ νὰ ἀρήσῃ νὰ τρέξουν τὰ δάκρυα πού δὲν ἤθελε κανεὶς ποτὲ νὰ δῇ, ὅταν ξαφνικὰ ἓνας θόρυβος στὸ πάνω πάτωμα τὴν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσῃ.

—Γελάστεικα, ψιθύρισε. Εἶμαι τόσο παραγμένη...

Μὰ σὲ λίγο ὁ ἴδιος θόρυβος ἀκούσθηκε πάλι καὶ ἡ νέα πετάχτηκε τρομαγμένη.

—Τί συμβαίνει; ἀναρωτήθηκε. Εἶνε στοιχειωμένο τὸ σπῆτι;

Ἐνας νευρικὸς τρέμος τὴν κυρίευσε καὶ μὲ τὸ λαρυγγεῖ στεγνὸ ἄθλα τῆς ὤρμησε πρὸς τὴν πόρτα.

—Σταθθεῖ, φώναξε πίσω της μιά ἀνδρική φωνὴ ἐπιτακτικά.

Φοβισμένη στάθηκε καὶ ἔβριξε ἓνα βλέμμα τρομαγμένο πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἀκούστηκε ἡ φωνή.

Στὸ κεφαλόσκαλο τῆς σκάλας πού ἔφερεν στὸ ἑπάνω πάτωμα στεκόταν ἓνας νέος εἰκοσιεπτά-εικοσιοντὸ ἐτῶν μὲ μαύρα δαχτυλιδωτὰ μαλλιά καὶ ἡλιοκαμένο πρόσωπο, μὲ τετράγωνους ἄρμους καὶ ἄλληγευτὸ σφάσισμα. Ἦταν χωρὶς σμικαλὶ καὶ ὁ γυμνὰς τοῦ πνεύματος του ἦταν ἀνοιχτός. Προχώρησε πρὸς ἐκείνην καὶ μὲ τὸν ἴδιον ἐπιτακτικὸ καὶ τραχὺ τόνον τὴν ρώτησε:

—Ποιὰ εἰστε καὶ τί διάβολο θέλετε ἐδῶ;

Οἱ φάσις τῆς Κλαίρ διαλύθηκαν μονομιᾶς κι' ὁ τραχὺς τόνος τοῦ νέου τὴν ἔκανε ν' ἀπαντήσῃ μὲ θυμὸ.

—Καὶ σεῖς τί διάβολο θέλετε ἐδῶ;

—Πῶς μῆναιτε;

—Καὶ σεῖς πῶς μῆναιτε;

Κατέθηκε τὰ τελευταῖα σκαλοπάτια καὶ τὴν πλησίασε κυττάζοντας τὴν ἐρευνητικά.

—Μοῦ φαίνεται πῶς ξέρω ποιὰ εἰστε, κι' ἂν δὲν κάνω λάθος, θαρρῶ πῶς θάχαμε κανονάδες.

—Ακριβὸς ἔχω μεγάλῃ διάθεσι. Καὶ τώρα, κύριε νοσηνάντι, ποιὰ εἶμαι;

Ὁ νέος μισόκλεισε τὰ μάτια σὰν νὰβλεπε κατὰ μακρυνό.

—Θαρρῶ πῶς βλέπῃ ἓνα σπῆτι Χριστουγεννιάτικα στολισμένο καὶ μὴ μικρὴ ἀσότην δεκαπέντε χρόνων νὰ ζητᾷ ἀπὸ ἓνα νέο εἰκοσάρη νὰ τὴν φιλήσῃ...

—Καὶ τότε ἐκείνος...

—Τὴν... κερπάζωσι! συμπλήρωσε ψύχραιμα ὁ ἄλλος.

—Ὅτε σεῖς εἰστε ὁ ἀπαίσιος ὁ Ἀρθούρος Μπρεντέλ ποῦχα συναντήσῃ στοῦ θεῖου Ροζέ;

—Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀπαίσιος ἐκείνος Ἀρθούρος Μπρεντέλ! ἐπανάλαβε εἰρωνικά ὁ νέος. Εἶχαμε ξανασυναντηθῇ ἐδῶ, δεσποινίς Ζιζελντί, πρὸ ἐπτά ἐτῶν καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐτὴ δὲν μοῦ εἶνε διόλου εὐχάριστος.

—Ὅποτε καὶ σὲ μένα, σὰς βεβαιῶ, ἀπάντησε ἡ Κλαίρ κυττάζοντας τὸν κατὰματα.

—Τότε δὲν βρίσκω τί ζητᾷτε ἐδῶ. Καιρὸς νὰ πηγαίνετε.

Ἐγὼ μὲ τ' ἀνάστημά της καὶ τὸν κύτταξε μὲ μάτια πού σπῆθιζαν.

—Τὸ σπῆτι εἶνε δικό μου, ἐπομένως σεῖς θάπρεπε νὰ μ' ἀδειάζατε τὴ γυναιά.

—Δικό σας; Πῶς;

—Μοῦ τὸ ἔφησε ὁ θεῖος Ροζέ στὴ διαθήκη του.

—Παράξενος άνθρωπος, ἀλήθεια, ὁ θεὸς σας! Ὅα τ' ἔδρασαν φαίνεται οἱ φάρσες γιατί τὸ σπίτι αὐτὸ τὸ ἄφησε ἐπίσης καὶ σὲ μένα καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν τὸ ἔξερατε.

Ἡ Κλαίρ δάγκασε τὰ χεῖλη της. Εἶχε δοκιμάσει νὰ καταπλήξῃ τὸν ἀντίπαλό της μὲ ἐκείνον δὲν φαινόταν διατεθειμένος νὰ ὑποχωρήσῃ μὲ κανένα τρόπο.

Δὲν τῆς ἔμενε παρὰ νὰ προσπαθῇ νὰ καλοπιάσῃ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ποὺ τὴν ἐξενεῦριζε τόσο μὲ τὸ προστακτικὸ ὕψος του.

—Δὲν νομίζετε τοῦτε, μ' ἐξαιρετικὴ γλυκύτητα τώρα, πῶς θὰ μπορούσαμε νὰ πάμε στὸ σαλόνι καὶ νὰ συζητήσωμε ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν ἡσυχία μας;

Ἐκεῖνος ἔγειρε καταφατικὰ τὸ κεφάλι καὶ τὴν ἀκολούθησε σιωπῶντάς το ὑπὸ διπλάνω σαλονάκι.

—Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, ὁμολόγησε μὲ χαριτωμένη εὐλικία ἡ Κλαίρ, εἶχα μάθει ὅτι ὁ θεὸς Ροζὲ μᾶς εἶχε ἀφήσει αὐτὸ τὸ σπίτι ἀπὸ κοινοῦ. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν περίμενα ὅτι θὰ σὰς εὑρίσκα ἐδῶ πέρα.

—Τὸ βρῖσκατε τόσο ἀξιοπεριφρόνητο;

—Κάθε ἄλλο, ἀλλὰ οἱ δικηγόροι μὲ διεβεβαίωσαν ὅτι σπανιὸτατα ἐρχόσαστε στὴ Νορμανδία καὶ ὅτι περνούσατε τὸν περισσότερο καιρὸ σας ταξιδεύοντας.

—Ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἀκριβῆ μέχρι πρὸ ἑξαμήνου, παραδέχτηκε ὁ Ἀρθούρος, ὁπότε ἀνεκάλυσθα πῶς ἡ ἐπιχείρησις τοῦ πατέρα μου στὴ Ρουὲν εἶχε πάρει τὸν κάτω δρόμο καὶ γύρισα πίσω γιὰ νὰ τὴν ἀναστηλώσω. Ἐργάσθηκα σκληρὰ σὰν σκλάβος καὶ μπόρῳ νὰ πῶ ὅτι ἐπέτυχον. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς κατοίκησα σ' αὐτὸ τὸ ἐξοχικὸ σπίτικι. καὶ νὰ μὴ μπόρῳ νὰ βρῶ τὴν ἡσυχία καὶ τὴν γαλήνη ποὺ ποθῶ. Μὰ θαρρῶ πῶς δυστυχῶς δὲν θὰ τὸ κατορθώσω.

—Σὰς ἐννοῶ, εἶπε ἡ Κλαίρ γιατί κι' ἐγὼ ἀκριβῶς ἤρθα μὲ τὸν σκοπὸ ν' ἀναπαυθῶ.

—Χμ! Δὲν μοῦ φαίνεστε ὁ ἰδανικὸς σύντροφος γιὰ ἡσυχία κι' ἀνάπαυσι.

—Τί σὺμψνοσις! κι' ἐγὼ ἀκριβῶς τὸ ἴδιον σκέπτομαι γιὰ σὰς. Ὑπάρχει ὅμως ἓνας εὐκόλος τρόπος νὰ μὴ πειραῖξῃ ὁ ἓνας τὰ νεῦρα τοῦ ἄλλου μὲ τὴν παρουσία του: Ν' ἀλλάξετε κατοικία.

—Δὲν νοιώθω γιατί δὲν ἐφαρμόξετε σεῖς αὐτὴ τὴν εὐκόλη θεραπεία, ἀπῆντησε ψυχρὰ ὁ ἄλλος.

Ἐκεῖνη χαμογέλασε:

—Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν συμβουλὴ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπῆρα εἰκοσαήμερο ἀδεία ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ, ἐννοῶ νὰ τὴν χρησιμοποιήσω καὶ δὲν σκοπεῖω νὰ τὸ κουνήσω ἀπὸ δῶ.

Ὁ Ἀρθούρος τὴν κύτταξε εἰρωνικά.

—Πῶς; θέλετε νὰ καταστρέψετε τὴν καλὴ μου φήμη.

—Δὲν ὑπάρχει φόβος, ἀποκρίθηκε ἡ νέα μὲ ὕψος μελιστάλακτο. Ἄν δὲν ἐπατώμαι, πρὸ μερικῶν ἐτῶν, ὅταν εἰστε ἀκόμη στὸ κολλέγιον, εἶχατε προκαλέσει κάποιον μεγάλον σκάνδαλον.

Ὁ νέος ἐσφίξε τὰ χεῖλη γιὰ νὰ μὴ ἀπαντήσῃ ἀπότομα. Τὰ χαρακτηριστικά του σκληρυνθῆσαν ἐνῶ ἀστραπεῖς ἀγανακτήσεως φωτίσαν τὰ σκούρα τοῦ μάτια καὶ ἡ Κλαίρ ἀόριστα φοβισμένη κατέλαβε πῶς εἶχε προχωρήσει πολὺ, θίγοντας ἄθελά της κάποιο ἐλαστικὸν σημεῖο του.

—Λυπούμαι, κύριε Μπρεντέλ, ἂν σὰς ἔθιξα, εἶπε. Ὁ θεὸς Ροζὲ γιὰ νὰ μᾶς ἀφήσῃ ἀπὸ κοινοῦ τὸ σπίτι του, ἐνῶ σεῖς δὲν εἴστε παρὰ ἀνεπίδες τῆς γυναίκας του, τῆς θείας Ζανίν, θὰ πῇ πῶς δὲν ἤθελε νὰ μαλῶνωμε. Ἐπομένως ἐφ' ὅσον πρόκειται νὰ συγκατοικήσωμε ἐδῶ, ἄς προσπαθήσωμε νὰ περάσωμε ὅσο μπορούμε καλύτερα.

Τὰ χαρακτηριστικά τοῦ Ἀρθούρου μαλάκωσαν σιγὰ-σιγὰ καὶ οἱ μεταλλικὲς λάμπεις ἐσθυσάν τὸ βλέμμα του.

—Ὡραία! εἶπε τέλος. Τὸ σπίτι εἶνε ἀρετὰ μεγάλον ὥστε νὰ μπορούμε νὰ ἑξήσωμε καὶ οἱ δύο, χωρὶς ὁ ἓνας νὰ ἐνοχλῇ τὸν ἄλλον.

—Ὡραία! συμφώνησε καὶ ἡ Κλαίρ. Τώρα, λοιπόν, πῶς θὰ δευπνήσωμε;

Πῆγαν μαζὶ εἰς τὴν παλαιὰ εὐρύχωρη κουζίνα καὶ ἐτοίμασαν ἕνα πρόχειρον δεῖπνον.

Ἐνῶ ἔτρωγαν ἡ Κλαίρ σχεδὸν ἄθελά της μελετοῦσε τὸν σύντροφόν της καὶ λυπώταν γιατί δὲν ἤξερε περισσότερα πράγματα σχετικὰ μὲ ἐκεῖνον. Ὁ Ἀρθούρος παρὰ τίς ἐγγενεῖς περιποιήσεις του φαινόταν πολὺ ἐπιφυλακτικὸς κι' εἶσι ἡ νέα δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ κανένα συμπέρασμα γιὰ τὸν χαρακτῆρα του.

Ὅταν τὸ γεῦμα τελειώσε σκοτεινίαιε πιά, καὶ ὁ Ἀρθούρος, ἐπειδὴ τὸ σπίτι, ποῦταν ἔξω ἀπ' τὴν πόλιν, δὲν εἶχε ἤλεκτρικόν, ἄναψε ἕνα ἀσημένιον κηροπήγιο καὶ προσφέρθηκε νὰ ὀδογήσῃ τὴν νέα στὸ δοματίον της.

—Σκέπτομαι νὰ πάρω τὸν κοιτῶνα τῆς θείας Ζανίν, εἶπε.

—Ὅπως θέλετε. Τώρα θὰ εἰστε βάρβαρα κουρασμένη καὶ θὰ-ταν καλύτερα νὰ τακτοποιήσωμε αὐτὸ τὰ πράγματα. Πρέπει ὅλα νὰ τὰ κάμωμε μόνοι, γιατί δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ φέρωμε καθημερινῶς μιὰ γυναῖκα ἀπ' τὸ χωριό. Τὸ σπίτι ἔχει τηλεφῶνον κι' ἐτοίμι μπόρεῖτε ἂν θέλετε νὰ παραγγεῖλετε ὅτιδήποτε.

Κράτησε ὁ ἴδιος ἕνα ἀπλὸν κερὶ, τῆς ἔδωσε τὸ ἀσημένιον κηροπήγιο καὶ χωρίσθηκαν ἀφ' οὗ τὴν καληνύχτισε.

Κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ
φεγγαριοῦ

Μολὴ ὥρα ἀργότερα ἡ Κλαίρ βρισκόμεναι ἐπαλκόμεναι στὸ κρεββάτι μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα. Ὁ ὕπνος ἦταν μακριὰ τῆς.

Δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ κοιμηθῇ ἡ σκέψις ὅτι βρισκόταν μόνη στὸ ἴδιο σπίτι μ' ἕνα νέο, γιατί εἶχε πάντοτε μεγάλη αὐτοπεποίθησι καὶ ἦταν πολὺ θαρραλέα. Ἡ σκέψις τῆς, ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, πτεροούγιζε, πάλι κοντὰ στὸν Ῥομπέρ.

Τέλος, χάνοντας τὴν ὑπομονή τῆς σηκώθηκε καὶ πλησίασε τὸ παράθυρο: Ὁ ποταμὸς ποὺ περνοῦσε λίγα μέτρα πίσω ἀπ' τὸ σπίτι, φαίνονταν κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἀσμένιος, κι' ὁλόκληρο τὸ σιωπηλὸ τοπίο κατ' ἀπ' τὴν ἀσημοσύνη ποὺ σπαταλοῦσε ἡ σελήνη εἶχε μιὰ υπερκόσμια ὁμορφιά.

Τραβήχτηκε ἀπ' τὸ παράθυρο, ἔβγαλε τὸ νυχτικὸ τῆς, φόρεσε ἕνα κίτρινο ἐφαρμοστὸ μαγιὸ καὶ ἔδωσε μ' ἕνα μαντήλι τὰ χρυσοῦσανθὰ μαλλιά τῆς. Πέρασε μετὰ μιὰ εὐρύχωρη ρόμπ-ντε-σάμπρ καὶ ἀθόρυβα βγήκε ἀπ' τὸ σπίτι.

Τ' ἀσμένια κυματῆσαν τοῦ ποταμοῦ φιλοῦσαν ἡδονικὰ τὰ πόδια τῆς. Πέταξε τὴ ρόμπα τῆς καὶ βυθίστηκε στ' ἀναλυτὸ ἀσμίμ τῶν νερῶν τοῦ.

Ἕνας πλάτανος λίγο πῶς πέρα, σκυμμένος πάνω ἀπ' τὸ ποτάμι, φαίνονταν σὰν νὰ τῆς ἄπλωνε τὰ κλαδιά του. Ἀρπάχτηκε ἀπὸ ἕνα χαμηλὸ κλωνάρι καὶ θέλησε ν' ἀνέβῃ στὴν πράσινη αὐτὴ ἐξέδρα γιὰ νὰ κἀνῃ βουτιά. Μά, ὦ φρίκη! Μόλις προσπάθησε ν' ἀνέβῃ, αἰσθάνθηκε κάτι νὰ τραβᾷ πρὸς τὰ κάτω τὸ πόδι τῆς.

Ὅλοι οἱ θρύλοι ποῦχε ἀκούσει γιὰ τὰ τεράστια χταπόδια ποὺ παρασύρουν στοὺς βυθοὺς τὰ θύματα τους, ἦρθαν μὲ μιὰς στὴ σκέψι τῆς καὶ τρομαγμένη προσπάθησε νὰ ἀπαλλαγῇ.

Μὰ ποια ἦταν ἡ ἐπιληψίς τῆς, ὅταν μισογυρίζοντας τὸ κεφάλι διέκρινε ἐκεῖ δίπλα τῆς τὸν Ἀρθούρο Μπρεντέλ.

— ὦ! φώναξε, σεῖς εἴστε;

Κατάλαβε πὼς ὁ νέος τὴν εἶχε πλησιάσει μὲ μακροβουτί χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ καὶ χωρὶς νὰ πῇ λέξι σκαρφάλασε στὸ κλαδί καὶ κάθησε θυμωμένη.

Ἐκείνου τὴν ἀκολουθεῖτε. Φοροῦσε ἕνα ἀπλούσιατο μαῦρο μαγιὸ κι' οἱ μῦς τοῦ ἔξαιρετικὰ καλοφτιαγμένου τοῦ σώματος ἔπαιζαν σὲ κάθε του κίνησι.

Στραβίστηκε καὶ τὸν κύτταξε μὲ θυμὸ καθὼς καθόταν δίπλα τῆς στὸ ἴδιο κλωνάρι.

— Ἡ πρώτη ἐντύπωσις εἶνε ἡ πῶς ῥωστή, τοῦ εἶπε. Δὲν μοῖ ἀρέσατε ὅταν ἦμουν μικρὴ καὶ τώρα βλέπω πὼς εἶχα δίκιο.

— Μπα! ἀπάντησε ἐκεῖνος σηκώνοντας τοὺς ὤμους. Ξεχνάτε πὼς τότε σὰς καρπάζωσα καὶ πὼς μπορῶ νὰ τὸ ἐπαναλάβω! Ἄν καὶ τώρα μοῖρθε μιὰ πολὺ καλύτερη ιδέα.

Καὶ ἔαφνικά τὰ μπράτσα τοῦ δέθηκαν γύρω ἀπ' τὸ κορμί τῆς. Τὴν ἔσυραν κοντὰ του, τὴν ἔσφιξαν δυνατὰ καὶ πρὶν μπορεῖν νὰ κινηθῇ, τὰ χεῖλιά του κόλλησαν στὰ δικά τῆς σὰν νὰθελε νὰ τὰ ρουφήξῃ.

Ἡ ἀνατονή τῆς σταμάτησε, δὲν ἐνοιοῦθε τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὴ φωτιά ποὺ ἀνάβε μέσ στίς φλέβες τῆς τὸ ἄγριο, τὸ πρωτόγονο αὐτὸ φιλή.

Ὅταν τέλος τὴν ἄφησε, ἡ Κλαίρ ἔτρεμε. Ἦθελε νὰ τὸν βρῇ, νὰ τοῦ πῇ πὼς τὸν μισεῖ, μὰ ἐκείνος τὴν κύτταξε ἡρεμὰ καθισμένος δίπλα τῆς καὶ στὴν ἀδιαπέραστη ἐκφρασί τοῦ προσώπου του, τῆς φάνηκε πὼς διέκρινε κάποια ἰσωνεία.

Ἡ φωνὴ τῆς δὲν ἔβγαλε ἀπ' τὸ λαρυγγί τῆς. Ἐσφίξε τίς γροθιὰς τῆς ὅσο μποροῦσε κι' ἄρχισε νὰ τὸν κτυπᾷ σὰν τρελλή. Ὁ Ἀρθούρος στεκόταν ἡρεμὸς, ἀκίνητος, σὰν νὰ μὴν δεχόταν ἐκεῖνος τὴ βροχή αὐτὴ τῶν κτυπημάτων.

— Τελειώσατε; τῇ ρώτησε τέλος, ὅταν ἐκείνη κουρασμένη, λαχανιασμένη ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ.

— Ναι, ἀλλὰ ἂν ἦμουν ἄντρας!..

— Εἰ μὰ τότε δὲν θὰ σὰς φιλοῦσα!

— Ποιὸς σὰς ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ φιλήσετε;

Ὁ Ἀρθούρος γέλασε:

— Τὴ χαριτωμένο μαγιό σας! Δὲν πιστεύω δὲ νὰ τὸ δια

ἔατε ἔτσι... ἀποκαλυπτικό γιὰ νὰ κρατᾶτε τοὺς ἄντρες ὡς ἀπο-
στασι...

Ἡ εἰρωνοῦσα τῆς φωνῆς τοῦ τῆς ἦταν ἀνυπόφορη. Πήδηξε
ὀρθὴ καὶ φώναξε:

— Εἰστε ἀνυπόφορος!... Δὲν σέβετε τὶς κυρίες!...

— Ἐξαρτάται, ἀπάντησε ἐκεῖνος στὸν ἴδιο σαρκαστικὸ τόνο.
Ἐξω φρενῶν ἡ Κλαίρ δοῦντιξε εὐθύς στὸ νερὸ καὶ ὅταν ἔ-
φθασε ἐκεῖ πούχε ἀφήσει τὴ ρόμπα της, τὸν εἶδε νὰ κάθεται
ἀκόμη στὸ κλωνάρι τοῦ δέντρου κατ' ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγα-
ριοῦ, σὰν ὁμορφὸ ἀρχαῖο ἀγαλμα.

**Ἀνεπιθύμητες
ἐπισκέψεις**

Τὸ ἄλλο πρῶτ' εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί της. Δὲν μπορούσε
πιά νὰ μείνῃ στὸ σπίτι αὐτό, γιατί εἶχε καταλάβει πῶς
ὁ Ἀρθούρος δὲν εἶχε ἀρχῆς καὶ ἴσως οὔτε συνείδησι.

Φορῶντας ἓνα λινὸ γαλάζιο φορεματάκι καὶ ἓνα ψάβινο ἀ-
πλό καπέλλο κατέβηκε στὴν κοζίνη.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ κατεβάσετε κάτω τὶς βαλίτσες μου; τοῦ
εἶπε ψυχρά.

Στράφηκε καὶ τὴν κύτταξε ἐνῶ ἓνα εἰρωνικὸ χαμόγελο φαί-
νόταν στὰ χεῖλ' ἡ του.

— Φεύγετε;

Ἐκελὴν γέλασε περιφρονητικῶς.

— Ἐπειτα ἀπὸ τὸ χθεσινὸ τί περιμένετε;

— Ἀκριβῶς αὐτό, ἀπάντησε ὁ Ἀρθούρος ἥσυχα.

— Τί; θάνατος, ἀγριοκυτταζόντάς τον. Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι εἶ-
χατε τὸ φρόνος νὰ μοῦ ριχτῆτε γιὰ νὰ μ' ἀναγκάσετε νὰ φύγω;

— Καὶ νὰ μ' ἀφήσετε στὸ ἐρημητήριό μου! συμπλήρωσε ἐ-
κεῖνος ψυχρά. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ὀχυρώσετε χθὲς τὴν πόρτα
σας. Ἀδικα κολεκεύατε τὸν ἑαυτοῦ σας.

Ὁ θυμὸς της ἦταν ἀφάνταστος κι' οὔτε κι' ἡ ἴδια ἤξερε τί
ὄταν ἄξια νὰ κάνῃ τὴν ὥρα ἐκελὴν ἂν τὴν ἴδια στιγμὴ δὲν
κτυποῦσε τὸ τηλέφωνο.

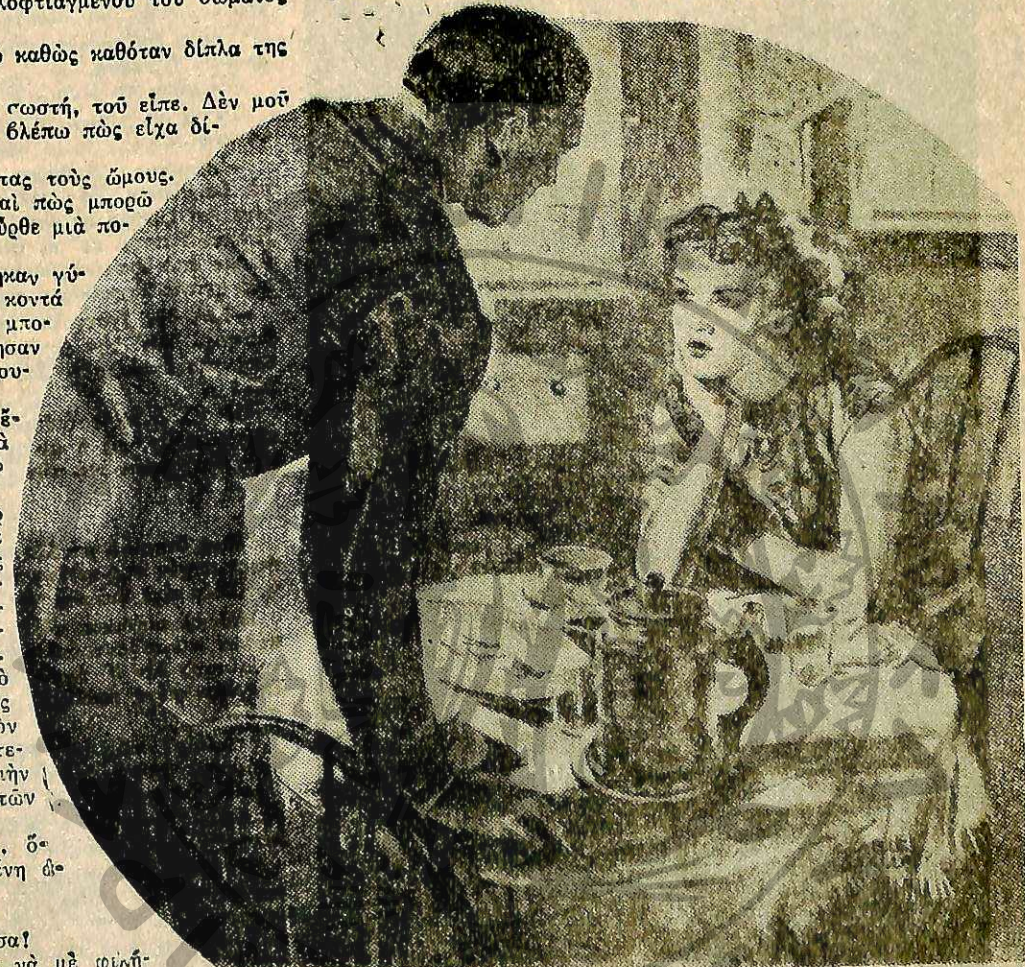
Πλησίασε καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικό.

— Ἐσὺ εἶσαι Κλαίρ; Ἐδῶ ἡ Μάρθα!

Ἡ Μάρθα Φαντόν! ἡ πιδ κακογλωσσὸς τῆς παρέας.

— Ἐσὺ, Μάρθα; καὶ ποῦ μ' ἀνακαλύψατε;

— Ἡμασταν ὅλοι τόσο περιέργοι γιὰ τὴν ἐξαφάνισί σου. Ὡ-
στε φροντίσαμε καὶ μάθαμε τὴν διεύθυνσί σου ἀπὸ τὴν νοικοκυ-
ρά σου. Θέλαμε, βλέπετε, νὰ περάσουμε μαζί σου τὸ Σάββατο.

Ενθ' ἔτιωσαν, ὁ Ἀρθούρος, παρὰ τις εὐγενικὴς περιποίησις
του, φαινόταν πολὺ ἐπιφυλακτικὸς.

κρύακός μας. Καί ξέρεις τώρα από ποῦ τηλεφώνῳ; 'Απ' τὸ Σα-
τωδιέ. Σὲ εἰκοσι λεπτά θὰ θρυσκώμαστε κοντά σου. Ἡμαστε
ὀλόκληρη ἡ παρέα.

—Θάρθετε ἐδῶ! Μὰ ξέρεις ἐγὼ ἦλθα, γιατί μου χρειάζεται
ἀνάπαυσις καὶ ἡσυχία.

—Γιὰ δυὸ μέρες δὲν θὰ σὲ κουράσωμε. Δὲν εἴμαστε καὶ τόσο
ἀπαιτητικοί. Γεῖά σου, Κλαίρ!

Τὸ κεφάλι τῆς δίδος Ζιρλντὶ δοῦζε, γιατί ἤξερε πὼς δὲν
ὑπῆρχε τρόπος ν' ἀναγκάσει τὴν ἀνεπιθύμητη αὐτὴ ἐπίσκεψιν.

—Ὅταν ξαναγύρισε στὸ μαγειρεῖο ὁ Ἀρθούρος πρόσεξε τὸ ἀ-
πελπισμένο ὄψος τῆς.

—Τί σὰς συμβαίνει; ρώτησε. Πέθανε ἡ γιαγιά σας;

Ἡ Κλαίρ ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

—Εἶμαι ἀρρωστή, πολλὴ ἀρρωστή... Μιὰ ὀλόκληρη παρέα ἀ-
πὸ δῆθεν φίλους μου φθάνουν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή.

—Τί; Τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού συνέχαιρα τὸν ἑαυτό μου γιατί
εἶχα ἀπαλλαγῇ ἀπὸ σὰς, μού φέρνετε τώρα κι' ἄλλους; εἶπε σο-
δαρὰ ὁ Ἀρθούρος.

—Δὲν τοὺς «ἐφερα» ἐγὼ, εἶπε, κουνώντας θλιβερὰ τὸ κε-
φάλι ἡ νέα. Εἶνε αὐτοπόροιστοι. Καὶ ξαφνικὰ μιὰ ἄλλη σκέ-
ψις τὴν ἔκαμε νὰ τινάξη τρομαγμένη.

—Θεέ μου! ἂν ἡ Μάρθα ἡ κακόγλωσση καὶ οἱ ἄλλοι τῆς πα-
ρέας σὰς ἀνακαλύψουν καὶ μάθουν ὅτι πέρασα ἐδῶ τὴ νύχτα
μόνη, μαζί σας...

—Καὶ τώρα τί θέλετε νὰ κάμω; ἀποκρίθηκε ὁ Μπρεντέλ θη-
ματίζοντας νευρικά. Νὰ τοὺς ποῦμε πὼς εἴμαστε κρυφὰ παν-
τρεμένοι;

—Παντρεμένοι; ἐπανελάβε ἀνοίγοντας τὰ καστανὰ τῆς μά-
τια. Δὲν μοῦ πολυαρέσει, ἀλλά...

—'Αλλὰ σὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη λύσις.

Σταμάτησε. τὴν κύτταξε εἰρωνικά καὶ πρόσθεσε:

—Τί γοητεία μεταχειρισθήκατε γιὰ νὰ μὲ κάνετε ν' ἀρνηθῶ
τὸν γεροντοπαλληκαρισμό; Τὸ ξύλο μήπως;

—Πρόκειται γιὰ ψεύτικο γάμο, παρετήρησε ἐκείνη. Δὲν θὰ
μείνουν παρὰ μόνον γιὰ τὸ Σαββατοκύριακο. Ὑστερα μπορού-
με νὰ ποῦμε πὼς μαλώσαμε.

—'Αν ὁ συμβολαιογράφος δὲν μὲ εἶχε ἰδῇ προχθὲς νὰ πα-
ραλαμβάνω τὸ κλειδί τοῦ σπιτιοῦ καὶ δὲν τοῦ εἶχα πῇ ρητῶς
πὼς θὰ ἔμεινα ἐδῶ αὐτὲς τὲς μέρες, θὰ ἔφευγα τώρα καὶ θὰ
σὰς ἄφηνα νὰ ξεμυλέξετε μόνη σας αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Δὲν θέλω
ὅμως ποτὲ νὰ δώσω ἀφορμὴ νὰ κακολογήσουν ἕνα κορίτσι. Δὲν
ἔχουμε ὅμως καὶ βέρες...

—Εἶδα ἐπάνω τὲς βέρες τῆς καυμένης τῆς θείας Ζανίν, εἶπε
ἀμέσως ἡ Κλαίρ.

—Περιμένετε λίγο... Δὲν θέλω νὰ μπλεχτῶ σέ...

Τὰ μάτια τῆς Κλαίρ γέμισαν δάκρυα καὶ ἔσκυψε ντροπαλὰ
τὸ κεφάλι.

—'Ακούστε, Ἀρθούρε, εἶπε γλυκὰ, κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ
μὲ βοηθήσετε. Δὲν πρόκειται μόνον γιὰ τὴν ὑπόληψί μου...
εἶνε καὶ ζήτημα φιλοτιμίας, ζήτημα ἀξιοπρεπείας γιὰ ἐμένα. Ἡ
Μάρθα Ραντὸν κι' οἱ ἄλλοι τῆς σύντροφου νομίζουν πὼς πε-
θαίνω ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀπελπισία, γιατί ὁ νέος πού κνηγοῦσα ἐπὶ
δυὸ χρόνια ἀρραβωνιάστηκε ἄλλην.

—Καὶ δὲν ἔχουν κι' ἐντελὼς ἄδικο! εἶπε σκεπτικὸς ὁ Ἀρ-
θούρος. Ἀπ' τὴν ἀρχὴ μοῦ φάνηκε πὼς διέκρινα στὸ βλέμμα
σας τὴν ἀπελπισία. Σύμφωνοι! Ὅλα ἐν τάξει, κυρία Μπρεν-
τέλ!

Ἡ Κλαίρ εἶχε διάθεσι νὰ πηδήσῃ στὸν λαιμὸ του, νὰ τὸν
εὐχαριστήσῃ, μὰ ἡ ἀνάμνησις τῆς χθεσινῆς σκηνῆς στὸ ποτάμι
τὴν ἀναχαίτισε καὶ τὴν ἔκαμε ἐπιφυλακτικὴ.

✱

Ἔως ὅτου τὸ μεγάλο αὐτοκίνητο τῆς Μάρθας μ' ὅλη τὴν εὐ-
θυμὴ παρέα τῆς φθάσῃ στὴν ἀγρέπαυλὶ τους, ὁ Ἀρθούρος καὶ
ἡ Κλαίρ εἶχε σκεφθῇ τὴν ἱστορίαν πού θὰ τοὺς ἔλεγαν:

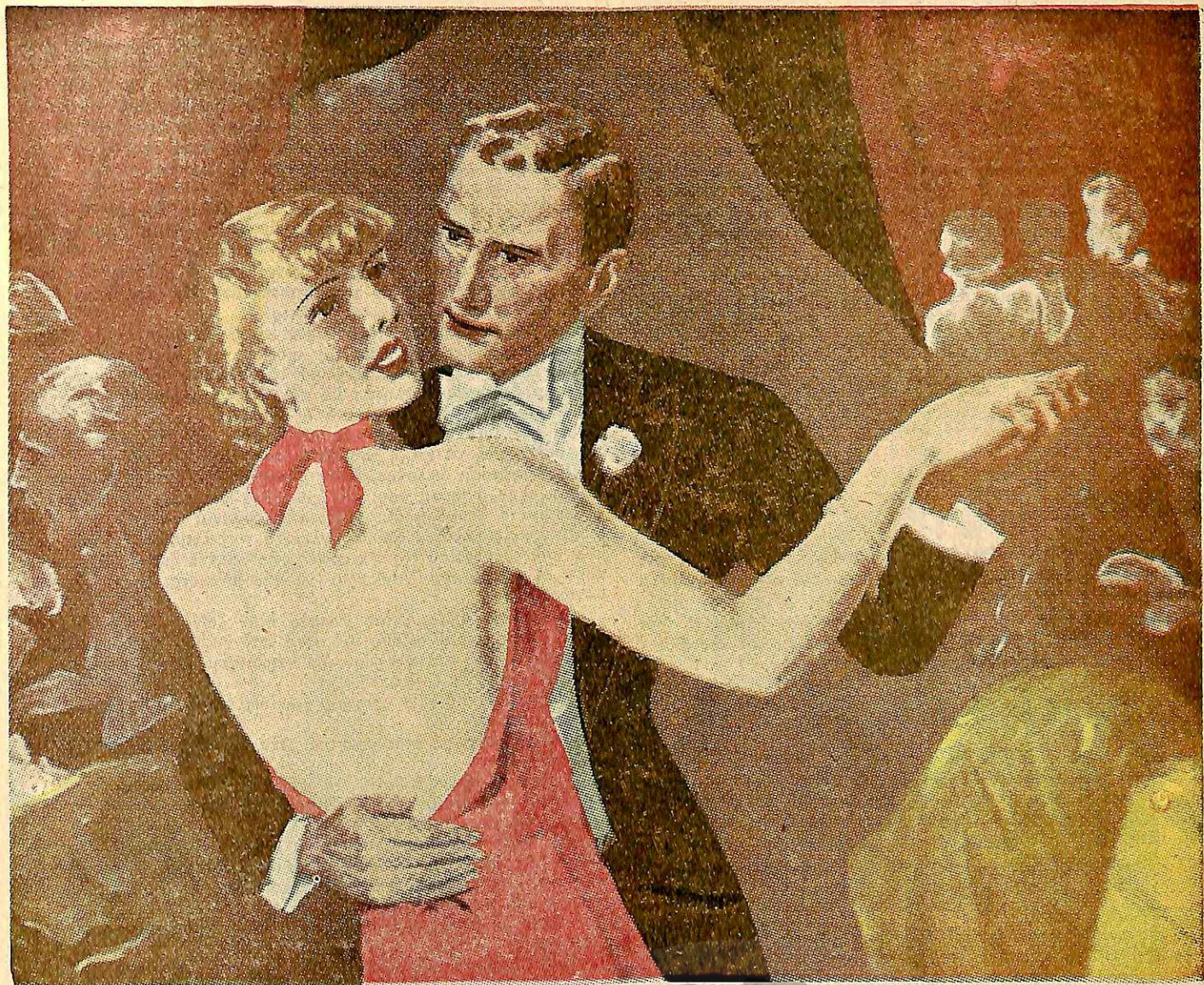
Παλαιοὶ παιδικοὶ φίλοι εἶχαν συναντηθῇ πρὸ μερικῶν ἐβδο-
μάδων καὶ κεραινοβολήθηκαν μὲ τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ βλέμμα. Κα-
νεῖς τους δὲν θ' ἀμφέβαλλε μὲ τὴν ἱστορίαν αὐτὴ καὶ ἡ Κλαίρ
ἱκανοποιημένη κατέβηκε νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς ἀπροόπτους ἐπισκέ-
πτας.

—Κλαίρ! πὼς μὰς ἐγκατέλειψες ἔτσι; Δὲν ξέρεις πὼς δὲν
μποροῦμε χωρὶς ἐσένα; φώναξε ἀγκαλιάζοντάς τὴν ἡ Μάρθα.

—Τί ἐκπληξίς! Σὰς ἔχω ὅμως ἐτοιμάσει κι' ἐγὼ μιὰ ἄλλην,
εἶπε χαμογελώντας ἡ Κλαίρ. Θὰ σὰς παρουσιάσω τὸν Ἀρθούρο
Μπρεντέλ, τὸν σύζυγό...

Τὸ μεδίσταμα ἔσβυσε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς καὶ δὲν μπόρεσε νὰ ἀ-
ποτελεῖσθαι τὴ φράσι τῆς. Πίσω ἀπ' τὴ Μάρθα, ἀνάμεσα στοὺς
χαραιοὺς νέους πού ἀποβιβάζονταν μὲ γέλιο ἀπ' τ' αὐτοκίνητο,
ἡ Κλαίρ διέκρινε τὸ ξανθὸ κεφάλι τοῦ Ρομπέρ πού τῆς χαμο-
γελοῦσε φιλικὰ.

Ἡ καρδιά τῆς σταμάτησε — ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος χάθηκε ἀ-
πὸ τὰ μάτια τῆς. Κατέβαλε δυὸς κιὰ προσπάθεια καὶ συνέχισε
τὲς παρουσιάσεις.

Καὶ μετὰ, ὅταν ἔβαλαν τὸ ραδιό, χόρεψαν πάλι μὲ τὸν Ρομπέρ μ' αἰ. ὅπως ἄλλοτε.

Ἕνα γλυκὸ ὄνειρο πού ξαναζῇ

Τὸ ἀπόγευμα ἡ Κλαίρ καὶ ὁ Ρομπέρ δρεθῆκαν μόνον στὴ
θεράντα.

—Τί ἀστείον! εἶπε ἐκείνος. Νὰ μας πάλι μονάχοι, ὅπως
ἄλλοτε!

—Ναί, ἀπήντησε ἐκείνη, προσπαθώντας νὰ δώσῃ τόνο ἀδια-
φορίας στὴ φωνή τῆς!

Ὁ ἥλιος πού ἔγερνε στὴ δύσι, τοὺς τριγυρνοῦσε μὲ τὸ χρο-
σορρόδινο φῶς του κι' ἀναθε φλογερὲς ἐστίες στὰ γυάλινα
παράθυρα. Ἡ Κλαίρ σήκωσε τὸ χέρι τῆς κι' ἐσκέπασε τὰ μάτια
τῆς γιὰ νὰ προφυλαχτῇ τάχα ἀπ' τὸν ἥλιο, πραγματικῶς ὅμως
γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ βλέμμα τῆς ἀπ' τοῦ Ρομπέρ τὰ μάτια.

—Εἴμαστε πολὺ τεμπέληδες νὰ καθώμαστε ἐδῶ ρεμβάζοντας
ἐνῷ ἡ Μάρθα καὶ οἱ ἄλλοι ἀγωνίζονται νὰ τακτοποιήσουν τὸ
σπίτι, εἶπε ἡ Κλαίρ.

—Μ' ἀρέσει, ἔκαμε ἀπλὰ ὁ Ρομπέρ. Μ' ἀρέσει νὰ καθώμαι
μαζί σας Κλαίρ. Πάντοτε εὐχαριστιώμουν στὴ συντροφίαν σας.
Δὲν ξέρετε πόσες φορὲς μίλησα στὴ Μύριαν γιὰ σὰς, γιὰ τὴν
φιλία μας.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἦταν σὰν ἕνα κέντημα βελόνας γιὰ τὴν Κλαίρ.

—Πόσο καιρὸ θὰ μείνῃ ἡ Μύριαμ στῆς θείας τῆς, ρώτησε.

—Μερικὲς μέρες μόνον. Πρόκειται γιὰ τυπικὴ ἐπίσκεψιν, ἀ-
πάντησε ὁ Ρομπέρ καὶ στεναχωρημένος πρόσθεσε:

—Δὲν θ' ἄφηνα ποτὲ τοὺς ἄλλους νὰ μὲ παρασύρουν ἐδῶ ἂν
ἤξερα ὅτι...

—Ὅτι εἶχαμε παντρευθῇ μὲ τὸν Ἀρθούρο; «ὦ, μὰ ἔχουν κι'
ὅλας περᾶσει οὐκὼς-δέκα μέρες. Θέλαμε νὰ τὸ κρατήσωμε μυστι-
κὸ γιὰ λίγο ἀκόμη ἀλλὰ ἀφοῦ ἤλθατε...

—Εἴστε εὐτυχημένη Κλαίρ; ρώτησε ἔαφρον σιγανὰ.

Ἡ ἐρώτησις τὴν εὐρίσκει ἀπροετοίμαστη.

—Φυσικά, ἀποκρίθηκε.

—Δηλαδή... ρώτησε ὁ Ρομπέρ μὲ φωνὴ πού σιγότερε, ἀγα-

πάτε τὸν Ἀρθούρο;

Ἐκείνη ψευτογέλασε.

—Εἰστε ἀστείος, ἀγαπητέ μου. Κάθε γυναῖκα ἀγαπᾷ τὸν ἑ-
αῖνό της. Δὲν εἶνε ἔτσι;

—Ναί, βέβαια...

Σταμάτησε ἀποτόμως καὶ ἡ Κλαίρ στράφηκε ἐκπληκτη καὶ
τὸν εἶδε στενωχωρημένο μὲ χεῖλη στεγνὰ.

—Δὲν μπορῶ νὰ τὸ χωνέψω, Κλαίρ. Ξέρετε πόσο ἐνδιαφερό-
μουν γιὰ σὰς... ὅσο θὰ ἐνδιαφερόμουν καὶ γιὰ τὴν ἴδια τὴν ἀ-
δελφή μου...

Τὸ βλέμμα τοῦ σκοτείνιασε περισσότερο καὶ ἡ ρυτίδα ποδὸς
φανῇ στὸ μέτωπό του ἐγίνε βαθύτερη καθὼς συνέχιζε:

—Δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ κρύψω, Κλαίρ. Φοβοῦμαι γιὰ σὰς.

—Φοβάστε Ρομπέρ; ρώτησε μὲ διεσταλμένη ματιὰ ἡ νέα. Γιατί;

—Ἴσως νὰ μὴν ἔπρεπε νὰ σὰς τὸ πῶ, ἀλλὰ γνώρισα ἄλλοτε
ἕνα συμβαθῆ τοῦ Ἀρθούρου...

Χαμήλωσε στεναχωρημένος τὰ μάτια καὶ συνέχισε σιγώτερα:

—Εἶχε συμβῇ κάποιο σκάνδαλο μὲ τὸν Μπρεντέλ, ὅταν ἦταν
στὸ κολλέγιο. Δὲν ξέρω τί συνέβη ἀκριβῶς, ἀλλὰ λένε πὼς ἀ-
πὸ αὐτὴ τὴ στενωχόρια πέθανε ὁ πατέρας του.

Ἀθελά τῆς ἡ Κλαίρ ἀνατρίχιασε. Θυμήθηκε τὴν ἀγρία ἐκ-
φρασι τοῦ Ἀρθούρου ὅταν τοῦ ἔκαμε ἕνα σχετικὸ ὑπαινιγμὸ μὰ
προσπάθησε νὰ κρύψῃ τὲς ἐντυπώσεις τῆς.

—Εὐχαριστῶ Ρομπέρ πού μὲ εἰδοποίησες, μὰ δὲν πρέπει νὰ
ἀνησυχῇς. Μοῦ ἐξήγησε αὐτὸ τὸ δῆθεν σκάνδαλο. Δὲν ἦταν τί-

ποτε ἀλήθεια, παιδιάστικες τρέλλες.

Ὁ Ρομπέρ τὴν κύτταξε μὲ στοργή.

—Αφοῦ εἶσθε εὐχαριστήμενη αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαῖο. Δὲν
βάθελα ποτὲ νὰ παντρευθῇ κάποιον ἀνάξιο σας.

Χωρὶς κι' ἐκείνη νὰ ἔξοι γιατί ἡ καρδιά τῆς ἦταν σφιγμένη.

Ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ Ἀρθούρου δὲν τὴν ἐνδιέφερε βέβαια, ἀλ-

λά και μόνον τὸ γεγονός ὅτι στὰ μάτια τοῦ κδσμου παρουσιάζοντο σὰν σύζυγοι, τὴν ἔκανε νὰ πειράζεται γιὰ ὅτι ἔλεγε γιὰ κείνον.

Ἦταν ἀληθινὰ ἐκπληκτικὸ πῶς ὁ ἄνθρωπος ποὺ μὲ τόσο λεπτοσημεία εἶχε δεχθῇ νὰ παῖξῃ, πρὸς χάριν τῆς, τὴν κωμωδία αὐτῇ, μποροῦσε νάχη στὸ παρελθόν του μιὰ τόσο δυσάρεστη περιπέτεια.

Ἐνα μόνον διαισθανόταν: ὅτι ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς τῆς παληᾶς αὐτοῦ αὐτῆς ιστορίας ὁ Ἀρθούρος εἶχε γίνει τόσο μισάνθρωπος. Ποιὰ ἀφορμὴ ὅμως τὸν ἔκανε νὰ θελήσῃ νὰ τὴν βοηθήσῃ; Δὲν πίστευε ποτὲ πᾶς ἡ διαγωγὴ του ἦταν ἐντελὴς ἀνιδιοτελῆς.

Μὰ διώχνοντας ἀπ' τὴ σκέψι τῆς τὸν Μπρεντέλ, ποῦταν γιὰ κείνην ἕνα ἄλυτο αἰνίγμα, ἀφέθηκε στὴν εὐχαρίστησι ποὺ δοκίμαζε στὴ συντροφιά τοῦ Ρομπέρ καὶ στὴ γλυκεῖα παραίσθησι πῶς ἡ Μύριαμ δὲν εἶχε εἰσχωρήσει ἀνάμεσά τους κι' ἦταν δικός της ἀκόμη ὁ Νταρίλ.

Στὸ δειπνὸ ἔκατσαν πάλι κοντὰ καὶ μετὰ, ὅταν ἔβαλαν τὸ ραδιό πάλι χόρευαν μαζί, ὅπως ἄλλοτε καὶ ἡ Κλαίρ ἔξεχσε ὅλα ὅσα συνέβησαν καὶ νόμιζε πῶς ξαναῆ ἕνα γλυκὸ ὄνειρο.

Συζυγικά δικαιώματα

Ἀργότερα ὅταν τὸ σπῆτι βυθίστηκε στὴν ἡσυχία καὶ οἱ φιλοξενούμενοι ἀποσύρθηκαν στὰ δωμάτιά τους, ἡ γοητεία ἐξέβυσε.

Ὁ Ἀρθούρος εἶχε πάρει μετὰ τὴν ἀφιξὶ τῶν ξένων τὸ δωμάτιο τοῦ θεῖου Ροζέ, ποῦταν πλάι στὸ δικό της, καὶ τὸν ἄκουσε πρὶν λίγη ὥρα πρὶν διώρθωνε τὸ κρεβάτι του.

Καθὼς ὅμως καθόταν μπρὸς στὴν τουαλέττα τῆς καὶ συμπλήρωνε τὸν νυκτερινὸ καλλωπισμὸ τῆς, φορώντας ἕνα θαλασσὶ νεγκλιζέ, ἕνα κύτπημα ἀκούσθηκε στὴ διάμεση πόρτα.

— Ἐμπρός! ἀποκρίθηκε ἡ Κλαίρ χωρὶς νὰ καλοσκεφθῇ.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁ Ἀρθούρος μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες προχώρησε στὸ δωμάτιο. Τὸ πρόσωπό του ἦταν συνωφρυνμένο καὶ τὰ χεῖλη του σφιγμένα, ἐνῶ ἡ καρδιά τῆς Κλαίρ, χωρὶς κι' ἐκείνη νὰ ξερῇ γιατί, ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τρελλά.

— Δὲν θὰ σὰς ἀρέσουν βέβαια αὐτὰ ποὺ ἔχω νὰ σὰς πῶ, μὰ θὰ σὰς τὰ πῶ!

Κοντοστάθηκε καὶ συνέχισε:

— Ἡ διαγωγὴ σας σήμερα τ' ἀπόγευμα καὶ τὸ ὁράδι μὲ τὸν Ρομπέρ Νταρίλ θρίσκετε πῶς ἄρρωζε καθόλου σὲ μιὰ παντρεμένη γυναῖκα;

Ἐκείνη σηκώθηκε μὲ μάγουλα ποὺ φλόγιζαν.

— Τί ἐννοεῖτε;

— Δὲν ἐννοῶ ἂν τὸν ἀγαπᾶτε ἢ ὄχι. Αὐτὸ εἶνε προσωπικὴ σας ὑπόθεσις. Δὲν εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ τὸ διακηρύσσετε μὲ τὴ διαγωγὴ σας σ' ὅλο τὸν κόσμο ἀφοῦ μάλιστα ἐκείνους μὲν εἶνε ἀρεδωνισμένοι, σεῖς δὲ ὑποτίθετα ὅτι εἰστε σύζυγός μου.

— Μὰ σὰς εἶχα πῇ καὶ προηγουμένως πῶς ὁ Ρομπέρ κι' ἐγὼ εἶμαστε παλιὸ φίλοι, ἀπάντησε. Τὰ λόγια σας εἶνε προσβλητικὰ γιὰ μένα, πρόσθεσε μὲ μάτια ποὺ σπίζαν.

— Κάθε ἄλλο, ἀπλῶς σὰς εἰδοποιῶ νὰ σταματήσετε καὶ νὰ σκεφθῆτε λιγάκι πρὶν δημιουργήσετε τίς χειρότερες διαδόσεις ἐναντίον τῶν δύο μας. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἦλθε ὁ Νταρίλ εἰσαίσατε διαρκῶς μαζί του. Τὸν κυττᾶτε σὰν μαγνητισμένη. Ἄν δέχθηκα νὰ σὰς θγάλω ἀπὸ μιὰ δύσκολη θέσι αὐτὸ δὲν εἶνε ἀφορμὴ γιὰ νὰ γελοιοποιήσετε καὶ τοὺς δύο μας.

Ἡ ὀργὴ τὴν ἐπινε, ἔτρεψε δόλοληρη.

— Ἐξω ἀπὸ δῶ! φώναξε. Ἐξω ἀπ' τὸ δωμάτιό μου. Δοξάζω τὸν Θεὸ ποὺ δὲν εἰστε σύζυγός μου κ. Μπρεντέλ!

— Κι' ἐγὼ τὸν δοξάζω γιὰ τὸ ἴδιο πράγμα, εἶπε ἐκείνος ψυχρά. Γιατί δὲν θὰ μ' ἔβρεσε καθόλου νάχῃ γιὰ σύζυγο μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ μὴ κυνηγᾷ τοὺς ἄνδρες ἄλλων γυναικῶν.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ἀρθούρος βγήκε κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα, ἐνῶ ἡ Κλαίρ ἔξω φρενὼν ἔπεσε μπροστὰ στὸ κρεβάτι καὶ ἀναλόθηκε σ' ἀκράτητα ὑστερικὰ δάκρυα.

Μὲ τί δικαιώματα ὁ Ἀρθούρος τῆς ἔκανε παρατηρήσεις; Μήπως ἐκείνους δὲν ἐκρυβε κάποιο σκάνδαλο στὸ παρελθόν του;

Ἰσως ὅμως καὶ οἱ μοιρὲς του νὰ μὴν ἦταν ἐντελῶς ἀβάσιμες: Ἐναβλέποντας τὸν Ρομπέρ, ξαναζώντας κοντὰ του, δὲν εἶχε βέβαια ἐπιχειρήσει νὰ τὸν κατακτῇ, μὰ κατὰ δάθος γνώριζε πῶς ἡ καρδιά τῆς δὲν τὸν εἶχε ποτὲ ἀπαρνηθῇ ὅσο κι' ἂν ἤξερε πῶς κάθε ἐλπίδα ἦταν μάταιη.

Ὅσο γιὰ τὸν Ἀρθούρο σκεπτόταν πῶς ἦταν ἀγριάνθρωπος ποὺ δὲν ἐνοιόθε τίποτα ἀπὸ ἔρωτα καὶ γιὰ τὸν ὁποῖον μόνον περιφρόνησι ἔπρεπε νὰ αἰσθάνεται.

Δεσποινὶς Μύριαμ Βαλλόν

Ὁταν τὴν ἐπομένῃ ξύπνησε ἡ Κλαίρ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πῶς ἡ ζωὴ κατὰ τίς τελευταῖες σαραντακτὼ ὥρες προχώρησε μ' ἀπίστευτη ταχύτητα καὶ πῶς ἦταν ἕνας τροχὸς ποὺ ἀόρατες δυνάμεις ἔκαναν νὰ στριφογυρῇ ἰλιγγιωδῶς ἔξω ἀπὸ κάθε δική της θέλησι.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ Ρομπέρ κι' ἐκείνη ἀπεφάσισαν ν' ἀλλάξουν τίς παληὰς ἀπρηχαιωμένες εἰκόνας ποὺ ἦσαν κρεμασμένες στὸ χῶλλ.

— Οἱ κορνίζες εἶνε καττεστραμμένες καὶ οἱ εἰκόνας δὲν ἀξίζουν, θὰ κάναμε καλὰ νὰ τίς μεταφέρουμε στὴν ἀποθήκη. Βοηθήστε με ἂν θέλετε τοῦ εἶπε ἡ Κλαίρ.

Πρόθυμος ὁ Ρομπέρ τὴν βοήθησε νὰ ξεκρεμάσουν τίς εἰκόνας καὶ ἔπειτα τίς μετέφεραν νὰ τίς κρύψουν στὴ σοφίτα.

Στὸν στενὸν περιορισμένο χῶρο τῆς ἀποθήκης ὁ Ρομπέρ καὶ ἡ Κλαίρ βρέθηκαν κολλητὰ. Τὰ μάτια τους συναντήθηκαν.

— Κλαίρ, μουρμούρισε σιγανὰ ὁ Νταρίλ.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἡ νέα αἰσθάνθηκε τὸ χέρι του νὰ τὴν περιβάλλῃ καὶ τὰ χεῖλη του νὰ θίγουν τὰ δικά της.

Ὁ Ρομπέρ τὴν φιλοῦσε, ὅπως δὲν τὴν εἶχε ξαναφιλήσει ποτέ.

Ἦταν στὴν ἀγκαλιά του καὶ ὅμως δὲν δοκίμαζε οὔτε τὴν ἔκστασι, οὔτε τὸν θρίαμβο, οὔτε τὴ λησμονία τοῦ κόσμου ὅλου ὅπως νόμιζε ἄλλοτε. Καμμιὰ γλυκεῖα συγκίνησις δὲν τὴν ἐγείμιζε καὶ τὸν ἀντίον τῆς φαινόταν πῶς ἔβλεπε ἔμπρὸς τῆς θλιμμένη τῇ μορφῇ τοῦ Ἀρθούρου νὰ τὴν μέμφεται σκυθρωπὴ καὶ συνοφρυνωμένη.

Μὰ καὶ στὸ βλέμμα τοῦ Ρομπέρ ἦταν ζωγραφισμένο ἕνα εἶδος ἐκπλήξεως καὶ φόβου γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε. Πέρασε τὸ χέρι στὰ μαλλιά του καὶ μουρμούρισε ντροπισμένος.

— Θεέ μου! Τί ἔκαμα Κλαίρ!

Ἐκείνη τὸν κύτταξε ψυχρά, τελειῶς κυρία τοῦ ἑαυτοῦ της καὶ γέλασε.

— Μὴ τὸ παίρνετε ἔτσι τραγικὰ. Δὲν τὸ κάματε ἐπίτηδες, ἔτσι τᾶφερε ἡ ὥρα.

Ὁ Ρομπέρ ἐξακολουθοῦσε νὰ φαίνεται στενοχωρημένος.

— Εἶμαι ἀδικαιολόγητος, Κλαίρ, ἀφοῦ ἤξερα πῶς εἰστε παντρεμένη μὲ τὸν Ἀρθούρο.

— Κι' ἀφοῦ καὶ σεῖς ἀγαπᾶτε τὴ Μύριαμ, πρόσθεσε ἐκείνη ἡσυχᾶ. Ἄς ξεχάσουμε τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ Ρομπέρ. Γνωρίζοντας τόσο καλὰ ὥστε δὲν πρέπει ἕνα τέτοιο πρᾶγμα νὰ δημιουργήσῃ μεταξὺ μας παρεξηγήσεις.

— Ὡστε μὲ συγχωρεῖτε; εῷτησε ὁ νέος πίνοντας ταπεινὰ τὸ χέρι της.

— Σὰς συγχωρῶ καὶ οὔτε τὸ θυμοῦμαι πιά, ἀποκρίθηκε ἐκείνη εὐθυμᾶ.

Τῆς φάνηκε πῶς ἡ σοφίτα φωτίστηκε τὴ στιγμή ἐκείνη: Στράφηκε καὶ εἶδε ὅτι ἡ πόρτα εἶχε ἀνοίξει καί...

— Μὰ τί γινίκατε τόσες ὥρες ἐδῶ; ἀκούσθηκε μιὰ γυναικεῖα φωνή.

Στὸ ἀνοιγμά τῆς πόρτας στεκόταν τώρα μιὰ ψηλὸλύγνη ὑπέρκομψη σιλουέττα: ἦταν ἡ Μύριαμ Βαλλόν.

★

Ἡ Κλαίρ δὲν εἶχε συναντήσει ὥς τότε τὴν Μύριαμ παρὰ μόνον μιὰ φορὰ, μὰ ἡ ἀριστοκρατικὴ καλλονὴ τῆς εἶχε κάνει ἐντύπωσι. Κάτω ἀπ' τὰ μαῦρα μαλλιά τῆς τὸ πρόσωπό της εἶχε τὴν λευκότητα τ' ἀλαβάστρου καὶ τὰ μάτια της ποὺ σκίαζαν μακρὲς λευκαρίδες εἶχαν τὸ καταπράσινο τῶν σμαραγδιῶν χεῶμα.

Ἡ Κλαίρ γράφτηκε ποὺ ἡ φιλάρεσκη αὐτὴ γυναῖκα τὴν εὔρισε ἔτσι σκονισμένη, ἐνῶ ὁ Ρομπέρ δὲν δισκολλίζοντας τὰ πράγματα ποὺ γέμιζαν τὴν ἀποθήκη πλησίασε τὴ μνηστὴ του.

— Μύριαμ! πῶς ἀπὸ δῶ; Τί συνέβη;

— Δὲν τὸ ξέρετε τάχα; καὶ δείχνοντας τὴν Κλαίρ, πρόσθεσε:

— Ἡ δεσποινὶς θᾶναι βέβαια ἡ περίφημη Κλαίρ σας. Θυμάμαι πῶς συναντηθήκαμε κάποτε. Καὶ ξαναγυρίζοντας πάλι στὸν Ρομπέρ ἐξακολουθῶσε:

— Γιατί ἐρωτᾶτε πῶς θρίσκομαι ἐδῶ; Σεῖς δὲν μοῦ τηλεγράφησατε χθὲς στὴς θείας Ἑλέν καὶ μοῦ ζητοῦσατε νὰρθῶ νὰ σὰς συναντήσω ἐδῶ;

— Σὰς τηλεγράφησα! ἐπανάλαβε ὁ νέος.

Ἡ Μύριαμ ἀντελήφθη τὴν ἐκπληξὴ ποὺ ἔκρυβε ὁ τόνος του καὶ γέλασε.

— Βέβαια, εἶπε, χωρὶς νὰ ξεκολλᾷ τὸ βλέμμα της ἀπ' τὴν Κλαίρ. Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε νὰ τὸ κρύψετε Ρομπέρ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἦταν πολὺ κολακευτικὸ ἐκ μέρους σας, τ' ὁμολογῶ, νὰ μοῦ δείξετε ἔτσι πῶς δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε χωρὶς ἐμένα οὔτε σαραντακτὼ ὥρες.

— Μὰ... τραύλισε.

Παρὰ τὰ κατηγορηματικὰ λόγια τῆς Μύριαμ, ἡ Κλαίρ εἶχε τὴν ἀκλόνητη πεποίθησι πῶς ὁ Ρομπέρ δὲν εἶχε στείλει τὸ τηλεγράφημα.

Ποῖος ὅμως τὸ ἔστειλε ἄραγε; καὶ γιατί;

Τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ προβάλλαν στὴ σκέψι της μὰ πρὶν τοὺς

δόση οἰαδῆποτε ἐξήγησι τὸ βλέμμα της διέκρινε πῶς ἀπ' τὴ Μύριαμ καὶ τὸν Ρομπέρ, τὸν Ἀρθούρο.

Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ θέα του τὴν χαροποίησε. Τῆς φάνηκε πῶς ξαφνικὰ εὔρισε ἕνα ὀχύρωμα ἀπέναντι τῶν δύο ἄλλων.

— Ἀ! Μύριαμ, ἔξεχασα νὰ σὰς συστήσω τὸν σύζυγό μου, εἶπε μὲ τὸν φυσικώτερο τρόπο, τὸν Ἀρθούρο Μπρεντέλ.

Ἡ Μύριαμ στράφηκε μονομιάς καὶ καθὼς ἀντίκρυσε ἀλύγιστο τὸ βλέμμα τοῦ Ἀρθούρου, ἡ Κλαίρ ποὺ παρακολουθοῦσε, νόμιζε πῶς ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς σοφίτας γέμιζε ἠλεκτρισμό. Στὰ σκοτεινὰ μάτια τοῦ νέου τῆς φάνηκε πῶς διέκρινε μιὰ ἀστραπὴ ἄγριου θυμοῦ ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τῆς τὴν ἔβλεπε.

Ἡ Μύριαμ χαμογέλασε κι' ἔδωσε μὲ φυσικότητα στὸν οἰκοδεσπότη τὸ χέρι.

— Τὰ συγχαρητήριά μου, τοῦ εἶπε.

— Εὐχαριστῶ!

Ἡ Κλαίρ νόμιζε καὶ πάλι πῶς ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρθούρου ἦταν κάπως ξηρά.

— Ἡ δεσποινὶς;... Δὲν ἄκουσα τ' ὄνομά σας, συνέχισε ὁ νέος.

— Ἡ δεσποινὶς Μύριαμ Βαλλόν, μνηστὴ μου, εἶπε περήφανος ὁ Ρομπέρ.

— Μὰ!

Ὁ τόνος εἶχε καὶ πάλι μιὰ παράδοξη ἔκφρασι ἀμφιβολίας καὶ ἐκπλήξεως. Δὲν πρόσθεσε ὅμως λέξι κι' οἱ τέσσαρες μαζί κατέβηκαν ἀπὸ τὴν σοφίτα καὶ πήγαν νὰ συναντήσουν τοὺς ἄλλους.

Ἡ Κλαίρ δὲν μποροῦσε καὶ ἡ ἴδια νὰ καταλάβῃ γιατί ἡ σκηνὴ αὐτὴ μεταξὺ τοῦ Ἀρθούρου καὶ τῆς Μύριαμ ἐξακολουθοῦσε ἐπίμονα ν' ἀπασχολῇ τὴν σκέψι της. Ὅλα ἴσων ὁ μάλ, συνηθισμένα καὶ ὁ μὴς πόσο βαρεῖα εἶχε γίνῃ ἡ ἀτμόσφαιρα ὅταν οἱ δύο νέοι ἀντικρύστηκαν! Καὶ ποῖος λοιπὸν εἶχε στείλει τὸ τηλεγράφημα ἐκείνο ποὺ ὁ Ρομπέρ εἰλικρινῶς ἀγνοοῦσε; Ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ στρέψῃ ἄλλου τὸν λογισμό της, οἱ σκέψεις αὐτὲς δὲν τὴν ἄφηναν νὰ ἡσυχάσῃ.

Ἀποτραβήχτηκε λοιπὸν ἀπὸ τὸν θορυβώδη ὄμιλον τῶν νέων ποὺ χόρευαν στὸ χῶλλ καὶ κατέβηκε στὸ σεληνοφώτιστο κήπο.

Μὰ πρὶν προχωρήσῃ πῶς, στὸ δρομάκι ποὺ ἀφήμονε τὸ φρεγγάρι, μιὰ χαμηλὴ εὐδιάκριτη φωνὴ ποὺ ἔκανε τὸ αἷμα νὰ σταματήσῃ στὶς φλέβες της, ἀκούσθηκε κάτ' ἀπὸ τίς σκιερὲς φυλλωσιές τῶν δέντρων.

— Τρέμετε, ἀγαπητὴ μου, Μύριαμ. Δὲν πιστεύω νὰ φοβάστε;...

— Φαντάζεσθε ὅτι μπορεῖτε νὰ μὲ φοβίσετε, Ἀρθούρε, ἀποκρίθηκε μὲ ἄλλη φωνὴ γεμάτη πάθος.

Ἐνα χαϊδευτικὸ σιγανὸ γέλιο ἀκούσθηκε.

— Καὶ μήπως θὰ τῷθελα; Εἰστε τόσο πολὺ ὥραία, ἀγαπητὴ μου!... Πιὸ ἀξιολάτρευτὴ ἀπ' ὅσο σὲ φανταζόμουν ποτέ...

Ἡ Κλαίρ ἔκανε ἀπότομα μεταβολὴ καὶ τρέχοντας ἀνέβηκε στὸ σπῆτι. Δὲν στάθηκε στὸ χῶλλ, μὰ ἔτρεξε κατ' εὐθείαν καὶ κλείστηκε στὸ δωμάτιό της σὰν νὰ τὴν κυνηγοῦσαν.

Τρόμαξε σὰν εἶδε τὸ πρόσωπό της στὸν καθρέφτη: ἦταν ὡρὴ σὰν νεκρὴ καὶ τὰ χεῖλη της ἔτρεμαν.

Τί σήμαινε λοιπὸν ἡ παράδοξη αὐτὴ σκηνὴ ποῦχε ἐν μέρει ἀκούσει; Ὁ Ἀρθούρος ἀγαποῦσε τὴ Μύριαμ Βαλλόν;

Αὐτὸ τῆς φαινόταν ἀπίστευτο. Εἶχαν ἄραγε τίποτε προηγουμένα ποὺ δικαιολογοῦσαν τὴ μυστηριώδη διαίσθησι ποὺ τὴν κυρίευσε λίγο πρὶν, ὅταν πρωτοαντικρύστηκαν; Κι' ὁ παράδοξος τόνος τοῦ Ἀρθούρου τί σήμαινε τάχα;

Ὁ! πῶς τὴν βασάνιζε ἡ σκηνὴ αὐτὴ! Δὲν θὰ μποροῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ μείνῃ νὰ τὴν ἀκούσῃ περισσότερο.

Καὶ ξαφνικὰ κατάλαβε τί σήμαινε ὁ ἄγριος αὐτὸς πόνος ποὺ δοκίμαζε, ἡ ταραχὴ αὐτὴ ποὺ τὴν ἔκανε νὰ τρέμῃ σύγκορμη, αὐτὴ ἡ αἰσθησις τοῦ χᾶους...

Ζήλευε!

Ζήλευε τὸν Ἀρθούρο καὶ τὴ Μύριαμ. Ζήλευε γιατί τρελλά, παράφορα δὲν ἀγαποῦσε τὸν Ρομπέρ, μὰ τὸν Ἀρθούρο!...

Ἐνα γράμμα...

Μιὰ ὥρα ἀργότερα ἡ Κλαίρ θρίσκοταν ξαπλωμένη μὲ τὰ μᾶτια ὁρῶντο στὸ κρεβάτι της.

Τώρα ποὺ σκεπτόταν πῶς ψυχραῖα καταλάβαινε πῶς ἀγαποῦσε τὸν Ἀρθούρο μ' ὅλη τῆς τὴν καρδιά καὶ πῶς τὸ θαῦμα αὐτὸ εἶχε γίνει τὴν βραδυὰ ποῦσαν συναντήσῃ στὸ ποτάμι. Ἄν τότε εἶχε θυμώσει μαζί του εἶχε θυμώσει ἀκριβῶς γιατί φοβῶταν τὸν ἴδιο τῆς τὸν ἑαυτό.

Κι' ὅταν τὸ ἴδιο ἐκείνο ἀπόγευμα στὴ χαμηλὴ σοφίτα ὁ Ρομπέρ τὴν εἶχε φιλήσει, τὸ φιλὶ αὐτὸ τῆς εἶχε δώσει καλύτερα νὰ καταλάβῃ τί συνέβαινε μέσα στὴν καρδιά της. Γιατὶ τὴν στιγμή ἐκείνη, τοῦ Ἀρθούρου ἡ εἰκόνα πράδαλλε ἔμπρὸς της καὶ τοῦ Ἀρθούρου τὰ φλογερὰ χεῖλη εἶχε ποθήσει.

Ἡ σκέψις τῆς γυροῦσε στὰ προτινὰ χρόνια καὶ τώρα μονάχα καταλάβαινε, καὶ τὸ καταλάβαινε καθαρά, πῶς ἡ ἀγάπη ποὺ αἰσθανόταν γιὰ τὸν Ρομπέρ δὲν ἦταν ἔρωτας, ἦταν ἄπλως τὸ ἴδιο φιλικὸ αἶσθημα ποὺ αἰσθανόταν καὶ ὁ Ρομπέρ ἀπέναντί της. Κι' ἂν εἶχε ὑποφέρει ὅταν ὁ Νταρίλ στράφηκε πρὸς τὴν Μύριαμ αὐτὸ ἦταν ἄπλως ἀπὸ πληγωμένη περηφάνεια.

Ποτὲ δὲν εἶχε δοκιμάσει γιὰ τὸν Ρομπέρ τὴ φλόγα ποὺ δοκίμαζε τώρα. Καὶ τίποτε, οὔτε ἡ ζήλεια ποὺ τὴν βασάνιζε, οὔτε τὸ μυστήριό, ποὺ περιέβαλλε τὸ παρελθόν του, μποροῦσαν νὰ ἐμπο-

δίσουν τὴν ἀγάπη της: Ἄγαποῦσε τὸν Ἀρθούρο μ' ὅλη τῆς τὴν ψυχὴ, μ' ὅλη τῆς τὴν καρδιά, τὸν ἀγαποῦσε γιὰ πάντα.

Σὲ λίγο ἔτριξε ἕνα βλέμμα στὴν ἐνδιάμεση πόρτα, ποὺ τὴν χόριζε ἀπ' τὸ δωμάτιό του. Μιὰ λεπτὴ φωτεινὴ γραμμὴ φαινόταν κάτω ἀπ' τὴ θύρα δείχνοντας πῶς ὁ νέος δὲν κοιμόταν.

Μὲ δυνατὸ καρδιοχτύπι σηκώθηκε, τυλίχτηκε στὴν ρόμπα της καὶ κύτπησε τὴ θύρα.

Ἐμπρός, ἀποκρίθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ἀρθούρου ἀπὸ τὸ ἐσωτερικόν.

Ἡ Κλαίρ ἀνοίξε καὶ προχώρησε λίγο.

— Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ δὲν σηκώνομαι, εἶπε ὁ Μπρεντέλ ἀπ' τὸ κρεβάτι του, ἀφίνοντας δίπλα του τὸ διβλίό ποὺ κρατοῦσε, ἐνῶ στὰ χεῖλη του πλανιόταν ἕνα ψυχρὸ, κάπως εἰρωνικὸ χαμόγελο.

— Ξέρετε, δὲν μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ, καί... τραύλισε σὲ στενοχωρημένη ἡ νέα.

— Ἀ! ἐννοῶ!... Τότε πάρετε αὐτὸ τὸ διβλίό, εἶπε, πετώντας σὲ μιὰ πολυθρόνα δίπλα τῆς τὸ διβλίό ποὺ κρατοῦσε. Ἰσως σὰς ἀποκοιμήσῃ.

Ἡ Κλαίρ πήρε τὸ διβλίό καὶ κοντοστάθηκε: «Ἀρθούρε, λαχταροῦσε νὰ τοῦ φωνάξῃ, πές μου στ' ἀλήθεια ποιὰ εἶνε ἡ παληὰ ἐκείνη ἱστορία ποὺ ἀκόμα σὲ ταράσσει; Ποῖς εἶνε τὸ θλιβερό μυστικὸ ποὺ σὲ κάνει νὰ κλείνεσαι δύσπιστα στὸν ἑαυτό σου καὶ νὰ φαίνεσαι κομμιὰ φορὰ τραχὺς ἐνῶ τὸ ἐνστικτὸ μου μοῦ λέει πῶς εἶνε ἄλλοι... ἄλλοι ὁ πραγματικὸς ἐαυτός σου; Ποιὰ εἶνε, πές μου ἀγαπημένε μου, ποιὰ εἶνε ἡ ἀλήθεια;» Μὰ ἡ περηφάνειά της καὶ ὁ φόβος τοῦ γελοίου τὴν συνεκράτησαν. Ποτὲ ὁ Ἀρθούρος δὲν τῆς εἶχε πῇ κανένα ἀπ' τὰ συνηθισμένα γλυκόλογα καὶ δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ πρῶτῃ πόσο ἐνδιαφερόταν γιὰ κείνον. Ἐξ ἄλλου, μεταξὺ τους ὑπῆρχε ἡ Μύριαμ κι' ἡ ἀνεξήγητη συννομιλία αὐτὸν κήπο.

Ἡ Μύριαμ! πάντα ἐκείνη!

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι της καὶ χωρὶς νὰ τὸ συλλογιστῇ εῷτησε:

— Πῶς ἀνακαλύψατε ποὺ θρίσκοταν ἡ Μύριαμ Βαλλόν καὶ τῆς τηλεγράφησατε νάρθῃ ἐδῶ νὰ συναντήσῃ τὸν Ρομπέρ;

Τὰ μάτια τοῦ νέου πήγαν μιὰ τόσο εἰρωνικὴ ἔκφρασι ποὺ ἡ Κλαίρ θὰ προτιμοῦσε νάχε καταπῇ τὴ γλώσσα της.

— Εἰγώ; Ἐγὼ ἔ

χλση την ελπίδα του, δέχθηκε και έκλεισε τη διάμεση πόρτα.

Πλάγιασε στο κρεβάτι της και κάτω απ' το φως της φορητής λαμπρίτσας άρχισε να ξεφυλλίζει εάθυμα το διβλίο που της έδωσε ο Άρθουρος.

Ξαφνικά κάτι έπεσε ανάμεσα απ' τα φύλλα: ήταν ένα θαλασσινό επιστολόχαρτο με λεπτά γυναικεία γράμματα. Τόπιασε, τοδερξε ένα αδιάφορο βλέμμα και ξαφνικά αντικρύζοντας την υπογραφή τινάχτηκε και ανακάθησε στο κρεβάτι. Οι φλέβες του μετώπου της κυτούσαν με δύναμη κι' η άναπνοή της κοβόταν καθώς διάβαζε:

«Πολυαγαπημένε μου Άρθουρε, Όταν σήμερα το βράδυ με φίλησες κάτω απ' το σελινόφως κατάλαβα πως τίποτε δεν μπορεί να μάς χωρίση, πως όλος ο κόσμος δεν ήταν φτιαγμένος παρα για μας.

»Τόσο καιρό περιμένα, Άρθουρε, μια άγάπη σαν τη δική σου. Και τώρα που μου όμολόγησες πια με τα ίδια σου τα χείλη πως μ' αγαπάς τρελλά, όλόψυχα, τώρα που μου ζήτησες να γίνω γυναίκα σου, δεν υπάρχει πια τίποτε πάνω στη γη που να μπορέη να μάς χωρίση. Η συνειδησίς είνε μια άσήμαντη θυσία στο θωρό του έρωτος. Έστω κι' αν πρόκειται να πληγώσωμε άλλους, πρέπει άδίστακτα να προχωρήσουμε...

.....

Ακολουθούσαν μερικές ακόμη γραμμές στο ίδιο ύφος και από κάτω υπήρχε η υπογραφή που μαγνέτιζε το βλέμμα της κι' έκανε την άναπνοή της να κόβεται: Μ ό ρ ι α μ...»

Τα έξη αυτά γράμματα της υπογραφής χοροπηδούσαν ατέλειωτα μπρός στα μάτια της: Κόκκινοι πέπλοι της φαινόταν πως άνέμιζαν μπρός της και όλόκληρο το δωμάτιο στριφογυρνούσε γύρω της.

Έπειτα ακράτητη μανία την κυρίευσε γιατί ένοιωσε πως όσα έγραφε το γράμμα ήταν αληθινά. Ο Άρθουρος είχε ζητήσει τη Μύριαμ μολονότι ήξερε πως ήταν μνηστευμένη με τον Ρομπέρ.

Άηδίασε. Η Μύριαμ μιλούσε στο γράμμα της για άσυνείδητο. Μά άσφαλώς ή λέξις αυτή ήταν άγνωστη και στους δυό τους, γιατί ο ένας ήταν όμοιος με τον άλλον.

Την στιγμή εκείνη της φαινόταν πως μισούσε μ' όλη της την καρδιά τον Άρθουρο. Όλη ή δύναμις της άγάπης που κλεινε μέσα της είχε μεταβληθί σέ μίσος.

Κι' ένφ ή καρδιά της εξακολουθούσε να θρονοτυπώ στα στήθη της με μανία, τινάχτηκε απ' το κρεβάτι της, ξαναφόρεσε τη ρόμπα της, δέχθηκε από το δωμάτιό της και ψάχνοντας πήγε ως το δωμάτιο του Ρομπέρ και κτύπησε την πόρτα.

—Ρομπέρ, ψιθύρισε, έλάτε κάτω στο σαλόνι. Συμβαίνει κάτι σπουδαίο... είνε ανάγκη να σάς δώ...

Κατέβηκε κάτω και δυο λεπτά αργότερα φάνηκε ο Ρομπέρ. Η Κλαίρ τον πλησίασε νευρικά.

—Διαβάστε! είνε, δινόντας του το γράμμα. Ο νέος το πήρε και άρχισε να το διαβάξη ταραγμένος. Σάν έφθασε στην υπογραφή έπεσε σέ μια καρέκλα και έκρυψε το πρόσωπο στα χέρια.

Ο πόνος του εύρισκε άπήχησι στον δικό της. Η συμπόνια έκανε το λαρυγγί της να σφίγγεται.

—Ήταν ανάγκη να σάς τ' άποκαλύψω, Ρομπέρ. Μην το παίρνετε όμως τόσο κατάκαρδα, του μουρμούρισε με συμπάθεια. Την κύτταξε με θλίψη:

—Δεν μπορώ να το πιστέψω, Κλαίρ... Κι' όμως είνε το γράμμαό της. Είνε τρομερό... ή Μύριαμ και ο σύζυγός σου...

Η νέα κούνησε άρνητικά το κεφάλι.

—Δεν... δεν είνε σύζυγός μου. Πρέπει να σου το άποκαλύψω, Ρομπέρ, γιατί έν κρίνω απ' αυτό το γράμμα κι' ο Άρθουρος θα τώχει πη στην Μύριαμ. Ο βέιος Ροζέ μάς είχε άφήσει το σπίτι από κοινού κι' όταν άπροόπτως έφθασε έδώ όλόκληρη ή παρέα φαντασθήκαμε πως θ' άποφεύγαμε τις κακογλωσσίες λέγοντας πως είμαστε παντρεμένοι.

—Κατάλαβα, είνεν ο Ρομπέρ και ξαφνικά γελώντας πρόσθεσε:

—Ξέρετε... νομικώς ή Μύριαμ κι' ο Μπρεντέλ είνε άπολύτως ελεύθεροι. Να τους καλέσωμε λοιπόν έδώ, αν θέλετε, και να τους πούμε ότι από τη στιγμή αυτή δεν έχουν καμιά υποχρέωση απέναντί μας. Τί λέτε Κλαίρ;

—Ας περιμένωμε λίγο, είνε διστακτικά ή νέα.

—Τί να περιμένωμε; ρώτησε έκείνος άγρια. Το ύφος αυτής της έπιστολής, δείχνει πως δεν συναντήθηκαν χθές για πρώτη φορά. Ο Θεός ξέρει από πότε χρονολογείται το μυστικό αυτό ειδύλλιο. Οσοδήποτε κι' αν είχα αγαπήσει τη Μύριαμ, δεν μπορώ ποτέ πια να της έχω έμπιστοσύνη. Είνε φανερό πως ο Άρθουρος της άρέσει...

—Ενας λυγρός πινυμένος βγήκε απ' το στήθος της Κλαίρ. Σήκωσε άποφασιστικά το πρόσωπό της και θαρραλέα είνε:

—Έχετε δικιο. Ας τους καλέσωμε έδώ κι' ας τους είνηθούμε καλή τύχη.

Πέντε λεπτά αργότερα ή άθλητική σιλουέττα του Άρθουρου φάνηκε στο κεφαλόκαλο.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε. Παρά το βασανιστικό χτυποκαρδί της ή Κλαίρ τον κύτταξε ψυχρά. Μανή φωνή της σαν πήγε να του μιλήση, γλύκανε αθέλα της.

—Περιμένετε λίγο. Δεν πρόκειται για τρέιο αλλά για κουατέτο...

—Και το τέταρτο μέλος είναι εγώ; άκούστηκε ή φωνή της Μύριαμ.

Τους πλησίασε τυλιγμένη στο ρόδινο νεγκλιζέ της που άναδείκνυε ακόμη περισσότερο τις γραμμές της, μα παρά την φαινομενική της άταραξία ή Κλαίρ νόμισε πως διέκρινε κάποια άνησυχία στο βλέμμα της.

—Θα μάς εξηγήσετε λοιπόν τέλος, είνε ο Άρθουρος, γιατί μάς σηκώσατε απ' τα κρεβάτια μας τα μεσάνυχτα;

—Βεβαίως, είνε ο Ρομπέρ μ' άπόλυτη άυτοκυριαρχία. Θέλαμε ή Κλαίρ κι' εγώ να σάς συγχαρούμε πριν από κάθε άλλον.

—Να μάς συγχαρήτε;

—Ναί, εσάς και την Μύριαμ.

—Γιατί; τί έννοείτε; δεν σάς καταλαβαίνω... είνε ή Μύριαμ, κυττάζοντας έκπληκτη πότε τον ένα και πότε τον άλλον.

Η Κλαίρ σήκωσε το κεφάλι. Τα μάτια της έβγαζαν φλόγες.

—Ο Ρομπέρ έννοεί ότι θέλωμε να σάς συγχαρούμε πρώτοι για τον μέλλοντα γάμο σας με τον Άρθουρο.

—Με τον Άρθουρο; επανέλαβε ή Μύριαμ. Τρελλαθήκατε; Πώς μπορώ να παντρευτώ τον Άρθουρο άφού είναι...

—Άφού είντε άρραβωνιασμένη μ' έμένα, έ; την διέκοψε ο Ρομπέρ. Μα τώρα πια δεν είντε Μύριαμ!

Ο άρραβών αυτός τελείωσε. Και ξέρετε βέβαια και ή Κλαίρ δεν είχε παντρευθί τον Άρθουρο. Περός τί όμως να συνεχίζεται ματαιώς αυτή ή συζήτησις άφού το σημείωμα αυτό που βρήκε ή Κλαίρ μέσα σ' ένα διβλίο τα έξηγει όλα;

Με μάτια που άστραφταν ο Ρομπέρ άπλωσε εμπρός της το γαλάζιο άρωματισμένο χαρτάκι κι' εκείνη το κύτταξε δυο λεπτά άμίλητη και έπειτα τραβήχτηκε άπότομα σαν φοβισμένη θγάζοντας μια βραχνή κραυγή. Τα χρώματα είχαν σβύσει από το πρόσωπό της και ή Κλαίρ την κύτταξε με κρυφή ίκανοποίηση.

—Πού το βρήκατε; είνε με πινυμένη φωνή ή Μύριαμ.

Η Κλαίρ έρριξε ένα βλέμμα στον Άρθουρο: Στεκόταν άκίνητος, ή φυσιογνωμία του είχε μια άδιαπέραστη μάσκα και το βλέμμα του ήταν άνέκφραστο.

—Όπως σάς είνε ο Ρομπέρ, εξήγησε ή νέα, το βρήκα στο διβλίο που διάβαζε ο κ. Μπρεντέλ. Δεν τώξερα, αλήθεια, πως θάδειχνε τόση άφροντισία για τις έρωτικές έπιστολές του!...

Η Μύριαμ στράφηκε και με πρόσωπο πελιδνό και χείλη σφιγμένα, πλησίασε τον Άρθουρο:

—Γιατί το κάματε αυτό; του φώναξε.

—Αποποιμαι πολύ, αγαπητή μου, την διέκοψε έκείνος. Άναγνωρίζω πως ήταν άπροσεξία μου, αλλά αυτά συμβαίνουν συχνά... Είνε περιττόν θαρρώ να τ' άρνούμεθα, άφού μάς έπιασαν έπ' αυτόφορ. Έξ άλλου θάταν παιδαριώδες, Μύριαμ, να ίσχυρισθήτε πως το γράμμα αυτό δεν ήταν δικό σας και δεν άπευθυνόταν σ' έμένα.

—Ναί... αλλά...

Σταμάτησε άποτόμως και κούνησε το κεφάλι. Η Κλαίρ που την παρατηρούσε νόμισε πως διέκρινε στο πρόσωπό της κάτι το άνεξήγητο και τρομερό, κάτι που έδειχνε φόβο και φρίκη.

—Θα μπορούσατε, αν θέλετε, να δημιουργήσετε σκηνές, συνένχισε ο Άρθουρος, αλλά νομίζω πως θάπρεπε ν' άντιμετωπίσωμε την κατάστασι σαν πολιτισμένοι άνθρωποι.

—Είμαι σύμφωνος, είνε κι' ο Ρομπέρ. Δεν μ' άρέσουν οι μελοδραματικές σκηνές. Θάθελα όμως νάλεγα δυο λόγια ιδιαιτέρως στην Μύριαμ.

Η Κλαίρ προχώρησε προς την πόρτα. Όλα όσα συνέβησαν περός όλίγον της φαινότουσαν σαν ένας φρικτός εφιάλτης και μόνον ή σκέψις ότι θάπρεπε να μισή τον Άρθουρο, που τώρα βρισκόταν δίπλα της, τον Άρθουρο που άγαπούσε περισσότερο από κάθε τι, κυριαρχούσε στη σκέψι της.

★

Όταν έφθασε μπρός στην πόρτα του δωματίου της, ο Μπρεντέλ την σταμάτησε. Η Κλαίρ με τα νεύρα υπερταμένα, προσπαθούσε με κόπο να κρατήση τα δάκρυά της.

—Ανυψήμαι, Κλαίρ, της είνε, χωρίς να την κυττάξη, που βρήκατε την σημείωσι εκείνη.

—Ανύστε!; επανέλαβε. Και μιλώντας ειρωνικά, συνέχισε:

—Όχι δά, δεν το πιστεύω. Θάταν λεπτό έν μέρους σας αν λυπόσαστε, και σεις δεν έχετε τίποτε το λεπτό, τίποτε το ανθρώπινο επάνω σας. Είσθε σκληρός και έγωιστής χωρίς συνείδησι και χωρίς καρδιά. Ματαιώσατε τον γάμο του Ρομπέρ με την διαγωγή σας και τώρα μου λέτε πως λυπόσαστε γι' αυτό. Μα εγώ δεν λυπώμαι, γιατί ή Μύριαμ ήταν ανάξια για κείνον!

Είνε κακόπιστη και υποκρίτρια, όπως σεις. Γιατί, μα την ά-

λήθεια, είντε από το ίδιο ύφασμα και θα κάνετε ένα ταιριαστό ζευγάρι!

Σώπασε γιατί ή ταραχή έπνιγε τη φωνή της. Όταν συνήλθε κάπως, πρόσθεσε:

—Αυριο κίολας θα έγκαταλείψω αυτό το σπίτι. Μπορείτε να το κρατήσετε, καθώς και το μερίδιό μου. Ποτέ πια δεν θα ξαναπατήσω έδώ.

—Όστε πρόκειται να χωρισθούμε;

Τα χέρια του Άρθουρου τη συνεκράτησαν πάλι.

Σήκωσε το κεφάλι για να του άπαντήση περιφρανα, μα πριν απή λέξει, έκείνος την έσυρε κοντά του κι' ένοιωσε τα φλογερά του χείλη να κολλούν διψασμένα, άχόρταγα, στα δικά της, μεταδίδοντάς της τη φλόγα τους. Παντηκόβλητη, βρήκε τη δύναμη να τον σπρώξη.

—Είστε πρόστυχος! του φώναξε.

Μπήκε στο δωμάτιό της, θρόντηκε πίσω της την πόρτα και έριχτηκε στο κρεβάτι κλαίοντας με λυγμούς.

«Ποιος τηλεγράφησε στην δεσποινίδα Βαλλόν;»

ΤΟ πρωί, καθισμένη, με στεγνά μάτια στη λιμουζίνα του Ρομπέρ, που την έφερε προς το Παρίσι, άπολάμβανε άμίλητη τον δροσερόν αέρα.

—Θαρρώ, είνε ξαφνικά ο νέος, κυττάζοντας μακριά μπροστά του, πως κάθε άνθρωπος παρασύρεται από την καρδιά του και κάνει τρέλλες.

«Και κάθε γυναίκα!» θέλησε να συμπληρώση ή Κλαίρ, μα συγκρατήθηκε, γιατί ή άγάπη αυτή, πουχε ξαφνικά φοντώσει στην καρδιά της και που ο θάνατός της την βασάνιζε τώρα τόσο, έπρεπε να μείνη για πάντα άγνωστη στους άλλους.

—Θα ξεχάσετε σιγά-σιγά, Ρομπέρ, άγκέσθηκε να πη. Όλοι μπορούμε να γελασθούμε.

—Ναί, άπήτησε ο νέος κουνώντας το κεφάλι του. Ο μόνος άνθρωπος για τον όποιον δεν γελασθήκα, είσθε σεις, Κλαίρ. Θα βρίσκατε άνόητο αν σάς ζητούσα τώρα να γίνετε γυναίκα μου;

Η άναπνοή της κόπηκε.

—Δεν θα τόβρισκα άνόητο, αλλά γλυκό, Ρομπέρ, γιατί αυτό θάδειχνε πως με χρειάζεσθε...

Έκείνος έπιασε το χέρι της.

—Όστε δέχεσθε Κλαίρ;

Η κόρη έκλεισε τα μάτια της.

—Μη διάζεσθε... Μη μου ζητάτε ν' άπαντήσω τώρα, μουρμούρισε στρέφοντας άλλοι το κεφάλι της, για να μη δη ότι τα μάτια της είχαν βουρκώσει.

«Πώς γυρίζει ή ζωή! Πόσο ποθούσε άλλοτε ν' άκούση αυτή τη φράσι! Γιατί να μη παντρευθί τον Νταρίλ; Και τον δυο οι καρδιές δεν ήταν βαθιά πληγωμένες; Κι' ο Ρομπέρ δεν ήταν λεπτώς κι' εύγενικός; Άρα γε δεν θάταν δυνατόν να εύτηχθούν;»

Ο νους της ήταν ακόμη άπορροφημένος στις σκέψεις αυτές όταν το αυτοκίνητο σταμάτησε στο γκαράζ του χωριού για να πάρη βενζίνα. Δίπλα βρισκόταν το τηλεγραφείο. Και ξαφνικά μια ιδέα άναπήδησε στο μυαλό της.

Κατέβηκε απ' τ' αυτοκίνητο και πλησίασε την τηλεγραφήτρια.

—Θα μπορούσατε να μου δώσετε, παρακαλώ, μια πληροφορία; Θυμάστε αν κάποιος νέος άπήθυνε απ' έδώ ένα τηλεγράφημα στη διδα Μύριαμ Βαλλόν;

—Ναί, θυμώμαι... περός δυο-τριών ήμερών. Ήταν ένας ψηλός, μελαχροινός νέος με τετράγωνους ώμους κι' άθλητικό παράστημα. Υπόγραφε μάλιστα «Ρομπέρ».

Η Κλαίρ νόμισε πως όλα γύρω της στριφογυρίζαν.

—Α! ωραία! εύχαριστώ... μουρμούρισε.

Βγήκε τρέχοντας και έτρεξε να βρη τον συνοδό της.

—Με συγχαρείτε, Ρομπέρ, μα δεν θάρθω μαζί σας στο Παρίσι...

Εξάσασε κάτι στο σπίτι και θα γυρίσω να το πάρω.

—Μπορώ να σάς πάω έγώ ως εκεί.

—Εύχαριστώ. Δεν είνε ανάγκη. Θα πάρω αυτό το ταξί.

—Ήθελε να μάθη... να εξακριβώση την αλήθεια! Μόνον ο Άρθουρος μπορούσε να τη διαφωτίση και θα πήγαινε άμέσως να τον βρη.

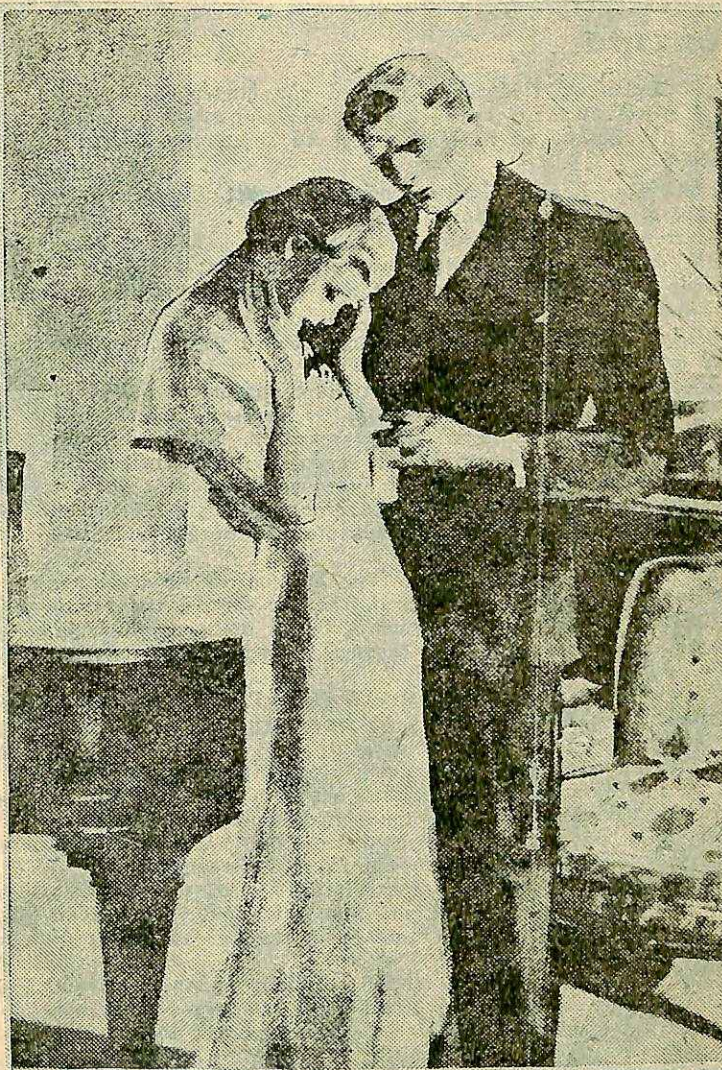
★

Ένώ το ταξί έτρεχε πάλι προς το έξοχικό σπίτι, το βλέμμα της Κλαίρ έπεσε στο μικρό κοιμητήριο του χωριού όπου άναπαύονταν ο βέιος Ροζέ.

«Τάχα ο βέιος της που την άγαπούσε τόσο, μήπως είχε κάποιο άπώτερο σκοπό, όταν της άφηνη το σπίτι από κοινού με τον Άρθουρο; Και μέσ' στο βάθος της καρδιάς της άπήθυνε μια βουδή παράκλησι στην ψυχή του καλού της θείου.

Σάν έφθασε στο σπίτι πούχε όρκισθί να μη ξαναπατήση, το βρήκε θωδύ και κατάνκλειστο σαν νάταν έρημο και ή καρδιά της άρχισε να κυτπά άτακτα. Μήπως ήταν πολύ άργά πια;

Έκανε μερικά βήματα άμήχανη και ξαφνικά άκουσε ένα έλαφρόν θόρυβο στο χώλλ. Έτρεξε έκεί και είδε πάλι στο κεφ

Η Κλαίρ κατέβασε το πρόσωπό της μη μπορώντας να μιλήση απ τη χαρά της καθώς άκούγε τον Άρθουρο να της έκμυσθρεύεται την άγάπη του.

λόσκαλο τον Άρθουρο, όπως τον είχε πρωτοδεί μερικές μέρες νωρίτερα πριν άναστατωθί έτσι ή ζωή της.

Την κύτταξε δύσπιστα, ερωτηματικά:

—Άρθουρε, είνε και ή φωνή της έτρεπε αθέλα της, ήλθα γιατί υπάρχει κάτι που θέλω να διευκρινίσω. Πήτε μου γιατί στείλατε το τηλεγράφημα έκείνο στην Μύριαμ και το υπογράψατε με το όνομα «Ρομπέρ»;

Ο Μπρεντέλ κατέβηκε τη σκάλα και την πλησίασε. Στο άσπαστο πρόσωπό του μόνον τα μάτια του έλαμπαν.

—Τί σας κάνει να νομίζετε πως εγώ το έστειλα;

—Ρώτησα στο τηλεγραφείο και μου είναν ότι το έστειλε ένας ψηλός μελαχροινός νέος. Ο Ρομπέρ είνε μέτριος και πυρρό-ξανθος. Είνε φανερό ότι σεις το στείλατε!

Την κύτταξε για λίγο σιωπηλός.

—Κι' αν το έστειλα, τί νομίζετε πως σημαίνει αυτό;

—Σημαίνει, ψιθύρισε έκείνη, πως ζηλεύατε για τη συμπεριφορά μου απέναντι του Ρομπέρ, και θέλατε να είνε έδώ ή Μύριαμ για να...

Σταμάτησε, μη τολμώντας να προχωρήση. Με το ειρωνικό του γέλιο ήθε να σκορπίση τις χίμαιρές της.

—Τί ρωμαντική που είσθε! φώναξε. Μα γιατί, προς Θεού, θέλετε, όποιος σας πλησιάζει, να σας έρωτεύεται; Τώρα έχετε δικό σας τον Ρομπέρ, δών κερδίσατε, θα τον παντρευθήτε. Δεν σας άρκει τάχα αυτό;

Κάτω από το πυρρό του βλέμμα, χαμήλωσε το δικό της.

—Δεν θα παντρευτώ τον Ρομπέρ, δεν τον θέλω πια. Είνε καλός, μα αυτό που αισθανόμουν για κείνον δεν ήταν ποτέ άγάπη.

Τώρα μονάχα το καταλαβαίνω γιατί... γιατί...

Σταμάτησε αδύναμη, ή πνοή της κοβόταν...

—Γιατί;... ρώτησε άμείλικτα έκείνος πλησιάζοντάς την.

Σήκωσε τα μάτια της παραπονετικά.

—Είνε άνάγκη να σάς το πώ τάχα; δεν έννοείτε πως σάς...

Πάνω στην τα- φόπετρα

Ο Άρθουρος τινάχτηκε σαν να τον διαπέρασε ηλεκτρικό ρεύμα. Τα μάτια του έρευνούσαν τη χλωμή μορφή της σαν να μην ήθελαν να πιστέψουν ότι τα λόγια της άφηναν να έννοη.

—Μιλήστε, Κλαίρ, είπα πνιγμένα, μιλήστε! Θέλετε να πη-
τε πώς μ' αγαπάτε, Κλαίρ;

—Εκείνη έγερσε καταφατικά το κεφάλι.

—Μ' αγαπάτε παρά το έπεισόδιο με τη Μύριαμ; έξηκολούθησε
εκείνος με θαυμασμό. Μ' αγαπάτε παρ' όλα όσα νομίζετε έναν-
τίον μου;

—Παρ' όλα όσα έγιναν κι' όσα μπορούν να γίνουν, μουμού-
ρισε αδύνατα σαν πνοή...

Δεν τολμούσε να σηκώσει τα μάτια της επάνω του και οι χα-
μηλωμένες της βλέφαρες τρεμόπαζαν νευρικά.

—Κι' αν σας ζητούσα να με παντρευτήτε, Κλαίρ, συνέχισε,
σαν να αμφέβαλλε ακόμη, θα το δεχόσαστε, ενόρ νομίζετε, ό-
πως μου λέγατε χθές, πώς είμαι σκληρός, ασυνείδητος και πώς
δεν έχω καρδιά; Θα το δεχόσαστε ξέροντας πώς υπάρχει κάτι
τό σκοτεινό στη ζωή μου; Τα εμπόδια όλα αυτά δεν θα σας
τρούβαν;

Εκείνη δεν μπορούσε να μιλήσει. Σήκωσε το πρόσωπό της
και άφησε να διαβάσει στη μορφή της την μεγάλη της αγάπη.
Ξαφνικά ένοιωσε να την αγκαλιάζουν τα στιβαρά του μπρά-
τσα και πάνω στα μαλλιά της δέχτηκε τη θερμή δροχή των φι-
λιών του.

—Αγαπημένη μου, μουμούρισε ο νέος. Γλυκειά μου, μικρή
αγαπούλα, πώς δεν καταλάβατε απ' την αρχή;...

—Να καταλάβω τί; ψιθύρισε η Κλαίρ.

—Ότι από την πρώτη στιγμή που σας αντίκρισα αυτό ένοιω-
σα: πώς είστε σεις ή γυναίκα που περιμένα χρόνια, ή μιά, ή
μοναδική, για την οποία θάδινα και τη ζωή μου. Γιατί δεν γε-
λάτε, Κλαίρ; Δεν είναι άστείο ό επιφυλακτικός, ό ψυχρός Μπρεν-
τέλ, να έρωτοχτυπιέται κατακέφαλα με το πρώτο βλέμμα;

—Δεν μπορώ να γελάσω, μουμούρισε η νέα, άκουμπώντας
στον ώμο του το πρόσωπό της πουλάμπε από χαρά, γιατί ή τόσο
εύτυχία μου φέρνει δάκρυα. Γιατί όμως δεν μου το είπατε ά-
μέσως, Άρθουρε;

—Δεν μπορούσα να σας το πώ, γλυκειά μου αγάπη. Γιατί τό-
τε που ήλθατε νομίζατε πως αγαπάτε τον Ρομπέρ Νταρίλ και
μ' αφήσατε να πιστέψω πως εκείνος ήταν για σας το πάλν. Μα
και πάλι δεν μπορούσα να παραδεχθώ πως είστε όριστικά χα-
μένη για μένα, πως δεν είχα καμιά έλπίδα να μ' αγαπήσετε
και γι' αυτό άκριβώς τηλεγράφησα στη Μύριαμ άποφασισμέ-
νος να άγωνισθώ για να σας κερδίσω. Ήταν αλήθεια αυτό που
είπατε προηγουμένως. Μου ήταν άνυπόφορο να σας βλέπω κον-
τά στον Ρομπέρ. Υπέφερα όσο δεν υποφέρουν οι κολασμένοι.

Η Κλαίρ τραβήχθηκε λίγο.

—Τί συμβαίνει όμως με τη Μύριαμ; Πείτε μου, Άρθουρε!

—Εκείνος χαμογέλασε ικανοποιημένος:

—Είπε παλιά ιστορία. Γνώρισα τη Μύριαμ Βαλλόν, όταν ή-
αουν στο κολλέγιο παιδι ακόμη. Τότε παρουσιάζονταν με τ' όνο-
μα Μύριαμ Ντυπρέ και όμολογώ πως όταν σπρωγμένος απ' τη
ζήλεια έστειλα το τηλεγράφημα στη μηνητή του Νταρίλ δεν ή-
ξερα πως ήταν ή ίδια γυναίκα πουχα γνωρίσει άλλοτε. Τότε,
νέος και άπειρος ακόμη, είχα ξετρελλαθώ μαζί της και της έγρα-
φα ένθουσιώδη γράμματα στα όποια μάλιστα την ζητούσα σε
γάμο. Τα γράμματα αυτά τα έστειλα στη θεία της όπου είχε
πάει για λίγο καιρό. Δεν άργησα όμως να καταλάβω με τί εί-
δους κορίτσι είχα μπλέξει και προσπάθησα ν' άποτραβήχθώ. Μα
τότε άκριβώς ή Μύριαμ έδειξε τί είδους φύραμα ήταν. Πήγε
στον πατέρα μου και έρμηνεύοντας αλλοιώς τις παιδιάστικες
έπιστολές μου, τον άπέλησε με σκάνδαλο που θα προκαλούσε
την άποβολή μου απ' το κολλέγιο και την καταστροφή της κα-
ριέρας μου. Με τούς έκθισμούς αυτόν καταθρόωσε να του ά-
ποσπάσει πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα, πράγμα που κινδύνευσε
να κλονίσει τις επιχειρήσεις του. Όλα τ' άλλα είνε παραμύ-
θια. Ο θεός Ροζέ γνώριζε την αλήθεια.

—Η Κλαίρ κούνησε το κεφάλι.

—Την καταλαβαίνω τη συνέχεια... Το σημείωμα εκείνο της
Μύριαμ ήταν παλαιό, όταν και πάλι άφου σας έτρελλανε είχε
πάει στήθε θείας της για να προκαλέσει τα άποδεικτικά γράμμα-
τά σας. Και θαρρώ ότι και τώρα πάλι, το ίδιο παιχνίδι πηγαινε
να παίξει και στον Ρομπέρ.

—Άκριβώς! Αυτή είνε ή γνώμη μου. Μα ό Ρομπέρ ήταν ή-
γαθός άνθρωπος και έξ άλλου... τον αγαπούσατε. Θάταν άμαρ-
τία να τον τύλιγε αυτή... Έβαλα λοιπόν το σημείωμα αυτό
πούταν χωρίς ήμερομηνία στο βιβλίο που σας έδωσα, βέβαιος
πως ή Μύριαμ δεν θα τολμούσε ποτέ ν' άποκαλύψει την παλιά
εκείνη ιστορία. Έτσι ήταν αλήθεια πως σας έσπρωχνα στα χέ-
ρια του Ρομπέρ, μα σκέφθηκα πως άφου τον αγαπούσατε, θάταν
ό καλύτερος ίσως τρόπος να σας φανώ χρήσιμος.

—Ω! Άρθουρε!... Εύτυχώς που στάθηκε στο τηλεγράφε-
ο και έτσι έξηγηθήκαμε.

—Εύτυχώς προ πάντων που μās άφησε ό θεός από κοινού
το σπίτι και γνωρισθήκαμε.

—Α! ναι, πρέπει να τούμαστε για πάντα ευγνώμονες, γιατί
εκείνος με τη διαθήκη του μās ένωσε και θάπρεπε να πάμε να
τον εύχαριστήσουμε πάνω στο μνήμα του.

—Να τον εύχαριστήσουμε και να του ύποσχεθούμε πως καμ-
μιά παρεξήγησης, καμιά ταπεινή ύποψία δεν θάρρη ποτέ να
σκιάσει την αγάπη μας.

Και πως κανείς ποτέ δεν θα μπορέσει να μās χωρίσει!...

★

Δέκα λεπτά αργότερα, πάνω στην ταφόπετρα του καλού θείου
Ροζέ, πούερε ίσως να εκτιμά και να κρίνει τούς ανθρώπους θα-
νότερα, ό Άρθουρος και ή Κλαίρ λάμποντας από χαρά, εύτυ-
χιμένοι όσο ποτέ, ανάλλασαν αγκαλιζόμενοι την έπλοση ή-
πόσχεσι του άρραβώνος των και τον όρεο της αιώνιας αγάπης...

ΤΕΛΟΣ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΑΚΟΜΗ ΠΕΙΡΑΤΑΙ;

Ένα ζωντανό ρεπορτάζ

Άσφαλώς όλοι θα νομίζετε ότι πει-
ραταί δεν υπάρχουν πιά κι' ότι ανά-
γονται στο παρελθόν τα φρικτά κα-
κουργήματά τους.

Αυτό όμως άποτελεί μεγάλη πλά-
νη! Πειρατικά πλοία παρουσιάζονται
και τώρα και άρκετά συχνά μάλιστα,
σε διάφορες θάλασσες, σκορπίζοντας
τη φρίκη και τον τρόμο.

Πρό δυο χρόνων άνεκονώθη στις
άγγλικές ναυτικές άρχες μιά κατα-
πληκτική πληροφορία: Ένα πλοίο ά-
γνώστου έθνικότητας και προελεύσε-
ως, έμφανίζετο σε μακρινές θάλασσες
και έλθστευε τα καράβια που συναν-
τούσε. Το πλοίο αυτό ήταν γνωστό
στούς ναυτικούς με το όνομα «Τό Μα-
τωμένο Πουλί» κι' ήταν πράγματι πει-
ρατικό. Ήταν ένα σκάφος τρίτοιο,
πολύ μεγάλο, θαμμένο κόκκινο και
χρησιμοποιούσε έκτός από τα πανιά
του και μιά άτμομηχανή, όταν δεν ύ-
πήρχε κατάλληλος καιρός.

Τό πλήρωμα του «Ματωμένου Που-
λιού» άπετελείτο από είκοσι άνδρες
και τον πλοίαρχό του, τον Ρώσο 'Ι-
βάν Μπαρκώφ, έναν αίμοχαρή τύπο
που κατεζητείτο από τις περισσότε-
ρες άστυνόμενες του κόσμου για τα
διάφορα έγκλημάτα του. Οι ναύτες
ήταν όλοι σχεδόν δραπετές φυλακών,
βαρουνιτίτες, άνήκαν δε σε όλες τις
έθνικότητες. Ναύκληρος ήταν ό περι-
ώνυμος Μπέπερ Σών, ένας Άγγλος
που είχε διαπράξει ένα σωρό φόνους.

Τό «Ματωμένο Πουλί» ήταν έξω-
πλισμένο με κανόνια, μυδραλλιοβόλα
κι' ήταν ικανό να έξακοντίσει στην ά-
νάγκη και τορπίλλες.

Ο 'Ιβάν Μπαρκώφ, ό πλοίαρχος,
είχε καταστρώσει το σχέδιό του. Θά
διέπλεον κατά προτίμησιν τον άπέ-
ρραστο Ειρηνικό ώκεανό, όπου θά έ-
λήστευαν όποιο πλοίο θά συναντού-
σαν.

Πράγματι, διέκριναν κάποιο πρωί
στον όρίζοντα ένα μαύρο σημάδι.

—Έδωσαν το σύνθημα του συναγε-
μού, έτοιμάσαν τα κανόνια και περι-
μεναν.

—Υστερα από άρκετην ώρα, άντελή-
φθησαν ότι έρχόταν προς το μέρος
τους ένα άγγλικό άτμόπλοιο. Ήταν
έμπορικό κι' όνομαζόταν «Σάν Πί-
τερ».

Ο 'Ιβάν βγήκε στη γέφυρα κι' ό-
ταν πλησίασε πολύ το πλοίο, το έ-
κανε σήμα να σταματήσει. Ο Άγ-
γλος πλοίαρχος συμμορφώθηκε προς
την διαταγή του «Ματωμένου Που-
λιού» χωρίς να ξέρη τί συμβαίνει.

Τό «Ματωμένο Πουλί» πλέοντας
άργα ήρθε και κόλλησε πλάι στον
«Σάν Πίτερ» κι' οι πειραταί, χωρίς
να χάσουν καιρό, άρμησαν όπλισμέ-
νοι επάνω στο έμπορικό σκάφος κι'
άρχισαν να σφάζουν τούς άνυπόπτους
ναύτες. Ή πάλι δεν κράτησε πολύ.
Όλοι οι Άγγλοι ναύτες σκοτώθη-
καν από τούς άφηνιασμένους πειρα-
τάς κι' ό πλοίαρχος ύπεβλήθη σε φρι-
κτά μαρτύρια.

Ο 'Ιβάν διέταξε να τον καρφώσουν
στο κατάστρωμα και να τον γδάρουν.
—Υστερα οι πειραταί σκορπίστηκαν
στα διάφορα διαμερίσματα του πλοι-
ου για να το ληστέψουν. Ή λεία τούς
ήταν σημαντική. Βρήκαν κι' ένα κι-
βώτιο γεμάτο από χρυσά νομίσματα

για τη σύγχρονη πειρατία

Κάποια μέρα συναντήθηκε με το
άγγλικό πολεμικό «Αίρον Ντιούκ»
και βρήκε τον μάστορή του. Με δυο-
τρείς κανονίες το πειρατικό βυθίστη-
κε χωρίς να σωθή κανείς από το πλή-
ρωμά του.

★

Ο «ΤΡΟΜΟΣ»

—Άλλο πειρατικό καράβι που σκόρ-
πισε τον δλεθρο ήταν ό «Τρόμος».

Τό πειρατικό αυτό ήταν πολύ με-
γαλύτερο από το «Ματωμένο Πουλί»
του Μπαρκώφ κι' ήταν έξωπλισμένο
πολύ ισχυρότερα και επί πλέον έφω-
διασμένο με κινητήρα μεγάλης εντά-
σεως που του επέτρεπε να άνταπύ-
ση μεγάλη ταχύτητα.

Ο «Τρόμος» είχε πλοίαρχο τον Κι-
νέζο πειρατή Τσιν Έου και από Κι-
νέζους άπετελείτο και το πλήρωμά
του.

Η Θηριωδία των πειρατών αυτών
ήταν αφάνταστη. Τριγύριζαν διαρκώς
στις κινεζικές άκτές του Ειρηνικού
ώκεανού και στις έκβολές των ποτα-
μών. Άλλοίμονο στο καράβι που θά-
πεφτε στα χέρια τούς!

Μεταξύ των κατορθωμάτων του
Τσιν Έου και των πειρατών του είνε
και ή σύλληψις του άγγλικού γιάτ
«Ουάιτ».

Στό γιάτ έπέβαινε κι' ή ιδιοκτήτρια
του λαϊδή Πόλιχος, μιά από τις πλου-
σιώτερες γυναίκες της 'Ιρλανδίας,
πράγμα που είχαν μάθει οι πειραταί
και χάρηκαν ιδιαίτερα.

Όταν λοιπόν αϊχμαλώτισαν τη Λαί
δη και έζήτησαν να τούς καταβάλει
ένα σημαντικό ποσό ως λύτρα, ή Ι-
διοκτήτρια του γιάτ έδέχθη και τα
μέτρας. Οι πειραταί τότε, για να ευ-
χαριστήσουν τη Λαίδη, την... έξώτω-
σαν και άνοίχτηκαν στον ώκεανό.

Από την ήμέρα εκείνη και επί πο-
λύ καιρό αργότερα, τα άγγλικά, ά-
μερικανικά και Ιαπωνικά πολεμικά ά-
ναζητούσαν τον «Τρόμο» χωρίς να
μπορούν να τον άνεύρουν.

Ο πονηρός Τσιν Έου ήξερε να κρύ-
βεται και να εξαφανίζεται, πληροφο-
ρούμενος έγκαίρως από κατασκό-
πους του την προσέγγισι των διωκτών
του.

Εν τέλει, δεν μπόρεσε να σωθή ά-
πό τη μοιραία συνάντησι. Μιά μέρα
βρέθηκε, χωρίς να το περιμένη, αντι-
μέτωπος στο Ιαπωνικό άντιτορπιλικό
«Ποτότο», το όποιο κατεβύθισε τον
Κινέζο ληστή με λίγες κανονίες. Ά-
πό το πλήρωμά του δεν σώθηκε κα-
νείς.

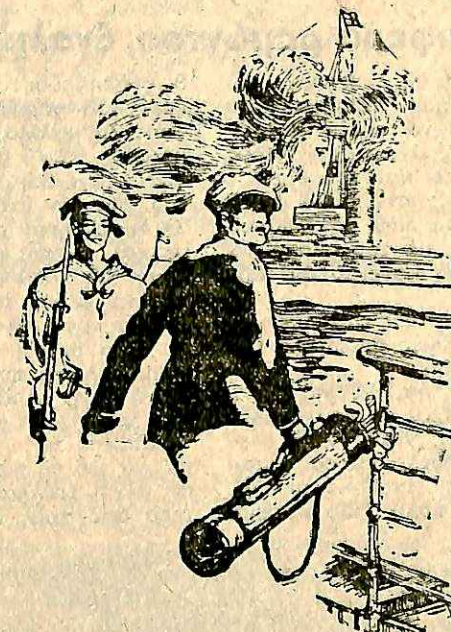
★

—Άλλο πειρατικό καράβι ήταν το
«Χ» με πλοίαρχο τον Κορσικανό Φόρ-
τσε.

Ο Φόρτσε δεν έγινε πειρατής από
δίψα του αίματος, αλλά από έκδι-
κησι.

Κι' επέτυχε πράγματι να έκδικηθ-
εί ως πειρατής πολλούς. Τέλος και το
«Χ» κατεβυθίσθη από ένα Ιταλικό πο-
λεμικό.

MIKE ΤΣΙΑΝΟ

της Περούβιας, που είχαν πολύ με-
γάλη αξία.

—Υστερα γύρισαν στο καράβι τους
και κανονιοβολώντας το έμπορικό
πλοίο, το βύθισαν.

Πέρασε λίγος καιρός από τότε, ό-
ταν μιά νύχτα ό σκληρόκαρδος Μπαρ-
κώφ, διέκρινε στον όρίζοντα τα φώτα
ένός βαποριοιού. Έδωσε οδηγίες στο
τσούρμιο, όλα έτοιμάστηκαν και το
πειρατικό καράβι έπλευσε δλοταχώς
προς τό... θύμα του. Πότε λήστεψαν
το άγγλικό έμπορικό και πάλι διψού-
σαν αίμα: Όταν έφθασαν κοντά, έ-
καναν σήμα στο άτμόπλοιο να στα-
ματήσει. Εκείνο όμως παραδόξως,
δεν συμμορφώθηκε και τότε άρχισε το
«Ματωμένο Πουλί» να το κυνηγά ως
που το έφθασε κι' οι κουρσάροι με τα
ντουφέκια στα χέρια, έπήδησαν στο
κατάστρωμά του.

Τό άτμόπλοιο ήταν πορτογαλικό,
κι' έφερε το όνομα «Γκρέτα». Το πλή-
ρωμά του, όλοι νέοι Πορτογάλοι, εί-
χε καταληφθή έξ έφόδου.

Όσοόσο όμως έδειξαν παραδειγμα-
τικήν άνδρεία. Έπάλαψαν με τούς
κουρσάρους με λύσσα, στήθεος προς
στήθος, και κατάρθωσαν να σκοτώ-
σουν μάλιστα τρείς απ' αυτούς.

Ο 'Ιβάν τότε έτέθη επί κεφαλής
των κουρσάρων. Εύρωστος και ρωμα-
λέος καθώς ήταν έπάλευε μόνος έ-
ναντίον τριών Πορτογάλων ναυτών
και κατάρθωσε να πετάξει και τούς
τρείς στη θάλασσα!

Όταν νίκησαν οι κουρσάροι, φέρ-
θηκαν, όπως ήταν επόμενο, με άνή-
κουστη άπανθρωπία και σκληρότητα
στούς τέσσερις έπιβάτες που τούς εί-
χαν βρή έντρομους και κλειδωμένους
μέσα σε μιά καμπίνα. Ήσαν τρείς
άνδρες και μιά γυναίκα. Τούς άρπα-
ξαν και τούς έφεραν επάνω στο κα-
τάστρωμα κι' εκεί προσήρμωσαν τα
κεφάλια τούς αλληλοδιαδόχως ανά-
μεσα στούς άρμους των θινσιών και
τά συνέτριψαν.

Εύτυχώς όμως ή τρομοκρατία του
«Ματωμένου Πουλίου» δεν κράτησε
για πολ'.

"Όταν μιά γυναίκα αγαπά...."

"Ένα τρυφερό ρομάντσο, βγαλμένο από τη σύγχρονη ζωή"

Η Αλμπερτίνα ήταν μιά κοπέλλα πολύ μοντέρνα, αλλά δεν ακολουθούσε τις πράξεις μερικών άλλων, που είχαν την ήλικία της και που νομίζουν τον εαυτό τους για μοντέρνο, αλλά τις πράξεις των γυναικών της παλαιάς εποχής. Είς κάθε θήμα που έκανε προς τον έρωτα, συλλογιζόταν άμεσα τον γάμο. Ζητούσε έναν νέο, γυναιό, όμορφο, άφελη, ελεύθερο και... με αυτοκίνητο. Κι' έλεγε:

"Όταν ο σημερινός νέος δεν έχει αυτοκίνητο δικό του μοιάζει με έναν ιππότη της παλαιάς εποχής, αλλά χωρίς... σπαθί".

Η 'Αλμπερτίνα ήταν είκοσι τριών χρόνων κι' ήταν υπάλληλος μιάς εταιρίας που είχε τα γραφεία της έξω από το Μιλάνο.

Όλοι οι συνάδελφοί της την εκοιτούσαν, αλλά η 'Αλμπερτίνα δεν ανταποκρινόταν σε κανέναν, γιατί κανείς δεν είχε δικό του αυτοκίνητο! Κι' έτσι δεν είχε καμμιάν ενόχληση. Όταν έκλειναν τα γραφεία, οι συνάδελφοί της την έπεριμεναν στην οδό του τράμ. Εκείνη όμως στεκόταν στην άκρη του πεζοδρομίου και μόλις έβλεπε κανέναν νεαρό με αυτοκίνητο, σήκωνε το γαντοφορεμένο χέρι της. Το αυτοκίνητο σταματούσε. Η 'Αλμπερτίνα πλησίαζε και έλεγε:

—Μου κάνετε τη χάρη να με πάτε στην πόλη;

Συνήθως ο νέος άπαντοῦσε με χαμόγελο:

—Ευχαρίστω, δεσποινίς!

Σιγά-σιγά ωστόσο η αδυναμία της 'Αλμπερτίνας μαθεύτηκε και ένας νεαρός κάθε βράδυ στεκόταν με το αυτοκίνητο στη γωνία του δρόμου και μόλις εμφανιζόταν η 'Αλμπερτίνα, άνοιγε την πόρτα και εκείνη έμπαινε μέσα σαν μεγάλη κυρία.

Πολλές φορές την είδαν συνάδελφοί της να κάθεται πλάι στη θέση του οδηγού και να προσπαθή να σκεπάσει τα όμορφα πόδια της με το κοντό της φουστανάκι, να βγάξει το καπέλλο της, και να απλώνει το χέρι της γύρω από την πλάτη του οδηγού. Κι' έδειχνε πως ήταν πάρα πολύ ευχαριστημένη.

Ο νέος του αυτοκινήτου φαινόταν πολύ δειλός στους τρόπους του και η 'Αλμπερτίνα προσπαθούσε να διαβάσει τις σκέψεις του.

Επειδή όμως άρχισε να

τον συμπαθή, θέλησε να του εξηγήσει την αδυναμία που είχε να σταματά νεαρούς που είχαν δικό τους αυτοκίνητο και του είπε:

—Ξέρεις, σταματούσα τα αυτοκίνητα που τα οδηγούσαν νέοι, με τον σκοπό να παντρευτώ κανέναν απ' αυτούς!

Εκείνος τότε στάθηκε για λίγες στιγμές σιωπηλός και ύστερα είπε:

—Τό ήξερα, 'Αλμπερτίνα, και περίττεινε να μου το πεις εσύ πρώτη, γιατί με τη σειρά μου, ήθελα να σου δηλώσω κι' εγώ μιά μου αδυναμία, πολύ πιο βαρεία

θώς ωδηγοῦσε! Όταν ο άερας του γύριζε προς τα πίσω τα μαλλιά, το ευρύ μέτωπό του συνεπλήρωνε την ευγενική εμφάνισή του. Μά δεν ήταν δυνατόν!

Ο Μισέλ ήταν ο πιο ωραίος και ο πιο ευγενής άνδρας του κόσμου κι' αν είπα ένα ψέμα, το έκανε ασφαλώς από αγάπη. Εκείνη μόνο δείχτηκε κακή, άδικη, σκληρή, που τον άφησε να φύγει χωρίς να του πει μιά λέξη.

Επρεπε να του γράψει και να του πη πως τον αγαπά μέχρι τρέλλας, περισσότερο από πριν, να του συ-

τά έκει.

—Δεν πήρες το γράμμα μου; ρώτησε η 'Αλμπερτίνα.

—Ναί.

—Τότε γιατί πάλι αυτά τα έξοδα;

—Για τελευταία φορά.

Ανέβηκε στο αυτοκίνητο και πήγαν τον αντίθετο δρόμο από τον συνηθισμένο τους.

Πού με πάς;

—Δεν το ξέρω. Θέλω να κάνω μαζί σου έναν ατέλειωτο περίπατο, δηλαδή νύχτα. Άφησε τουλάχιστον να σου προσφέρω γι' απόψε τη νύχτα αυτό το θαυμάσιο αυτοκίνητο, αφού δεν μπορώ να στο χαρίσω για όλη σου τη ζωή. Ύστερα τη χαραυγή θα γυρίσω με στην πόλη και θα πάμε στη δουλειά μας με τα πόδια. Κι' εσύ, σαν θα μείνης μόνη, θα κλάψεις γιατί θα έχεις θυσιάσει το ωραιότερο όνειρο της ζωής σου.

—Όχι, Μισέλ. Το όνειρο της ζωής μου είσ' εσύ, το πιο ζωντανό από κάθε πραγματικότητα.

Ο Μισέλ ένοιωσε τον εαυτό του ευτυχισμένο, ώστε για μιά στιγμή τοῦρθε να αφήσει το βολάν και να ἀγκαλιάσει την αγαπημένη του για να της πη πως ήταν ο θησαυρός του. Και δεν κρατήθηκε:

—'Αλμπερτίνα, της φώναξε. Είμαι πολύ ευτυχής. Σου είπα ψέματα! Το αυτοκίνητο εκείνο ήταν δικό μου. Κι' αυτό έδω είνε το δικό μας. Το αγοράσα σήμερα το πρωί για σένα!

Σου έπαιξα αυτό τον ρόλο γιατί νόμιζα πως με ήθελες μόνο για το αυτοκίνητό μου! Αύριο δεν θα πάς στο γραφείο. Θα μείνεις στο σπίτι, γιατί θα έλθω αύριο ο πατέρας μου να σε ζητήσει για γυναίκα μου!

Η 'Αλμπερτίνα μόλις συγκρατήθηκε για να μην λιποθυμήσει. Ένοιωσε ότι όλα γύρω της έγύριζαν, πως το κάθισμα που καθόταν βούλιαζε, πως τα φώτα της πόλεως έπλεκαν γύρω της έναν φωτιστέφανο. Ζούσε σ' ένα όνειρο, που την άλλη μέρα θα γινόταν πραγματικότητα. Και μέσα σ' αυτό το όνειρο άκουσε τη φωνή του Μισέλ.

—Πού πάμε;

—Όπου θέλεις.

Συνήλθε. Έβγαλε το καπέλλο της, τέντωσε το χέρι γύρω από την πλάτη του Μισέλ, τον αγκάλιασε κι' ακούμπησε απαλά το κεφάλι της στον ώμο του.

Εκλαψε από ευτυχία.

Α. ΓΚΟΥΑΡΝΑΤΣΙΑ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μιά φανταστική νουβέλλα μυστηρίου και αγωνίας του ΠΩΛ ΛΟΥΪ ΕΡΒΙΕ

«Κύριοι,

Μιά συνταρακτική ανακάλυψις, που την κρατώ απολύτως μυστική, μου επιτρέπει να μεταβάλω τον πλανήτη μας σε συντρίμια με μίαν κεραυνόβολο ταχύτητα. Τα μυστικά πειράματα που έξετέλεσα μέχρι τοῦδε, μου έδωσαν να καταλάβω ότι κρατώ στα χέρια μου μίαν ανυπολόγιστη δύναμι...

Εάν απεφάσιζα να σάς εξηγήσω αυτά τα πειράματα, θα σάς ήταν δυνατόν να κατανοήσετε τα αίτια των άκεανείων κατακλυσμών, που έμειναν ως τώρα ανεξήγητα. Προτιμώ όμως να μη σάς αποκαλύψω το μυστικό της εφευρέσεώς μου, διὰ να μην άσχοληθίτε ματαιώς με την ανακάλυψιν του αντιδότη του.

Εχω εφεύρει ένα τρόπον, να ρίπτω εις το έσωτερικόν της γής, και εις ένα βάθος που μόνος μου καθορίζω, μίαν έκρηκτικήν ύλην καταπληκτικής καταστρεπτικότητος. Το πείραμα αυτό, το έκαμα ήδη. Την νύκτα της 14ης Οκτωβρίου, ανέβηκα μαζί με μερικούς πιστούς συνεργάτας μου στην κορυφήν του Βεζουβίου. Έρριξα μες στον κρατήρα, σύμφωνα με την μέθοδό μου, μερικά μικρά κιώτικα έκρηκτικής ύλης. Η ποσότης υπελογίσθη ακριβώς, ώστε να ανατιναχθί και να κοινοποιηθί ολόκληρος ο πλανήτης μας.

Εάν οι ύπολογισμοί μου αποδειχθούν ακριβείς, η έκρηξις θα γίνη μετά 30 ημέρας. Επομένως εις τας 10 Νοεμβρίου θα έπέλθω το τέλος του κόσμου, ένα τέλος ύπολογισμένον εκ των προτέρων, ένα τέλος εκούσιον.

Περιττόν να σάς διαβεβαιώσω, κύριοι, ότι έδισασα πολύ, προτού προβάω εις την τρομερήν μου πράξιν, αλλά σάς βεβαιώ, ότι δεν θρήκα κανένα έπιχείρημα που να συνηγορή υπέρ της διατηρήσεως του πλανήτου μας.

Η άδικία, ο έκφυλισμός και το γενικόν ξεχαρβάλωμα του πολιτισμού μας δεν επιτρέπουν κανένα οίκτον. Είμαι βέβαιος ότι ανατινάσσοντας την γή στον άέρα, γίνομαι όργανον θείας βοιλήσεως.

Εξετέλεσα δίχως τύψεις την πράξιν μου αυτήν που θα απαλλάξη όριστικώς την ανθρωπότητα από το αίσχος και τον έξευτελισμόν της γήινης ζωής της.

Με συναδελφικούς χαιρετισμούς ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ ΤΟΡΤΑΓΚΛΙΟΝΙ:

Τα μέλη της 'Ακαδημίας των Έπιστημών άκουσαν αυτήν την έκπληκτικήν ανακοίνωσιν μέσα σε μίαν παγε-

μου, άρχισαν να συζητούν γιά την ανακοίνωσι του 'Ιταλού συνάδελφου των. Ο καθηγητής Γκιουζέππε Τортаγκλιόνι δεν ήταν ένας τυχαίος έπιστήμων. Ήταν ένας κορυφαίος σοφός, του οποίου οι χημικές ανακαλύψεις είχαν ως τώρα καταπλήξει τον κόσμο. Όσο άπίστευτος, όσο καταπληκτικός και αν ήταν ο ισχυρισμός του, δεν μπορούσε να μην έχει κάποιαν βασιμότητα. Αν όντως ο Τортаγκλιόνι δεν είχε τρελλαθί, τότε ασφαλώς τίποτε δεν απέκλειε να είχε προβή στην τρομακτική του άπόπειρα, να δώση το πιο φοιχτό τέλος στην ζωή του πλανήτη μας.

Η συζήτησις έπληρε σε λίγο έπιστημονικόν χαρακτήρα. Τα μέλη της 'Ακαδημίας άρχισαν να εξετάζουν κατά πόσον ήταν δυνατόν, τα κιώτικα αυτά, που είχαν ριχτή στον κρατήρα του Βεζουβίου, θα μπορούσαν να φθάσουν το κέντρον της γής. Πώς ήταν δυνατόν η έκρηκτική ύλη να ανθέξη στην τρομερή θερμότητα των εγκάτων του πλανήτη μας. Και πως μπορούσε να παραδεχθί κανείς ότι υπήρχεν όντως ένας μηχανισμός που έρρυθμιζε την έκρηξι κατά βούλησι, στο έσωτερικό της γήινης σφαίρας όπου επικρατούσαν τόσοον άστάθμητοι παράγοντες;

Ύστερα από ατελείωτες συζητήσεις, άπεφασίσθη να ειδοποιηθούν τα έπιστημονικά ίνστιτούτα όλου του κόσμου και να σταλή μιά αναφορά στην κυβέρνησι, που να εκθέτη τα περιστατικά του καταπληκτικού γεγονότος.

Την επομένη, οι έφημερίδες έκυκλοφόρησαν με συνταρακτικούς πολυσηλούς τίτλους. Η είδησις μετεδόθη από τους άναπακοκτάς του Λονδίνου, όπου η τρομερή άπόφαις του

καθηγητοῦ Γκουζέππε Τортаγκλιόνι εἶχε γνωσθῇ με ἓνα γράμμα του πρὸς τὸν πρόεδρο τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λονδίνου. Ἡ ἀγγλικὴ πρωτεύουσα ἦταν κυριευμένη ἀπὸ ἓνα αἶσθημα τρόμου καὶ πανικοῦ. Ἡ κήρυξις τοῦ πολέμου, τὸν Αὐγουστο τοῦ 1914 δὲν εἶχε κάμει τέτοια ἐντύπωση. Οἱ ἄνθρωποι κυκλοφοροῦσαν στοὺς δρόμους σὰν τρελλοί. Ἐσημειώθησαν τὸ θράδν τρεῖς αυτοκτονίες. Οἱ Ἀγγλοὶ σοφοί, ἔδιναν συνεντεύξεις στὶς ἐφημερίδες, ὅπου ἐξέφραζαν ἄλλοι τὸν τρέμο τους καὶ ἄλλοι τὸν σκεπτικισμό τους. Τὰ τηλεγραφικὰ πρακτορεῖα μετέδδαν σ' ὅλον τὸν κόσμον τὴν εἰδησίαν, με τὴν προσθήκην ὅτι στὸ Λονδίνον ἐπικρατοῦσε πανικός. Οἱ τίτλοι τῶν παρισινῶν ἐφημερίδων ἀνῆγγειλαν στὸ τρομοκρατημένο κοινὸν τὴν μεγάλη εἰδησίαν.

«Προβλέπεται τὸ τέλος τοῦ κόσμου».

«Εἶναι ἀρὰ γε ἀπατεῶν ὁ Ἰταλὸς σοφός;»

«Μέσα σ' ἓνα μῆνα θὰ πεθάνωμε ὅλοι.»

«Σὲ τριάντα μέρες δὲν θὰ ὑπάρχη ἡ γῆ!»

«Ἐνα μακάθριο ἀστεῖο.— Ἡ παράφρων πρᾶξις ἐνὸς Ἰταλοῦ σοφοῦ.— Ἡ τερατολογία τοῦ Τортаγκλιόνι.— Ἀυστηραὶ ποινὰ εἰς τοὺς διαδίδοντας ἀνισχυητικὰς εἰδήσεις.— Οἱ ἐγκυρότεροι σοφοὶ θεβαίουσιν τὴν ἀλήθειαν τῆς φρικτῆς προειδοποιήσεως τοῦ Τортаγκλιόνι κτλ. κτλ.»

Οἱ ἐφημερίδες ἀφιέρωναν τὴν πρώτη τους σελίδα στὴν ἀφήγησιν τοῦ συνταρακτικοῦ γεγονότος. Ἐδημοσίευσαν τὴν φωτογραφία τοῦ Τортаγκλιόνι, καὶ τοῦ Βεζουβίου, τηλεγραφήματα ἀπὸ τὸ Λονδίνον, τὶς Βρυξέλλες, τὸ Βερολίνο, τὴ Νέα Ὑόρκη. Τὰ κύρια ἄρθρα διετύπωναν τὶς πιὸ διαφορετικὰς γνώμεις.

«Εἶναι καταπληκτικόν — ἔγραφε ὁ

«Αδιάλλακτος» — τὸ ὅτι εὐρίσκονται ἐπιστήμονες ποὺ πιστεύουν εἰς τὴν ἡλιθίαν αὐτὴν ἱστορίαν καὶ γίνονται συνένοχοι αὐτοῦ τοῦ τρομεροῦ πανικοῦ. Πρέπει ἀμέσως οἱ κύριοι αὐτοὶ νὰ παραπληφθοῦν εἰς δίκην καὶ νὰ ἐπ' ἐλθῇ τὸν παραδειγματικὰ ποινὰ εἰς τοὺς ἐκουσίους ἢ ἀκούσιους συνενόχους αὐτῆς τῆς ἀξιοθηρήτου ἀπάτης».

Ἐξ ἄλλων, ἡ «Ζουονέλ», ἔγραφε: «Τὸ κακὸν ἐγίνε. Ὁλος ὁ κόσμος ζῇ με μίαν ἀπερίγραπτη ἀγωνίαν. Καὶ διερωτᾷται: «Δὲν ὑπάρχει τάχα τρόπος νὰ ἐξουδετερωθῇ τὰ ἀποτελέσματα τῆς μοιραίας χειρονομίας τοῦ Τортаγκλιόνι; Οἱ σοφοὶ ὁλοκλήρουν τὸν κόσμον πρέπει νὰ συνεργασθῶν ἐπ' αὐτοῦ. Θέλομεν νὰ ζήσωμεν!»

Οἱ μεσημερινὲς ἐφημερίδες ἐκυκλοφόρησαν με τίλους ποὺ προέκλειαν θαυτατὴν αἰσθησὶν στὸ κοινόν:

«Συνελήφθη εἰς τὴν Ρώμην ὁ Τортаγκλιόνι.— Εἰκοσιεπτὰ αυτοκτονίαι εἰς τὴν Γαλλίαν».

Ἡ κατάθεσις τοῦ Ἰταλοῦ καθηγητοῦ δὲν ἄφηνε καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι τὸ τρομερὸν ἐγκλήμα εἶχε συντελεσθῇ. Μὲ ἀπόλυτη ψυχραιμία, ὑπερήφανος γιὰ τὴν πράξιν του, ὁ Τортаγκλιόνι, ἀπήντησε διὰ μακρῶν σὲ ὅλα τὰ ἐρωτήματα τῆς ἀνακρίσεως:

— Ἐρρίξαμε, εἶπε, στὸν κρατῆρα τοῦ Βεζουβίου μικρὰ κίβωτια με ἐκρηκτικὴν ὕλην. Αὐτὴ τὴν στιγμήν ἐπὶ ἐγκατὰ τῆς γῆς εὐρίσκονται ὁλόκληροι τῶνοι ἀπὸ τὴν χημικὴν οὐσίαν ποὺ παρεσκευάσα, καὶ στῆς ὁδοῖς τὴν δύναμι τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ. Οἱ ἔρυνες σας θὰ οἶσ ἀποδείξουν ὅτι οἶσ λέγω τὴν ἀλήθειαν. Γιατὶ νὰ μὴν κάμω αὐτὸ τὸ πείραμα; Δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ διστάσω. Ἐάν ὁ κόσμος μας ἦταν ἓνας κόσμος καλωσύνης, ἀπλότητος καὶ δικαιοσύνης, ἴσως νὰ εἶχα τύψεις, γιατί θὰ κατέστρεφα ἓναν πολιτισμὸν ποὺ ἐ-

πρεπε νὰ ζήσῃ. Ἀλλὰ τώρα, ὅχι, δὲν λυποῦμαι. Βρίσκω ἀπολύτως δικαίαν αὐτὴν τὴν ὁλοκληρωτικὴν καταστροφή! Κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν θὰ ἐπιζῇ σὴ!

»Μὲ ρωτᾶτε ἂν διαθέτω τὰ μέσα νὰ ἀποτρέψω τὶς συνέπειες τῆς πράξεώς μου. Διότι ἐπισημῶς ὅτι δὲν μπορῶ πιά νὰ κάμω τίποτε... Τὴν 13ῃ Νοεμβρίου, ὁ κόσμος θὰ καταστραφῇ ὁλότελα!

Οἱ ἔρυνες τῆς Ἰταλικῆς ἀνακρίσεως ἀπέληξαν σὲ συμπεράσματα, ποὺ ἐτρομοκράτησαν ἔτι μάλλον τὸ κοινόν. Ἦταν ἀναμφισβήτητον πὺς ὁ καθηγητὴς Τортаγκλιόνι εἶχεν ὀργανώσει μίαν νυκτερινὴ ἀποστολὴν στὴν κορυφὴ τοῦ Βεζουβίου. Πολλοὶ χωριοὶ εἶχαν παρακολουθῆσαι τὶς φάσεις τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς ἀνόδου. Κοντὰ στὸν κρατῆρα τοῦ ἡφαίστειου θρέθησαν διάφορα ἀντικείμενα ποὺ εἶχαν ἐγκαταλειφθῇ ἐκεῖ ἀπ' τοὺς βοηθοὺς τοῦ Τортаγκλιόνι.

Μία ἄλλη ἀνακρίνωσις τοῦ Ἰταλοῦ σοφοῦ προσέκλεισε τὴν κατάπληξιν. Ὁ ἴδιος εἶχε προκαλέσει πρὸς τριῶν χρόνων τὴν ἀνατίναξιν τῶν ἀκατοικητῶν νησίδων τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἡ ἐκρηκτικὴ τοῦ ὕλης εἶχεν ἐπομένως μίαν τρομακτικὴν δύναμιν. Τὸ κοινὸν κατελήφθη ἀπὸ νέον τρόμον, μαθαίνοντας τὸ γεγονός αὐτό... Ὁλα, λοιπόν, ἐπεῖθαν πὺς ὁ Τортаγκλιόνι ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν...

Ὁ κόσμος ὅλος τώρα ἐγνώριζε τὴν ἀπόπειράν του νὰ ἀνατινάξῃ τὴν γῆ. Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ πολλοὶ ποὺ δὲν ἐπίστευαν στὸ τέλος τοῦ κόσμου, καὶ ἐθεωροῦσαν ἀνοήσιες ὅλα ὅσα ἐγράφονταν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Οἱ ἄνθρωποι εἶχαν διαιρεθῇ σὲ δύο κόμματα. Στους «συντελιστάς» καὶ στοὺς «ἀπιστοὺς».

Οἱ «ἀπιστοὶ» ἔδειχναν ἀπειρὴν περιφρόνησιν ἐμπρὸς στὸν γενικὸν τρόμον. Ἐδιναν μεγαλοπρεπεῖς γιορτές, ὀργάνωναν τρελλὰ γλέντια γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῶν με τὸν τρόπον αὐτὸν ἐναντίον τῆς γενικῆς παραφροσύνης καὶ τοῦ γενικοῦ φόβου. Ὑπῆρχαν μετὰ αὐτῶν καὶ εἰλικρινῶς «ἀπιστοὶ», ἀλλὰ οἱ περισσότεροι, προσποιούντο, γιὰ νὰ δείξουν τάχα ὅτι εἶναι ἄφρονοι καὶ ἀνώτεροι ἄνθρωποι. Οἱ «συντελιστὰς» ἀντιδρούσαν με διάφορους τρόπους.

Πολλοὶ προσέφευγαν στὴν θρησκείαν. Οἱ ἐκκλησίαι καὶ τὰ τεμένη ἦταν γεμάτα ἀπὸ ἓνα πλήθος ποὺ διαρκῶς προσελχόταν. Κατὰ διαταγὴν τῆς ἀστυνομίας, ὅλα τὰ θρησκευτικὰ ἱδρύματα ἐμεναν μέρα καὶ νύχτα ἀνοιχτά, γιὰ νὰ συρρέουν σ' αὐτὰ τὰ πλήθη τῶν ἀπελπισμένων πιστῶν.

Οἱ ληστεῖες καὶ οἱ λεηλασίαι ἄρχισαν νὰ γίνονται σ' ὅλες τὶς πόλεις. Ἡ ἐπιδημία τῶν αυτοκτονιῶν ἐπαίρει μίαν τρομακτικὴν ἔκτασιν, ἰδίως στὶς χώρες τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου ἡ μοιραλατρεία καὶ ὁ φανατισμὸς ἐκδηλώνονταν πάντα με τὸν πλεόν, ἐντονὸν τρόπον.

Τέσσερις μέρες μόλις εἶχαν περάσει ἀφ' ὅτου ἡ εἰδησίς τῆς καταστροφῆς τῆς γῆς εἶχε γνωσθῇ καὶ ὁ κόσμος ὁλόκληρος ὁρισκόταν σὲ μίαν πρωτοφονίαν, παράφροναν ἀναστατάωσιν.

Τὴν πέμπτην ἡμέραν, ἡ βελγικὴ κυβέρνησις ἐπρότεινε τὴν συγκλήσιν μιᾶς διεθνούς συνδιασκέψεως «γιὰ τὴν μελέτη τῶν μέσων ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ ἀποτρέψουν τὴν καταστροφή».

Ἐχρημάσθησαν δύο ἡμέρες νὰ συνεννοηθῶν οἱ διάφορες κυβερνήσεις. Ἡ Νέα Ὑόρκη καὶ τὸ Τόκιο διαμαρ-

τύρονταν καὶ ζητοῦσαν νὰ συγκληθῇ ἡ συνδιάσκεψις στὴν Βόρειον Ἀμερικὴ ἢ στὴν Ἰσπανίαν. Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν ζήτησε καὶ αὐτὴ νὰ ἐπέμβῃ, ἰσχυρίζομένη ὅτι ἦταν ἡ μόνη, ἄρμόδια γιὰ νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ δώσῃ λύσεις στὸ παγκόσμιον αὐτὸ πρόβλημα.

Ἀλλες ἔξη ἡμέρες ἔπρασσαν ἔτσι με ἀντεγκλήσεις καὶ ἀτέλειωτες διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν κρατῶν. Τέλος, τὴν ὀγδόην ἡμέραν, ἄρχισε στὶς Βρυξέλλες ἡ συνδιάσκεψις γιὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ὁ καθηγητὴς Μπισεφ ἐκλήθη νὰ ἀναλάβῃ τὴν προεδρίαν. Ἀναγκάσθηκε ὅμως νὰ παραιτηθῇ, γιατί ἡ συνδιάσκεψις ἄρχισε νὰ συζητῇ γιὰ τὴν ἀναθεώρησιν τῶν τελεωσιακῶν δασμῶν καὶ νὰ καταρτίξῃ ἐπιτροπές, γιὰ νὰ μελετήσουν τὴν ρύθμισιν τῶν διεθνῶν χρεῶν, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐξοφληθῶν πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ κόσμου...

Ἐν τῷ μετὰ τὸς διάφορες χώρες τὰ σωματεῖα καὶ οἱ ὀργανώσεις συγκροτοῦσαν συνέδρια, γιὰ νὰ λάθουν ἀποφάσεις... Κάθε θράδν οἱ αἰθούσες τῶν συγκεντρώσεων ἦσαν κατὰμεστες ἀπὸ πλήθη. Οἱ ρήτορες κατηγοροῦσιν τὶς κυβερνήσεις γιὰ τὴν ἐγκληματικὴν τοὺς ἀδράνειαν καὶ ζητοῦσαν τὴν λήψιν ἐπεγχεσμάτων καὶ δρακοντείων μέτρων γιὰ νὰ ἀποτραπῇ τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Οἱ πιὸ ἐγγλωτίες ἀγορεύσεις ἐτοιχοκολλοῦντο στοὺς δρόμους, καὶ γύρω ἐμαζεύονταν πυρετώδην πλήθη γιὰ νὰ διαδῶσουν καὶ νὰ συζητήσουν. Ὁ καθεὶς εἶχε καὶ ἀπὸ μίαν ἰδέαν, ἀπὸ ἓνα σχέδιον γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον. Ἐνῷ ἀκόμη τὰ ἱνστιτούτα καὶ οἱ ἀκαδημίαι συζητοῦσαν ἐπάνω στὰ μέσα τῆς σωτηρίας τῆς Γῆς, οἱ ἐφευρέται καταγίνονταν νὰ ἀνεύρουν πρωτότυπες λύσεις γιὰ νὰ σώσουν τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Ἐνας ἐπρότεινε νὰ πινθῇ ὁ Βεζουβίος στὴν Μεσόγειον ἢ νὰ διαχευθῶν ὅλα τὰ νερά τῆς Μεσογείου στὸν ἐγκληματικὸν τοῦ κρατῆρα. Ἄλλοι πάλι ἦσαν τῆς γνώμης νὰ κατασκευασθῶν μεγάλα ἀερόστατα καὶ μ' αὐτὰ νὰ ἀνυψωθῇ ὁ κόσμος γιὰ νὰ ζῇ σὴν στρατοσφαίρῃ. Στὴν Φρανκφούρτη μάλιστα, ἐτοιμάσθηκε μίαν βολὴ ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Μπέργκμαν, γιὰ νὰ ταξιδέψῃ στὸν Ἀρην. Εἴκοσι ἐπιβάτες ἐνεγράφησαν γιὰ τὸ διαπλανητικὸ αὐτὸ ταξίδι, ἀλλὰ σκοτώθηκαν ὅλοι, γιατί ἡ βολὴ, ἀντὶ νὰ ἐκινήσῃ, ἐξερράγη στὸν καταπέλτη τῆς πρωτοῦ δοθῇ τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

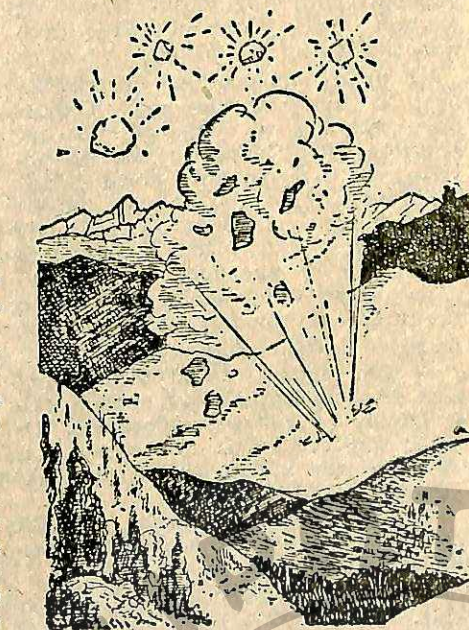
Στὴν 12ῃ συνεδρίᾳ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, διεπιστώθη ὅτι οἱ σοφοὶ τῆς Γαλλίας δὲν μπορούσαν νὰ λάθουν καμμίαν ἀπόφασιν γιὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Οἱ μὲν εἶχαν ἀποδείξῃ «ἀπιστοὶ». Οἱ ἄλλοι προσπαθοῦσαν νὰ ἔχουν μίαν γνώμην οἰαδήποτε ποὺ νὰ διαφέρῃ ἀπὸ τὴν γνώμην τῶν συναδελφῶν τους. Ἡ Ἀκαδημία ἀναγκάσθηκε νὰ τερατίσῃ τὶς κουραστικὰς καὶ μάταιας συζητήσεις, με ἓνα ψήφισμα ποὺ ἐξέφραζε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ σώματος πρὸς τὴν κυβέρνησιν «μόνην ἱκανὴν καὶ ἀρμόδιαν, νὰ λάβῃ εἰς τὰς κρίσεις ταύτας στιγμάς τὰς δεοῦσας ἀποφάσεις»!

Οἱ ἱεροκήρυκες καλοῦσαν τὰ πλήθη νὰ νηστεύουν καὶ νὰ προσεύχωνται γιὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τους. Μυριάδες πιστῶν σχηματίζαν κάθε μέρα, οὐρὲς ἔξω ἀπὸ τὶς ἐκκλησίας, περιμένοντες νὰ μεταλάβουν,

Μία ἐφημερίδα, ποὺ δὲν εἶχε κυκλοφορία, σκέφθηκε μίαν μέραν νὰ ἀγρεύσῃ ἀναγνώστες δημοσιεύοντας με μεγάλη στοιχεῖα τὴν εἰδησίαν ὅτι ὁ Βεζουβίος ἄρχισε νὰ δρᾷ. Μὲ τὰ πρῶτα κύματα τῆς λάβας εἶχαν ἐκτιναχθῇ ἔξω ἀπ' τὸν κρατῆρα τοῦ τὰ κίβωτια με τὸ ἐκρηκτικὸν ὕλικόν τοῦ σοφοῦ Τортаγκλιόνι. Ἡ εἰδησίς αὐτὴ ἐπροέκλεισε ἓνα ἀπερίγραπτον κύμα χαρᾶς. Οἱ ἄνθρωποι ἀγκαλιάζονταν καὶ χόρευαν στὸν δρόμον. Πολλοὶ σκορποῦσαν τὰ λεπτὰ τους στὰ πλήθη. Εἶχαν σωθῇ. Ὁ τηλεγράφος καὶ ὁ ἀσύρματος ἔστειλαν ἀμέσως στὰ πέρατα τοῦ κόσμου ποὺ ἐπερίμενε ἀγωνιωδῶς τὴν καταστροφὴν του, αὐτὴν τὴν χαρμόσυνην, τὴν τρελλὴ ἀναγγελίαν.

Ἀλλοιοῖνο! ὅλα ἦταν ψέματα. Δὲν ὑπῆρχε πᾶν ἀπὸ τὸν ἥρεμον Βεζουβίον οὐτε ἴχνος καπνοῦ.

Οἱ σταθμοὶ τοῦ ραδιοφώνου εἶχαν καταρροῇ τὶς συναυλίας, τὶς διαλέξεις, τὶς μεταδόσεις χορῶν κλπ. καὶ οἱ ἐκφωνηταὶ τῶν μιλοῦσαν διαρκῶς

γιὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ἐμπρὸς στὰ ραδιόφωνα καὶ στὰ μεγάφωνα, ματαίως ὅλοι ἐπερίμεναν ἔστω καὶ μίαν λέξιν ἐλπίδος καὶ παρηγορίας. Ὅχι! τὸ τέλος τοῦ κόσμου ἦταν ἀναπόφευκτον.

Μάγοι, ἀστρολόγοι, φακίροι, γεωλόγοι, γεωγράφοι, ὅλοι ἦσαν ἀπαισιόδοχοι.

Οἱ χαρτορρίχτες καὶ οἱ χειρομάντιδες ἔκομαν χρυσὲς δουλειές. Οἱ πελάται ἐμπαιναν στὰ ἀντρα τῶν μεδελτᾶν προτεραιότητος καὶ ἐφεύγαν με κάποιαν ἀόριστη ἐλπίδα, ὅτι παρὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου, αὐτοὶ μπορούσαν νὰ σωθῶν. Οἱ ἄνθρωποι ἔδιναν ὅσα ὅσα, γιὰ νὰ ἀκούσουν μίαν τέτοια ἀόριστη καὶ παρηγορητικὴν προφητείαν. Τὸ βράδν, μετὰ τῇ ἐπιστροφῇ τους ἀπὸ τὸ μαντεῖον, ἀνοίγαν μοιτικὴς με κρασί, γλεντοῦσαν, μεθόσαν. Μὰ μὲ τὴν θρησκοληψίαν, ἀπλῶνσαν ἓνα ἀσυγκράτητον κύμα προλήψεων.

Ἀναδιόφονταν παλὰ βιβλία με προφητείας, διάβαζαν γιὰ νὰ παρηγορηθῶν, περιγράφοντες ἀπ' τὸν πανικὸν τοῦ ἔτους 1000, ὅποτε πάλι ὁ κόσμος εἶχε πιστέψει πὺς θὰ καταστρεφῶν ἡ Γῆ.

Στὸ Λαζεναι - σὺρ - Ὠρόν, ἓνα κορίτσι 16 χρόνων, ἡ Σολάντ Ντρεγιό, ἐ-

δήλωσε πὺς εἶδε στὸν ὕπνον τὴν τὴν Παναγίαν, ποὺ τῆς εἶπε ὅτι θὰ σωζόταν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν, ὅποιος πῆγαινε νὰ βαπτισθῇ στὰ νερά τοῦ ποταμοῦ Ὠρόν. Χιλιάδες χιλιάδων κόσμου συνέρρευσαν στὸ μικρὸ χωριὸ γιὰ νὰ πάρουν τὸ θάπτισμα τῆς σωτηρίας. Μία ὁλόκληρη ἐβόλην πόλις ἐκτίσθηκε γιὰ νὰ χωρέσῃ τοὺς πιστοὺς.

Ἀλλὰ οἱ Ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν κατὰ καλύτερον ἀκόμη: Μία ὁμάς πιστῶν στὸ Μπουφαλο, εἶχε τάξει νὰ κτίσῃ ἓνα μεγαλοπρεπὲς ναὸν, μέσα σὲ 20 μέρες, γιατί ἓνας προφήτης εἶχε προβλέψει πὺς ὁ Θεὸς εἶχε σκοπὸ νὰ σώσῃ ἀρκετοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν καταστροφὴν. Μέρα καὶ νύχτα ἐργάζονταν ἀκούραστα πλοῦσοι καὶ φτωχοὶ, γιὰ νὰ τελειώσουν τὸ οἰκοδόμημα. Οἱ προσφορὲς τῶν πιστῶν ἐπεφταν βροχή. Οἱ ἐπιχειρηματὶαι εἶχαν συγκεντρώσει ἤδη περὶ τὰ 2 δισεκατομμύρια φράγκων. Ὁ κάθε πιστὸς ποὺ προσέφερε ἓνα ποσὸν ἐπαίρειναι καὶ μίαν πρόσκλησιν γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ἡμέραν τῆς 13ῃς Νοεμβρίου μέσα στὸν ναὸν, ποὺ ἐμελλε νὰ μείνῃ ἀνέπαφος, παρὰ τὴν ἀνατίναξιν τῆς Γῆς.

Δεκαπέντε μέρες εἶχαν περάσει, διὰ καὶ ὁ κόσμος νὰ μᾶθῃ καμμίαν θετικὴν εἰδησίαν σχετικὴν με τὴν πιθανότητα τῆς σωτηρίας του.

Οἱ ἐφημερίδες ἀναγκάστηκαν νὰ ἀλλάξουν τόνο.

«Ἀρκετὲς παρεκλύσεις — ἔγραφον — ἀρκετὲς ἀναβολὲς ἐγίναν ὡς τώρα. Ἡ καταστροφὴ τῆς Γῆς πλησιάζει. Τί κάμουν λοιπὸν οἱ κυβερνήσεις; Τί κάμνει ἡ Βουλὴ; Ὁ λαὸς ζῇ σὲ ματωρικὴν ἀγωνίαν. Χθὲς ἐσημειώθησαν ἐξεγέρσεις στὸ Βερολίνο, ταραχές στὴν Μόσχαν, κρούσματα ὁμαδικῆς τρέλλας στὸ Λονδίνο, διαδηλώσεις στὴν Ρώμην.

»Δὲν θὰ τερατισθῇ ἐπὶ τέλους τὸ μαρτύριον τῶν λαδῶν, ποὺ περιμένουν τὸ φᾶσμα τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ θανάτου τοῦ πλανήτου μας;»

Τὴν ἐπομένην τὰ πλήθη κατέκλυσαν τοὺς δρόμους. Ἐπικεφαλῆς τῶν διαδηλώσεων ἦσαν γυναῖκες με μεγάλας πανκάρτες ποὺ ἔγραφαν: «Θέλομε νὰ ζήσωμε!» Ἡ ἀφάνταστη κοσμοσυρροή, ἔγινε αἰτία νὰ συμβοῦν καὶ δυστυχήματα. Τὰ διαζώματα τῆς γεφύρας τῆς Ὀμοιᾶς ἔσπασαν. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔπεσαν στὸν Σηκουάνα καὶ πνίγηκαν.

Τέλος στὶς 30 Ὀκτωβρίου, ἐγνώσθη ὅτι ἡ Ἀγγλία εἶχεν ὀργανώσει τὴν Συνδιάσκεψιν τοῦ Λονδίνου. Τὴν 1ην Νοεμβρίου οἱ διπλωματικοὶ ἀντιπρόσωποι συγκεντρώθησαν στὴν ἀγγλικὴν πρωτεύουσαν, ὅπου ὀργανώθησαν μεγαλοπρεπεῖς τελετές γιὰ τὴν ὑποδοχὴν τους.

Κατὰ τὴν ἐναρκτήριον συνεδρίαν, ὁ λόρδος Γέτμαν, ὁ μεγάλος φιλόσοφος ἐξεφώνησε ἓνα λόγο τεσσάρων ὥρᾶν. Τὸ ἀκροατήριον ἐνθουσιαστικὴν καὶ κατεχειροκρότησε τὸν ρήτορα. Ἡ συνδιάσκεψις ἀπεφασίσθη ὅπως ὁ λόγος τοῦ Λόρδου Γέτμαν καθιερωθῇ ὡς μᾶθημα στὰ ἀνώτερα σχολεῖα.

Στὶς 2 τοῦ μηνὸς καθιερώθη τὸ πρᾶγμα τῆς συνδιασκέψεως. Στὶς 3 ἐγίνε μίαν μεγαλοπρεπὲς δεξίωσις στὰ φώρειν Ὀφφίς. Στὶς 4 τοῦ μηνὸς ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ναζελίας ἐρράπισε τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Λαμαρβαρικῆς Δημοκρατίας. Ἐχρημάσθη μίαν μέραν γιὰ νὰ διευθετηθῇ τὸ ἐπισόδιον, ποὺ μπορούσε νὰ καταλήξῃ σὲ πόλεμον. Στὶς 5, οἱ περισσότεροι ἀντι-

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Ποιὸ Κράτος ἐχρησιμοποίησε πρῶτον τὰ γραμματόσημα καὶ πότε;
2. Στὴν Βραζιλίαν ὁμιλεῖται κατὰ πλειονότητα ἡ Ἀγγλική, ἡ Ἰσπανικὴ, ἡ Ἰταλική, ἡ Πορτογαλική, ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα ἢ μίαν διάλεκτον προσελθούσαν ἀπὸ τὴν Ἰνδιάνικην γλῶσσαν;
3. Τὴν ἔδωκε καὶ τί εἶπε, κατὰ τὶς τελευταῖες του στιγμῆς, ὁ Μέγας Ἀλεξάνδρος στὸ στρατηγὸν Περδίκκην;
4. Ποιὸς, γνωστότατος σήμερον, κινηματογραφικὸς ἀστὴρ ἐμφανίσθηκε γιὰ πρώτη φορά στὴν ὁδὸν τὸ 1921 με τὸν Τζᾶν Μπάρρυμορ στὴν ταινίαν «Σέρλοκ Χόλμς»;
5. Ποιὸς ἐπικηρᾷ: «Ἦλθον, εἶδον, ἐνίκησα»;
6. Ἡ πλέον ἐνδιαφερόμενη πόλις τοῦ Καναδᾶ εἶναι τὸ Βανκούβερ, τὸ Τόροντο, ἡ Ὄταβα, ἡ Μοντρεάλ, τὸ Κεμπέκ, ἡ Γουίνιπεγκ, καὶ πόσους κατοίκους ἔχει;
7. Ποιὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα λόγια τῆς Μαντᾶν Ρολάν πρὸς τὴν ἐκτελέσεώς της;
8. Πόσα δάχτυλα ἔχει ὁ Μίκυ Μάους;
9. Ἀπὸ τί συνίσταται τὸ νιτρικὸν ὀξύ;
10. Ποιὸς ναύαρχος, ἐνῷ διοικούσε 373

11. Ποιὸ μουσικὸ ὄργανον μπορεῖ νὰ ἀπαρτίζεται ἀπὸ 548 κομμάτια καὶ νὰ ἔχῃ 53 κλειδιά καὶ 23 τρύπες διαφόρων τόνων;
12. Ποιὸς εἶπε τὸ «ὁ κόκκινος κερδίζει κάποτε, ὁ μαύρος κερδίζει κάποτε, ἀλλὰ ὁ λευκὸς κερδίζει πάντοτε»;
13. Ἐνα κυδίκον μέτρο τοιμέντου, δύο ἀμμου καὶ τέσσερα σπασμένης πέτρας πόσα κυδίκὰ μέτρα συμπαγοῦς σώματος κάνουν;
14. Ποιὸς συνέθεσε τὴν «Λουτσία ντὲ Λαμερμούρ»;
15. Πρὶν καθιερωθῇ ἡ τριχρόμη σημαία, ποῖο ἦταν τὸ ἐθνικὸν ἔμβλημα τῶν Γάλλων;
16. Πόσα δόντια ἔχει στὴν ἀνω σιαγόνα ἓνας αἰνός;
17. Ποιὸς βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας παντρεύτηκε τρεῖς φορές, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ διάδοχον;
18. Ἡ εἰκοστή Μαρτίου εἶναι ἡ πρώτη τίνος;
19. Γιατὶ ἡ γάτα, πέφτοντας ἀπὸ ψηλά, καταρτῶναι νὰ σταθῇ στὰ πόδια της;
20. Ποιοὶ ἀνεβείχθησαν ὡς μεγαλύτεροι στρατηγοὶ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὡς σήμερον;

Τὶς ἀπαντήσεις δά βρῆτε στὴ σελίδα 54 τοῦ «Θησαυροῦ»

πρόσωποι της συνδιασκέψεως ἐπέστρεψαν στὶς χώρες τους γιὰ νὰ παραστοῦν στὴν ψήφισι τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἐπομένου ἔτους. Στὶς 6 ἡ Συνδιασκέψις ἐτερμάτισε τὰς ἐργασίας της διὰ νὰ συνέλθῃ καὶ πάλι στὴν Ρώμη τὴν 11η Νοεμβρίου.

Ἐν τῷ μεταξύ κάθε ἔθνος, ἔπρεπε νὰ ἐτοιμάσῃ τὶς ἐκθέσεις του, γιὰ νὰ τὶς συζητήσῃ καὶ νὰ λάβῃ ἀποφάσεις.

Μιά ἀπέραντὴ σύγχυσις ἐπικρατοῦσε σ' ὅλη τὴν Γῆ. Δὲν ὑπῆρχε κανένα ἄλλο θέμα ἐκτός ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ κόσμου, πού τὸ ἀντιμετώπιζαν ὅμως τώρα ὅλοι με τὴν στωϊκότητα πού δημιούργει ἡ συνθήκη.

Ποτὲ τὸ χρέμα δὲν ἦταν τόσο ἀφθονο. Ὅλα τὰ κομποδέματα εἶχαν λυθῇ. Οἱ ἄνθρωποι εἶχαν γίνῃ σπάταλοι. Οἱ ἔμποροι ἔκαμαν περίφημες δουλείες, πουλοῦσαν ὅ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν στὰ μαγαζιά τους. Ὁ κόσμος ἤθελε νὰ χαρῇ τὶς τελευταῖες του στιγμές. Οἱ ἐρωτευμένες δὲν ἀποχωρίζονταν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῶν ἐραστῶν τῶν. Οἱ γέροντες γλεντοῦσαν τὶς τελευταῖες μέρες τῶν. Οἱ φιλάργυροι ἐμοίραζαν τὰ χρήματά τους.

Πλήθῃ κόσμου κατέκλυζαν τὰ μεγάλα καταστήματα καὶ ἀγοράζαν, ἀγοράζαν, σὲ ὅποιανδήποτε τιμῇ. Πολλοὶ ἔμποροι, ἔδιναν τὸ ἐμπόρευσμά τους δωρεάν, ἄλλοι πάλι τὸ ἀκριβοπυλοῦσαν, γιὰ νὰ κερδίσουν πολλὰ, καὶ νὰ γλεντήσουν καλὰ τὶς τελευταῖες τους ὥρες...

Τὸ χρηματιστήριον ἦταν ἐρημωμένο. Μερικὲς μετοχὲς χημικῶν προϊόντων εἶχαν διατηρήσει κάποιαν ἀξία χάρις στὴν ρεκλαμά τῶν οἰκονομικῶν ἐφημερίδων, ἀλλὰ κανεὶς δὲν παρουσιαζόταν ἀγοραστής.

Μετά τὸν πανικὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν, ὅπου ὅλοι ἤθελεν νὰ πουλήσουν τὰ χαρτιά τους γιὰ νὰ πάρουν ρεῦμα, στὸ χρέμα, ἀποτόμως με τὸν τελείον ἐξευτελισμὸ τῶν τιμῶν, ὁ πυρετὸς εἶχε κοπάσει καὶ τὸ χρηματιστήριον εἶχε ἀδειάσει ἀπὸ τὴν πελατεία του.

Τὰ ἐργοστάσια ἄρχισαν κι' αὐτὰ νὰ κλείνουν τὶς πόρτες τῶν. Κινεῖς ἐργάτης δὲν δεχόταν νὰ δουλέψῃ, ἀφοῦ σὲ λίγες μέρες θὰ πέθαινε. Τὰ θεάτρα ἦταν κλειστά. Ἀλλὰ οἱ κινηματογράφοι πραγματοποιοῦσαν ἀστρο-

νομικὲς ἐισπράξεις καὶ ἀνοίγαν πολλὰ ὑποκαταστήματα, ὅπου ἐπροβάλλοντο ζουρνάλ σχετικά με τὸ ἐπικείμενο τέλος τοῦ κόσμου.

Ἐνός ἡ ἡμέρα ἐπλησίαζε, γενικευόταν ἡ φρενίτις τοῦ γλεντιοῦ, τῆς χαρᾶς, τοῦ ὀργίου, τῆς ἀγωνίας, τῆς τρέλλας.

Ὁ Γκιουζέππε Τορταγκλιόνι, ἀνακρινόμενος ἄλλῃ μιᾷ φορὰ, ἐδήλωσε πὼς ἡ τελικὴ καταστροφή, θὰ συμβαίνει στὶς 14 Νοεμβρίου τὸ μεσημέρι.

Ὅταν οἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν αὐτὴν τὴν εἰδησίαν καὶ ὑπενθύμισαν με συγκεκριμένο τρόπο τὸ τρομακτικὸ γεγονός, ὁ τρόμος ἄρχισε πάλι νὰ καταλαμβάνῃ ὅλον τὸν κόσμον.

Μὲ τὴν παραμικρότερη καταιγίδα, ὁ κόσμος ἔπεφτε γονατιστὸς καὶ ἰκέτευε. Ὅλοι κρατοῦσαν ἀπὸ ἓνα ἡμερολόγιον καὶ μετροῦσαν τὶς ἡμέρες, τὶς ὥρες, τὰ λεπτά, τὰ δευτερόλεπτα πού τοὺς ἔμεναν νὰ ζήσουν.

Ἡ Συνδιασκέψις τῆς Ρώμης, πού τὴν ἐπερίμενε ὅλος ὁ κόσμος με τὴν ἀνυπομονή, ἄρχισε ἐπὶ τέλους τὶς ἐργασίες της. Ὅλες οἱ χώρες ἀντιπροσωπεύονταν σ' αὐτήν.

Ἡ πρώτη ἡμέρα, ὑπῆρχε θυελλώδης. Ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ὀλλανδίας, πρότεινε νὰ κηρυχθῇ πόλεμος ἐναντίον κάθε δυνάμεως πού θὰ ἤρνετο νὰ μετασχησθῇ στὰ κοινὰ μέτρα γιὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου. Ἄλλοι ρήτορες τὸν διεδέχθησαν, συζητήσαν τὴν πρότασί του. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πελάγωμα, ὁ πρόεδρος Ἑνρίκο Πιμόνι μάταια προσπάθησε νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξιν καὶ τὴν λογικὴν. Στὸ τέλος ὅμως τὸ κατῴρθωσε.

Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ λόγια! εἶπε. Ἀπευθύνομαι στοὺς σοφοὺς. Ὅχι λόγια, ἀλλὰ σαφεῖς προτάσεις. Ὅποιος νομίζει ὅτι ἔχει ἓνα σχέδιον γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον, νὰ μιλήσῃ. Ἀλλὰ μόνον γιὰ δέκα λεπτά.

Ἐνενηντὰ χέρια ὑψώθηκαν στὸν ἀέρι. Ὁ πρόεδρος ἔκαμε μιάν ἀπεγνωσμένη χειρονομία.

Θὰ καταναλώσωμε 900 λεπτά! εἶπε. Ἔστω! Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ ἀπαγορεύω στοὺς ἀντιπροσώπους τῶν διαφορῶν ἔθνων νὰ πυντὴν τὴν γνώμην τους. Θὰ ἐγγράψω τοὺς ρή-

τορας κατ' ἀλφαριθμητικὴν σειράν. Καὶ ἡ συνδιασκέψις δὲν θὰ διακόψῃ τὴν συνεδρίασιν της ἂν δὲν τελειώσουν ὅλοι. Θὰ χρειασθῶμε 15 ὥρες. Εἴθε μέσα σ' αὐτὰς νὰ σωθῇ ὁ κόσμος!

Ἦταν ἡ ὥρα 5 μ. μ. Οἱ λόγοι συνεχίσθησαν ὥς τὶς 8 τὸ πρωί, λόγοι μάταιοι καὶ ἀνώφελοι, πού δὲν περιείχαν καμμίαν πρότασιν καὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ σώσουν τὸν κόσμον.

Ὁ πρόεδρος Πιμόνι, ἄγρυπνος στὴν ἔδρα του, ἀκούσε ὅλους τοὺς ρήτορας καὶ προτοπὶ διακόψῃ τὴν συνεδρίασιν, προσεπάθησε νὰ ἐγὰλῃ ἓνα συμπέρασμα ἀπὸ ὅσα εἶχαν λεχθῇ. Δὲν τὸ κατῴρθωσε ὅμως καὶ ἀπεφάσισε νὰ πᾶν λίγο νὰ ἀναπαυθῇ.

Οἱ ἐφημερίδες πού κυκλοφόρησαν ἐκείνην τὴν ἡμέρα, δημοσίευσαν τοὺς λόγους τῶν ἀντιπροσώπων, καὶ ἐπαίνουσαν τὸν πρόεδρον τῆς Συνδιασκέψεως τὸν μόνον ἄνδρα πού εἶχε κατανοήσῃ τὴν κρισιμότητα τῶν στιγμῶν καὶ καταπολεμοῦσε τὴν φλυαρίαν τῶν ἀντιπροσώπων.

Ὅταν ἡ Συνδιασκέψις συνήλθε ξανά τὸ πρωί τῆς 12ης Νοεμβρίου, ἡ ἀγανάκτησις καὶ ἡ ἀπόγνωσις τοῦ κοινοῦ εἶχε κορυφωθῇ... Τὸ ἀκροατήριον ὑπεδέχθη με γιουχαῖσμον καὶ ἀποδοκιμασίας τοὺς ἀντιπροσώπους. Μόλις ὁ πρόεδρος ἐπρόφερε τὸ: «Ἀρχεταὶ ἡ συνεδρίασις», ἐξερράγη μιὰ ὄχμια, κοντὰ στὸ ὄμμα. Ἐκατοντάδες ὑπῆρξαν τὰ θύματα. Πενήντα περίπου ἀντιπροσώποι ὤρθησαν οἰκτρὸ θάνατον καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὁ πρόεδρος Πιμόνι. Καὶ ἔτσι ἐτερματίσθη ἡ Συνδιασκέψις.

Δράσται αὐτῆς τῆς ἀποπείρας ἦσαν τὰ μέλη μιᾶς νέας μυστικῆς ὀργανώσεως πού με μιάν διακήρυξιν τῆς ἐτόνιζε ὅτι θὰ ἐδολοφονοῦσιν ὅλους τοὺς φλυαρούς, γιὰ τὸ σύνθημά μας ἦταν: «Νὰ πεθάνουνε δίχως λόγια!»

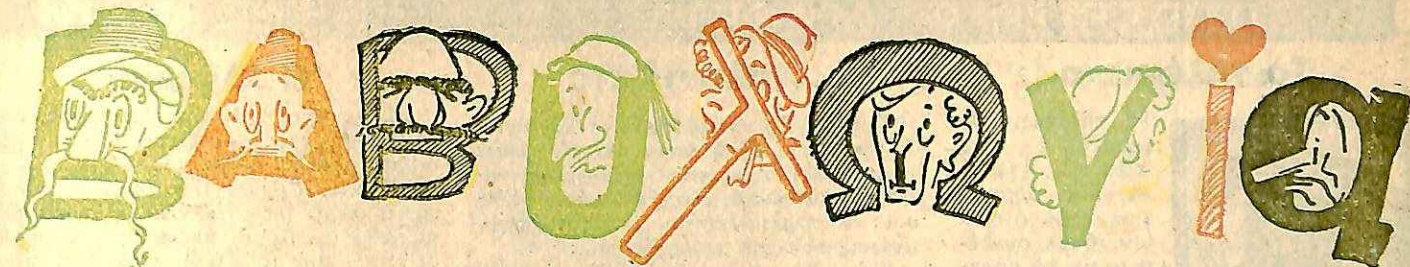
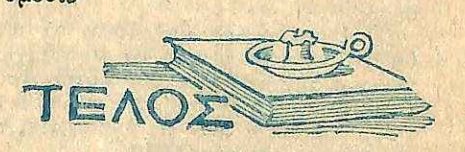
Οἱ ἐφημερίδες ἄρχισαν πάλι νὰ κυκλοφοροῦν μ' ἓνα πλατὺ πένθος στὸ περιθώριον τῆς πρώτης σελίδος. Δὲν ὑπῆρχαν ἄλλες εἰδήσεις παρὰ αὐτοκτονίες, λεηλασίες, δολοφονίες. Ἡ ἀστυνομία ἦταν ἀνίσχυρη νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξιν. Ὁ σοφὸς Γκιουζέππε Τορταγκλιόνι ἐβρέθηκε στραγγαλισμένος στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς του...

Τέλος, ὅστερα ἀπὸ μιὰ νύχτα ὅπου οἱ ναοὶ ὅλης τῆς γῆς εἶχαν μετὰ θίας χωρέσει τὴν ἀνθρωπότητα πού προσευχόταν, ἐξημέρωσε ἡ ἡμέρα, πού στὸ γρηγοριανὸ ἡμερολόγιον ἔφερε τὸν ἀριθμὸ 14 τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου. Ὑστερα ἀπὸ τὶς θύελλες τῶν προηγουμένων ἡμερῶν, ἓνας χλωμὸς ἥλιος ἔδειχνε ὅτι ὁ καιρὸς εἶχε καλῶσυνεψαι.

Σ' ὅλες τὶς χώρες εἶχε ἀποφασισθῇ νὰ γίνουν συγκεντρώσεις καὶ νὰ μιλήσουν οἱ ρήτορες τῶν κυριωτέρων κομμάτων καθὼς καὶ οἱ ἱεροκήρυκες γιὰ νὰ ἐμποτίσουν τὰ πλήθη με πίστιν καὶ ὑπομονήν.

Ὅλες ὅμως οἱ μάταιες αὐτὲς ἐπικλήσεις ἐπνίγησαν ἐαφνικὰ μέσα σὲ μιὰ ὑπόκωφον, μυστηριώδη, τρομακτικὴ βοή. Ἐπειτα ἓνας γιγαντιαῖος σεισμὸς συνεκκλόνισε τὴν γῆ. Τὰ πάντα σεισθήκαν, κατέρρευσαν, συντρίφθηκαν καὶ σκόρπισαν.

Εἶχε συντελεσθῇ τὸ τέλος τοῦ κόσμου...

Ὁ Ζακυνθινὸς
γιὰ τὴν...

ΡΕΤΣΙΝΑ

Μωρ' ἄμε καὶ παρὰ τὰ με μ' ἔφτη τὴ ρετσίνα σου! Μὰς ἐφάγανε τ' αὐτὰ ὄδλο οἱ ποέτες κι' οἱ ποιεῖστροι με δαύτηνα, μὰς σπαβεντάρανε, μὰ τὸν Ἅγιον!

Καὶ τμοὶ χαλᾶνε, τζόγια μου, με τὸ κοντάρι τῆς ρίμης καὶ τοῦ στόνους γιὰ δαῦτο τὸ ξέρασμα, οὔτε μιὰ περὸδα δὲ γράφουνε γιὰ τὴν θερντέα τοῦ Τζάντε. Ὡς κι' ἐκεῖ ὁ δασκαλὸς, τότενες π' ἄραδιᾶζει με τὸ σακκὶ τοῦ πιδὸ κοιτὲς μπάρτζολες τοῦ οἴκουμένης καὶ ρεκλαμάρε τὰ ταῖγάρα τοῦ Ζήτα, ἀντὶς νὰ σκίεσαι γιὰ τὸ πιστὸ τοῦ πατρίδας τοῦ πού ἀνάστησε ὄδλους τοῦ κόντες καὶ τοῦ κόντεςσες τοῦ Λεβάντε.

Μοῦρχεται βουρλίσια, μάτια μου, καταπὼς τὸ σκέφτουμαι, κι' ὅ δὲ λυπόμουναν ν' ἀφῆσω τὸ Τζάντε, θ' ἀοιδάριζα στὴν Ἀθήνα καὶ θὰ γινόμεστε ἀπὸ χίλια γιὰ ρία. Καὶ μάρτυράς μου ὁ Ἅγιος, πού δὲ μπαρτζολετ. τάρω!

ΝΙΟΝΙΟΣ

Ὁ Ἀρμένιος
γιὰ τὴν...

ΖΕΣΤΗ

Ἀμάν, μπέ, νισάφι πια! Ἰκορμί μου, γιαθὰς—γιαθὰς, ἴψητὸ ἱπάει σὲ ἔνετα, κι' ἄμα σὲ τάλασσα πααίνω εἰρότερα ἔνετα.

Ἰστὲ σὲ τάλασσα ὑνάικες τουρλοῦ - τουρλοῦ ἱμαζεμένες εἶνε καὶ μαγιὼ καὶ ἂν σὲ πιά—στον τῆ σουπιά θὰ σὲ χτυπήσω χάμω;

Κύρι' ἐλέ—! Μωρὲ χαλέ, δὲν ἔχεις ἐννοήσῃ, ὅτι γουστᾷ, πολὺ σωστά, νάμαστε σ' ὅλα ἴσοι;

Ἰστὲ, σὲ ὅσους ὑνάϊκες τους καὶ ἱκορτσία τους σὲ Ἰφάληρο ἱστέλλουνε, παρὰ καλεσμένο ἱκάνω, νὰ ἱποῦνε νὰ μὴν περνᾶνε με μαγιὼ ἱμπροστά ἀπὸ μισοῦ Ἀγκόπ.

Ἀμάν, μπέ. Γιαγκίν, μπέ! Γιαγκίν βάρ!...

ΑΓΚΟΠ

Ὁ μαλλιάρὸς
καὶ ἡ...

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀφ' τὰ χρόνια τοῦ Ὁμοῦρου ὥσαμε τὴν ἀποχὴ τοῦ Σαίξπηρα, τὸ καλέμι τῆς ποιήτης χαράζει ὅσοπάει καινούργιες στράτες ἀπάνω στὸ ξώπετο γιουράρισμα τῆς τέγνης ἱσπανῶν στὸ μπουγάζι τῆς ὠραιοπαθάρικης διανοητικότητας.

«Μὴ σκιάζεσαι τὸ θούλιαγμα τοῦ δεκαπεντασύλλαβου», εἶχε πῇ ὁ σχωροφύχης ὁ δασκαλὸς, τότενες π' ἀμόλησε τὰ σμπάρα του γιὰ νὰ πιασώτηρῃ τὴν πλέρια φούντωσι τοῦ ἀτομικισμοῦ πάνω στ' ἀχνάρια τῆς μεταπολεμικῆς καταστροφῆς.

Ὑστερὶς ἀπ' αὐτὰ θγαίνει μόνο του τὸ συμπέρασμα πὼς κάθε ὀρμη τῆς πραγματικότητας σκακατέβεται φώντας τρακάρη τὸ μπατζανέμι τοῦ δεκαπεντασύλλαβου.

ΣΠΑΛΑΣ ΑΣΠΑΛΑΚΑΣ

Ὁ μάγκας
γιὰ τὰ...

ΜΑΓΙΩ

Μὰ φάλιρε, μωρ' ἀδερφάκι, ὄδλο τὸ φιλότιμο τοῦ ντουινᾶ; Ἀκού, ν' ἀκούσης τί μοῦτυχε τὶς προάλλες. Καταπὼς πάγαινα γιὰ τὸν καφενέ, νάσου καὶ κοντραστάρω σὲ μιὰ γωνιά τὸ σπλάγνο μου, τὸ Φροσί τοῦ Μένιου.

— Φροσί, τῆς ἐξηγιέμαι, γιὰ πού τῶθαλες. Τίποτα τὸ Φροσί. Τοῦ κοπανᾶν ἓνα γιακαδάκι.

— Μίλα, ντέ! Μὲ τὸ ἔχτο γιακαδάκι νάσου κι' ἀνοίγει τὸ στοματάκι του τὸ Φροσί:

— Πᾶω νὰ πάρω μαγιὰ.

— Μὲ ρώτηξες;

— Ὅχι.

— Ἐ, χλάπατις, τὸ λοιπὸν!

Καὶ τ' ἀρχίζω στὶς γρήγορες τὸ Φροσί, καὶ τὸ στέλνω σηκωτὸ στὸ σπῆτι του. Μὰ μ' ἔφθιξε στὸ φιλότιμο τὸ ἄτιμο! Πῶς;

ΠΕΡΙΚΛΑΚΙΑΣ

Ὁ Χιώτης
καὶ ὁ...

ΠΟΛΕΜΟΣ

Τὸ ἱππῆρατεν, καλέ, χαμπάριν πού στὴν Κίνα κανόνουνε πόλεμον; Μοῦ τῶπεν τὶς ἄλλες ὁ μισὲν Κωστής καὶ δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα ἂν δὲν μοῦδειχνεν τὴν ἐφημερίδαν του πού τῶλεγε.

— Ὡχουνοὺς, μισὲν Κωστή, τοῦ εἶπα σάν μοῦ τὸ ἔδειξεν. Καὶ γίνεταί μέγα κακὸν ἐκεῖ κάτω;

— Πολεμοῦσιν νύκταν μέραν.

— Καὶ γιατί πολεμοῦσιν;

— Δὲν ἔχουσιν νὰ κάνουσιν ἄλλον τίποτα.

— Καὶ γιατί δὲν μᾶς τὸ λένε, μισὲν Κωστή, νὰ τοὺς θροῦμεν ἐμεῖς δουλειάν; Ἄν μᾶς τὸ ἐλεγονένε θὰ ἐστέλναμεν στὴν Γιαπωνίαν καὶ στὴν Κίνα Χιώτικον μαστίχιν, καὶ θὰ βρίζαμεν ὄδλο τοὺς δουλειάν, μαστώντας τον!

Μὰ δὲν εἶχα δίκην; Καλύτερον δὲν εἶνε νὰ μασῶς Χιώτικον μαστίχιν παρὰ νὰ κάνῃς πόλεμον; Καλύτερον εἶνε!

ΜΙΣ ΕΝ-ΤΖΑΝΝΗΣ

Ἡ ζμυρνιά
γιὰ τὸ...

ΠΑΓΩΤΟ

Τὴν Πέφτη πού μᾶς ἦρξε, ἱφάναξα τὸ γλασσάκι καθὼς ἱπερνοῦσε ἀπὸ τὸ περσινὸ ντουρσέκι καὶ τοῦ ἱζήτηξα νὰ μοῦ δώκῃ κομμάτι γλασσάδα. Κι' αὐτὸς, μᾶτια μου, ἱβγαλε ἀπ' τὸ κουτί του ἓνα τετράγωνον πράματάκι ἀπὸ τοῖς κελάντα πού ἱκρεμοῦνταν ἀπάνω σ' ἓνα ξυλαράκι καὶ μοῦ τὸ ἱδωκε. Ἰμπήξα τὴν φωνήν;

— Ἡμαρτον, Παναῖα μου! Δόσε μου, μπρέ, κομμάτι γλασσάδισα κι' ἱξερωθήκε ὁ στόμας μου μ' αὐτὸ τὸ λιριδιλί! Εἶνε μωρὲ, αὐτό;

— Παγωτό, κυρά μου!

Τὸν ἱδιώξα τὸ γλασσατζή κι' ἱθυμήθηκα πάλι τοῦ Φα σουλά τ' Ἀλάν, πού ἱππγαίναμε τὴν Κυριακάδες κι' ἱγοναίρναμε ὄδλα τὰ καλὰ τοῖς γῆς τῆς οἴκουμένης. Ἀάααα...

ΜΑΡΙΤΣΑ

ΑΙ ΑΠΑΝ-
ΤΗΣΕΙΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

πού δημοσιεύονται εἰς τὴν σελίδα 52 τοῦ παρόντος

1. Ἡ Ἀγγλία, τὸ 1840.
2. Ἡ Πορτογαλία.
3. Τὸ δαχτυλίδι — σφραγίδα τοῦ «Στόν κράτιστον».
4. Ὁ Οὐίλλιαμ Πάουελ.
5. Ὁ Τούλιος Καίσαρ.
6. Τὸ Μοντερέαλ. 818.577 κατοικοῦς.
7. «Ὁ Ἐλευθερία! Πόσα ἐγκλήματα δι-ἀσπᾶνται ἐπ' ὀνόματί σου!»
8. Ἐἴη.
9. Ἀπὸ νιτρογόνον, ὑδρογόνον καὶ ὀξυγόνο.
10. Ὁ ἀντιναύαρχος Οὐίλλιαμ Σόουντεν Σίμς (1858—1936), ἀρχηγὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ στόλου στὰ εὐρωπαϊκὰ ὕδατα κατὰ τὸν Παγκόσμιον Πόλεμον.
11. Τὸ Σαξόφονο.
12. Ὁ Φρανσουά Μπλάνς (Λευκὸς), πρῶτον ἐπὶ ἀλλήλους ξενοδοχείου, ὁ ὁποῖος ἱδρυσε τὸ περίφημον Μόντε-Κάρλο.
13. Τέσσερα καὶ μισὰ κυβικά μέτρα.
14. Ὁ Ντονιζέττι.

15. Τὸ «φῆρ-ντέ-λί» (ὁ κρῖνος).
16. Κανένα.
17. Ἐρρικος ὁ 8ος. Ἀπὸ τὴν τρίτην ἀπέκτησε τὸν Ἐδουάρδον τὸν 6ο.
18. Πρῶτὴ ἡμέρα τῆς ἀνοίξεως.
19. Διότι μεταχειρίζεται τὴν οὐρά της κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μειώσῃ τὴν ταχύτητα τῆς πτώσεως.
20. Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, Ἀννίδας ὁ Καρχηδόνιος, Ἰούλιος Καίσαρ, Ἡ-ράκλειος, Ναπολεὼν ὁ Μέγας.

Σ. Σ. — Οἱ ἐρωτήσεις, πού σημειοῦνται μ' α* μᾶς ἀπεστάλησαν ἀπὸ διαφόρους ἀναγνώστας μας. Κάθε ἀναγνώστης τοῦ «Θησαυροῦ» μπορεῖ νὰ στέλνῃ μιὰ ἢ περισσώτερες ἐρωτήσεις γενικὸν ἐνδιαφέροντος, οἱ ὁποῖες καὶ θὰ δημοσιεύωνται μετὰ τὴν σχετικὴν ἀπάντησιν πού θὰ δίνομε, ἐφ' ὅσον θὰ πρόκειται περὶ σοβαρὰς καὶ ὀλιγολόγου ἐρωτήσεως.

Ότι εννοιαφέρει τη

γυναίκα

Κουβεντούλες

Με θάξετε σε μεγάλο δόλημα, συμπάθη μου ανωνύμωστια, με τό έρωτημά σας. Καί λέω σε δόλημα, γιατί δεν είναι ποτέ έρωτα να γκρεμίζη κανείς τά νεανικά όνειρα.

Με ρωτάτε αν πιστεύω στόν Ε. ρωτα και αν νομίζω ότι ο γάμος σας με τόν έκλεκτό σας, που είναι μόλις 27 έτών ενώ σεις είσθε 20, θα είναι ένας εύτυχής γάμος.

Μου ζητάτε να είμαι ειλικρινής, φοδούμαι όμως ότι θα σας λυπηθεί, άγαπητή μου φίλη, γιατί άφοδύ θέλετε την άλήθεια σας λέω άπροκαλύπτως πως ό γάμος σας δεν παρουσιάζει πολλές πιθανότητες για να είναι ένας εύτυχής γάμος. Ποιός είναι ό λόγος; Η ηλικία και τών δύο ρας. Είθε πολύ νέοι.

Εσείς ούτε καν θα έχετε ά κόμη διανοηθή τί είναι ή ζωή και ό μέλλον σύζυγός σας θα νομίζη ότι έγνωρισε τη ζωή, αλλά κατά θάθος είναι και αυτός άπειρος.

Θα με ρωτήσετε: Πρέπει λοιπόν να τά μάθη κανείς όλα για να παντρευθή;

Η άπάντησή μου είναι αναίς και θα σας φανή θέαται πολύ παράξενη, αλλά έπειδή γίνεται διαρκώς τό αντίθετον, έχωμε τόσους δυστυχισμένους γάμους, τόσες οίκτηρες άποτυχίες!

Είθε 20 χρόνων και δένσθε για δόλοκληρη τη ζωή σας χωρίς να έξερετε ούτε τούς πειρασμούς του κόσμου, ούτε τις χαρές του, ούτε τις λύπες του, ούτε τις έπιτυχίες του, ούτε τις άπογοητεύσεις του. Άργά ή γρήγορα θα έζηήσετε, θα τά γνωρίσετε και τότε τί θα συμβή; Η θα θέλήσετε να ριχτήτε στη ζωή, ένώ δεν έχετε πιά δικαίωμα να τό κάμετε ή θα μένετε μιά Ι. σοδώς άπογοητευμένη.

Όλα αυτά όμως δεν θα συμβούν αν περιμένετε λίγα χρόνια, ώστε να δοθήτε με πλήρη έπίγνωσιν του τι κάνετε.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Όσο και αν μάς ξεροψήση ή ζέστη καθ' όλη την διάρκεια της ημέρας αυτό έν τούτοις δεν έμποδίζει να είναι άπαραίτητο τό καλοκαιρινό επανώφορι για τις έραδυνές άρες. Ένας περίπαιτος σά προσάτεια, ένας άπαίθριος κινηματογράφος, μιά δόλτα στην άκροθαλασσία και άμέσως ή έλλειψή σας γίνεται αίσθητή. Άλλά δεν είναι μόνον αυτή ή χρήση του καλοκαιρινού επανώφοριού. Χρειάζεται έπίσης τό κατάλληλο επανώφορι για μιά έκδρομή, για ένα ταξιδάκι και ή κάθε περίπτωσης ά. πατεί και είδικό ύφασμα.

Τό καλοκαιρινό επανώφορικό της πόλεως δεν είναι βαρύ, αλλά έλαφρό, για να κροτείται εύκολα στό χέρι και εύκολα έπίσης να φοριέται.

Στην Ελλάδα αυτή τη στιγ-

μή επικρατεί άπ' άκρου εις άκρον τό κουκούλαρικο, τό άμορφο αυτό χειροποίητο ύφασμα που είναι έξαιρετικά κατάλληλο για την περίπτωση.

Τό συναντούμε έλαφρό ή βαρύ κι' έτσι μπορούμε να κάμωμε την έκλογή μας ανάλογα με τις άπαιτήσεις της έποχής και της χρήσεως.

Για τό επανώφορι όμως της έκδρομής ή του ταξιδιού είναι ποσιμότερο να έκλέξωμε ένα έλαφρό μάλλινο ύφασμα που άσφαλώς θα μάς προσφέρη περισσότερες υπηρεσίες.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ

Όλοι οι τόνοι του μπλε ένδεικνύονται για τό σπορτιφ έπα. κόφορι, αλλά συνήθίζεται έπίσης τό σαθύχρωμο πράσινο, καθώς και οι σταχτιές άποχρώσεις που

λέγονται επί τό... ποιητικότερον «σάμπλ».

Όσο για την έκούπν του, αν θέλωμε την άνεσί μας, διαλέγομε ένα κόψιμο ριχτό, εύρύχωρο στους ώμους, έλεύθερο στην μέση και έλαφρώς αν φόρη πρός τά κάτω.

Αν πάλι άρεσκόμεθα στην Γ. σια γραμμή, ή μόδα θα συμφωνήση μαζί μας και θα μάς έπιτρέψη να την έφαρμόσωμε χρησιμοποιώντας και μιά φαρδιά ζώνη δερματίνη ή από τό ίδιο ύφασμα του επανώφοριού.

ΤΑΓΙΕΡ ΤΑΞΙΔΙΟΥ

Μιά καινούρια στά ταγιέρ που χρησιμοποιούνται στό ταξιδι είναι ότι γίνονται από λαϊνάς και γαρνίρονται με δέρμα

του ίδιου χρώματος. Τό γαρνίρισμα άντιπροσωπεύεται με τσέπες, πάτ στα ρεβέρ, φάσα στόν γύρο της ζακέτας κλπ.

Οι τσέπες, ως γνωστόν, παίζου μεγάλον ρόλο, τοποθετούνται δε διαφοροτρόπως προσθέτοντας στην όλην εμφάνισι του ταγιέρ.

ΜΠΛΟΥΖΕ Σ

Η εύκολη νότα του ταγιέρ είναι φυσικά ή χρωματιστή μπλούζα. Γίνεται από ζέρεσέ, από τουάλ ντε σουά, από λινό και τά παρόμοια.

Η κόψη της είναι κλασσική για όσες προτιμούν τό είδος αυτό και άλλοτε πάλι πλέον άμυγλιέ, με ένα μονήλι δεμένο γύρω από τόν λαϊμό ή με κάποιο ντραπάρια στο ντεκολτέ ή στην μέση.

Όσο για τά χρώματα, όλα τά ζωηρά είναι της μόδας και πάντοτε εις άντίθεσιν με τό ταγιέρ, έν άρμονία δε πρός τό χρώμα που ταριάζει περισσότερο στην κάθε φυσιογνωμία.

Καλλωπισμός-ύγεία

ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΚΑΙ Η ΣΙ.

ΛΟΥΕΤΤΑ

Μερικές γυναίκες παραπονιούνται ότι δεν έχουν καιρό να διαθέσουν για καθημερινή γυμναστική, που είναι τό μόνο που θα τις βοηθήση να διατηρήσουν την σιλουέττα τους πάντοτε νεανική και δροσερή. Διότι με τις δουλειές του σπιτιού, με τις φροντίδες τών παιδιών δεν εύκονται καθόλου. Έν τούτοις αυτές οι Ι. διες οι δουλειές μπορούν να χρησιμοποιούν ως γυμναστική, φθάνει να γίνονται με κάποιο σύστημα. Α.χ., τό να γυμνάζη μιά κυρία τό παρκέτο της, έξερε πόσο θα την ώφελήση στη διατήρησι της γραμμής της, της λεπτής μέσης, της όμορφης σιλουέτας έν γενει; Έπειτα, τό σκούπισμα επίσης είναι σπουδαία γυμναστική της μέσης και τών γειώνων. με μόνη τη διαφορά ότι θα προσέχετε τις κινήσεις που θα κάνετε, δηλαδή θα κάμπτετε την μέση ή τά γόνατα σε τρόπο που να άποτελή άσκηση.

Ακολουθας με τόσυχύρισμα του σπιτιού θα σας τύχη πολλές φορές να σκύψετε, για να ξεσκονιάσετε ένα έπιπλο. Μην τό κάνετε λοιπόν σκύβοντας, αλλά κροτώντας τό κορμί αλύγιστο και κάμπτοντας μόνον τα γόνατα. Θέλετε να μεταφέρετε ένα έπιπλο; Μην τό φορτώνετε στό χέρι καμπουριάζοντας τό σώμα σας, αλλά τούταντίον κροτώντας τό κορμί σας ίσο σάν λαμπαδιά. Τό σιδερώμα επίσης είναι καλή άσκηση, αλλά και γι' αυτό δεν πρέπει δόλο να σκύβετε. Τέλος, έπανερχόμεθα στό παρκέτο και λέμε ότι ή χρησιμοποιήσις ής θορείδας θούρτσας είναι άσυστο γύμνασμα για να μην κάμει ποτέ κοιλιά ή γοφούς.

Ακολουθας με τόσυχύρισμα του σπιτιού θα σας τύχη πολλές φορές να σκύψετε, για να ξεσκονιάσετε ένα έπιπλο. Μην τό κάνετε λοιπόν σκύβοντας, αλλά κροτώντας τό κορμί αλύγιστο και κάμπτοντας μόνον τα γόνατα. Θέλετε να μεταφέρετε ένα έπιπλο; Μην τό φορτώνετε στό χέρι καμπουριάζοντας τό σώμα σας, αλλά τούταντίον κροτώντας τό κορμί σας ίσο σάν λαμπαδιά. Τό σιδερώμα επίσης είναι καλή άσκηση, αλλά και γι' αυτό δεν πρέπει δόλο να σκύβετε. Τέλος, έπανερχόμεθα στό παρκέτο και λέμε ότι ή χρησιμοποιήσις ής θορείδας θούρτσας είναι άσυστο γύμνασμα για να μην κάμει ποτέ κοιλιά ή γοφούς.

Ακολουθας με τόσυχύρισμα του σπιτιού θα σας τύχη πολλές φορές να σκύψετε, για να ξεσκονιάσετε ένα έπιπλο. Μην τό κάνετε λοιπόν σκύβοντας, αλλά κροτώντας τό κορμί αλύγιστο και κάμπτοντας μόνον τα γόνατα. Θέλετε να μεταφέρετε ένα έπιπλο; Μην τό φορτώνετε στό χέρι καμπουριάζοντας τό σώμα σας, αλλά τούταντίον κροτώντας τό κορμί σας ίσο σάν λαμπαδιά. Τό σιδερώμα επίσης είναι καλή άσκηση, αλλά και γι' αυτό δεν πρέπει δόλο να σκύβετε. Τέλος, έπανερχόμεθα στό παρκέτο και λέμε ότι ή χρησιμοποιήσις ής θορείδας θούρτσας είναι άσυστο γύμνασμα για να μην κάμει ποτέ κοιλιά ή γοφούς.

Ακολουθας με τόσυχύρισμα του σπιτιού θα σας τύχη πολλές φορές να σκύψετε, για να ξεσκονιάσετε ένα έπιπλο. Μην τό κάνετε λοιπόν σκύβοντας, αλλά κροτώντας τό κορμί αλύγιστο και κάμπτοντας μόνον τα γόνατα. Θέλετε να μεταφέρετε ένα έπιπλο; Μην τό φορτώνετε στό χέρι καμπουριάζοντας τό σώμα σας, αλλά τούταντίον κροτώντας τό κορμί σας ίσο σάν λαμπαδιά. Τό σιδερώμα επίσης είναι καλή άσκηση, αλλά και γι' αυτό δεν πρέπει δόλο να σκύβετε. Τέλος, έπανερχόμεθα στό παρκέτο και λέμε ότι ή χρησιμοποιήσις ής θορείδας θούρτσας είναι άσυστο γύμνασμα για να μην κάμει ποτέ κοιλιά ή γοφούς.

Ακολουθας με τόσυχύρισμα του σπιτιού θα σας τύχη πολλές φορές να σκύψετε, για να ξεσκονιάσετε ένα έπιπλο. Μην τό κάνετε λοιπόν σκύβοντας, αλλά κροτώντας τό κορμί αλύγιστο και κάμπτοντας μόνον τα γόνατα. Θέλετε να μεταφέρετε ένα έπιπλο; Μην τό φορτώνετε στό χέρι καμπουριάζοντας τό σώμα σας, αλλά τούταντίον κροτώντας τό κορμί σας ίσο σάν λαμπαδιά. Τό σιδερώμα επίσης είναι καλή άσκηση, αλλά και γι' αυτό δεν πρέπει δόλο να σκύβετε. Τέλος, έπανερχόμεθα στό παρκέτο και λέμε ότι ή χρησιμοποιήσις ής θορείδας θούρτσας είναι άσυστο γύμνασμα για να μην κάμει ποτέ κοιλιά ή γοφούς.

Ακολουθας με τόσυχύρισμα του σπιτιού θα σας τύχη πολλές φορές να σκύψετε, για να ξεσκονιάσετε ένα έπιπλο. Μην τό κάνετε λοιπόν σκύβοντας, αλλά κροτώντας τό κορμί αλύγιστο και κάμπτοντας μόνον τα γόνατα. Θέλετε να μεταφέρετε ένα έπιπλο; Μην τό φορτώνετε στό χέρι καμπουριάζοντας τό σώμα σας, αλλά τούταντίον κροτώντας τό κορμί σας ίσο σάν λαμπαδιά. Τό σιδερώμα επίσης είναι καλή άσκηση, αλλά και γι' αυτό δεν πρέπει δόλο να σκύβετε. Τέλος, έπανερχόμεθα στό παρκέτο και λέμε ότι ή χρησιμοποιήσις ής θορείδας θούρτσας είναι άσυστο γύμνασμα για να μην κάμει ποτέ κοιλιά ή γοφούς.

Ακολουθας με τόσυχύρισμα του σπιτιού θα σας τύχη πολλές φορές να σκύψετε, για να ξεσκονιάσετε ένα έπιπλο. Μην τό κάνετε λοιπόν σκύβοντας, αλλά κροτώντας τό κορμί αλύγιστο και κάμπτοντας μόνον τα γόνατα. Θέλετε να μεταφέρετε ένα έπιπλο; Μην τό φορτώνετε στό χέρι καμπουριάζοντας τό σώμα σας, αλλά τούταντίον κροτώντας τό κορμί σας ίσο σάν λαμπαδιά. Τό σιδερώμα επίσης είναι καλή άσκηση, αλλά και γι' αυτό δεν πρέπει δόλο να σκύβετε. Τέλος, έπανερχόμεθα στό παρκέτο και λέμε ότι ή χρησιμοποιήσις ής θορείδας θούρτσας είναι άσυστο γύμνασμα για να μην κάμει ποτέ κοιλιά ή γοφούς.

Ακολουθας με τόσυχύρισμα του σπιτιού θα σας τύχη πολλές φορές να σκύψετε, για να ξεσκονιάσετε ένα έπιπλο. Μην τό κάνετε λοιπόν σκύβοντας, αλλά κροτώντας τό κορμί αλύγιστο και κάμπτοντας μόνον τα γόνατα. Θέλετε να μεταφέρετε ένα έπιπλο; Μην τό φορτώνετε στό χέρι καμπουριάζοντας τό σώμα σας, αλλά τούταντίον κροτώντας τό κορμί σας ίσο σάν λαμπαδιά. Τό σιδερώμα επίσης είναι καλή άσκηση, αλλά και γι' αυτό δεν πρέπει δόλο να σκύβετε. Τέλος, έπανερχόμεθα στό παρκέτο και λέμε ότι ή χρησιμοποιήσις ής θορείδας θούρτσας είναι άσυστο γύμνασμα για να μην κάμει ποτέ κοιλιά ή γοφούς.

Ακολουθας με τόσυχύρισμα του σπιτιού θα σας τύχη πολλές φορές να σκύψετε, για να ξεσκονιάσετε ένα έπιπλο. Μην τό κάνετε λοιπόν σκύβοντας, αλλά κροτώντας τό κορμί αλύγιστο και κάμπτοντας μόνον τα γόνατα. Θέλετε να μεταφέρετε ένα έπιπλο; Μην τό φορτώνετε στό χέρι καμπουριάζοντας τό σώμα σας, αλλά τούταντίον κροτώντας τό κορμί σας ίσο σάν λαμπαδιά. Τό σιδερώμα επίσης είναι καλή άσκηση, αλλά και γι' αυτό δεν πρέπει δόλο να σκύβετε. Τέλος, έπανερχόμεθα στό παρκέτο και λέμε ότι ή χρησιμοποιήσις ής θορείδας θούρτσας είναι άσυστο γύμνασμα για να μην κάμει ποτέ κοιλιά ή γοφούς.

Ακολουθας με τόσυχύρισμα του σπιτιού θα σας τύχη πολλές φορές να σκύψετε, για να ξεσκονιάσετε ένα έπιπλο. Μην τό κάνετε λοιπόν σκύβοντας, αλλά κροτώντας τό κορμί αλύγιστο και κάμπτοντας μόνον τα γόνατα. Θέλετε να μεταφέρετε ένα έπιπλο; Μην τό φορτώνετε στό χέρι καμπουριάζοντας τό σώμα σας, αλλά τούταντίον κροτώντας τό κορμί σας ίσο σάν λαμπαδιά. Τό σιδερώμα επίσης είναι καλή άσκηση, αλλά και γι' αυτό δεν πρέπει δόλο να σκύβετε. Τέλος, έπανερχόμεθα στό παρκέτο και λέμε ότι ή χρησιμοποιήσις ής θορείδας θούρτσας είναι άσυστο γύμνασμα για να μην κάμει ποτέ κοιλιά ή γοφούς.

άδευσε, δεν θέλωμε πλέον πολλά γυναικεία κεφάλια με ώραια χτενίσματα. Ξέρετε ποιός φταίει; Η περίφημη περμανάντ που έκαμε την εμφάνισι της και δεν έκτελείται δυστυχώς πάντοτε από κομμωτάς που ξέρουν καλά την δουλεία τους. Μιά κυρία που κά νει περμανάντ πρέπει να έχη ύπν ύπν της τά έξης: 1ον, ότι πρέπει να διαλέξη έναν καλό κομμωτή, 2ον κανόντας περμανάντ δεν ήσυχάζει για πέντε μήνες, αλλά πρέπει να πηγαίνη κάθε φορά που λούζεται να κάνει μίζ-άν-πλι, γιατί χωρίς αυτήν ή περμανάντ είναι άπλο φρυζάρια των μαλλιών, που είναι άνοισθητικώτατο και 3ον να χτενίζεται σύμφωνα με τόν τύπο της, γιατί ένα χτενίσμα δεν εύνοει την μίαν φυσιογνωμίαν ή κολακεύει μίαν άλλην.

Έπειτα είναι και οι μπούκλες που δεν είναι ένδεξιμένες για κάθε λαϊμό ή για κάθε φυσιογνωμία. Μην ακολουθήτε, λοιπόν, τυφλά μιά μόδα αν δεν βεβαιωθείτε ότι σας πηγαίνει.

ΜΠΛΟΥΖΕ Σ

Η εύκολη νότα του ταγιέρ είναι φυσικά ή χρωματιστή μπλούζα. Γίνεται από ζέρεσέ, από τουάλ ντε σουά, από λινό και τά παρόμοια.

Η κόψη της είναι κλασσική για όσες προτιμούν τό είδος αυτό και άλλοτε πάλι πλέον άμυγλιέ, με ένα μονήλι δεμένο γύρω από τόν λαϊμό ή με κάποιο ντραπάρια στο ντεκολτέ ή στην μέση.

Όσο για τά χρώματα, όλα τά ζωηρά είναι της μόδας και πάντοτε εις άντίθεσιν με τό ταγιέρ, έν άρμονία δε πρός τό χρώμα που ταριάζει περισσότερο στην κάθε φυσιογνωμία.

Η καλή συμπεριφορά

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΔΕΝ ΛΕΓΕΤΑΙ

Υπάρχουν μερικά πράγματα που δεν πρέπει να λέγονται, γιατί δείχνουν άνθρωπο χωρίς άνα τροφή, ή μάλλον χωρίς λεπτότητα.

Α.χ. "Όταν συναντάτε έναν κύριο, μην τόν ρωτάτε ποτέ: «Η γυναίκα σας είναι καλή;» αλλά «Η κυρία σας είναι καλή;»

"Όταν μπιτήτε σ' ένα σαλόνι, μη χαϊρετήσετε λέγοντας: «Καλή μέρα σας, κύριοι και κυρίες, αλλά «Καλημέρα σας, κυρίες μου, καλή μέρα σας, κύριοι!»

"Όταν μιλάτε σ' έναν άξιωματικό, μην τού λέτε: «Κύριε συνταγματάρχα» αλλά «Συνταγματάρχα, καί αν έχετε πιά οικειότητα: «Συνταγματάρχα μου».

"Όταν μιλάτε για τόν άνδρα σας, με λέτε ποτέ «ό κ. τάδε», αλλά «ό άνδρας μου».

"Όταν θέλετε να μιλήσετε γι' άνδρόγυνον, με λέτε ό κ. Νικό. Λόλοφους και ή γυναίκα του, αλλά «ό κύριος και ή κυρία Νικολοπούλου».

"Όταν μιλάτε σ' έναν κύριο και θέλετε να τού δείξετε οικειότητα, μπορείτε να τόν άποκαλήτε με τό μικρό όνομά του.

Προσοχή όμως, γιατί μιά γυναίκα παντρεμένη δεν δείχνει τόση οικειότητα σ' έναν άνδρα, όσο κία αν διακείται φιλικώς μαζί του. Πολύ δύσκολα θα τόν άπακαλήτε με τό θαρραλίκι του όνομα και πολύ δυσκολότερα θα τού μιλήση σε ένικό άριθμό.

Ακολουθας με τόσυχύρισμα του σπιτιού θα σας τύχη πολλές φορές να σκύψετε, για να ξεσκονιάσετε ένα έπιπλο. Μην τό κάνετε λοιπόν σκύβοντας, αλλά κροτώντας τό κορμί αλύγιστο και κάμπτοντας μόνον τα γόνατα. Θέλετε να μεταφέρετε ένα έπιπλο; Μην τό φορτώνετε στό χέρι καμπουριάζοντας τό σώμα σας, αλλά τούταντίον κροτώντας τό κορμί σας ίσο σάν λαμπαδιά. Τό σιδερώμα επίσης είναι καλή άσκηση, αλλά και γι' αυτό δεν πρέπει δόλο να σκύβετε. Τέλος, έπανερχόμεθα στό παρκέτο και λέμε ότι ή χρησιμοποιήσις ής θορείδας θούρτσας είναι άσυστο γύμνασμα για να μην κάμει ποτέ κοιλιά ή γοφούς.

Ακολουθας με τόσυχύρισμα του σπιτιού θα σας τύχη πολλές φορές να σκύψετε, για να ξεσκονιάσετε ένα έπιπλο. Μην τό κάνετε λοιπόν σκύβοντας, αλλά κροτώντας τό κορμί αλύγιστο και κάμπτοντας μόνον τα γόνατα. Θέλετε να μεταφέρετε ένα έπιπλο; Μην τό φορτώνετε στό χέρι καμπουριάζοντας τό σώμα σας, αλλά τούταντίον κροτώντας τό κορμί σας ίσο σάν λαμπαδιά. Τό σιδερώμα επίσης είναι καλή άσκηση, αλλά και γι' αυτό δεν πρέπει δόλο να σκύβετε. Τέλος, έπανερχόμεθα στό παρκέτο και λέμε ότι ή χρησιμοποιήσις ής θορείδας θούρτσας είναι άσυστο γύμνασμα για να μην κάμει ποτέ κοιλιά ή γοφούς.

Ακολουθας με τόσυχύρισμα του σπιτιού θα σας τύχη πολλές φορές να σκύψετε, για να ξεσκονιάσετε ένα έπιπλο. Μην τό κάνετε λοιπόν σκύβοντας, αλλά κροτώντας τό κορμί αλύγιστο και κάμπτοντας μόνον τα γόνατα. Θέλετε να μεταφέρετε ένα έπιπλο; Μην τό φορτώνετε στό χέρι καμπουριάζοντας τό σώμα σας, αλλά τούταντίον κροτώντας τό κορμί σας ίσο σάν λαμπαδιά. Τό σιδερώμα επίσης είναι καλή άσκηση, αλλά και γι' αυτό δεν πρέπει δόλο να σκύβετε. Τέλος, έπανερχόμεθα στό παρκέτο και λέμε ότι ή χρησιμοποιήσις ής θορείδας θούρτσας είναι άσυστο γύμνασμα για να μην κάμει ποτέ κοιλιά ή γοφούς.

Ακολουθας με τόσυχύρισμα του σπιτιού θα σας τύχη πολλές φορές να σκύψετε, για να ξεσκονιάσετε ένα έπιπλο. Μην τό κάνετε λοιπόν σκύβοντας, αλλά κροτώντας τό κορμί αλύγιστο και κάμπτοντας μόνον τα γόνατα. Θέλετε να μεταφέρετε ένα έπιπλο; Μην τό φορτώνετε στό χέρι καμπουριάζοντας τό σώμα σας, αλλά τούταντίον κροτώντας τό κορμί σας ίσο σάν λαμπαδιά. Τό σιδερώμα επίσης είναι καλή άσκηση, αλλά και γι' αυτό δεν πρέπει δόλο να σκύβετε. Τέλος, έπανερχόμεθα στό παρκέτο και λέμε ότι ή χρησιμοποιήσις ής θορείδας θούρτσας είναι άσυστο γύμνασμα για να μην κάμει ποτέ κοιλιά ή γοφούς.

Ακολουθας με τόσυχύρισμα του σπιτιού θα σας τύχη πολλές φορές να σκύψετε, για να ξεσκονιάσετε ένα έπιπλο. Μην τό κάνετε λοιπόν σκύβοντας, αλλά κροτώντας τό κορμί αλύγιστο και κάμπτοντας μόνον τα γόνατα. Θέλετε να μεταφέρετε ένα έπιπλο; Μην τό φορτώνετε στό χέρι καμπουριάζοντας τό σώμα σας, αλλά τούταντίον κροτώντας τό κορμί σας ίσο σάν λαμπαδιά. Τό σιδερώμα επίσης είναι καλή άσκηση, αλλά και γι' αυτό δεν πρέπει δόλο να σκύβετε. Τέλος, έπανερχόμεθα στό παρκέτο και λέμε ότι ή χρησιμοποιήσις ής θορείδας θούρτσας είναι άσυστο γύμνασμα για να μην κάμει ποτέ κοιλιά ή γοφούς.

Ακολουθας με τόσυχύρισμα του σπιτιού θα σας τύχη πολλές φορές να σκύψετε, για να ξεσκονιάσετε ένα έπιπλο. Μην τό κάνετε λοιπόν σκύβοντας, αλλά κροτώντας τό κορμί αλύγιστο και κάμπτοντας μόνον τα γόνατα. Θέλετε να μεταφέρετε ένα έπιπλο; Μην τό φορτώνετε στό χέρι καμπουριάζοντας τό σώμα σας, αλλά τούταντίον κροτώντας τό κορμί σας ίσο σάν λαμπαδιά. Τό σιδερώμα επίσης είναι καλή άσκηση, αλλά και γι' αυτό δεν πρέπει δόλο να σκύβετε. Τέλος, έπανερχόμεθα στό παρκέτο και λέμε ότι ή χρησιμοποιήσις ής θορείδας θούρτσας είναι άσυστο γύμνασμα για να μην κάμει ποτέ κοιλιά ή γοφούς.

και να μένουν άκίνητα. Αυτό συμβαίνει συχνά και στο σχολείο την ώρα της παραδόσεως τών μαθημάτων.

Πρέπει όμως να έχουν ύπν ύπν τους οι μητέρες ότι τό παιδί δεν είναι πάντοτε υπεύθυνο για την συμπεριφορά του, γιατί αυτήν την κανονίζουν πολλά πράγματα: Η ίδιουσιν-κράσια του, ό χαρακτήρ του, ή διανοητική του κατάσταση, τό νευρικό του σύστημα κλπ. Γι' αυτό δεν πρέπει πάντοτε να χρησιμοποιούν οι μητέρες τό ίδιο σύστημα για κάθε παιδί, γιατί ό ένας χαρακτήρ θέλει «με τό καλό», ό άλλος «με τό κακό», και ούτω καθ' έξης.

Τελευταίως έλλαξε πολύ εύτως τό παιδαγωγικό σύστημα και είδαν ότι επιτυχάνονται πολύ περισσότερα πράγματα αν κα τερθώνωμε να κερδίζωμε την έμπιστοσύνη ενός παιδιού ή να κεντούμε την φιλοτιμία του.

Μην άπειλήτε ένα παιδί, αλλά παίρντε τό σύμμοχον. Μην τό προσβάλλετε, αλλά τούναντίον παρουσιάζετε τό ως ύπόδειγμα και ούτω καθ' έξης.

Ακολουθας με τόσυχύρισμα του σπιτιού θα σας τύχη πολλές φορές να σκύψετε, για να ξεσκονιάσετε ένα έπιπλο. Μην τό κάνετε λοιπόν σκύβοντας, αλλά κροτώντας τό κορμί αλύγιστο και κάμπτοντας μόνον τα γόνατα. Θέλετε να μεταφέρετε ένα έπιπλο; Μην τό φορτώνετε στό χέρι καμπουριάζοντας τό σώμα σας, αλλά τούταντίον κροτώντας τό κορμί σας ίσο σάν λαμπαδιά. Τό σιδερώμα επίσης είναι καλή άσκηση, αλλά και γι' αυτό δεν πρέπει δόλο να σκύβετε. Τέλος, έπανερχόμεθα στό παρκέτο και λέμε ότι ή χρησιμοποιήσις ής θορείδας θούρτσας είναι άσυστο γύμνασμα για να μην κάμει ποτέ κοιλιά ή γοφούς.

ΜΠΛΟΥΖΕ Σ

Η εύκολη νότα του ταγιέρ είναι φυσικά ή χρωματιστή μπλούζα. Γίνεται από ζέρεσέ, από τουάλ ντε σουά, από λινό και τά παρόμοια.

Η κόψη της είναι κλασσική για όσες προτιμούν τό είδος αυτό και άλλοτε πάλι πλέον άμυγλιέ, με ένα μονήλι δεμένο γύρω από τόν λαϊμό ή με κάποιο ντραπάρια στο ντεκολτέ ή στην μέση.

Όσο για τά χρώματα, όλα τά ζωηρά είναι της μόδας και πάντοτε εις άντίθεσιν με τό ταγιέρ, έν άρμονία δε πρός τό χρώμα που ταριάζει περισσότερο στην κάθε φυσιογνωμία.

Πρακτικές γνώσεις

ΑΓΡΙΟΙ ΚΑΡΠΟΙ

Όσες έρίσκεσθε άκόμη στην έξοχή είναι άπαραίτητο να διακρίνετε τά άγρια φρούτα από τήμερα, ώστε να άποφύγετε άπρόοπτα δυσάρεστα. Παρακάτω αναφέρω ποιά άπ' αυτά είναι έπικίνδυνα και ποιά άβλαβή:

1.— Μπελάτωνα: μού-άζει με μεγάλο κερσί και είναι δραστικό δηλητήριο.

2.— Μορέλλη ή μαύρη (ή λυκοστάφυλο): προκαλεί τόν έμετό.

3.— Κεράσι άγριο: είναι δραστικό.

4.— Βατόμουρα: είναι φαγώσιμα.

5.— Κέδρος: χρησιμοποιείται για την παρασκευή όρο σιστικού ποτού.

6.— Λευκάκλανθα: είναι άβλαβής.

7.— Αγριοτριαντάφυλλο: είναι φαγώσιμα.

8.— Μορέλλη ή πικρή: είναι δηλητηριώδης.

9.— Βρωνιά (σε καρπούς κόκκινους ή μαύρους): είναι ισχυρό καθαρτικό.

10.— Αγριοδάσυνια (με καρπούς λιλιά και τσυχτερούς): είναι άβλαβής.

11.— Δατούρα (ή άκαθόμιλο): είναι καθαρτικό.

Ποτέ μην β σκοιμάτε έναν καρπό που δεν τόν γνωρίζετε καλά, γιατί πολλές φορές είναι πολύ έπικίνδυνο.

Αυτή ή διάλυσις δεν καταστρέφει τό σμάτο τών δοντιών σας, φθάνει να μην την μεταχειρίζεσθε συχνά.

ΠΩΣ ΝΑ ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΜΑΥΡΑ

Μιά άπ' τις καλύτερες και πιά ακίνδυνες άσφές τών μαλλιών είναι ή έξης:

3.— Τό άνόμπλ αυτό από δελούρ ντε λαίν μαύρο, με γαρνιτούρα από άνω ραζέ, θα είναι πολύ πρακτικό για την επί θύρας σαζόν. Η κομψότης του τονίζεται με την λεπτομέρεια τοποθέτησι της γούνας γαρνιτούρας.

4.— Τό πολύ κομψό αυτό ντεμισαζόν επανώφορικό από δελούρ ντε λαίν καφέ σκούρο, διακρίνεται για την άπλη και πολύ κομψή γραμμή του. Γαρνιτούρα στόν γιακά και στις τσέπες από ρενάρ καφέ. Κούμπωμα στυρωτό.

5.— Ένα μαλακό πινέλο. Ύστερα πλένετε τό κεφάλι σας με λίγο άμυγλιό, για να στερεωθεί ή βαφή.

ΕΝΑ ΑΡΩΜΑΤΙΚΟ ΡΟΦΗΜΑ ΠΟΥ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟ ΤΣΑΙ

Παίρνετε μιά φούχτα άμυγδαλόσπορα και τά έράζετε σε 300 βράμια νερό επί μισή ώρα κι' ύστερα τό περνάτε από ένα τούλπανι.

Αυτό τό όγιεινό και θαλασμικό ποτό διακρίνεται για τό άρωμά του που ένε όμοιο με της άμυγδαλάς, άντικαθιστά τό τσάι της Κίνας και δεν κοστίζει τίποτε.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Ζιλά με πέρ Οί κονόμο σ' ο, Πατράς.— Αυτό που μου ζητάτε δυστυχώς δεν γίνεται. με μαλλιά που δεν είναι εκ φύσεως κατσαρά, δεν μπορούν να γίνουν τέτοια, παρά μόνον με περμανάντ. Τι λέτε; Τό έπιχειρείτε; Πάντως δεν θα έσθε ό πρώτος.

Αν δ' ο, Μάρκο, Χαλκίδα.— Είμαι πρόθυμη να σας παραχωρή την άρωγήν μου. Σας γράφω λεπτομερώς επί του ζητήματος που σας ενδιαφέρει και θα κάμω ό,τι μπορώ.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΕ ΤΑ ΚΟΡΜΙΑ ΤΟΥΣ ΓΕ
ΜΑΤΑ ΒΔΕΛΛΕΣΙ

ΜΙΑ τρομερή περιπέτεια διέκοψε για μερικές ημέρες τα λουτρά στον ποταμό Μεγκέξ της Νοτιοαμερικής.

Μια μέρα όσοι εκολυμπούσαν στον ποταμό άρχισαν να βγαίνουν στην ξηρά σαν τρελλοί φωνάζοντας βοήθεια. Τα κορμιά τους ήταν γεμάτα βδέλλες, από τις οποίες κατάρωσαν ν' απαλλαγούν ύστερα από φριχτούς πόνους.

Η έρευνα έφερεν εις φως ότι κάποιος που έτρεφε βδέλλες είχε μεταφέρει κοντά στον ποταμό ένα βαρέλι με 10.000 απ' αυτές. Το βαρέλι έσπασε και οι βδέλλες χύθηκαν στο ποτάμι.

Έχρειάστηκε να μεταφέρουν στο ποτάμι κοπάδια από χήνες και πάπιες, οι οποίες κατεβρόχθησαν τις βδέλλες κι' έτσι το νερό εκκαθάρισε.

ΜΙΑ ΤΥΦΛΗ ΠΟΥ ΕΠΑΝΕΥ
ΡΕ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ

ΟΙ αγγλικές εφημερίδες ανέγραψαν πρό ημερών την περίεργη πε-

ρίπτωσι της Άλίκης Μάργκαρετ, μιας νέας δέκα ετών, που γεννήθηκε τυφλή.

Η νέα αυτή, αν και ποτέ δεν είχε αντικρύσει τον κόσμο, δεν έπαυσε να ονειρεύεται ότι μια μέρα θ' αποκτούσε το φως της.

Πράγματι, η πεποϊθήσις της επραγματοποιήθη πρό ολίγων ημερών κατόπιν μιας έγχειρήσεως που έκαμε σ' ένα νοσοκομείο του Λονδίνου.

Οι Άγγλοι χειρουργοί αντικατέστησαν στα μάτια της νέας τον κερατοειδή χιτώνα ενός γραμματοκομιστού που θά έχανε οπωσδήποτε την όρασή του λόγω μιας ασθeneίας.

Μετά παρέλευσιν έννέα εβδομάδων, από της έγχειρήσεως, η οποία επέτυχε, η νέα κατάφερε και διακρίνει θαυμάσια το κάθε αντικείμενο από αρκετής απόστάσεως.

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ
ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΜΙΑ τετραμελής οικογένεια στην Ν. Ρωδωσία, ύπoστη αίφνιδιάσμον από μίαν άνελην λεόντων και μόνον ένα μικρό κοριτσάκι κατάρωσε να σωθή.

Πρό ημερών, οι γονείς και τα δυο παιδιά της οικογένειας αυτής άφησαν το χωριό τους για να επισκεφθούν κάποιους συγγενείς των που έμεναν στο Παραμπούκο. Η απόστασις ήταν μεγάλη κι' ο δρόμος περνούσε μέσα από ένα δάσος.

Όταν ενύχτωσε, η οικογένεια απέφασε να κοιμηθή κάτω από ένα δένδρο. Λίγην ώρα αργότερα, μια αγέλη λεόντων επέτεθη κατά της οικογένειας. Η μητέρα βλέποντας τον κίνδυνο, προσπάθησε να σώση τα παιδιά της. Δεν επρόλαβε όμως παρά να τοποθετήση στο δένδρο ένα από τα δυο κοριτσάκια της. Τα θηρία, εξαγριωμένα, αφού κατεπάραξαν τα τρία θύματά τους, εξαφανίσθηκαν.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΘΥΜΑ
ΤΟΥ ΤΑΞΙΔΙΟΥ ΣΤΟΝ
ΑΡΗΝ

Η ούτοπία του ταξιδιού στους πλανήτες έσημείωσε πρό ημερών κι' άλλο θύμα, τον Γάλλο μηχανικό Ευγένιον Βοτύ.

Ο Βοτύ είχε έπινόησει την κατασκευήν ενός Ισλιού που αεροπλάνου, εφωδιασμένου μ' έναν περιεργο συνδυασμό κινητήρων, με το οποίο ήταν πεπεισμένος ότι θά κατάρωνε να φθάση στον Άρη.

Το αεροπλάνο επερατώθη πρό ημερών κι' ο Βοτύ επέχειρησε την ταλμηρά πτήσιν του. Το αποτέλεσμα, δυστυχώς, υπήρξε τραγικό.

Το αεροπλάνο, αφού ανυψώθη στις τρεις χιλιάδες μέτρα, για μια στιγμή έπαθε μια βλάβη κι' άρχισε να πέφτη λιγυγιάδως προς τη γη. Ο Βοτύ, παρ' όλο που ήταν εφωδιασμένος με αλεξιπτωτο, δεν επρόλαβε να το χρησιμοποιήση και έτσι αεροπλάνο και πιλότος μετεβλήθησαν σε άμορφη μάζα.

ΤΑ ΑΠΡΟΠΤΑ ΤΗΣ ΘΕΙ-
ΑΣ ΔΙΚΗΣ

ΟΙ κληρονόμοι της πλουσίας χωρικής Λανού σ'α περίχωρα του Παρισίου, αποφάσισαν να την δηλητηριάσουν, για να πάρουν γρηγορώτερα την κολοσσαία περιουσία της. Πράγματι, έρριξαν δηλητήριο σ'α φαγητό της και την εξέδωσαν.

Παραδόξως όμως στη διαθήκη της η Λανού δεν άφηνε τίποτε στους έγκληματίες συγγενείς της, άλλα κληροδοτούσε μεγάλα ποσά σε φιλανθρωπικά ιδρύματα.

Κατόπιν τούτου οι συγγε-

νείς άρχισαν να μαλώνουν μεταξύ τους και κατέληξαν στην άστυνομία για να λύσουν τις διαφορές τους. Έκει, κατόπιν δραματικών συγκρούσεων, αναγκάσθηκαν να όμολογήσουν το έγκλημά τους. Η δίκη τους, που θά γίνη έντός των ημερών, προσελκύει το ένδιαφέρον των Παριζιάνων.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕ-
ΡΑΣ

ΣΤΗ Νέα Υόρκη εξερράγη πρό ημερών πυρκαϊά σ' ένα ούρανοξύστη της 34ης Λεωφόρου. Στο δεύτερο πάτωμα κατοικούσε μια οικογένεια τριμελής, η οποία άντελήφθη την πυρκαϊά όταν οι φλόγες της πλέον είχαν περιζώσει το κτίριο.

Μπροστά στον κίνδυνο που τους απειλούσε, η μητέρα άρπαξε το παιδάκι της και το έρριξε από το παράθυρο έπάνω στην τέντα των πυρσβεστών κι' έτσι το έσωσε.

Δεν επρόφθασαν όμως και οι δυστυχείς γονείς ν' ακολουθήσουν το παιδί τους. Οι φλόγες τους απέκλεισαν, και την άλλη μέρα βρέθηκαν άπανθρακωμένοι.

ΠΩΣ ΕΞΕΜΕΤΑΛΛΕΥΟΝ-
ΤΟ ΤΙΣ ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΓΑΜΟΥ

Ο Ρενάτ Μουλάι, γνωστός στην άστυνομία των Παρισίων από τους διάφόρους άθλους του και η ώραία ξανθή Μπλάνς Μπουβέρ, συνεταιρίσθηκαν και συναπεφάσισαν να εκμεταλλευθούν κατά σατανικώτατον τρόπον την στήλην των συνοικεσίων των εφημερίδων.

Όταν έβλεπαν στις έγγελιες ότι κάποιος νεαρός με καλό εισόδημα ζητούσε να παντρευθή νέαν άναλόγου κοινωνικής θέσεως, η Μπλάνς, που ήταν άλλοτε φοιτήτρια της Νομικής, έγγραφε στο νέο και παρουσιαζόταν ως μοναχοκόρη, διευθύνουσα μεγάλην βιομηχανικήν έγχειρήσιν, που είχε κληρονομήσει από τον πατέρα της. Έδήλωνε ότι θα ήθελε να παντρευθή έναν σοβαρό κύριο. Ωριζόταν η συνάντησις κι' η Μπλάνς κατόρθωνε να άποσπ' από τον μέλλοντα... σύζυγον 2—3000 φράγκα, ως προσωρινόν δάνειον για να συμπληρώση κάποιο μεγάλο ποσόν που έπρεπε να έξοφλήση.

Φαίνεται πως η μέθοδος αυτή είχε έπιτυχίαν, αφού έναντίον της υπεβλήθησαν επάνω από τριακόσιες καγγελιες έντός έξι μηνών.

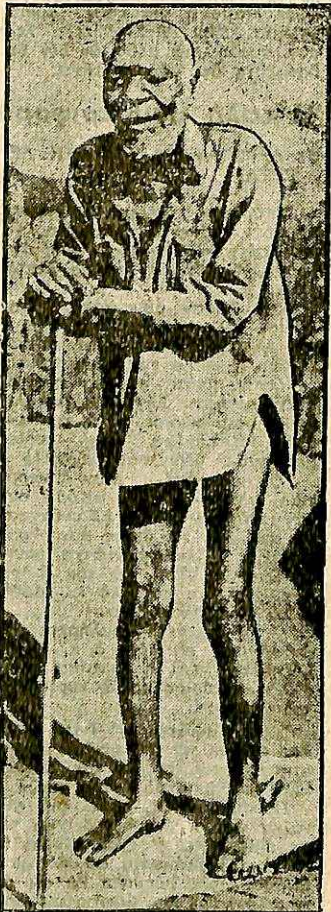
Τέλος η άστυνομία τους συνέλαβε με την μέθοδο άκριβώς που χρησιμοποιούσαν οι ίδιοι.

Ένας άστυνομικός παρουσιάστηκε ζητώντας νύφη κι' όταν η σατανική Μπλάνς έδοκίμασε να έπαναλάβη το τέχνασμα του προσωρινού δανείου, την συνέλαβε.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ
ΚΟΙΜΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ ΣΤΗΝ
ΞΗΡΑ

Ο Α μπορούσε κανείς να πιστέψη πως υπάρχει άνθρωπος που δεν κοιμήθηκε ποτέ στην ξηρά σ' όλη του τη ζωή;

Και όμως ο άνθρωπος αυτός υπάρχει. Είναι ο Γερμανός Πάουλ Λούνερμαν, που όλα του τα χρόνια (είνε τώρα 50) τα έζησε στη

Ο Δόκτωρ Μπρούμ, σ' ένα ταξίδι του για φυσικές και ανθρωπολογικές μελέτες στο Μπ-τσιουάναν της Άφρικής ανέκαυσε την οικογένεια των πιο ήλικιωμένων ανθρώπων του κόσμου. Πρόκειται για την βασιλική οικογένεια των Χάμς, που ο μόνος πατέρας είναι σήμερα ηλικίας 140 ετών, ο γιός 111 και ο έγγονός 93. Ο πατήρ Μαθουάλας (ο εικονιζόμενος άνωτέρω) είναι, παρά τα γηρατειά του, θαλερώτατος, υγιέστατος, παίρνει καθημερινώς το μπάνιο του, τρώει κρέας, πίνει ένα διπλό ποτήρι υπύρα και ούδέποτε ένύρρισε την ήδονήν του καπνού.

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

θάλασσα.

Ο πατέρας του Λούνερμαν ήταν ναυτικός — πλοίαρχος ενός Ιστιοφόρου — και είχε πάντα μαζί του, όπου δήποτε και αν ταξίδευε, τη γυναίκα του, που δεν έννο-ούσε με κανένα λόγο ν' απομακρυνθή από τον άνδρα της κι' όταν άκόμη έγινε μητέρα.

Έτσι λοιπόν κατά την διάρκεια ενός ταξιδιού ένγεννήθηκε ο Πάουλ και μεγάλωσε μέσα στο Ιστιοφόρο, χωρίς να βγ'η ούτε μια φορά στην ξηρά, ως που πήγε κληρωτός. Και κατά το διάστημα όμως της θητείας του, ούδέποτε έκοιμήθηκε στην ξηρά αλλά πάντα μέσα στο πολεμικό όπυ έτοποθετήθη. Ύστερα ξαναγύρισε στο Ιστιοφόρο και ως σήμερα δεν έκοιμήθηκε στην ξηρά.

6 ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ ΚΑΙ 9 ΓΥ-
ΝΑΙΚΕΣ

ΣΤΙΣ φυλακές του Κλίβ-τον των Ήνωμένων Πολιτειών απέθανε πρό μιας εβδομάδος ένας κατάδικος όνόματι Λάβρενς που είχε καταδικασθή επί πολυγαμίας.

Κατά την κηδεία όμως α' του του συγχρόνου Δόν Ζουάν συνέβησαν διάφορα έπεισόδια.

Έννέα από το πλήθος των γυναικών που είχαν άποκτήσει, παρηκολούθησαν την έκφοράν κλαίγοντας για την άπώλεια του αγαπημένου τους και βλέποντος η μία την άλλη πως έκλαιγε για τον ίδιο άνδρα, άρπάχτηκαν στο έγυλο και σ'άγκασαν τους άστυνομικούς να επέμβουν και να τις πάρουν διά της βίας από την νεκρική πομπή.

ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΜΕ ΚΟΚΚΙ-
ΝΑ ΦΑΝΑΡΑΚΙΑ

ΣΤΗΝ περιοχή της Βομβάης κατ' αυτές επεβλήθη υπό της άστυνομίας μια έξαιρετική καινοτομία, η οποία, κατά την γνώμη των ειδικών, είναι πολύ προστατευτική και έγυμηρητική.

Έπειδή η κυκλοφορία των τροχοφόρων και των ζώων είναι μεγάλη και παρατείνεται μέχρι των νικτερινών ωρών για να άποφεύγουν τα δυστυχήματα, η άστυνομία διάταξε να είναι εφωδιασμένα με όπισθιο κόκκινο φως όχι μόνον τα αυτοκίνητα, άλλα και οι έλέφαντες και κάθε άλλο ζώο που χρησιμοποιείται ως μεταγωγί-

κόν μέσον και περνά από τας όδους της Βομβάης.

ΛΑΘΟΣ 3 ΕΚΑΤΟΜΜΥ-
ΡΙΩΝ

ΕΝΑ τηλεγραφικό λάθος έγινε αιτία να κερδίση ένας Βιεννέζος έκδοτης τρία και πλέον εκατομμύρια κορονών. Πρό ημερών, μια άμερικανική έκδοτική εταιρία έγώτησε τον έκδοτη

σέτέθη ένα μηδέν. Η προσφορά έγινε δεκτή και το συμβόλαιον υπεγράφη.

ΘΑΜΜΕΝΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

ΕΝΑΣ δολόκληρος θησαυρός, που είχε κρύψει στο Κίεβο ο πλουσιώτατος Ρώσος Άλέξανδρος Τρόφωφ, όταν έγερράγη η μπολσεβικική επανάστασις πρόκειται ν' ανασυρθή ά-

φώς ο θησαυρός.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΛΗ-
ΣΤΑΡΧΙΝΑΣ

ΕΝΑΣ δολόκληρος λόχος άστυνομικών με τέσσαρα πολυβόλα και ένα τάνκς, έγχειράσθηκε για να συλλάβη μια λησταρχίνα, την Μαρία Άρνάνια και την έπταμελή συμμορία της, που την άποτελούσαν μόνον γυναίκες. Η συμμορία έλυμαίνετο τα σύνορα της Βολιβίας, κοντά στο Όροου και έγλήστευε κυρίως τους σιδηροδρόμους.

Στο έγνεργητικό της συμμορίας άναφέρονται 11 ληστές, 3 φόνιοι και 8 άρπαγές εύπόρων, που άφέθησαν έλεύθεροι κατόπιν πλήρωμης πολλών σεβαστών λύτρων. Η μάχη μεταξύ συμμορίας και άστυνομικών διάρκεσε δυο δολόκληρες ώρες. Σκοτώθηκαν 3 άστυνομικοί και 5 γυναίκες.

ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΩΝ ΕΓΧΕΙ-
ΡΗΣΕΩΝ

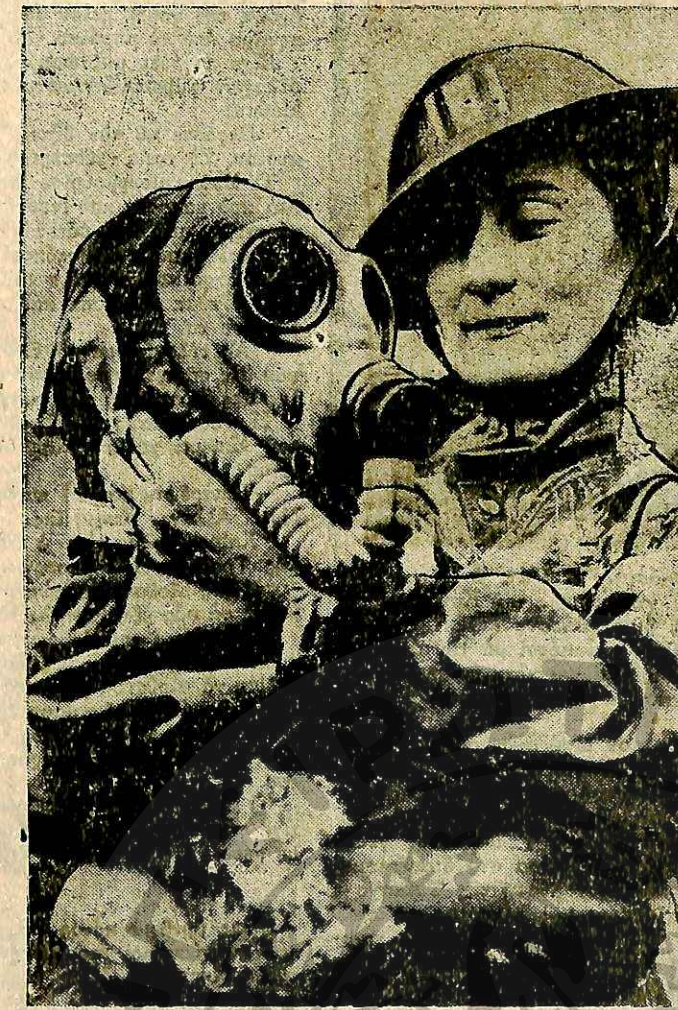
ΣΤΟΝ Άγιο Φραγκίσκο της Καλιφορνίας πέθανε την περασμένη εβδομάδα ο άνθρωπος που είχε κατακτήσει το πλέον άνεπιθύμητον ρεκόρ: το ρεκόρ των έγχειρήσεων. Ο μίστερ Ντόγκον — αυτό είναι το όνομα του νέου ρεκορντμαν — είχε υποβληθή μέχρι της ημέρας που πέθανε σε έκατον είκοσι όκτώ έγχειρήσεις. Η πρώτη έγχειρήσις του έγινε σε ηλικία έξι ετών.

Από την εποχή εκείνη δεν έπαυσαν να του παρουσιάζονται διάφορες άρρώστειες, που για να θεραπευθούν έγχειράζονταν έγχειρήσι.

ΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ ΣΤΟ ΧΟΛ-
ΛΥΤΟΥΝΤ

ΠΑΡΕΤΗΡΗΘΗ ότι οι κινηματογραφικοί άστέρες πεθαίνουν σχετικώς νέοι και ο δόκτωρ Πομού διευθυντής της ύπηρεσίας Δημοσίας Υγείας του Λος Άντζελες, έδωσε τελευταίως μίαν ένδιαφέρουσαν άπάντησιν στην έγρώτησι: «Γιατί κατά τα τελευταία έτη πολλοί κινηματογραφικοί άστέρες πέθαναν σχετικώς νέοι;»

Κατά τον Άμερικανόν Ιατρό η μεγάλη θνησιμότης των άστέρων όφειλεται στην άτακτη ζωή τους και στην ανεπαρκή άνάπαυσιν τους η οποία προκαλεί έξασθήνησι της καρδιάς και έλάττωσι της σωματικής αντίστάσεως κατά των άσθενειών.

Στο Λονδίον έγιναν γυμνάσια άντιαεροπορικής άμυνας. Για την ασφάλεια της ζωής των κατοικισίων ζώων οι αρχαί έγρόντισαν να τα εφωδιάσουν με ειδικές άντιασφυγιογόνες μάσκες όπυς α' τη που φορεί ο εικονιζόμενος σκύλος, τον όπυον κρατεί στην άγκαλιά της η κυρία του.

άντι ποίου ποσού θά επέτρεπε να χρησιμοποιήθη η ύπόθεσις ενός έργου του όπυου αυτός είχε την άποκλειστική δημοσίευσιν.

Ο έκδοτης άπήντησε τηλεγραφικώς, 3.000 δολάρια, με μεγάλην όμως έκπληξιν του την έπομένην ήμέρα έλάβανε άπάντησιν η όποία έγλεγε: «Ανατάτη προσφορά 30.000 δολάρια με δικαίωμα έκμεταλλεύσεως σ' όλο τον κόσμο».

Φυσικά, ο έκδοτης άντελήφθη ότι είχε γίνει λάθος στο τηλεγράφημα και προ-

πό τη γη. Ο Τρόφωφ, πριν τουφεκισθή από τους μπολσεβίκους, είπε στα τρία παιδιά του το μέρος όπου είχε κρύψει τον θησαυρόν που έπετελετο από χρυσάφι και κοσμήματα αξίας 250 εκατομμυρίων χρυσών ρουβλίων.

Τα παιδιά του κατάρωσαν να σωθούν στην Πολωνία και διετήρησαν το μυστικό τους ως σήμερα.

Ήδη, κατόπιν διαπραγματεύσεων, μέσω ενός Άγγλου δικηγόρου, θά γίνη η άνασκαφή και θά έλθη εις

ΝΥΧΤΕΣ ΥΠΟΚΟΣΜΟΥ

Ένα αστυνομικό άριστουργηματάκι με πολλήν δράσιν και σχετικό χιούμορ

σαν τον πληγωμένο, που ανάμεσα σε γκριμάτσες πόνου που έκανε, σκυλόβριζε τα κακοποιά αυτά στοιχεία που μαστίζουν την Αμερική.

Ο Μπόμπ είπε στον Πάτ να τηλεφωνήσει για το περιστατικό στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα, κι' εκείνος παρεκάλεσε τον τραπεζίτη να του παραχωρήσει τη θέσι του οδηγού. Καί τον ώδηγησε στο σταθμό των Πρώτων Βοηθειών. Όταν ξεπλώθηκε στη χειρουργική πολυθρόνα όλα τα μανίκια των ρούχων που φορούσε, κι' αυτού άκομη του γκερ σπέρ παλτού του, ήσαν κατακόκκινα απ' την αιμορραγία. Ο Μπόμπ περίμενε στον διάδρομο του νοσοκομείου έως ότου ο χειρουργός θα έβγαζε την σφαίρα από το μπράτσο του έκτοκμομυριούχου.

Είχε περάσει μία ώρα, όταν στην πόρτα της αίθουσας των αλλαγών παρουσιάστηκε μια ξανθή νοσοκόμος, που είπε στον Μπόμπ:

—Περάστε να τον δήτε. Η σφαίρα βγήκε από το χέρι του κυρίου. Σε τρεις-τέσσερις μέρες θα είναι εντελώς καλά.

Ο Μπόμπ μουμούρισε ένα «ευχαριστώ» ανάμεσα σε μια τσί-κλα που μασούσε και διευθύνθηκε προς τον πληγωμένο. Εκείνη τη στιγμή μια άλλη αδελφή έδινε στον τραπεζίτη δυο αυγά βραστά και ζωμό από κοτόπουλο για τονωτικό. Το πρόσωπό του ήταν όμορφο και τα χείλη του ξέαρωναν που και πού.

Ο Μπόμπ πλησίασε και του έπιασε το γερό χέρι, σφίγγοντάς του το.

—Ας ευλογήσωμε το Θεό, είπε, που η σφαίρα του κακούργου δεν σάς χτύπησε κάπου άλλο. Εύτυχός το τραύμα σας είναι εντελώς επιπόλειο. Δεν είναι έτσι, οίστε;

Η νοσοκόμα χαμογέλασε και άφου επιβεβαίωσε τα λόγια του Μπόμπ, χάθηκε πίσω από την άσπρη πόρτα του νοσοκομείου.

—Επιτρέψτε μου να παρουσιάσω, είπε ο γκάγκστερ. Μπόμπ Μάκ Άλλαν... Κτηματίας.

—Χαίρω πολύ, είπε ο άλλος. Τσάρλς Μέγκμαν, διευθυντής της Τραπεζής Πίτσμπουργκ.

—Μόλις αισθανθήτε πως μπορείτε να περπατήσετε, είμαι πρόθυμος να σ'ς οδηγώω ως το σπίτι σας.

Η ευγένεια του ανθρώπου εκείνου, και ο τρόπος με τον οποίον την εξέδελανε θέλοντας να τον βοηθήσει, έκανε τον τραπεζίτη να αισθανθή μιαν άπεραντη ευγνωμοσύνη και συμπάθεια.

Μόλις μάλιστα έφτασαν έξω από το σπίτι του και ο Μπόμπ τον έβόηθησε να γ'αση ως το κεφαλόσκαλο, ο Τσάρλς Μέγκμαν του έπρότεινε να του προσφέρει ένα κοκτέιλ από τον μπουφέ του.

Ο άλλος όμως αρνήθηκε με ευγένεια προφασιζόμενος ότι είχε κάποια δουλειά, και υποσχέθηκε πως θα περνούσε την άλλη μέρα να μάθει για την υγεία του.

Μόλις βρέθηκε μόνος στο δρόμο, ο Μπόμπ έφτισε την τσίκλα που μασούσε και διευθύνθηκε στο «Μπάκ Άϊς», το μπάκ που τον περίμεναν οι άλλοι.

Χαίδεψε το πιστόλι του, έτσι από συνήθεια, και σε μερικά λεπτά καθόταν δίπλα στους άλλους δυο συντρόφους του.

—Όλα πάνε ρολόι, φιλαράκοι, τους είπε. Έτοιμασθήτε για μια καινούργια ζωή.

Κυττάχτηκαν στα μάτια κι' οι τρεις τους, χασκογέλασαν, και κατέβασαν με δυο γουλιά από ένα διπλό ούισκυ σόδα.

Το άλλο πρωί, τρεις σικ κύριοι χτυπούσαν την πόρτα του μεγάρου του τραπεζίτη Τσάρλς Μέγκμαν.

Ένας ήλιωμένος υπρέτης, που τους άνοιξε, τους ώδηγησε στο σαλόνι.

—Εχω την τιμή να αναγγείλω;...

—Τους κυρίους του χθεσινού άτυχήματος, εδήλωσε ο Πάτ με τη μεταλλική φωνή του.

Ο υπρέτης υπεκλήθη κι' έκλεισε την πόρτα πίσω του.

Ο Μπόμπ άρχισε να ρίχνει έρευντικές ματιές στο διαμέρισμά κι' ο Τζέδ προσπαθούσε να συμπεράνει πίσω από ποιαν εικόνα κρυβόταν το χρηματοκιβώτιο. Την στιγμή που ο Πάτ άναβε ένα πούρο της Αθάνας, η πόρτα του σαλονιού άνοιξε και στο άνοιγμά της φάνηκε μια έξαισία καλλονής ξανθή γυναίκα.

—Καλημέρα σας, κύριοι, έπρόφερε με μιαν υποβλητική φωνή. Να συγγνώμη πολύ τον άντρα μου που σ'ς έκανε να περιμένετε τόσο. Σε δυο λεπτά θα είναι εδώ.

Έκανε μερικά βήματα προς τους γκάγκστερ.

Ο Μπόμπ πήρε πρώτος το λόγο κι' άφου της παρουσιάστηκε, φιλώντας το χέρι της, της συνέστησε τ'ς Τζέδ για αδελφό του

και τον Πάτ για έναν από τους πιο ελκρινείς και τίμιους φίλους του. Εκείνοι υπεκλήθησαν με την ευγένεια που ήρμοζε στην περίστασι. Εκάθησαν, και η κυρία Μέγκμαν, στενοχωρημένη αρκετά για την άποψία αυτή κατά του συζύγου της και άγανακτισμένη με τον δρόμ'τη, ευχαρίστησε με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους τους «κυρίους που έβοήθησαν τον άντρα της».

Η κυρία σηκώθηκε και προσέφερε στους κυρίους ένα ποτό. Εκείνη την στιγμή παρουσιάστηκε και ο Τσάρλς Μέγκμαν με μια μεταξωτή ρόμπα ντι κάμαρα. Ένα χαμόγελο άφρησε να ζωγραφιστή στα χείλη του και έτρεξε να σφίξη το χέρι του ανθρώπου που του χρωστούσε ευγνωμοσύνη. Έπειτα χαιρέτησε με ευγένεια και τους δυο άλλους.

Συζητήσαν ώρα πολλή, για διάφορα πράγματα.

Η αστυνομία εν τ'ω μεταξύ δεν είχε προβή σε καμιάν ενέργεια για τη διαλεύκανσι της άποψείας. Ένας αστυφύλακας έφερε μια κλίσι, στην οποία ο αστυνόμος εξέδελανε την έπιθυμία να άνακρίνη τον τραπεζίτη. Ήπιαν μερικά ούισκυ άκόμα και οι «κύριοι» χαιρέτησαν το ζεύγος και το ευχαρίστησαν για τις περιποιήσεις του. Ο τραπεζίτης τους φέβηκε σαν σε ανθρώπους που άγνώριζε από χρόνια.

Όταν βρεθήκανε μόνοι τους μέσα στο άυτόκινητό τους, ο Πάτ δεν μύρεσε να κρύψη τον ένθουσιασμό του.

—Μωρέ, τί έξαίσιο κορμί, η γυναίκα του φιλαράκου, είπε. Θα πουλούσα και το πιστόλι μου άκόμα για να φιλήσω το δαχτυλάκι του ποδιού της.

Οι άλλοι δυο τον κύτταζαν κάπως παράξενα κι' ο Τζέδ του μουμούρισε με σφιγμένα τα δόντια:

—Πρόσεξε, βλάκα μου, μην κάνης καμιά γκάφφα. Ξέρεις β'ι, από δω κι' έμπρός πρέπει να είσαι καθ' όλα κύριος!

—Και μετά βλέπομε, συνέχισε ο Μπόμπ και μπουύκωσε μια καινούργια τσίκλα.

Υστερα από μια βδομάδα, ένώ στο διάστημα αυτό έβλεπαν συχνά το τραπεζίτη ζευγάρι, σε γεύματα ποδίδιναν πότε οι μ'ν πότε οι δέ, κατά τις 11 το πρωί, ένώ άκόμη κοιμώντουσαν ξενοχτιζόμενοι από ένα παιχνίδι σμεν-ντε-φερ στη λέσχη του «Μπάκ Άϊς» που τους άφρησε 1500 δολάρια στον καθένα, χτύπησε το τηλέφωνο του άπαρτεμάν τους.

Κανείς τους δεν έξυπνησε. Την δεύτερη όμως φορά που ξαναχτύπησε, ο Τζέδ άνοιγοντας τα μάτια του και προσφέροντας μια βρισιά, που του χαλούσαν τον ύπνο, έπιασε στα χέρια του τ' άκουστικό:

—Άλλό!...

—Όου! πώς είστε, άγαπητή φίλη... Θένγκιου... καλά... Μά πώς... Βεβαίως... ευχαρίστως... άπόψε βράδυ... Ο κ'έ... γκονόμπάι.

Ξανακρέμασε το άκουστικό κι' όπως ήταν, με ένα μισοσβυσμένο πούρο, πούχε σφηνώσει στο στόμα του όταν σηκώθηκε απ' τον ύπνο, έπεσε πάλι στο κρεβάτι, μουμουρίζοντας: —Θεοκόμματος!

Τα σαλόνια του διευθυντού της Τραπεζής Πίτσμπουργκ ήταν ολόαφιστα το βράδυ εκείνο. Μια έξαιρετική συγκέντρωση απ' όλη την άφρόκρημα του Κάνσας-σίτυ είχε κληθή στο κοκτέιλ-πάρτυ που έδινε κάθε δεκαπέντε ημέρες η γυναίκα του Τσάρλς Μέγκμαν.

Μια πλημύρα από όμορφες γυναίκες, ντυμένες με άκριβες έξωμες τουαλέτες, μεθούσε τις αισθήσεις. Ο Τζέδ με την παρέα του, μετά από την πρόσκλησι που τους έκανε η οικοδέσποινα από τα τηλέφωνα το πρωί, πώς ήταν δυνατόν να λείπων; Καθισμένοι σε άπαλά φωτιέγ κοντά σε τέσσερις όμορφες κυρίες, συζητούσαν κι' έπιναν και γελοούσαν. Ο Πάτ δεν χόρταινε ν' άπολαμβάνει τη φιδίσια εκείνα κορμιά, που αν δεν του ύπόσχονταν τουλάχιστον πολλά, είχαν την δύναμι ώστόσο να του χαλίζουν το κεφάλι.

Όσες φορές έβριζε τα μάτια του ο Τζέδ στην οικοδέσποινα, που προσπαθούσε να φανή ευχάριστη σε όλους τους καλεσμένους της, ήταν άδύνατον να μην την συλλάβη να τον προσέχει. Ο χαρτατίγας όμως του Τζέδ δεν ήταν από κείνους που αφήνουν να παρασυρθή κανείς από τα βλέμματα μιας γυναίκας. Ο έγωισμός του, στο κεφάλαιο αυτό, ήταν πιο μεγάλος κι' απ' τη γκαγ-στερική ψυχή του, άς την να «τσιμπήθ'» πρώτα, σκέφτηκε, και πίσω έγει η άχλάδα την ούρα.

Ο Μπόμπ είδε δυο κυρίους, που του φάνηκε πως κάπου τους είχε ξαναδ'η. Πού και πώς όμως δεν μπορούσε να θυμηθ'η. Η περιπετειώδης ζωή, βλέπετε, που έκανε, η γεμάτη έγκλημα, άπάτη, ναρκωτικά, γυναίκες, του είχε έξασθενήσει κάπως την δύναμη της μνήμης του. Κι' αυτό το ήξερε καλά ο Μπόμπ και στενοχωριώταν. Γιατί το κυριώτερο πλεονέκτημα στο έπάγγελμά του, παράλληλα με την έξυπνάδα και την Ικανότητα, είναι και η μνήμη.

Η τζ'αζ, που έπαιξε ένα σωρό τρελλούς σκοπούς, σταμάτησε, και η οικοδέσποινα παρουσιάστηκε μπροστά στο βάθρο τ'ς όρχήστρας.

—Άγαπητοί φίλοι, άρχισε. Στην άποψινή συγκέντρωσι έχω να σ'ς κάνω μιαν έκκλησι. Μιαν έκκλησι που φυσικά δεν πρόκειται να Ικανοποιήση—κι' αυτό το λέγω με μεγάλη μου λύπη—κανένα σας από ύλικής πλευράς. Πρόκειται άπλώς και μόνο για μιαν έκκλησι με όλη τη σημασία της λέξεως.

Τότε μια πνοή περιεργείας ξεχύθηκε σ' όλη την αίθουσα. Ο Τσάρλς Μέγκμαν άνοιξε την πόρτα του μικρού σαλονιού, μπήκε στο γραφείο του, στάθηκε μπροστά στο χρηματοκιβώτιό του, το άνοιξε και από μέσα έβγαλε μια μεγάλη άσημνια θήκη.

Υστερα γύρισε στους καλεσμένους του και άφου άνέβηκε έπάνω σε μια καρέκλα, έδωσε τη θήκη να την κρατά η γυναίκα του, η οποία και την άνοιξε. Ο τραπεζίτης τότε έπιασε με το χέρι ένα κρύσταλλο, μεγάλο σαν ένα καρδί, και δείχνοντάς το στους φίλους του, είπε:

—Βλέπετε αυτό το πραγματάκι, κύριοι; Δεν είναι ένας μήνας που βγήκε μέσα από τα σπλάγγνα της γης της Φαλόνης. Είναι ένα διαμάντι 18 καρατιών που άγόρασε η Τραπεζά μας αντί δυο δι-σεκατομμυρίων δολαρίων, για να το μεταπωλήση στην άγγλική κυβέρνησι.

Και κούνησε στα δάχτυλά του το διαμάντι. Μια άστραποβολή που βγήκε από κάθε έδρα του κρυστάλλου θάμπωσε τα μάτια. Οι γυναίκες το κυττούσαν με τη φλόγα της φιλαρεσκείας στο πρόσωπο, και οι άνδρες το συζητούσαν από οικονομικής πλευράς. Ο Πάτ, ο Τζέδ και ο Μπόμπ κυττάχτηκαν, και οι ματιές τους έπρόδιναν όλη τους τη σκέψι, άφου προηγουμένως ο τραπεζίτης γύρισε και το έβλεψε στο χρηματοκιβώτιό του. Ο Πάτ, που είχε προσέξει κάθε κατατόπι, έπειδη ο Τσάρλς Μέγκμαν είχε αφήσει την πόρτα του γραφείου του άνοιχτή, άνάμεσα σε μια γουλιά ούισκυ που έπινε μαζί με τους δυο συντρόφους του, όπως είχαν τραβηχτή σε μια γωνιά του σαλονιού, τους έλεγε:

—Δεν πιστεύω να έχετε άκόμη την ιδέα περί άλλαγής ζωής και περιβάλλοντος, γιατί...

Δεν πρόφτασε ν' άποτελειώση, κι' ο Μπόμπ, κάνοντας πως έκάντις κι' έπινε άδιάφορος, έδωσε, σαν άνθρωπος που είχε το πρόσταγμα σε παρόμοιες περιπτώσεις, τις οδηγίες του στους δυο άλλους. Ο Πάτ, φροντίσε να τραβ' μαζί του πάντα το «κλιόντριγκ», ένα άποτελεσματικό διασρηκτικό εργαλείο.

Η μουσική άρχισε να παίζ' και μερικά ζευγάρια χόρευαν στην αίθουσα. Εκεί, ξαφνικά, τα φώτα της αίθουσας σβύσανε (Το τέλος στη σελίδα 69)

Το κόλπο είχε σχεδιαστή θανμάσια. Ο Πάτ, ο Τζέδ και ο Μπόμπ, οι τρεις φοβερώτεροι γκάγκστερς του Κάνσας σίτυ, πήραν την άπόφασιν, για να διασκεδάσουν λιγάκι την περιπετειώδη ζωή τους, να άναμιχθούν και σ'αυτοί με την άνώτερη κοινωνία του Κάνσας για λίγον καιρό και να γλεντήσουν με την κουταμάρα των ανθρώπων αυτών που λέγονται «τίμιοι και πολύ καθώς πρόχει».

Η ιδέα ήταν του Τζέδ. Ο μόνος που είχε στην άρχή μερικές άντιρρήσεις ήταν ο Πάτ, που έλεγε: «Γιατί βρε παιδιά, θέλετε να κάνωμε κουταμάρες σ'α παιδαρέλια του σκολειού!» Όταν όμως είδε πως ο Τζέδ και ο Μπόμπ, σαν πιο δυνατοί και πιο «ψημένοι» στο έπάγγελμα, δεν είχαν σκοπό ν' αλλάξουν γνώμη, άσπάσθηκε κι' αυτός την σκέψι τους. Μέσα στο διαμέρισμά του τρακοστό τριτόν όρόφου ενός ούρανοξόστη της Τσίκαγο-σίτη, οι τρεις γκάγκστερς, καπνίζοντας και πίνοντας ούισκυ, άφου συζητήσαν διάφορα κ'λλα, στο τέλος κατέληξαν να χρησιμοποίησουν εκείνο που υπέδειξε ο Πάτ.

—Καταλάβετε πως θα γίνη; ρώτησε ο μελαχροινός γκάγκστερ. Ο κ'έ.

Την άλλη μέρα ο Πάτ και ο Μπόμπ περίμεναν τυλιγμένοι στα άσπρα άδιάβροχά τους στη γωνιά της λεωφόρου, όπου έπιβλητικό ώρωνόταν το κτίριο της Τραπεζής Πίτσμπουργκ. Η ώρα ήταν τρεις τ' άπόγευμα. Κάθε μέρα την ίδια ώρα, ο διευθυντής της Τραπεζής Τσάρλς Μέγκμαν, τελειώνοντας τη δουλειά του, έπαιρνε την πράσινη κούρσα του και διευθυνόταν στο σπίτι του.

Το άμάξι, όπως πάντα, ήταν στο άπέναντι ύπόστεγο. Σε λίγα λεπτά, φάνηκε ο Τσάρλς Μέγκμαν κρατώντας στο δεξί του χέρι το μπιστούνι του και τα γάντια του. Πέρασε από το ένα πεζοδρόμιο σ' άλλο, άνοιξε την πόρτα και κάθισε στο βολάν. Μπροστά απ' τ' άμάξι έστάθμευε ένα ταξί. Ο διευθυντής έκανε λιγάκι πίσω για να βρη διέξοδο κι' ύστερα, κανονίζοντας τον μοχλό των ταχυτήτων, ξεκίνησε. Μόλις όμως έφτασε στη γωνιά του τετραγώνου, έπάνω άκριβώς στη στροφί, ένα άλλο κλειστό άυτόκινητο πέρασε με άστραπιαία ταχύτητα από κοντά του και ο έπιβάτης του του σφήνωσε μια σφαίρα στο άριστερό μπράτσο.

Ο Τσάρλς Μέγκμαν μόλις έπρόφτασε να φρενάρη ρίχνοντας τις μπροστινές ρόδες έπάνω στο πεζοδρόμιο που στεκόταν ο Μπόμπ και ο Πάτ. Μαζεύτηκε κόσμος γύρω από τ' άμάξι του τραπεζίτη. Ο Πάτ και ο Μπόμπ τους παραμέλυσαν και πλησία-

Πορτραίτα ζωων

Ο μεταξοσκώληξ

ΡΗΣΑΤΕ ποτέ, φίλτατες μου αναγνώστριες, από θγαίνοντα τα άρσενια μεταξωτά φορέματα που θάζετε και σάς κάνουν τόσο σίκ και ώ-
ραίες;

Μιλώ μ' αυτή τη γλώσσα, γιατί εγώ τὸ τόσο δά ζωόφιο, πού μού πάει καλά ἡ λαϊκή παροιμία: «Μικρὸ καὶ θαυμα-
τουργόν», ξεκίνησα, πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ τὸν καιρὸ πού οὔτε οἱ παμπόδες σας δὲν ἔχουν δὴ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀπ' τὴν μα-
κρυνὴ πατρίδα μου τὴν Κίνα γιὰ νὰ φθάσω στὴν Εὐρώπη, κρυμμένο μέσα σ' ἕνα κούφιο καλάμι καὶ ν' ἀναλάβω νὰ ντύ-
σω ἐσάς, κυρίες μου, μὲ ἑλα-
φρά, σίκ καὶ φανταχτερά ὀφά-
ματα.

Καὶ τώρα γιὰ ὅσες ἐγδία, φέρονται γιὰ μένα ὡς ἀκούσουν τὴ σύντομη ζωὴ μου, πού ὅσο σύντομη καὶ νῆσαι, εἶναι γε-
μάτη δουλειά, φροντίδες καὶ λύ-
πες. Δὲν εἶμαι ἀπὸ τὰ ζῶα ἐ-
κείνα πού χαίρονται στὴ ζωὴ καὶ γι' αὐτὴ ἡ ιστορία μου εἶ-
ναι καὶ λίγο συγκινητική γιὰ τίς εὐαίσθητες καρδιές σὰν τίς δικές σας.

Ἀπ' τὴ στιγμή πού θὰ θγῶ ἀπ' τ' αὐτὸ ὡς τὴν ἡμέρα πού θὰ ἀναπτυχθῶ τελείως δὲν μὲ χωρίζουν περισσότερὸ ἀπὸ πε-
νήντα μέρες. Σ' αὐτὲς τὴς πε-
νήντα μέρες πρέπει νὰ μεγα-
λώσω, νὰ μεταμορφωθῶ καὶ νὰ σῶς δώσω καὶ τίς μεταξωτές κλωστές μου πού κατόπιν θὰ ὁ-
φανθοῦν καὶ θὰ σῶς προσφέρουν τὸ μεταξωτὸ ρούχο.

Ὅταν θγῶ ἀπὸ τ' αὐτὸ εἴ-
μαι μιὰ ἀσχημὴ κάμπια, γεμὴ τῆς τριγῆς καὶ γιὰ νὰ πάρω τὴν τελεωτική μου ἀνάπτυξι μὴ χρειάζονται ἀκόμα τέσσερα στά-
δια (ἡ ἡλικία) πού τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ διαρκεῖ 6-8 μέρες καὶ ἐξαιρετικῶς τὸ τελευταῖο διαρκεῖ 10-12 μέρες.

Στὴν τελεία ἀνάπτυξι μου ἔχω μῆκος 0,8 — 0,9 πόν-
τους, βάρος 4-5 γραμμάρια καὶ χρώμα, ἀνταλόγως τῆς γε-
νιάς τῶν γονέων μου, ἀσπρὸ ἢ κίτρινο. Τὸ τὴ διαπλάσι ἐξωτε-
ρική ἢ ἐσωτερική ἔχει τὸ ὅμα μου δὲν σῶς περιγράφω, γιατί ὁπωδήποτε δὲν χάζετε τὴν καλὴ ἰδέα πού θὰ σχηματίζετε γιὰ μένα. Γι' αὐτὸ ἀρκούμαι νὰ σῶς περιγράψω μὲ λίγα λόγια πῶς θγῶ τὸ μεταξάι.

Κατὰ τὸ τελευταῖο στάδιό μου πού, καθὼς σῶς εἶπα παραπάνω, διαρκεῖ 10-12 μέρες, ὑστερὰ ἀπ' τὴν 8ην ἡμέρα παύω νὰ τρώω, καὶ στοὺς μεταξογό-
νους ἀβένες μου, πού τώρα φου-
σκώνουν, παράγεται τὸ μεταξάι. Ὅταν ἐγγάλω ἀπὸ τὸ στόμα μου δὴν ὑφρὴ οὐσία ἔχω μέσα μου καὶ τότε σκαρφαλώνω ἐπάνω στὰ φρύγανα πού μὴ ἔχουν το-
ποθετηθεῖ καὶ ἀρχίζω νὰ θνῶ. Ζῶ ἀπ' τοὺς ἀβένες μου τὸ με-
τάξι κ' ἄμα τελειώσω τυλίγω-
μαι σὲ τὸ ἴδιο μου μεταξάι κ' εἶσι
σχηματίζεται τὸ κουκούδι. Ἀπὸ καὶ μέσα ὑστερὰ ἀπὸ κάμποσες
μέρες θγαίνω ὡς πεταλούδα, ζῶ
12 μόνον μέρες καὶ κατ' αὐτὸ τὸ
διάστημα ἐξωτεύομαι, παντρεύ-
μαι, γεννῶ καμιά 500 αἰγὰ καὶ περὶ τὸν ἡμῆρας πού θὰ
καλὰ τὸ καθήκον μου...

Ἡ τελευταία θέλησίς μου εἶ-
ναι νὰ φυτεύετε ὅλοι σας πολ-
λὲς μοιριές γιὰ νὰ ἐρίσκω τοὺς
λῆχοντες ἀφθονοὺ φαγητὸ ὅσο
ζῶ, καὶ νὰ ἐγγάζω περισσότερὸ
μετάξι ὅποτε καὶ σῶς θὰ π' ἀ-
γοράζετε φθηνότερα...

Τὰ ζῶα, ὁμορφα ἢ ἀσχημα, μικρὰ ἢ μεγάλα, ἐπίγεια, ὀδρόβια ἢ ἀερόβια, ἔχουν τίς χαρὲς τους, τίς πίκρες τους, τίς ἀμεριμνησίαι
τους ἢ τίς φροντίδες τῆς ζωῆς, ἀκριβῶς ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι. Πολλὲς φορές ἕνα τόσο δά ἐντομό. Ἐνα χοιριτσίνο πούλακι, ἕνα
περίεργο ψάρι τῶν θυθῶν, ἕνα τερατόμορφο τετράποδο τῆς ζούγ-
κλας ἔχει τόσο καὶ τόσο εὐχάριστα ἢ δυσάρεστα πράγματα νὰ
διηγηθῇ, πού θὰ κινῶσε τὸν οἶκτο ἢ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τοῦ πιδ ἁ-
παθοῦς ἀνθρώπου. Αὐτὲς ὅλες τίς διακυμάνσεις τῆς ζωῆς, καθὼς
καὶ τοὺς ἐρωτές τους, πού πολλὰς φορές εἶνε ἀπαλοί, ἥρεμοι σὰν
ναυουριστικὸ τραγουδῖ κ' ἄλλες φορές ἄγριοι κ' αἱματοδαμμένοι
σὰν λάβρα ἡφαιστείου, σὰν τρομακτικὴ σκηνὴ θενέττας, θὰ προσ-
παθῶμε μὲ λίγα λόγια, ἀπλῶς κ' ἀληθινὰ νὰ σῶς περιγράψωμε
κάθε ἐξομμάδα στὴν παρούσα σελίδα.

Ο ανάβας

Η λαϊκή παροιμία: «Μοιάζει
σὰν τὸ ψάρι πού ἔχει
τὰ νερά τους ἐφαρμόζεται
στὸν κύριο ἀνάβα. ὁ πρῶτος
πάτερὸ ψάρι πού ὑπάρχει καὶ πού
ἔλθει στὴς λίμνες καὶ τὴν γάλα ἔ-
λθει τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς.

Αὐτὸς λοιπόν, ὁ κύριος εἶναι
πολὺ στενόχωρος καὶ τοῦ ἀρέσει
ν' ἀλλάξει τόπο διαμονῆς, γι' αὐ-
τὸ ἐκεῖ πού τὸν ἐλέπετε νὰ κο-
λυπῇ μέσα σὲ νερό, γιὰ μιὰ
στιγμὴ θγαίνει ἀπ' τὸ νερό, τι-
νάζεται καὶ παίρνει... τὰ θουὰ
γιὰ νὰ ἐρῇ κανένα δένδρο νὰ
σκαρφαλώσῃ καὶ νὰ περάσῃ τὸ
καλοκαίρι του.

Μὰ γιὰ νὰ εἴμαστε καὶ δι-
καίροι, ὁ δυστυχὴς ἀνάβας δὲν ἀ-
νεβαίνει στὰ δένδρα μόνον γιὰ τὸ
κέφι του, μὰ ἀπὸ ἀνάγκη, τὴν
ἀνάγκη νὰ ἐρῇ τὴν τροφὴ του.

Πολλὰς φορές στὰ μέρη ἐ-
κείνα τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου τὸ
θερμόμετρο ἀνεβαίνει πρὸς τὴν
δυσθεώρητα, λόγω ἀκριβῶς αὐ-
τῆς τῆς ζέσης, ἡ ἐξάτμισις τοῦ
νεροῦ εἶναι πολὺ μεγάλη καὶ εἶσι
ἀποξηραίνονται τελείως τὰ τέλ-
ματα καὶ τὰ διάφορα στάσιμα
νερά.

Ἀπὸ τὴν ἐγρῶσις αὐτὴ ὁ μόνος
πού δὲν θνῶ εἶναι ὁ ἀνά-
βας. Βγαίνει μορὶ μὲ τοὺς ὁ-
μούς του κατὰ κοπάδια στὴν
ἐρηιά καὶ μὲ τὰ κοιλιά τους
περπατοῦν πού εἶνε σκληρὰ, σὰν
ἀγκάθια ἀρχίζοντες ὅλοι παρὰ
τὴν πορεία τους διὰ μέσου τῶν
ἐρημιῶν ὡς πού νὰ ἐρῶν κανένα
δένδρο ν' ἀνεβῶν, ν' ἀναψεύ-
σουν καθαρὸ ἀέρα καὶ νὰ ἐρῶν
κάτι νὰ φάει.

Σ' αὐτὴ τὴν πορεία οἱ ἰθα-
γενεῖς τῶν μερῶν ἐκείνων τὰ πε-
ριεργὰ ψαράκια τὰ πιάνοντες
πολλά μὲ δίχτυα καὶ μὲ ἐξω-
θεργες καὶ τὰ τρώει ὡς κα-
θὼς λένε δὲ τὸ κρέας τους εἶναι
γαστριμώστατο.

Ὁ ἀνάβας μπορεῖ νὰ περπα-
τῇ ὅρες ὁλόκληρες κ' ἄμα
ἐρῇ τὸ κατάλληλο δένδρο ἀρχί-
ζει ν' ἀνεβαίνει σιγά-σιγά ὡς τὴν
κορυφὴ του. Ἐκεῖ, κρυμμένος ἀ-
νάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα του, κάνει
καρτέρι κ' ἄμα περᾷ κανένα
ἐντομό, πέφτει ἐπάνω του μὲ κα-
ταπληκτικὴν ἐπιδειξιότητα καὶ τα-
χύτητα καὶ τὸ καταπίνει.

Ἀφοῦ ἀναπαυθῇ καμιά δύο
μέρες, ὑστερὰ κατεβαίνει κ' ἀρ-
χίζει τὸ δρόμο του ψάχνοντας
νὰ ἐρῇ καμιά σταλιά νερό γιὰ
νὰ θροισθῇ λίγο. Μόλις θωπῇ-
ξῇ μέσα σὲ νερό, τὰ πνεμόνια
αὐτοῦ ἀτμοφῶν καὶ τὰ ξεραμένα
βράγχια του ἀνέωγονται.
Ἄμα κ' αὐτὸ τὸ νερὸ ἐξασπῇ,
τότε τοῦ εἶναι πάλι γιὰ νὰ ἐρῇ
κανένα δένδρο νὰ ἀναπαυθῇ καὶ
νὰ φάει κ' εἶσι κάνοντας διαρκῶς,
περᾷ τὸ καλοκαίρι του γιὰ νὰ
ἐξαγαυρίσῃ τὸ φθινόπωρο σὲ
τέλμα πού ἀφῆσε καὶ πού ἀρχί-
ζει πάλι νὰ νεύει μὲ νερό.

Τὸ περίεργο εἶναι πῶς ὁ ἀ-
νάβας ἔχει μεγάλῃ μνήμη, γιατί
ὅσο μακρὰ κ' ἂν πάει σὲ τὸ
ὅσο γυρίζῃ σὲ τὸ ἴδιο μέρος πού
ἔρθε.

Η χήνα

Οταν ἔγαν ἄνθρωπο θέλουν
σὰν τὸ πιδ κούτῳ, τὸ φω-
νάζουν ὕψιστικά: «χῆνα».
Μὰ κάνουν μεγαλὸ λάθος, γιατί
ἀντὶ νὰ τὸν ἐρίζουν τὸν παι-
νεύουν, γιατί ἡ χῆνα ὄχι μόνον
δὲν εἶναι ἀπ' τὰ κούττερα πού-
λα, ἀλλὰ καὶ πολλὰς φορές δι-
εκρίθῃ γιὰ τὴν ἐξυπνάδα της.

Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι θεωροῦ-
σαν τὴν χῆνα ὡς ἱερὸ πούλι καὶ
οἱ Ρωμαῖοι, οἱ ὁποῖοι διέτρεψαν
πολλὰς χῆνες σὲ τὸ Καπιτώλιο τὴν
εἶχαν ἀφιερῶμένη στὴν θεὰ Ἥρα.

Ὅταν οἱ Γαλάται ἐπολιόρκη-
σαν τὴ Ρώμη, ὅλοι οἱ Ρωμαῖοι,
ὅσοι μποροῦσαν νὰ φέρουν ὅπλα
κλείστηκαν σὲ τὸ Καπιτώλιο.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Γαλατῶν
Βρένδους ἔκαμε πολλὰς ἐφόδους
κατὰ τοῦ φρουρίου αὐτοῦ, ἀλλ'
ἀπεκρούετο πάντοτε, γι' αὐτὸ ἀ-
ποφάσισε νὰ κάμῃ καὶ μιὰ νυ-
κτερινὴ ἐφόδο κατὰ τὴν ὥρα πού
κοιμώταν οἱ Ρωμαῖοι.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, λοιπόν,
ἐστῆσε μεγάλης σκόλης στοὺς
δράχους τοῦ Καπιτωλίου καὶ κα-
τάρωσαν οἱ στρατιῶτες νὰ φθά-
σουν ἐντὺ τῶν ἐπαλῶν. Καὶ
ὅτ' ἐμπαῖνον καὶ μέσα, ἂν οἱ
χῆνες πού ὑπῆρχαν σὲ φρούριο
δὲν ἐβῶσαν ἀπελπιστικές φωνές,
πού ἐκτύπησαν τοὺς στρατιῶτες.
Αὐτοὶ ὄρμησαν τότε καὶ γκρέμι-
σαν τοὺς ἀντιπάλους τῶν ἀπ'
τοὺς δράχους τοῦ Καπιτωλίου.

Ἔτσι, χάρις τῆς χῆνης, ὁ Γα-
λάτης στρατηγὸς δὲν μπόρεσε νὰ
κυριεύσῃ τὸ Καπιτώλιο καὶ ἔλυσε
τὴν πολιορκία τῆς Ρώμης.

Μιὰ μέρα ἕνας πτηνοτρόφος
στὰ περίχωρα τοῦ Τουρῖνου ἐρῇ-
κε μιὰν ἀγριόχηναν πληγωμένη
σὲ φερό τὴν πῆρε, τὴν πῆγε
σὲ σπίτι του. τῆς περιποιήθηκε
τὴν πληγὴ καὶ τὴν ἐθαλε μα-
ζὶ μὲ τίς ἡμέρες κατοικίδιες χῆ-
νες του. Ὅταν ὑστερὰ ἀπὸ κάμ-
ποσον καιρὸ ἄμας πέρασε ἀπ' ἐ-
πανά ἀπ' τὸ πτηνοτροφεῖο ἕνα κο-
πάδι μὲ ἀγριόχηνες, ἡ μισοήμε-
ρωμένη πὰ χῆνα τίς εἶδε καὶ ἔ-
συγε μαζὶ τους.

Τὸν ἄλλο χρόνῳ ξαναγύρισε
σὲ πτηνοτροφεῖο τοῦ σωτήρος
της, ἀκολουθουμένη κ' ἀπὸ ἄλ-
λην ἀγριόχηναν. Ὅταν εἶδε νὰ
πλησιάζῃ τὸ παλαιὸς της κύριος,
ἀνοίξε τὰ φτερά της καὶ τὸν ὑπο-
δέχθηκε μὲ φωνὲς χαρᾶς.

Τὸ φθινόπωρὸ πάλι ξαναφυγε
μὲ τὴν συνδεδεμένη γιὰ νὰ ἐξα-
ναγυρίσῃ στὴς ἀρχὲς τῆς ἀνοι-
ξῆς μὲ τὴν παλαιὰ συντροφὴ της
καὶ μιὰ νέα ἀκόμη.

Τὸν τρίτο χρόνῳ γύρισαν μόνον
οἱ δύο νέες χῆνες, οἱ ὁποῖες
πλησιάζαν μὲ φόβον τὸν κύριο τοῦ
πτηνοτροφείου καὶ χτυπώντας τὰ
φτερά τους, ἐβγαζαν ἀπεναντι-
σμέ-
νες φωνές καὶ σὲ τέλος ἀρχίσαν
νὰ τὸν τραβοῦν ἀπ' τὸ πανταλό-
νι. Ὁ πτηνοτρόφος ἀκολούθησε
τίς δύο ἀγριόχηνες καὶ λίγο μα-
κρότερα ἀπ' τὸ πτηνοτροφεῖο του
εἶδε τὴν χῆνα πού εἶχε θερά-
πεύσει ἀπομαρτυμένη, ἔνα σά-
νι τῆς εἶχε τραπήσει τὸ κεφάλι.
Ἄσπου νὰ τὴν μετασπῇ σὲ
σπίτι του γιὰ νὰ τὴν περιποιήσῃ,
τὸ κακομοῖρο πούλι ψόφησε στὰ
χέρια του.

Ο χοῖρος

Ο χοῖρος εἶναι ἀπὸ τὰ πιδ ἀ-
κάθαρτα καὶ τὰ πιδ συχα-
μένα ζῶα, λέμε συνήθως ὁ-
ταν τὸν βλέπουμε ζωντανὸ νὰ
κυλιέται μέσα σὲ δοῦρκο ὅ-
ταν ὅμως τὸν ἀντικρύσουμε ψητὸ
στὴ σούδα, γλείφουμε τὰ δά-
χτυλά μας ἀπὸ λιχουδιά.

Τι τὰ θέλετε, ὁ ἄνθρωπος εἶ-
ναι πάντα ἀχάριστος καὶ ἐπιπό-
λαιο καὶ κρίνει τὰ πάντα μόνον
ἀπ' τὴν ἐξωτερικὴν του ὄψιν ἢ τὰ
φερσίματα, χωρὶς νὰ ἰδῇ καὶ νὰ
ἐπιβλέψῃ νὰ μᾶθῃ καὶ τίς ἐσωτε-
ρικές του ἀρετές. Ἀποδείξει δὲ
τὸν χοῖρον τὸν λέμε ἀκόμη καὶ
κούτῳ, ἐνὶ εἴναι ἐξυπνότατος.

Στὸ Μπρινουά, τὰ περίχωρα
τοῦ Παρισιῦ εἶχα τὴν μεγάλην
εὐχαρίστησι νὰ κάμω τὴν γνω-
ριμία μου μ' ἕναν περίεργο χοῖ-
ρον, τὸν χοιριτσίνο Σάφρ. Αὐτὸ
τὸ τετράποδο ἐξέπληττε μὲ τὴν ἐ-
ξυπνάδα του. Ἀκολουθοῦσε πάν-
τα τὸν ἀφέντη του, πού ἦταν ἀ-
γρονόμος καὶ ψάχνοντας μὲ τὸ
μουσοῦδι του, ἐβρίσκε μέσα στὰ
ἐσῶς τὰ μανιτάρια, τὰ ὁποῖα
ἐξερρίζονε καὶ τὸ τὰ ἔβινε. Ὅ-
ταν πλησιάζε σὲ καφενεῖο, στε-
κόταν ὀρθὸς κ' ἄμα τὸν διέ-
τασε ὁ κύριος του καθόταν σὰν
ἄνθρωπος στὴ διπλανὴ του καρέ-
κλα καὶ μὲ τὰ μπροστινά του
πόδια σήκωνε τὸ φλυτζάνι κ' ἔ-
πινε τὸ γάλα του.

Ὅταν πολλὰς φορές ὁ κύριός
του τοῦ ἔλεγε: «Πρόσεχε, θὰ σὰ
σφάζω!» ἔσκυβε τὸ κεφάλι του
τὸ χτυποῦσε μὲ τὰ μπροστινά του
πόδια καὶ γυρῶλε παρτετα-
μένα.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλ-
λίας Λουδοβίκος ὁ 11ος ἀρρά-
στησε, οἱ αὐλικοὶ τοῦ προσπα-
θεῖσαν νὰ τὸν κάνουν μὲ καθ' ἑ-
νὸν τρόπο νὰ ἐξαχθῇ τὴν μελαγχολία
του. Κόποιος ἀπ' αὐτοὺς μάζε-
ψε κάμποσα μικρὰ γουρουνάκια
καὶ τὰ γύμνασε ἀρκετάκι μῆνες
σὲ νερό. Ὅταν τὰ γουρουνάκια
ἐβῶσαν νὰ χορεύουν μὲ τὴν μου-
σική, τὰ ἐντυσε μὲ ἱπποτικά ροβ-
χα, γιγαντοῦσια, καπέλα μὲ φτε-
ρὰ καὶ σπαθὶ στὴ μέση.

Ἐν ἑνὶ ὁράδῳ πού ὁ βασιλεὺς
ἦταν στὴς καλὲς του, ζήτησε νὰ
παρουσιασθῇ ἐνώπιόν του ὁ αὐ-
λικὸς μὲ τὸν πρωτότυπο θέσσο
τῶν μικρῶν γουρουνιῶν.

Στὸ πρόσταγμα τοῦ γυμνα-
στοῦ τῶν, πὰ ἐξῆσαν τετράποδα
παρατάχθησαν κανονικά, χαίρετ-
σαν τὸν βασιλέα κ' ἄρχισαν νὰ
χορεύουν μὲ τὴν συνοδεία τῆς
μουσικῆς. Ὅταν σὲ τέλος κάθε
γυμνασμάτος ὁ γυμναστής τους
τὰ ἀνάγκαζε νὰ στέκωνται ὀρθοὶ
ἐπὶ πολλὴ ὥρα ἀρχίζαν νὰ γυρῶ-
λίζουν καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ κ' ἄλλῃ
ἢ συνοδεία τῶν γουρουνιῶν πού
διατηροῦσε σὲ ἰδιότερο διαμε-
ρισμὰ τῶν σταύλων τῶν ἀνακτό-
ρων καὶ πού τὰ μεταχειρίζονταν
ὁ βασιλεὺς στὰ κυνήγια του.

Τόσο καμικοὶ φάνηκαν αὐτοὶ οἱ
γυρῶλισμοὶ στὸν βασιλέα, πού,
ἐξεγνώσας τὴν ἀρρώστεια του
καὶ τὴ μελαγχολία, ἔσκασε στὰ
γέλια...

Ἔτσι, διαπιστοῦται γιὰ πολ-
λοστὴν ἀσφαλῶς φορὰν δὲ ἡ κα-
κὴ φύσις δὲν ἀποτελεῖ πάντοτε
καὶ ἀλάσθησι ἢ ἀναμεισθήτη
ἀπόδειξι περὶ τῆς κακῆς ποιότη-
τος. Οἱ διαρκῶς παρυσιαζόμε-
νοι ὡς παραδείγματα ρωσότητος,
γυρῶλισμοὶ κλπ. Οἱ χοῖροι ἀ-
ποδεικνύονται δὲ δὲν εἶνε ἐντε-
λὸς ἀξιοὶ τῆς φύσεως τῶν.

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΠΙΔΙΟΙ

Μικρά προβλήματα

ΟΡΘΟΝ

Η

ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

Απὸ τίς δύο λέξεις: ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ, πού συνοδεύ-
ουν κάθε κατωτέρω δημοσιευμέ-
νην φράσιν, διαγράψατε ἐκείνην
πού δὲν ἔρμυζει.

Προσέχη ὅμως, ἡ διαγραφὴ τῆς
μιάς τῶν δύο λέξεων πρέπει νὰ
γίνῃ ἐντὸς 10 δευτερολέπτων.

1.— Ἡ Λατινική εἶνε γλῶσσα
ἀρχαιότερα ἀπὸ τὴν Ἑλληνικήν:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

2.— Ὁ Βασίλειος τῆς Ἀγγλί-
ας Γεώργιος VI οἰομάζεται πρᾶ-
γματι Γεώργιος:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

3.— Ἡ Χάγη εἶνε πρωτεύουσα
τοῦ Βελγίου:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

4.— Ἡ Εὐνομία, ἡ Δίκη καὶ
ἡ Εἰρήνη, ἦσαν τρεῖς ἐκ τῶν ἐν-
νέα Μουσῶν τῆς ἀρχαίας ἑλλη-
νικῆς μυθολογίας:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

5.— Ἡ ἀγγλικὴ αὐτοκρατορία
καταλαμβάνει τὸ ἐν τρίτον τῆς
ὕψλης:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

6.— Ἡ Ἀγγλία κάνει τὴν με-
γαλύτεραν καταναλώσιν ζύθου:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

7. Τὸ Κοχινούρ εἶνε ἀγριὸν
σαρκοφάγον θηρίον:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

8.— Ἡ Σινική γλῶσσα εἶνε
ἐκείνη πού ὁμιλεῖται περισσότε-
ρον ἐπὶ τῆς ὕψλης:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

9.— Ἡ ἀγγλικὴ αὐτοκρατορία
κατοικεῖται ἀπὸ τὸ ἐν τέταρτον
τοῦ ὅλου τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ὕψ-
λης:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

10.— Ἡ Μοζαμβίκη τῆς Ἀ-
φρικῆς ἀποτελεῖ ἀγγλικὴν ἀ-
ποικίαν:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

11.— Ὁ Αἰγύπτιος εἶνε ζωῶ-
ν τὸν ἐσθιωτικὸν κύκλον:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

12.— Ὁ κροκόδειλος εἶναι
περισσότερον εἰκοσι χρόνια:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

Η ΠΑΡΟΙΜΙΑ

(ΑΙΘΜΟΣ : 2)

A=1	I=9	P=17
B=2	K=10	S=18
G=3	L=11	T=19
D=4	M=12	Y=20
E=5	N=13	F=21
Z=6	O=14	X=22
H=7	Q=15	Ψ=23
Θ=8	Π=16	Ω=24

Βασίζόμενοι στοὺς ἀριθμοὺς
πού ἀντιστοιχοῦν εἰς κάθε γράμ-
μα τοῦ ἀλφαβήτου, εἰς τὸν ἀνω-
τέρω δημοσιευόμενον πίνακα,
πρρραπαθήστε νὰ ἀνακαλύψετε
τὴν παροιμίαν πού κρύβεται, πῶς
ἀπὸ τοὺς διαφόρους κατατά-
ρω δημοσιευόμενους ἀριθμοὺς :

15161 — 52011 — 11115
20131 — 61511 — 11159
16519 — 59131 — 59117
35913 — 11471 — 45172
4187

Π.χ. 16151 — 11518 = 16.15.
11.15.18=

ΠΟΛΟΣ.

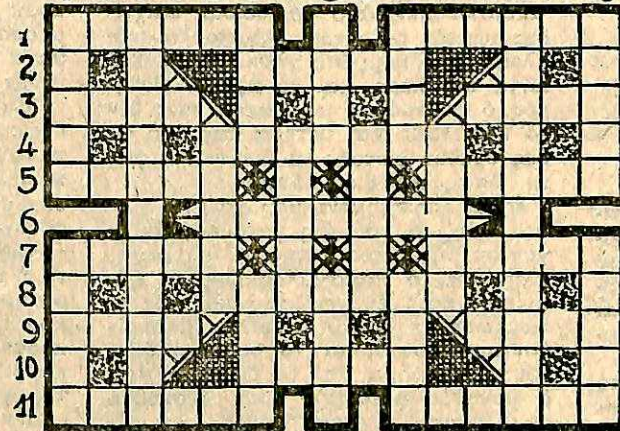
Σταυρόλεξον 12ον

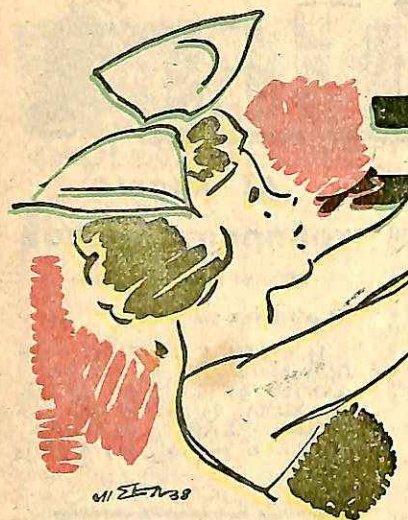
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Πολύτιμος λίθος. — Τὰ πιδ
ὀνομαστὰ πούρα, εἶναι τὰ πούρα
τῆς...
2. Τὸ φθᾶσαν στὴν πλῆγην ἀνά-
πτυσιν τοῦ καὶ κατὰλληλον πρὸς
δρῆψιν (πληθυντικός).
3. Ἐκτασίς καλυπτομένη ὑπὸ
ἀθαβοῦς λιμνάζοντος ὕδατος. —

μὴ πράξη τι. — Ἀποτελεῖ τὸ
κέντρον κάθε πόλεως, μικρῆς ἢ
μεγάλης.
3. Ἐπιφέρω μεγάλην καταστρο-
φή, ἰδίᾳ εἰς ἀνθρώπους.
5. Ἀρχαῖος φιλόσοφος, ἰδρυ-
τῆς τῆς Στωϊκῆς σχολῆς.
6. Ἀπαλλάσσω τινὰ ἀπὸ κινδύ-
νου καταστροφῆς ἢ θανάτου. —

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Και όλίγη φυσιολογία Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ ΝΟΙΩΘΕΙ ΟΣΑ ΛΕΓΕΙ;

Ποιος από σας, αγαπητά μου παιδιά, δεν έχει ιδιό αυτό το άριστοκρατικό και ποικιλόχρωμο πουλί που, μ' όλο που είναι, χωρίς καμμιάν αντίρρηση, το μόνο πουλί που καταγγέται από μακρινές χώρες, έχει κατακλύσει ολόκληρη την Ευρώπη;

Κι' ακόμα πόσοι από σας δεν το έχουν ακούσει να έκστομιζει διάφορες λέξεις ή φράσεις, με τη θραχνή εκείνη φωνή του;

Τό όμορφο λοιπόν και ξευπνο αυτό πουλί, δεν είναι αγαπητό μόνο στον παιδικό κόσμο, αλλά και στους μεγάλους, γιατί ή συντροφιά ενός παπαγάλου και πιό ευχάριστη είναι και πιό διάφορη από των άλλων πουλιών ή ζώων και προ παντός δεν είναι τόσο μονότονη.

Συγχρόνως όμως το ευχάριστο και... κοιμωμένο αυτό πουλί αποτελεί, και σήμερα ακόμα, αίνιγμα για την επιστήμη.

«Καταλαβαίνει, άρα γε, ο παπαγάλος, ό,τι και όσα λέγει;»

Κι' έπειτα, «γιατί μόνο ο παπαγάλος, απ' όλα τ' άλλα, τά κάθε είδους ζώα, μπορεί και μιλεί;»

Νά, δυό έρωτήματα μεγάλου ενδιαφέροντος, που εις μάτην περιμένουν μία συγκεκριμένη απάντηση.

Όστόσο, πολλές φορές έχει παρατηρηθί ότι ο φλόαρος αυτός φτερωτός φιλαράκος μας, κατορθώνει να λέγει ακριβώς εκείνο που έννοει.

Θά σας διηγηθώ μερικά έπεισόδια, που θά σας πείσουν και σας, ότι πολλές φορές, ό κ. Ψιττακός, όπως λέγεται στην άρχαία ελληνική ο παπαγάλος, δεν μιλά, έτσι... στά κουτουρού.

Ένας Γάλλος διανοούμενος, που έμεινε πολλά χρόνια στη Βόρειο Αμερική, είχε έναν παπαγάλο που είχε την ιδιότητα να μη μπορεί να υποφέρει τα ρεύματα. Κάθε φορά, λοιπόν, που ό ύπνρετης, ερχοόσε ανοιχτή την πόρτα του δωματίου όπου έμεινε, ο παπαγάλος άγριεμένος άρχιζε τις φωνάρες:

«Κλείστε την πόρτα», «κλείστε την πόρτα» και μαζί εξεστόμιζε και κάποια όριαία που είχε μάθει.

Ό Ιδιότροπος, λοιπόν, αυτός παπαγάλος είχε ιδιαίτερες και έξαιρετικά φιλικές σχέσεις με μίαν απ' τις

γατούλες του σπιτιού, που τις διέκοψε όμως έξ άφορμής του παρακάτω έπεισοδίου:

Μιά μέρα, καθώς ό παπαγάλος διώρθωνε την τουαλέττα του, που τσαλακώθηκε από τά πολλά παιχνίδια με την φίλη του, ή γατούλα του κλεψε ένα κομμάτι γλυκίσματος και πήγε πιό πέρα και τό έφαγε. Πονηρός ό φιλαράκος μας έκαμε πώς δεν τό κατάλαβε και ύστερα από δυό ώρες σχεδόν φώναξε με θωπευτική φωνή, όπως συνήθιζε πάντοτε:

«Γάτε, αγαπημένη μου γάτε!»

Κι' ένψ ή καυμένη γατούλα, ακούγοντας την γνωστή της φιλική φωνή, πλησίασε, ό παπαγάλος ώρμησε ξαφνικά κατ' έπάνω της και της έδάγκωσε με δύναμη τ' αúτι. Νιαουρίζοντας κλαψιάρικα τό δύστυχο ζώο, έφυγε γρήγορα απ' τό δωμάτιο, ένψ ό πονηρός φτερωτός ήρωας έξεπούσε σέ χάχανα, ευχαριστημένος.

«Χά, χά, χά! Καλά σοú την κατάφερα». Κι' από τότε ποτέ δεν την ξαναφώναξε «αγαπημένη».

Έκτός όμως από τις περιπτώσεις αυτές κι' άλλοι σοφοί και γνωστοί έχουν παραδεχθί πώς ό παπαγάλος νοιώθει όλα όσα λέγει. Ένας απ' αυτούς είναι κι' ό μεγάλος Γερμανός φυσιολόγος, Ιατρός Κάρολ Ρούς, που με πολλή επιτυχία έκαλλιέργησε την μνήμη των παπαγάλων του.

Όλοι άνεξαίρετως οι παπαγάλοι του δεν έκαναν ποτέ λάθος, όταν κάθε πρωί προσφωνούσαν τον κύριό τους, να τοú πουν «καλή μέρα», και «καλησπέρα» τό άπόγευμα. Πιό ξευπνος απ' όλους τους παπαγάλους του ήταν ό Ζακόμπ, όπως τον έλεγε, ό όποιος έμαθε να μετρά ως τά 8. Όταν ό γιατρός του έπρόσφερε καρύδια στην άνοιχτή παλάμη του και τόν ρωτούσε πόσα ήταν, ό παπαγάλος ποτέ δεν έκανε λάθος στην άρίθμηση. Τό πιό περίεργο δέ είναι ότι ό Ζακόμπ έμαθε πολλές λέξεις σέ τρεις γλώσσες. Στη γερμανική, στην άγγλική

και στη γαλλική. Από τις πρώτες μάλιστα λέξεις του έπισκέπτου, άνεγνώριζε την έννικότητά του και τόν προσφωνούσε αναλόγως.

Σιγά-σιγά τό μνημονικό του Ζακόμπ άναπτύχθηκε τόσο πολύ, ώστε μπορούσε ν' άπαγγέλλη έκτενή ποιήματα και να μαθαίνη φράσεις έως πενήντα λέξεις.

Έπίσης ό Άγγλος φυσιολόγος Γεώργιος Ρομόμ διηγείται ότι ένας παπαγάλος του, κάθε φορά που έβλεπε μία κυρία της παληάς έποχής να σηκώνη, όπως συνήθιζαν, τη μακρυνά φούστα της, έφώναζε μισοειρωνικά: «Άφρσέ την να σέρνεται. Η ύπνρετρια θά την ξεσκόνιση». Άν δέ παρατηρούσε κανέναν μπροστά του μικρά παιδιά, τά ύπερασπιζόταν άπρόσκλητος, λέγοντας: «Μην κακοκαρδίζης τό παιδί. Θά τό κάμης να κλάψη».

Δέν είναι άνάγκη θέβαια, αγαπητά μου παιδιά, να σας αναφέρω κι' άλλα παραδείγματα, με τά όποια αποδεικνύεται πώς οι παπαγάλοι οι πιό έξυπνοι τουλάχιστον, νοιώθουν όσα λέγουν.

Τό άκατανόητο ωστόσο για τους έπιστήμονας είναι, γιατί, ένψ ό παπαγάλος μπορεί να μάθη να μιλή, ό πύθκος που τόσος πλησιάζει στον άνθρωπο κι' ό σκύλος που είναι έξυπνος και όλο κάνει παρέα με τον άνθρωπο, είναι άνάξιο να μιμηθούν την ανθρώπινη όμιλία;

Μερικοί σοφοί λένε, πώς ό έγκέφαλος του παπαγάλου είναι όγκώδης και περιέχει όργανα άνάλογα μ' εκείνα που στους ανθρώπους θεωρούνται ως τά κέντρα της μνήμης, της όμιλίας και της μιμήσεως.

Όλα αυτά όμως είνε ύποθέσεις. Τό πιό σωστό, λοιπόν, είναι να παραδεχθούμε τό άπλούστερο: «Γιατί ό παπαγάλος όμιλεί; Γιατί έχει τό χάρισμα του όμιλείν». Κι' αυτό νομίζω είναι τό πάλν.

ΕΠΗ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρούλης: Πόσο λυπάμαι τά καυμένα τά ψαράκια, μπαμπά. Μά τη βροχή που έπιασε θά γίνουν μουσάβι...

Η φίλη των πονεμένων

Η έκλεκτή λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από τό ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντ' από της παρούσης σελίδος σε όσες έκ των άναγνωστών μας της έμπιστεύονται έναν ψυχικό τους πόνο ή μίαν αίσθηματική τους περίπεια, για την όποιαν θά είχαν άνάγκη κάποιας συμβούλης.

ΛΙΛΙΑΝΑ Ρ.

Μην άνησυχής, μικρούλα μου. Έτσι είναι τό ριζικό έμάς των γυναικών: να μάς ζητούν τά πάντα και να μάς παραχωρούν έλάχιστα. Και... — σκύψε να σοú πώ στ' άφτάκι σου κάτι... — και πρέπει νάμαστε εύχυσμένες όταν μάς ζηλεύουν, όταν ύποφέρουν έάνκυττάξουμε άλλους, όταν μάς θέλουν άποκλειστικά δική τους. Αυτά όλα είνε σημάδια — όχι πάντα, θέβαια, αλλά... στις περισσότερες φορές, τουλάχιστον — ότι μάς αγαπούν...

Αυτά, ως πρόλογος. Άς έρθουμε, τώρα, ειδικότερα στην δική σου περίπτωση:

«Είμαι δεκαεπτά έτών, μου γράφεις. Πρό τεσσάρων μηνών έγνώρισα κάποιον νέο είκοσιέξη έτών, τον όποιον αγαπήσα και αγαπώ τρελλά. Μ' αγαπά και μου ύπόσχεται να με πάρη. Οι δικοί μου όλοι τό ξέρουν, καθώς και όλγιοι οι δικοί του.»

Έ, αυτό δεν σε ίκανοποιεί; «Όταν ένας νέος προβαίνει σε τέτοια διαθέματα, θά πη πως αγαπά σοβαρά, παιδί μου. Γι' αυτό κιόλας σε ζηλεύει, όπως μου παραπονείσαι παρακάτω. Έπειδή όμως αγαπά έσένα, δεν σημαίνει ότι τρελλαίνεται και με τό οικογενειακό σου περιβάλλον. Σε πολλές διασκεδάσεις, λές, όπου πληγνεις με τους γονείς σου, δεν έρχεται... Γιατί να μην παραδεχθής ότι δεν έρχεται έπειδή θά στενοχωρηται γιατί δεν θά μπορεί να σοú μιλή έλεύθερα, γιατί θά είναι ύποχρεωμένος να καλοπιάνη και να φαίνεται ευχάριστος στους δικούς σου, πράγμα που ίσως ν' άντιβαίνει στον χαρακτήρα του;...

Έχω την ιδέα ότι αν ήξερε πώς δεν θρίσκεσαι με τους γονείς σου... έ, τότε θά έρχόταν! Γιατί δεν θά ήταν σίγουρος ότι έχεις καλούς φύλακες...

Έπειτα, τά σημερινά νειάτα έχουν μερικά άλλόκοτες ιδέες. Φοβούνται να μην παρεξηγηθούν τρέχοντας διαρκώς πίσω από την αγαπημένη τους, να μη γίνουν «τύποι» όπως λένε... Στην έποχή μου, θέβαια, ήσαν διαφορετικά τά πράγματα, αλλά... ζούμε στην σημερινή έποχή και όχι στην έποχή μου.

Όποτε, ήσυχασε. Έάν τά πράγματα είνε όπως μου τά γράφεις, σ' αγαπά... ή τουλάχιστον από σένα έξαρτάται να σ' αγαπήση άκόμη περισσότερο: φθάνει να μη θάζης κακές ιδέες με τό νοú σου, και να μην τον γκρινιάζης, αλλά να σε βλέπη πάντοτε πρόσχαρη, κεφατή, — ίδια εικόνα της χαράς της ζωής.

ΚΑΜΕΛΙΑ

Νά και μία φίλη μου που βρίσκεται σ' ένα φοβερό δίλημμα. Έτυχε ν' αγαπήση έναν πολύ μικρότερό της στην ήλικία — ούτε στρατιώτης δεν έχει πάει άκόμη — την άγνόησε κι' αυτός παράφορα, κι' ή φίλη μου ή Καμέλια δεν ξέρει τί να κάνει!

Καταλαβαίνει πώς ό γάμος της με τον αγαπημένο της δεν θά ήταν ταιριαστός. Ιία πολλούς λόγους, θέβαια — ζητήματα οικονομικά, ζητήματα χαρακτήρων — κυρίως όμως ένεκα της διαφοράς της ήλικίας. Αυτός ως τόσο άπειλεί πως θ' αυτοκτονήση εάν δεν την πάρη. Φοβερό δίλημμα, δεν είν' έτσι;

Κι' όμως, ή φίλη μου ή Καμέλια θρήκε την μόνη σωστή λύσι, χωρίς να τό καταλάβη ούτε ή ίδια.

«Τούδωσα ένα χρόνο προθεσμία — μου γράφει για να μελετήση καλά τον εαυτό του, χωρίς να με δη διόλου, χωρίς να μου γράψη, θέβαια πώς έτσι ίσως με ξεχάση...»

Έ, λοιπόν, έκανες πολύ καλά, Καμέλια μου. Αυτό έπρεπε να κάνης, αυτό θά έκανε κάθε φρόνιμος άνθρωπος στη θέση σου. Φθάνει... να έπιμείνης στην άπόφασί σου, και να μην την παραδής πρώτη έσύ. Κι' εάν, ύστερ' από ένα χρόνο, ό αγαπημένος σου είνε έξ ίσου φλογερά έρωτευμένος μαζί σου, όσο τώρα, τότε... τότε θ' άποτελμ ή εξαίρεσι, μικρή μου φίλη, όποτε θά μπορείς να σκεφθής σοβαρά για την έννοιά σας.

Θ. Σ.

Η περίπτωση του φίλου μου Θ. Σ. είναι κάπως πρωτότυπη.

Μου γράφει: «Είμαι μαθητής του Γυμνασίου. Έφτέος τον Αύγουστο αγαπήσα ένα κορίτσι πολύ ώραίο 17 έτών, τό όποιο με έχει αγαπήσει και αυτό όπερβολικά. Δεν της άπεκάλυψα όμως ότι είχα άλλοτε κάποια φίλη με την όποια όμως δεν με συνδέει τίποτε πιά... Άν τό μάθη; κλπ.»

Τί να κάνης;

Μά, άπλούστατα: όταν ή μικρή σου αγαπημένη μάθη τά παληά σου κατορθώματα, θά της πής, καλέ μου φίλε, ότι... τώρα που αγαπήσες αυτήν κατάλαβες ότι αληθινά δεν είχες αγαπήσει ποτέ άλλοτε. Πιστεύω να μην είναι ψέματα αυτό. Κι' εάν είναι όμως... δεν πειράζει! Καλά να πάθη ή μικρή σου φίλη, άφοú θά έχη την άφέλεια να σοú ζητη λόγο για τό παρελθόν!

Οι περιπέτειες Άριστείδη του Άτυχού ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΤΡΑΜ

(Συνέχεια από τη σελίδα 17).

είπε έντός του και έτοιμαζόταν να άναπνεύση — όταν από την τσάντα φεύ! έβγήκε έκατοστάρικο. Τό είδε ό εισπράκτωρ, έσκυθρώπασε, έκύτταξε την τσάντα του κι' έξύνισε τα μούτρα.

—Δέν έχετε ψιλά;
—Δέν έχω, είτε ή Λουλού.

—Και τί θά γίνη τώρα;
Έγύρισε ή κοπέλλα και έρριξε βλέμα έρωτηματικό στον Άτυχό. Άλλά εκείνος... αγόρασε αγρόν. Κατέβαλλε άγωνιώδη προσπάθειαν να κάνει τό κορόιδο. Έγύρισε, δηλαδή, τό κεφάλι προς τά έξω και παρακολουθούσε έναν κουλουροπάλην, με τόσο ένδιαφέρον, σαν να έπρόκειτο περί του τέρατος της Άποκαλύψεως. Άλλά από την έμβριθή του παρατήρησιν τόν άπέσπασε ή φωνή της μούρας που ώμιλούσε διά του στόματος του εισπράκτορος:

—Ψίτ, κύριος!
—Τί συμβαίνει;
—Δέν έχεις έσύ ψιλά;
—Γιατί;
—Γιατί ή δεσποινίς έχει έκατοστά-

ρικο.
Πάγον εάν έρριχνε κανείς στην πλάτη του δεν θά άνταρίχιζε έτσι ό Άτυχός. Κατάρθωσε να πη:

—Έ, και λοιπόν;
Έπενέβη ή Λουλούσι:

—Πλήρωσε τον καύμενε. Τό ίδιο κά-

νει...
Έξαλλος έσηκώθηκε έπάνω ό Άτυχός. Η άτελπία τόν είχε όπλίσει με θάρρος άκατάχρητον:

—Δέν ντρέπεται, βρέ; Είσαι εισπράκτωρ και δεν έχεις να χαλάσης ένα έκατοστάρικο;

—Κύριε...

—Αυτό που σοú λέω!

—Άφοú δεν έχω!

—Τόν κακό σου τόν καιρό! Όλόκληρη έταιρεία τόσα λεφτά μαζεύετε τη μέρα και δεν έχετε ψιλά ένα έκατοστάρικο, λοιπούτες! Παληανθρώποι!

Άγριογούστες!

—Άκου να σοú πω!

—Σκαμός!

—Θά στην σπάτω την μούρη!

—Τόν κακό σου τόν καιρό. Άκούς να μην έχη ένα έκατοστάρικο. Ζών!...

Δέν έπρόφτασε να συνεχίση ό Άτυχός και ό εισπράκτωρ τόν έβούτηξε από τόν γιακά. Κραυγήν άτελπίας έθγαλε ή Λουλού. Ό κόσμος έσηκώθη απ' τά καθίσματά του. Τό τραμ έσταμάτησε. Άστουφλάξ έσπευσε έπι τόπου. Άλλά ως που να φτάση, τά μουτρα του Άριστείδη είχαν γίνει μαύρα απ' τις γροδιές.

Όλοι οι έπιβάται έπροθυμοποιήσαν να δώσουν πληροφορίας. Ό άστουφλάξ όμως έπιασε τόν Άτυχό και τόν εισπράκτορα και τους έπήγε στο αυτόφωρον. Έπήγαν και πολλοί μάρτυρες μαζί. Ήκουσε ό πταισματοδίκης τό έπεισόδιον και άπεφάσισε:

—Πενήντα δραχμές πρόστιμον.

—Πώς; χωρίςσεν ό Άτυχός.

—Κουφός είσαι;

—Όχι. Δεν ήταν κουφός. Άλλά είχα μία δραχμή όλη κι' όλη. Έφ' ό και όδηγήθη εις τό φρέσκο, καταρώμενη την μούραν του, τό ραντεβού, την Λουλού, τόν γάμον, εισπράκτορας και έκατοστάρικα...

ΡΕΑ Ρ.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Μυστικά Ήραιότητος όπου κἀνουν τὰς Γαλλίδας Παρμουςμίας Περιφήμους

Αί κομψαί Γαλλίδες εἶνε ἀναμφιδόλως ἀφαστοί εἰς τὴν τέχνην τοῦ μακιγιαρίσματος. Τὸ τελευταῖο τους μυστικὸ συνίσταται εἰς τὴν χρῆσιν μιᾶς νέας πούδρας «ἀεροποιημένης». Μία πούδρα 10 φορές λειοτέρα ἀπὸ ὅ,τι θὰ μπορούσε κανεῖς νὰ φαντασθῇ γιὰ δυνατόν. Παρασκευασμένη κατὰ ἓνα νέον τρόπον καθίσταται τὸσον ἐλαφρά, ὥστε ἀπλώνεται κανονικῶς καὶ ἐνισχύει ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σὰν ἓνα ἀδιόρατο πέπλο φαιδύρας. Δίδει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα φυσικὴν ὄψιν ὡραϊότητος καὶ ἀπὸ τὰς πλεονεξίας αὐτῆς, πολλὰ διαφορετικὴν εἰς τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀπὸ τὰς βαρεῖας πούδρας, περασμένης μόδας, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν μακιγιαρίσματος. Αὐτὸς ὁ νέος τρόπος ἀεροποιήσεως χρησιμοποιοῖται τώρα εἰς τὴν παρασκευὴν τῆς πούδρας Τοκαλόν... καὶ ἡ πούδρα Τοκαλόν περιέχει moussé de cœque, ἡ ὁποία τὴν κἀνει νὰ κρατᾷ ὅλην τὴν ἡμέραν. Ὁ ἀνεμὸς, ἡ βροχὴ καὶ ἡ ἐφίδρωσις κατὰ τὴν ὥραν δὲν δύνανται νὰ χαλάσουν τὸ θαυμάσιον χρῶμα ὅπου δίδει ἡ πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατε τὸ μυστικὸν ὡραϊότητος τῶν Γαλλίδων, τὴν «ἀεροποιημένην» πούδραν Τοκαλόν.

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

Φύη

Μιά ζωντανή θεά πρό 2.500 ἐτῶν

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 7)
λευαν στὰ ἐργαστήρια τῶν γλυπτῶν τ' ἀγάλματα τῶν Ἀρμοδίου καὶ τοῦ Ἀριστογείτονος. Ὁ Ἰππίας καθότανε στὰ καρφὰ βασιλεύοντας ἀπάνω στὴν Ἀκρόπολι. Ἀναγκάστηκε νὰ διώξῃ τὰ παιδιὰ τοῦ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ τ' ἀσφαλίσῃ, ἀλλὰ τοῦ τᾶπιασαν αἰχμάλωτα. Ὁ κίνδυνος ἐξύγνωνε. Ἡ Φύη ἐπῆρε τὸν Ἰππίαν νὰ τὸν σώσῃ στὰ Μεσόγεια. Κι' ἐκεῖ ὁ μὲν δὲν ἦταν αἰγούρου ἄστυλο. Ὁ Ἰππίας ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀσία καὶ τῆς ἐπρότεινε νὰ φύγῃ κι' ἐκείνη μαζὶ του. Ἀλλὰ, δὲν τὸ δέχτηκε.

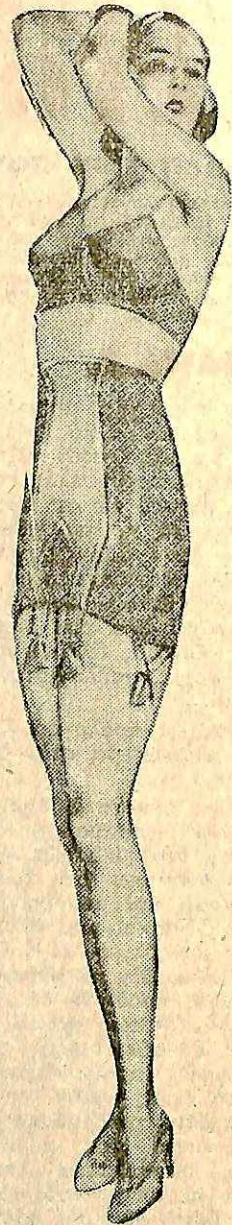
—Ὅχι! Θὰ μείνω! ἐπρόφερε μὲ πικρὴ ἀποφασιστικότητα.

Μὲ δόλοσπρα τὰ πλούσια μαλλιά της καὶ στηλὸ πάντα τὸ θεϊκὸ της παράστημα ἐπῆγαινε στὸν τρύγο κι' ἐπέβλεπε τὰ κορίτσια στ' ἀμπελάκι ποὺ εἶχε κληρονομήσει

ἀπὸ τὸν πατέρα της. Μὲ ὅλο δὲ τὸ ἀπλό ντύσιμό της, οἱ χωριατοπούλες τῆς Παιανίας τὴν ἐσέβοντο καὶ τὴν ἔτρεμαν σὰν θεά. Τὸ ἴδιο κι' οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ γι' αὐτὸ δὲν τόλμησαν νὰ τὴν πειράξουν οὔτε κἀν ὅταν ὁ Ἰππίας ἔφερε στὸ Μαραθῶνα τὸν Περσικὸ στρατὸ τοῦ Δαρείου γιὰ ἐκδίκησι. Ἡ Φύη ζούσε ἀκόμα τότε καὶ τῆς κακοφάνηκε βαρεῖά τὸ ἀπαίσιο ἄγγελο. Δεήθηκε στὴν Ἀθηνᾶ νὰ νικήσουν τὰ θῦλα τῶν Ἑλλήνων, γιὰ τὴν ντροπιασμένη δόξα δὲν τὴν χωροῦσε ἡ μεγάλη της ψυχὴ. Καὶ τὴν ὥρα ποὺ κυκλοφόρησε ἡ χαρμόσυνη εἰδησιὸς ὅτι οἱ Πέρσαι καταστράφηκαν καὶ μαζὶ τοὺς σκοτώθηκε καὶ ὁ Ἰππίας, ἡ Φύη ξανά προσευχήθηκε στὴ θεά:

—Αἶ, τώρα ἂς πεθάνω εὐχαριστημένη κι' ἐγώ, γιὰ τὴν τελείωσιν ὡς ἐδῶ τὸ κακό!...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Τὸ τελειότερον
ἀτελιέ
ΚΟΡΣΕΔΩΝ
ΝΙΤΣΑΣ ΜΠΟΥΖΟΥΡΑ

Ἑρμού καὶ Εὐαγγελιστρίας 4
Ἐφαρμοζεῖ τὰ νέα μοντέλλα Παρισίων εἰδικῶς δι' αὐτὸ σταλέντα.

ΑΡΙΣΤ. ΚΩΣΤΟΥΛΑΣ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ—
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Τέως βοηθὸς δερματολογικῶν κλινικῶν τῶν Νοσοκ. Charité καὶ Virchowki τοῦ Βερολίνου. Κοινοτῶν 22 τηλ. 21-854.

ΝΥΧΤΕΣ ΥΠΟΚΟΣΜΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 63)

καὶ τὸ μέγαρο τοῦ τραπέζιτη θυθίστηκε στὸ σκοτάδι. Τότε ὅλοι οἱ καλεσμένοι ἄρχισαν νὰ ρωτοῦν ποῦ ὤφειλετο αὐτό. Ἡ φωνὴ τοῦ Τσάρλς Μέγκμαν ἀκούστηκε ξαφνικὰ ποὺ ἔλεγε πὼς κάποιο θραχυκύκλωμα θὰ εἶχε γίνει. Καὶ ἔδωσε ἐντολὴ στοὺς ὑπηρετὲς τοῦ μὲ τὸν ἀναπτήρα τοῦ ἀναμμένου στὸ χέρι, ν' ἀνάψουν τὰ κηροπήγια ἕως ὅτου ἡ βλάβη θὰ διορθώνετο. Τηλεφώνησε ὅστερα στὴν ἡλεκτρικὴ ἐταιρεία.

Πέρασαν ὀκτὼ ἀκριβῶς λεπτά. Τὰ φῶνα μονομιάς ξανάναψαν καὶ στὸ μεγάλο χῶλλο τοῦ μεγάρου ἀκούστηκε μιὰ γυναικεία φωνή.

—Ψηλά τὰ χέρια!

Ἡ φωνὴ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ξανθῆς οἰκοδεσποίνης, καὶ ἀποτεινόνταν σὲ τρεῖς ἀνθρώπους, ποὺ, ἔχοντας βάλει ἐπάνω ἀπὸ τὰ σιμόνι τους τὰ ἀδιάβροχά τους καὶ τὰ καπέλλα τους, ἦσαν ἔτοιμοι νὰ φύγουν...

Ὅλοι οἱ καλεσμένοι ἔτρεξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἡ γυναῖκα μὲ τὸ πιστόλι συνέχισε:

—Ἀγαπητοί μου Πάτ, Τζὲ καὶ Μπόμπ... Ὁ, ἐξαιούξιν, μίστερ Μάι Ἀλλαν, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς πῶ ὅτι εἶστε πολλὴ κνῦτοι νὰ νομίζετε πὼς τὸ γυαλὶ ποὺ κρατᾶτε στὴν τσέπη σας εἶνε διαμάντι τῆς Φαλούνης. Εἶστε πολλὴ γελασμένοι ἀν' ἐξακολούθητε νὰ πιστεύετε πὼς τὰ φῶτα τοῦ μεγάρου ἐσθυσαν ἀπὸ βλάβη καὶ τὸ κυριώτερο πὼς εἶμαι ἡ κ. Μέγκμαν. Ὅχι, ὅχι ἀγαπητοί μου. Δὲν εἶμαι παρὰ ἡ ντέκεντιβ Ντάννυ Λέγκερ, ποὺ ζητοῦσα ἀπὸ καιρὸ ἐναντίον σας μιὰν ἀπόδειξι ἀπ' αὐτή. Κι' ὅπως βλέπετε, τὴν ἔχω!

Τὰ πρόσωπα τῶν τριῶν γκαγκστερς ἐγέμισαν λύσσα. Ἐκείνη συνέχισε:

—Σκεφθῆτε ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ ἀφήσατε πληγωμένο τὸν κ. Μπέγκμαν σπῆτι του, ὁ ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος τῆς ὑπηρεσίας στὴν ὁποίαν ἐργάζομαι, ἐπέσκηφθη γιὰ ν' ἀνακρίνῃ τὸν κ. διευθυντή. Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε τότε τὰ διατρέξαντα, καὶ ἡ περιπτωσις ἐμοῖαζε καταπληκτικὰ μὲ ἐκείνην ποὺ εἶχατε σκαρώσει πέραι στὸ Σινάγο. Μέσα στὸ μπερ ποὺ τὰ λέγατε, ἦταν καὶ μιὰ μελαχροινὴ σαντζα, ἡ Τζὲαν. Θυμᾶστε; Ἐ, ἡ Τζὲαν, φίλοι μου, ἦμουν ἐγώ, μὲ δὲν μπορούσα νὰ σᾶς ἐνοχοποιήσω τότε, γιὰ τὸ δὲν εἶχα ἀποδείξεις γιὰ τὸ φόνον μετὰ ληστείας τοῦ Τζὼρτζ Μιούθμ. Χάρις, λοιπόν, στὴν ἐμπνευσι ποὺ εἶχα νὰ γίνω γιὰ λίγον καιρὸ κυρία τραπέζιτου, καὶ χάρις στὸ κόλπο τοῦ διαμαν-

Μὴν παίζετε
μὲ τὸν ἥλιο.

Ὁ ἥλιος εἶναι φάρμακο. Γι' αὐτὸ καὶ θέλει προσοχή. Χαρεῖτε τὸν ἥλιο, τώρα τὸ καλοκαίρι, ποὺ θὰ σᾶς χαρίσῃ ὑγεία, προφυλαχθεῖτε ὅμως ἀπὸ τὴν ἡλίαση, τὰ ἡλιοκάματα καὶ τὴς ὑπερχρωμίες. Γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὸ ὡραῖο μελαψὸ χρῶμα τῆς ἀκρογιαλίας καὶ γενικῶς τῆς ἐξοχῆς χωρὶς ἐγκαύματα, ἡλιοκάματα καὶ πυρετούς, συμβουλευθεῖτε τὴν ACADEMIE DE BEAUTE MME KETTY, Ἀθῆναι, Ἑρμού 35 Τηλ. 22-088. Κρέμες καὶ Λοσιὸν εἰδικές: Γιὰ τὴν ἐξοχή (τὸ βουνό, τ' ἀκρογιάλι), τὰ σπῶρ, τὴς ἡλιοθεραπείας καὶ γιὰ θεραπεία τῶν ἡλιοκαμάτων.

ΜΗΝ ΠΑΙΖΕΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ!

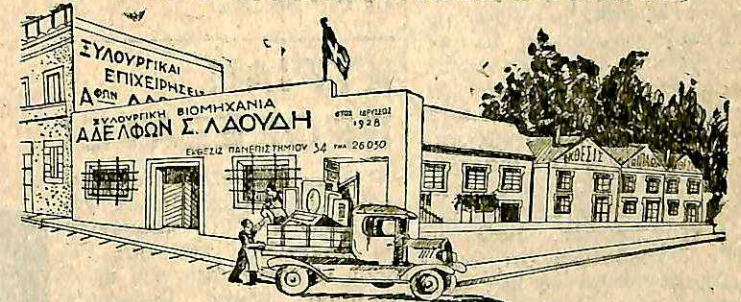
τιοῦ ποὺ μοῦ ὑπέδειξε ὁ ἀρχηγός, κι' ἀκόμα χάρις στὴν ἐλαφρὰ διάλυσι τοῦ φωσφόρου μὲ τὴν ὁποία σᾶς ἄλειψα στὴς πλάτες τῶν σακκαμιῶν ὅταν σᾶς ὑποδέχθηκα, καὶ ἡ ὁποία μέλα στὸ σκοτάδι θὰ μᾶς εἴδεινε κάθε κίνησί σας, φαίνεται δὲ ἀπὸ ἀπόστασι 8 τὸ ὀλιγώτερο μέτρων, γι' αὐτὸ δὲν μπορούσατε νὰ δῆτε ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου τὴν πλάτη ποὺ ἐφεγγε κι' εἶσι πέσατε στὴν παγίδα.

Ὁ Τζὲ τράβηξε μὲ λύσσα τὸ πιστόλι του. Ἐνα ἐπιδέξιο ὅμως χτύπημα ποὺ τοῦδωσε μιὰ σφαῖρα τῆς Ντάννυ Λέγκερ τοῦ τὸ πέταξε κάτω. Τὴν ἴδια στιγμή, οἱ δύο κύριοι ποὺ εἶχαν φανῇ γνωστοὶ στὸν Μπόμπ, τοὺς πέρασαν τὴς χειροπέδες καὶ τοὺς παρέδωσαν σὲ μιὰν ομάδα ἀπὸ ἀστυφύλακες ποὺ φρουροῦσαν ἀπὸ νωρὶς τὸ σπίτι.

Τότε ἡ Ντάννυ Λέγκερ, ἀφοῦ πῆρε πρῶτα τὰ συγχαρητήρια τοῦ Τσάρλς Μέγκμαν καὶ τῆς πραγματικῆς κ. Μέγκμαν, παρεκλήθη νὰ μείνῃ μαζὶ τους σ' ἓνα μεταμεσονύκτιο γλέντι, γιὰ νὰ ἀντλήσῃ δυνάμεις γιὰ μιὰν νέαν ἐπιτυχία.

ΕΝΤΟΥΡΑΝΤ ΝΤΟΥΡΤΥ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΥΛΟΥΡΓΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΑΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΛΟΓΩ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ ΑΤΙΝΑ ΔΙΑΘΕΤΟΜΕΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ, ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝ ΤΑ ΕΠΙΠΛΑ ΜΑΣ

ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΚΑΙ ΜΕ ΜΕΓΑΛΑΣ ΕΥΚΟΛΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ—ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ

ΣΤΥΛ ΑΓΓΛΑΙ

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΠΑΝΤΑ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΝ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ

ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ, ΟΙΚΟΠΕΔΩΝ Κ.Λ.Π.

Α' ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34, ἔναντι Ἀρσκαίου. Τηλ. 26-080

Β' ΕΚΘΕΣΙΣ: ΛΟΥΙΖΗΣ ΡΙΑΝΚΟΥΡ καὶ ΑΛΑΚΩΝΙ ΑΣ (ἐντὸς τοῦ ἐργοστασίου) Ἀμπελόκηποι. Τηλ. 62836

ΕΝΑΣ ΕΙΝΕ
Ο ΓΟΝΕΑΣ
ΣΤΗΝ
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: Φιλελ-
λῶνων 3. Τηλ. 27-986.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ:
Χρυσαστόμου Σμύρνης
57. Συν.σμός Βύρωνος
Τηλ. 71-875.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

*Ετησία εσωτερικού Δρ. 250
*Εξάμηνος » 125
Ετησία εξωτ. λίσρ. *Αγγ. 1.10
*Εξάμηνος *Αμερ. δολλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

(Λεωχάρους 19)

Καλλιτεχνικός συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ
(Παρισός: Τετρ. 249 άρ. 9)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου :
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΤΟΥΝΙΑΣ
(Ευαγγελιστρίας 4)

Αλληλογραφία

★ Στους αγαπητούς αναγνώστας μας, που είχαν την ευγενή καλωσύνη να μας συγχαρούν για την έντελως «ευρωπαϊκή»—όπως την χαρακτηρίζουν οι περισσότεροι— εμφάνισι του «Θησαυροῦ» καί για την διαλεχτή καί πλούσια ύλη του, απευθύνομε ένα μεγάλο καί θερμό «εὐχαριστώ», μαζί με την διαβεβαίωσι ότι, συνεχώς βελτιούμενος καί ανακαινιζόμενος ο «Θησαυρός» θά ἐμφανίζεται πάντοτε καλ λιτεχνικώτερος σέ εμφάνισι καί πλουσιώτερος σέ περιεχόμενο.

★ Με την ευκαιρία αὐτή ἐπιθυμοῦμε νά γνωρίσωμε στοὺς πολλούς ἀναγνώστας μας, ὅτι ὁ «Θησαυρός» κατ'ἀρχὴν δὲν δημοσιεύει ποιήματα ἢ πεζὰ νέων, πολλὰ τῶν ὁποίων, ἐξ ὅσων ἐλάβαμε, εἶνε μὲν πράγματι ἄξια νά ἰδοῦν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, ἀποκλείονται ὁμῶς, διὰ λόγους μόνον «ἀρχῆς» τοῦ περιοδικοῦ, ὡς ἀναφέραμε καί ἀνωτέρω.

★ Ἐπίσης παρακαλοῦμεν νά μὴ μᾶς ἀποστέλλωνται πρὸς δημοσίευσιν ἔστω καί ἐπὶ πληρωμῇ, μικρὲς ἀγγελίες γιὰ τὴν σύναψι γνωριμιῶν ἢ ἀνταλλαγῇ ἐπιστολῶν κ.τ.τ. με τρίτους, γιὰτί οὔτε τέτοια στήλη εἶνε δυνατόν νά καθιερωθῇ στίς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ μας.

★ Πρὸς ἱκανοποίησιν ἐν τούτοις τῶν ἀναγνώστων μας καί ἰδίως ἐκείνων ποὺ ἐπιδίδονται εἰς τὴν σύνταξιν «σταυρολέγων», ὁ «Θησαυρός» τοῦ λοιποῦ θά δημοσιεύῃ, με τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀποστολέως κάθε σταυρολέξο προσεκτικὰ συντεταγμένο καί ὅχι κοινότοπο.

★ Γενικῶς, ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνώστων μας ἐπιθυμοῦν νά ἔχουν ἀπάντησιν, ἐπὶ οἱ

ασδήποτε πληροφορίας, ὁ «Θησαυρός» θά ἀπαντᾷ δι' ἐπιστολῆς, ἐφ' ὅσον θά ἀποστέλλωνται καί τὰ σχετικὰ ταχυδρομικὰ έξοδα εἰς γραμματόσημα.

★ Στὸ μεσαῖο τετρασέλιδο τοῦ «Θησαυροῦ» ποὺ τυπώνεται σὲ εἰδικὸν μηχανήμα ΟΦΣΕΤ δημοσιεύεται ἡ πρῶτη σειρὰ τοῦ ἁλμπουμ τῶν «ΦΙΛΩΝ τοῦ ΘΗΣΑΥΡΟΥ» με διάφορες φωτογραφίες τῶν ἀναγνώστων μας. Παρόμοιες φωτογραφίες ἐστάλησαν στὰ γραφεῖα μας πάμ πολλές ἀλλὰ πολὺ λίγες ἀπὸ αὐτὲς μπορεῖ νά δημοσιευθοῦν. Παρακαλοῦνται λοιπὸν οἱ φίλοι μας νά προσέχουν περισσότερο καί νά μὴ ἀποστέλουν σκοτεινὲς φλοῦ ἢ καί τολμηρὲς φωτογραφίες. Ὅταν συγκεντρωθοῦν καί ἄλλες καλὲς φωτογραφίες, θά δημοσιεύσωμε νέα σελίδα.

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ὅταν ἀγοράζετε τὰς γνωστὰς Γερμανικὰς Βαφὰς Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον ποὺ σὰς δίδουν ν' ἀναγράψῃ τὴν παγκοσμίου φήμης Γερμανικὴ μάρκα

ARTI

διότι οὕτω καί μόνον θά εἰσθε βεβαία ὅτι ἀγοράσατε γνήσιαν Γερμανικὴν βαφὴν μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶνε γνήσιαι Γερμανικαὶ καί ἔρχονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερμανίας ἐντὸς κλειστῶν πακετιδίων. Ὅλαι αἱ ἄλλαι βαφαὶ, αἱ σήμερον διαφημιζόμεναι ὡς δὴθεν παγκοσμίου φήμης καί με ξενόφωνες μάρκες, δὲν εἶνε ὅχι μόνον Γερμανικαὶ βαφαὶ, ἀλλὰ οὐδὲ κἀν εὐρωπαϊκαί.

Συνεπῶς προσέχετε, τὸ πακετίδιον ποὺ σὰς δίδουν ν' ἀναγράψῃ τὴν γνωστὴν μάρκαν «ARTI», ἄλλως νά μὴ τὸ δέχεσθε.

(Ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀντιπροσωπείας τῶν Γερμανικῶν χρωματουργείων «ARTI».

● ΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙ- ΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΩΝ

■ Τὸ δερμα τοῦ προσώπου λόγω τοῦ ὅτι μένει ἀκάλυπτον ὑφίσταται, ἐπὶ ζῆμιά, ὅλας τὰς ἐπιδράσεις τῶν μεταβολῶν τοῦ καιροῦ, τὴν σκόνην τῶν δρόμων, τὸν ἥλιο, τὸ κρῦο, τὸν στεγνὸν ἀέρα κτλ. Εἶναι φυσικὸν κατόπιν ὧλων αὐτῶν νά λεκιάζῃ, νά ρυτιδοῦται, νά ξηραίνεται καί νά παρουσιάσῃ ὀφιν γηρασμένην.

● Ἡ Κρέμα «ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ», εἰδικῶς παρασκευασμένη διὰ τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεῖ τὸ δερμα, ἐξαιλεῖ τοὺς λεκέδες, τὴς ζᾶρες, τὴς ητυχεῖς καί δίνει δροσερότητα καί ἀπαλότητα βελούδινη.

● Αἱ ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καί συγχαρητηρίων ποὺ ἔχει στὸ ἐνεργητικὸν τῆς ἡ ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ, πείθουν περὶ τῆς θαυματουργοῦ σχεδὸν ἰδιότητος τῆς κρέμας ταύτης τοῦ προσώπου.

ORMA

ΜΟΔΕΣ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ

Φορέματα, Καπέλλα, Παλτά, Ταγιέρ κλπ.

ΕΤΟΙΜΑ

καί ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

σύμφωνα με τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς μόδας.

Δεχόμεθα καί ὑφάσματα πρὸς ραφήν.

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ Ἀγίου Μάρκου 18, Πρῶτος ὁροφος. Τηλ. 25-173.

IRIDA
ΒΑΦΑΙ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤ.
Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ & Α' ΘΩΜΑΚΟΥ
ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 19 • ΤΗΛ. 27-351

Ομορφιά

